

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

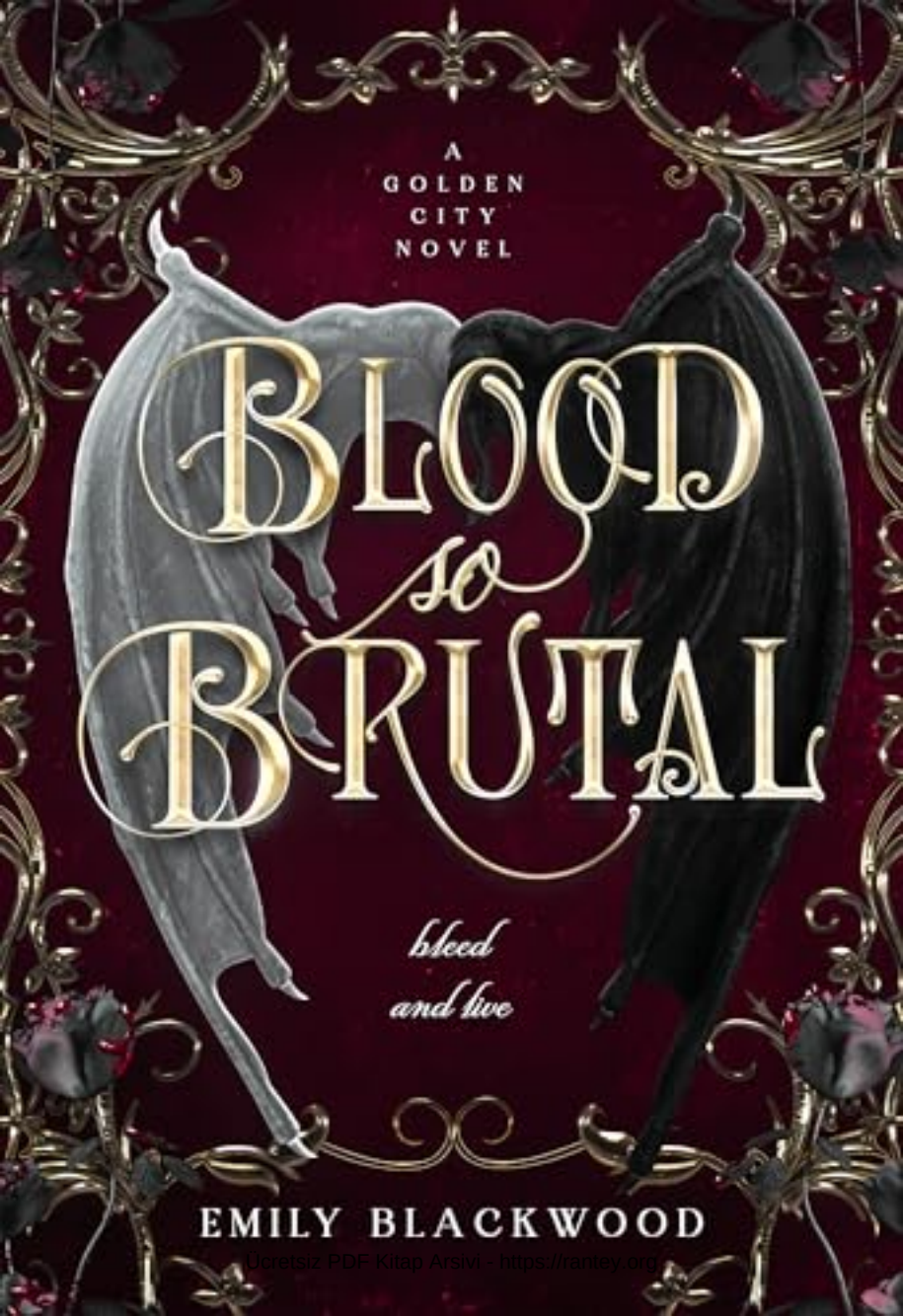
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
GOLDEN
CITY
NOVEL

BLOOD *so* BRUTAL

*bleed
and live*

EMILY BLACKWOOD

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAN ÇOK ACIMASIZ

A GOLDEN CITY ROMAN

İKİNCİ KİTAP

EMILY BLACKWOOD

OceanofPDF.com

Copyright © 2024 by Emily Blackwood

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı MoonPress tarafından [yapılmıştır](#)

www.moonpress.co Düzenleme The Fiction Fix

tarafından yapılmıştır

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

OceanofPDF.com

*Olay örgüsündeki açıkları kapatmak için benimle birlikte gecelerce
uyumayan ve "nefretle dokunma" sahnesini eklemem için beni zorlayan
Lauren için.*

OceanofPDF.com

İçindekiler

1. [Huntyr](#)
2. [Kurt](#)
3. [Huntyr](#)
4. [Kurt](#)
5. [Huntyr](#)
6. [Kurt](#)
7. [Huntyr](#)
8. [Kurt](#)
9. [Huntyr](#)
10. [Kurt](#)
11. [Huntyr](#)
12. [Kurt](#)
13. [Huntyr](#)
14. [Huntyr](#)
15. [Kurt](#)
16. [Huntyr](#)
17. [Kurt](#)
18. [Huntyr](#)
19. [Kurt](#)
20. [Huntyr](#)
21. [Kurt](#)
22. [Huntyr](#)
23. [Kurt](#)
24. [Huntyr](#)
25. [Huntyr](#)
26. [Kurt](#)
27. [Huntyr](#)
28. [Kurt](#)
29. [Huntyr](#)
30. [Kurt](#)
31. [Huntyr](#)
32. [Kurt](#)
33. [Huntyr](#)
34. [Kurt](#)
35. [Huntyr](#)
36. [Kurt](#)
37. [Huntyr](#)
38. [Kurt](#)
39. [Huntyr](#)
40. [Kurt](#)

41. [Huntyr](#)
42. [Kurt](#)
43. [Huntyr](#)
44. [Kurt](#)
45. [Huntyr](#)
46. [Kurt](#)
47. [Huntyr](#)
48. [Huntyr](#)
49. [Kurt](#)
50. [Huntyr](#)
51. [Kurt](#)
52. [Huntyr](#)
53. [Kurt](#)
54. [Huntyr](#)
55. [Kurt](#)
56. [Huntyr](#)
57. [Kurt](#)

[Emily Blackwood](#) tarafından [da](#)
yazılmıştır [Untitled](#)
[Teşekkür](#)
[Beni takip edin.](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 1

HUnTYr

T Kalbimin atış sesi bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlatan tek şey oldu. Kanlı ve morarmış elimi göğsüme götürdüm ve kalbimin güm güm attığını hissettim.

Vampyre.

Bu imkansızdı, değil mi? O vahşi, ahlaksız kan emicilerden biri olsaydım bilirdim. Tüm hayatımı kendi türümü öldürerek geçirseydim bilirdim. Ama yirmi beşinci doğum günüm yaklaşıyordu ve vampirlerde o zamana kadar istek oluşmazdı.

Başım arkamdaki metal parmaklıkların üzerine düştü. Lanet başmeleğin bana yalan söylemesi için bir sebep yoktu. Vampir krallığının varisi olduğuma inanıyorsa...

Hells. Hayatımdaki kayıp parçalar, her şeyi anlamlandırmak için tam da ihtiyacı olan şeydi. Gerçek ailemi hiç tanımadım. Beni büyüten, bana gerçekte kim olduğumun hikâyesini anlatan kişi Lord'du.

Biliyor muydu? Başından beri biliyor muydu? Belki de bu yüzden beni buraya gönderdi. Belki de yirmi beşinci yaş günümün yaklaştığını biliyordu ve kan arzum ortaya çıktığında çok çok uzaklarda bir yerde olmamı istiyordu.

Gözlerim yaşardı ama onları kırıştıtarak uzaklaştırdım. Burada, bu zindanlarda, düşman her hareketimi izlerken ağlayamazdım.

Asmodeus ve ayakçısı Luseyar, beni bu kafese tıktıklarından beri her gün ziyaret ettiler. Asmodeus ona sihrimi göstermem için ısrar ediyordu ve ben de ona defalarca sihrim olmadığını söylüyordum.

Buna ben de inanmaya başlamıştım.

Uzaktan gelen ayak sesleri zaten hızlı atan kalbimi daha da hızlandırdı. Son bir hafta içinde bu ayak seslerine alışmıştım ve her şeye gücü yeten başmeleği kolayca tanıyabiliyordum. Her zaman çok hızlı, çok hevesli yürüyordu.

Ama bu ayak sesleri farklıydı. Yavaştı. Tembelce. Wolf'un o sinir bozucu özgüvenli yürüyüşünü hayal edebiliyordum; devasa kanatları sanki onları toplayacak kadar umursamıyormuş gibi arkasında yere düşüyordu.

Düşüncelerim durdu.

Kurt'un kanatları yoktu. Artık yok. Kendi babası büyümü açığa çıkarmadığım için onları kestikten sonra.

Güzeldi. Bunu hak etti.

Wolf'un kanatlarının ondan alınması izlediğim en zor şeylerden biriydi ama beni manipüle etmesine izin vermeyecektim. Beni manipüle *etmelerine* izin vermeyecektim. Yaptıklarından sonra artık hiçbirine güvenemezdim.

Wolf beni kandırdı.

Beni gerçekten önemseydiğini düşünmemi sağladı, Transcendent'i tek başıma düşünmemi sağladı, peki ne için? Beni babasına teslim ederken beni izleyebilsin diye mi?

Muhtemelen o da bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Ne kadar aptal olduğuma, tuzağına ne kadar kolay düştüğüme güldüğünü hayal edebiliyordum.

Öfke yeniden içimi kapladı, ardından göğsümde keskin bir sızı başladı. Bu zindanlara her indiğinde, ona güvenmekle ne kadar aptallık ettiğimi, beni gerçekten önemseydiğini düşünmekle ne kadar saf olduğumu hatırlıyordum.

Hayır, babası Asmodeus için çalışıyordu. Tüm bunlar Scarlata İmparatorluğu'nun yaşayan son varisini bulmak için yaptıkları büyük planın bir parçasıydı.

Hiçbiri gerçek değildi.

Bildiğim kadarıyla, kanatlarının vücudundan ayrılması da gerçek değildi.

-Beni manipüle etmenin, kontrol edebilecekleri birine dönüştürmenin başka bir yoluydu. Wolf yaklaşırken başımı hücrenin önünden başka yöne çevirdim. Ayak sesleri benden birkaç adım ötede durduğunda nefesimi tuttum.

"Dişi Avcı." Sesi sadece bir fısıltıydı. O geceden beri buraya gelmemişi, kanlı bedeni dışarıda yerde sürüklendiğinden beri.

Hücre. Kanının izi hâlâ zemini kirletiyor, tek bir siyah tüy de bana vahşeti hatırlatıyordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve elimi göğsümün derinliklerine doğru ittim, tırnaklarımı deriye batırarak orada sızlayan ağrıdan uzaklaşmaya çalıştım.

"En azından bana bakabilir misin?"

Zihinsel kalkanlarımı yukarıda tuttum ve kendimi bağımızdan mümkün olduğunca uzağa çekmeye zorladım. Bu zor bir görevdi ama birkaç dakikalığına da olsa, içimde şiddetli bir kasırgaya dönüşen karmaşık duyguları birbirinden ayırabiliyordum. Benim öfkem, onun kızgınlığı; hepsi göğsümde asla kaçamadığım o hiç bitmeyen ağrıya eklendi.

Bana yaptıkları için ondan nefret ettim. Her şeye rağmen ona güvenmeyi seçtim. Kahretsin, o bir vampirdi ve Moira Semineri'nde geçirdiğimiz süre boyunca bunu benden sakladı. Yine de onu seçtim. Benden *içmesine* izin verdim, Tanrı aşkına.

Ve işte buradaydım, bu iğrenç hücrede, içine işeyecek bir kovadan başka bir şeyim olmadan kapana kısılmıştım.

Düşüncelerim dikkatimi dağıttı ve kalkanlarımın, onun keskin bir şekilde nefes aldığını duyacak kadar kaymasına izin verdim. Bir yanım kalkanları tamamen indirmek ve hissettiğim her şeyi ona doğru fırlatmak istiyordu. Bir yanım onun da bu acıyı, öfkeyi ve nefreti hissetmesini istiyordu.

Ama o zaman hâlâ ne kadar önemseydiğimi anlayacaktı, çünkü öfke hâlâ önemseydiğim anlamına geliyordu. Öfke hâlâ *bir şeydi*.

"Al," dedi ve parmaklıkların arasından hışırtılar duydum. "En azından bir şeyler ye lütfen. Babam yakında seninle konuşmak için buraya gelecek ve gücüne ihtiyacın var."

Sonunda onunla yüzleşmek için döndüm.

Her iki omzunun üzerinde yükselen devasa siyah kanatları olmadan daha küçük görünüyordu ama onu görmek yine de nefesimi kesti. Siyah gömleği zayıf bedenine bol geliyordu ve gözleri normalden çok daha geniş görünüyordu. İrislerinin elektrik mavisi Altın Şehir'in karanlık yeraltında parlıyordu.

Parmaklıkların arasından uzattığı ekmeği görünce midem guruldadı.

"Ekmek mi?" Ben sordum. "Gerçekten mi? Bir keresinde acıktığında sana kendi damarlarımı ikram ettiğimi hatırlıyorum Kurt. Duyarlılığıma böyle sıcak bir yemekle karşılık verdiğini görmek güzel."

Bağın onun tarafından bir parça rahatlama hissettim ve o yüzümdeki duyguyu görmeden önce başımı başka yöne çevirdim.

"Al şunu," diye itti. "Lütfen."

Sesi çatallaştı ve tırnaklarımı göğsüme öyle bir geçirdim ki kan aktı.

Acı çekiyordu, biliyordum. Kanatları olmadan, o sadece bir vampirdi. Parlayan gözleri vardı, evet, ama uçuş yeteneği olmadan? O da tıpkı diğerleri gibiydi.

Beni korumak için bundan vazgeçti, Tanrı bilir neden. Zaten yeterince zarar vermişti; şimdi beni kurtarmaya başlamak için biraz geç kalmıştı.

Hücrenin ön tarafına sürünerek geçip uzattığı elindeki ekmeği almadan önce derin bir nefes aldım.

Wolf hiçbir şey söylemedi, ama ben küçük bir parça koparıp yerken uzaklaşmadı. Keçeleşmiş saçlarımı, morarmış, kirli tenimi saklamaya çalışmadım. Wolf bu zindanda bana neler olduğunu çok iyi görebiliyordu.

Çürüyüp gidiyordum.

"Ona söyleyebilirdin, biliyorsun," diye fısıldadım ona bakmadan.

Sertleşti. "Kime ne söyledin?"

"Sahip olduğum büyü türünü babana söyleyebilirdin. Bu senin kanatlarını kurtarırdı ve ben hala bu boktan durumda olurum. Zaten beni doğrudan ona teslim etmek için buraya sürükledin. Şimdi beni kurtarmanın bir faydası yok."

Çenesinin sıkıldığını görmek için tam zamanında ona baktım. "Sana zaten yeterince ihanet ettim. Daha fazlasını öğrendiği an, senden öğrenmek için elinden geleni yapacaktır."

Suçluluk duygusu bağın onun tarafını hafifçe dürttü, ama zihinsel duvarlarımı geri attım. *Ona acımayacaktım.* Uğraşmam gereken yeterince şey vardı.

"İlk seferinde seni rahatsız etmemiş gibi görünüyordu," diye alay ettim. "Şimdi neden sorun ettiğinden emin değilim."

"Huntyr," diye tısladı, sesi bir uyarıya dönüşmüştü. "Bu konuda neden sorun yaşadığımı çok iyi biliyorsun."

Şaşırtıcı derecede soluk tenine ve dağınık saçlarına bakarak onu şüpheyile süzdüm. Kendinde değildi ya da belki de öyleydi. Belki de bu gerçek Kurt'tu ve bana Moira'daki sahte, formüle edilmiş halini gösteriyordu.

Onu gerçekten hiç tanıımıyordum, değil mi?

"Seni hâlâ hissedebiliyorum Huntыр." Elleri hücrenin parmaklıklarını kavramak için hareket etti. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama sana yardım etmeme izin vermek istediğini de biliyorum."

Evet, haklısın.

"Beni uzaklaştırma. İkimizi de bu karmaşadan kurtaracak bir planım var."

"Öyle mi?" Gülüşüm bana bile yabancı geliyordu. Kendimi ittim Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerinin hemen altındaki parmaklıkları kavradım, hafifçe titriyordum. "Tüm bunlar beni buradan çıkarmanın bir parçası mıydı?"

Devam etmeden önce omzunun üzerinden baktı. "Kontrol edemediğim bazı şeyler var. Babamın gücü var ve Scarlata'yı yönetmek istiyor, çok çok uzun zamandır bunu istiyor."

"Babanın ne istediği umurumda bile değil." Dudakları kaşlarını çatarak yukarı kalktı. "Ama umursamalısın!"

"Neden? Tahtın gizli varisi olduğum için mi?"

O kadar yakınımaya eğildi ki, fısıldarken nefesini hissedebiliyordum, "Çünkü sen hepsinden daha güçlüsün. Sen vampir kraliçesisin Huntыр. Senin kanın, o-"

Sözlerinin geri kalanını söyleyemeden sözünü kestim. "Sakın bana kanımdan bahsetmeye kalkma. Benden içmene asla izin vermemeliydim. O lanet ormanda ölmene izin vermeliydim."

Aramızdaki bağ buz tuttu. "söyleme."

"Peki ya şimdi?" Ben sordum. "Altın Şehir'in harabelerinde kimleri besliyorsun? Başka masumlar mı? Sen de bunun bir parçası mısın Kurt? Babanın Altın Şehir'i ele geçirmesine yardım mı ettin?"

"Sesini alçalt," diye tısladı.

"Neden yapayım ki? Seni burada istemiyorum, Wolf!" Haftalardır tuttuğum gözyaşı barajı yavaşça aralandı. "Sana bakmak istemiyorum. Bana yemek getirmeni istemiyorum. Beni kurtarmanı istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Lord'un eğittiği savaşçıyı, vampir suikastçıyı, kalpsiz katili yönlendirmeye çalışırken göğsüm kabardı. Onu geri istedim. *Hissetmek* istemiyordum.

Ve Wolf'un duygularını hissetmek istemediğimden de emindim.

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin," diye fısıldadı, "ama bu gerçek." O kadar hızlı hareket etti ki, eli parmaklıkların arasından sıyrılıp ön koluma dolanmadan önce geri çekilemedim. Beni ileri doğru çekerek ikimizi de metale doğru yuvarladı.

Nefes nefese kaldım ve kendimi kurtarmaya çalıştım ama o beni daha sıkı tuttu. Teninden sıcaklık yayılıyordu, aslında tüm vücudundan. Onu, enerjisini, özünü hissedebiliyordum.

Moira'da alıştığım bir duyguydu, ama şimdi?

"Bunu hissediyor musun?" Kurt fısıldadı. "Çünkü hissedebiliyorum. Sen karşı koymaya çalışsan bile ben her şeyi hissediyorum Huntыр."

Gözlerindeki hiddet intikam duygusuyla geri döndü. Uzaklaşmaya çalışmayı bıraktım ama hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, olabildiğince çok nefreti yüzeye çıkarmaya ve bağıın içinden fırlatmaya odaklandım.

Ondan nefret ediyordum. Başından beri ondan nefret etmeliydim. Birine güvенеbileceğimi düşünecek kadar aptal ve saf bir kızdım.

Tanrı utanırdı.

"Ye. Dinlen. Babam ne tür bir güce sahip olduğunu keşfetmekte ısrar ediyor, ama eğer çıkmak istiyorsan, hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranacaksın."

"Hiçbir şeyden haberim yok," diye karşılık verdim. "Hangi güce sahip olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Moira'da zar zor büyü çağırabiliyordum, hatırladın mı?"

Gözleri yüzümde gezinirken sıırıttı. "Her şeyi hatırlıyorum ama senin kanını da tattım. İnan bana, damarlarında akan özel bir şey var."

Bu sefer kolumu çektiğimde bana izin verdi.

Hışımınla uzaklaşmasını beklerken elimdeki ekmeğı karıştırmaya devam ettim ama o hücrem önünde dikilmeye devam etti.

"Senin için her gün kendi kanatlarımı kesebilirim Dişı Avcı. Sana dokunmalarını engellemek için elimden gelen her şeyi yapmaktan vazgeçtiğimi sanma."

Ve sonra, beni ve büyüyen umutsuzluk çukurumu düşmanın zindanında yalnız bırakarak gitti.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

WOLF

I Kendimi o zindandan uzaklaştırmak için tüm kendime hakim olmam gerekti. Çok ama çok aptalca bir şey yapmadan Huntыр'i bir daha göremezdim.

Onu oradan çıkarıp bütün bu lanet yeri yakmak gibi.

Bu yüzden ikimizin de hayatını tekrar tehlikeye atmak yerine babamla konuşmak için yola çıktım.

Merdivenlerden odasına çıktım ve kapıyı sessizce iterek açtım. Mahkeme toplantısına geç kalmıştım ama umurumda değildi. Aslında Huntыр'in hayatını kurtarmak dışında hiçbir şey umurumda değildi. Kanatlarım kesildikten sonra yataktan kalkmam günlerimi almıştı ve yürüyecek enerjiyi kazanmam daha da uzun sürmüştü. Orada tek başınaydı ve ona göz kulak olacak kimse yoktu. Kendimi onu görebilecek kadar güçlendirmek tek odak noktamdı.

Benden nefret etse bile.

"Mahkûmumuzla yaptığınız ziyaretten keyif aldınız mı?" Kapı arkamdan kapandığı anda babamın sesi odaya yayıldı.

Nefesimi tuttum. "Ona bu şekilde davranmaya devam edersen bize ihtiyacımız olan bilgiyi vermeye istekli olmayacaktır."

Babam odanın ortasındaki devasa masanın başında oturuyordu. Ağabeyim Jessiah onun sağında, masanın karşısında, kanatlarımı kopardığı günden beri hâlâ gözlerimin içine bakamayan Luseyar'ın karşısında oturuyordu.

Korkak piç.

"Haklısın. Bize onun ne bildiğini söyleyebilirsiniz."

Masaya doğru yürüdüm ve kardeşimin yanındaki koltuğu çektim. Oturduğumda sırtımda bir ağırlık hissettim, hâlâ iyileşmekte olan yaralarım tahtaya baskı yapıyordu. Kendi iyileştirme büyümle savaşmak görüldüğünden daha zordu. Babamın yeteneğimi bilmesine ihtiyacım yoktu, beni kendi kişisel silahı olarak kullanması için ona başka bir neden vermem gerekmiyordu. Bunun yerine, vücudum işkence gibi bir hızla iyileşti ve geçen hafta boyunca beni acı içinde bıraktı. "Size daha önce de söyledim, sizden daha fazla bir şey bilmiyorum. Ne söylediğimin bir önemi yok. Artık bana güvenmiyor."

"Kanatlarını kaybettikten sonra bile mi?" Babam bir eliyle çenesini sıvazlayarak bana baktı. Hiç de suçlu görünmüyordu ama Luseyar ürperdi. Huntır ona istediğini vermeyi reddettikten sonra kanatlarını kesmekte bir sakınca görmemişti.

Ama nasıl yapabiliyordu ki? Huntır haklıydı. Damarlarında ne dolaştığına dair hiçbir fikri yoktu. Yakın zamana kadar bir vampir olduğunu bile bilmiyordu, bu yeni bilgiyi verdiğimizde ve onu sonuçlarıyla başa çıkmaya bıraktığımızda.

Yine de o hücrede, her gece kendi düşünceleri tarafından işkence görüyordu.

Daha sonra konuşan kardeşim oldu. "Bunun gerekli olduğuna gerçekten inandın mı?" diye sordu babamıza. "Kanatlarını zaten siyaha çevirmiştin, şimdi de tamamen mi kesiyorsun?" Kendi kanatları o kadar beyazdı ki, pencereden içeri süzülen güneş ışığının altında neredeyse parlıyorlardı.

da aynı şekilde parlardı, beyaz tüyleri her ışığı yansıtırdı. Ama bu, babam Vaehatis Tanrıçası Era'ya kurban vermeden önceydi. Bu, ruhumu kötücül elleriyle kavramasından ve beni bu saf olmayan güce sahip yarı ölümsüz varlığa dönüştürmesinden önceydi.

Ama siyah, kötü kanatlarımın her hareketimi takip etmesini özlemiştim. Düşmüş bir melek olarak bile, hala onlarla birlikteydim. Bir parçam onlarla birlikte kesildi, ruhumun bir parçası artık boştu.

"Nedenlerimi sorgulama Jessiah," diye yanıtladı babamız. "Kurt Altın Şehir'deki planımız için büyük bir fedakârlık yaptı. Kanatları gittiği için onun güvenini yeniden kazanma şansı daha yüksek."

"Bunun ne önemi var ki?" Ben sordum. "O burada; neden bana güvenmek zorunda olsun ki?"

"Büyük resmi göremiyorsun evlat." Öfkesi alevlendi, baş melek formunu çevreleyen parlayan büyü öfkeyle kaynadı. "O varis

Scarlata İmparatorluğu'na. Yaşayan tüm fae ve vampirlerden daha fazla güce sahip. O bizim tarafımızdayken, tüm krallıkları fethedebiliriz. *Tüm* gücü elimizde tutabiliriz."

"Peki ya bizim tarafımızda değilse?" Ben sordum. "O zaman ne olacak? Onu sahip olduğunu bile bilmediğimiz gücünü kullanmaya mı zorlayacaksınız?"

Babam bana baktı ve Jessiah rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. "Onun gücü var. Bunu havada hissedebiliyorum. Senin de hissettiğini biliyorum, hepimiz hissediyoruz."

Midem bulandı. Hunt'ın gücü olduğunu biliyordum, hissediyordum, tadıyordum ama bizden bu bilgiyi almak için lanet olası kanatlarımı kesmişti.

Yine de hiçbir şey bilmiyordu.

"Yakında tamamen olgunlaşmış bir vampir olacak," diye araya girdi Jessiah. "Belki o zaman gücü daha da gelişir."

Babamın enerjisi yatışmış gibiydi. Jessiah bu konuda her zaman iyiydi, Asmodeus'un patlayıp hepimizi öldürmemesini sağlamada iyiydi. O bizim babamızdı, evet, ama baş meleklerin sahip olduğu gücü nadiren unuttum.

Onun yanında ben bir hiçtim. Hiç şansım yoktu, bu yüzden bu konuda akıllı davranmam gerekiyordu. Hunt'ın sahip olduğu gücü bilseydi, bağlandığımızı bilseydi, damarlarında pompalanan gücü neredeyse hissedebilseydim...

Hayır. Onu fethetmek için kullanmayı planlarken öğrenemezdi.

Asmodeus masanın başından kalkarak, "Şimdilik bu kadar yeter," dedi. "Aç olanlar yine güney duvarına saldırıyor. İkiniz de gözünüzü kızıdan ayırmayın. Eğer gücü doğruysa, bu lanet olası çılgınlığı sonsuza dek sona erdirecek kişi o olabilir."

Jessiah başını öne eğerek, "Emredersiniz baba," dedi. Lanet olsun. Babamızı düzgün bir şekilde azledecek kadar sabrım yoktu. Luseyar kaybolmuş bir hayvan gibi peşinden giderken onu daha da kızdırmamak için yanağımın içini ısırdım.

Devasa kapılar tekrar çarparak kapandı ve beni ve Jessiah'yı onun ardından oturur bıraktı.

"Aptal mısın lan sen?" Jessiah tısladı. "Gerçeği öğrenecek, hem de yakında. Bu konuda yalan söylemeye devam edecek vaktin yok."

Ben de kendimi masadan yukarı ittim ve sırtımdan aşağı yayılan donuk ağrıyla inledim. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

İki saniye sonra Jessiah beni taş duvara doğru itti ve bir elini boğazıma bastırdı. *Lanet olsun, sırtım.* Ona karşı mücadele ettim, ama acı

beni dizlerimin üstüne çökmekle tehdit etti. "Bu da ne böyle?" diye feryat ettim. "Çek ellerini üzerimden!"

"Onun gücü var, Wolf. Ona aşık olduğunu görmemek için aptal olmak gerekir. Bunu herkes görebilir." Boğazımı bıraktı ama gözlerindeki kargaşa devam ediyordu. "Onu sana karşı kullanacak. Kullanacağını biliyorsun."

Ağabeyime bakakaldım. "Neden bahsettiğini biliyormuş gibi davranma. Onu bulmak için Moira'ya giden sen değildin. Babamın kötü hayallerini gerçekleştirebilelim diye lanetlenip vampir olan sen değildin."

"Sanki bu benim suçummuş gibi davranıyorsun," diye cevap verdi. "Babam seni seçti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Bana sırtını döndü ve yavaşça geniş odada volta atmaya başladı. "Sana yardım edebilseydim, inan bana ederdim."

"Peki şimdi yardımın nerede?" diye sordum. "Çünkü seni kesik kanatlarla ve zindanlarda değer verdiğin bir kadınla göremiyorum."

Jessiah bana döndü ve ben de onun gözlerinde kendi gözlerimin güçle kaynadığını gördüm. Bu, var olan en güçlü baş meleklerden birinden doğduğumuzun tek fiziksel işaretiydi. "Yardı mı istiyorsun?" diye sordu. "Peki. Hadi gidelim."

Kapıya doğru gitmeye
başladı. "Nereye?"
Seslendim.

"Tutuklunuzla konuşacağız."

I Jessiah'ın birkaç adım arkasından yürüdü. O görkemli kanatları ve geniş omuzlarıyla benden ancak bir santim uzundu. Huntыр onun benimle akraba olduğunu anlayacak mıydı? Ondan da aynı şekilde nefret eder miydi?

Hücre sine giden koridoru döndüğümüzde onun kokusu burnuma çarptı. Jessiah'nın önünde tepki vermemek, duygularımı belli etmemek için dilimi ısırıdım. Sanki herkes zaten biliyormuş gibi, gerçekten ne kadar önemseydiğimi ortaya çıkaracaktı.

"Sen Huntыр olmalısın," diye duyurdu Jessiah hücre sinin önünde dururken. Ona doğru yaklaştım, ancak onu en arka köşede kamburlaşmış olarak gördüm.

"Siktir git," diye inledi. Sesinde her zamanki ateş yoktu. Sesi yorgun geliyordu. Kırılmış.

Göğsüm sıkıştı.

Jessiah güldü. "Senin tam bir baş belası olduğunu duydum. Dürüst olmak gerekirse buna saygı duyabilirim ama hayatta kalmak istiyorsan konuşmaya başlamalısın."

Huntyr başını eğilmiş dizlerinin üzerinde durduğu yerden kaldırdı, siyah buklelerinin telleri terli alına yapışmıştı. Onu böyle görmek beni öldürüyordu. Bu çok ama çok yanılttı.

"Ne kadar inandırıcı, pislik, ama ben iyiyim. Teşekkürler."

Jessiah öne çıkıp yaklaşmadan önce bana bir kez baktı. "Asmodeus gücün için seni öldürecek. Sen akıllı bir kızsın; Moira'dan kurtuldun. Bunun olacağını biliyor olmalısın."

"Moira'dan kurtuldum çünkü beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Ama bu da senin planının bir parçasıydı, değil mi?" Alay etti, başını dizlerinin üzerine düşürdü ve kollarını dizlerine doladı. "Beni orada ölüme terk etmeliydin, çünkü sana yardım etmeyeceğim."

Çenemi sıktım. "Huntyr, lütfen, bizi dinle."

Aramızdaki bağı zorlamaya çalıştım, hissettiğim ince aciliyetle duvarlarını dürtmeye çalıştım. *Bizi dinle. Sana yardım etmemize izin ver.*

Bir an için beni içeri alabileceğini düşündüm ama keskin duvarlarının beni geri çıkmaya zorlamasıyla hemen düzeltildim. Bu his karşısında fiziksel olarak irkildim.

Jessiah dikkatini bana çevirdi ve bir an için az önce ne olduğunu anlayacağını düşündüm. Aramızdaki bağ sadece Huntyr ve benim bildiğim bir şeydi ve bunun böyle kalması için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Sana beni rahat bırakmanı söylemiştim," diye mırıldandı. "Her şeyden sonra, lütfen bana bu kadar izin verebilir misin?"

"Bu benim kardeşim Jessiah," dedim o daha fazla zorlamadan. "Bize yardım etmek istiyor."

Başını tekrar kaldırdı ve gözleri kardeşimin üzerine dikildi. Bakışlarının vücudunda yükselip alçalmasını ve kanatlarını incelemesini izlerken kıskançlık göğsümü sıkıştırdı. "Kardeşin melek ismi alıyor ve sen Kurt'la mı kalıyorsun? Uygun görünüyor."

Tepkimi dizginlemek için çenemi sıktım. Bu, babamın bana duyduğu nefretin ne kadar derin olduğunu sadece başlangıcıydı. Huntyr burada yeterince uzun kalırsa, bu isimlerin ne kadar uygun olduğunu görecekti.

Huntyr gözlerini devirdi ekledi, "Eğer o da senin gibiyse, ilgilenmiyorum. Sen de mi bana ihanet etmek için buradasın?"

Yumruklarım sıkılırken Jessiah gülümsedi. "Hayır, değilim. Ne kadar az inanırsan inan, kardeşim seni önemsiyor gibi görünüyor. Onu haklısın. O sana yardım etmek istiyor, Huntyr."

Konuşmamız başladığından beri gözleri ilk kez bana dikildi. "Wolf bana ihanet etti. İyi olduğunu düşünmemeye izin verdi, bildiğim her şeye sırtımı sağladı. Bunların hepsi, herkesin Altın Şehir dediği bu büyük, boktan düzende beni babanın ellerine teslim etmeden önceydi. Şimdi bana yardım edeceğine inanmamı mı istiyorsun?"

"Babam senin için gelirdi Huntyr," diye zorladım. , bunu hâlâ nasıl göremiyordu? "Seni *hayatta* tutmak için ne gerekiyorsa yaptım."

"Bundan çok daha fazlasını yaptın, değil mi? Sana bir kez daha damarımı sunayım mı, yoksa beni zincirleyip zorla almak için mi bekliyorsun?"

Geri adım attım. "Sana *asla* zarar vermem. I-"

"Sana inanmıyorum!" Duyguları çatırdadı ve bir saniyeliğine aramızdaki bağı engelleyen duvarlar yıkıldı, içimi bir ıstırap, keder ve sefalet dalgası kapladı. Ama orada başka bir şey daha vardı, karanlık bir ay gibi, donuk bir gelgit gibi. Tam olarak acı değildi, daha kötüydü. *Boştu*.

Ve bu kalbimi her şeyden daha çok kırdı.

Hatasını hemen fark etti ve hücrenin arka tarafında kendini toparladı. "Size yardım etmek istemiyorum. Ben zaten burada bir mahkûmum. Bunu değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

"Evet," diye seslendi babamın sesi zindanın arka tarafından. Jessiah ve ben ikimiz de döndüğümüzde babamın arkası gölgelerle örtülü bir şekilde ayakta durduğunu gördük. "Görünüşe göre yaklaşımımızı değiştirmeliyiz, değil mi?"

Jessiah nefesinin altından küfretti ve geri . "Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz," dedim ona.

Asmodeus bir adım öne çıktı. "Huntyr bu hücrede yeterince uzun süre kaldı, sizce de öyle değil mi çocuklar?"

Jessiah ve ben donmuş bir şekilde hareketsiz duruyorduk.

"Onu dışarı çıkarın. Burada gerçekten ne yaptığımızı görsün. Yaptıklarımız için bizden nefret ediyor olabilir ama Altın Şehir' gücünü kimse inkâr edemez. Öyle değil mi Kurt?"

Nefesim kesildi.

"Beni dışarı mı çıkarıyorsun?" Huntyr arkadan sordu. Onunla babamın görüşü arasına girme dürtüsüne karşı koydum.

Ona bakarken gülümsedi. "Şu anda bana yardım etmek istemiyor olabilirsin Huntyraina, ama edeceksin. Eğer fikrini değiştirecek olan şey bu zindandan çıkmaksa, öyle olsun."

Topuklarının üzerinde döndü ve ben bir nefes verdim.

Huntyr, "Sana gücümü asla vermeyeceğim," diye mırıldandı. Asmodeus topuklarının üzerinde durdu.

"Ne dedin sen?" *Kahretsin*. Aralarına girmemek için kendimi zor tuttum.

"Sahip olduğum güç her ne ise, damarlarımda akan her ne ise, ona asla sahip olamayacaksın."

Sessizce güldü, sırtı bize dönük dururken omuzları titriyordu. "Yine de oğlumla paylaşmakta bir sorun görmedin."

Huntyr'in göğsü kabardı. Hiçbir şey söylemedim. *Bilmesine imkân yoktu*.

"Onunla bağ kurdun, değil mi? Bu da Wolf'un senin gücüne erişimi olduğu anlamına geliyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

Asmodeus omzunun üzerinden bana baktı ve sesini tehlikeli derecede alçaltarak şöyle dedi: "Kim olduğumu ve nereden geldiğimi unutma evlat. Ben bu âlemde ölümlü bir varlık değilim. Ben bir başmeleğim; *her şeyi* bilirim. Şimdi, fikrimi değiştirmeden önce onu bu zindandan çıkar."

Ve sonra, Huntyr, Jessiah ve beni yankılanan nefeslerimizle baş başa bırakarak gitti.

Huntyr'in ne düşündüğünü anlamak için bağ kullanmama gerek yoktu. Kalbinin sesi etrafıma yayılıyor, odayı dolduruyordu. *Korku*. Bağ kurmuştuk, evet, ama onun gücünü o günden beri Aşkın sırasında kullanmamıştım. Bu bağ kullanmayı düşünmemiştim bile; çok yabancı, ihlal edici ve yanlıştı ve ondan zaten çok şey almıştım.

Bunu kabul etmezdim. *Asla* almazdım.

Ama o bunu bilmiyordu. Bana güvenmiyordu, söylediğim hiçbir şeye inanmıyordu.

Jessiah sonunda sessizliği bozarak, "Haydi," dedi. "O geri gelmeden gidelim."

"İkinizle birlikte hiçbir yere gitmiyorum," diye karşı çıktı.

"Şimdi inatlaşmanın sırası değil Huntyr. Hadi gidelim." Jessiah el yordamıyla cebinden anahtarları çıkardı ve hücresinin kilidini açtı. Parmaklıklar yüksek sesle gıcırdayarak açıldı ve metal kafesin geri kalanına çarptı.

Huntyr yanındaki parmaklıkları destek olarak kullanarak kendini yavaşça ayağa kaldırdı. Bacakları titriyor, onun ağırlığı altında titriyordu. *Kahretsin*, o

çok zayıf, çok solgun görünüyordu. Bunun olmasına asla izin vermemeliydim, onu burada bırakmamalıydım.

Jessiah önce temkinli bir şekilde kafese girdi. "Yıkanman ve temiz kıyafetler giymen gerek. Wolf seni götürebilir."

"Hayır," diye karşı çıktı. "Onunla hiçbir yere gitmeyeceğim."

Jessiah başını yana eğdi. "Orada tek başına öleceksin. Biz konuşurken kaç tane aç insanın sokaklarda süründüğünü biliyor musun?"

"Wolf'la gitmeyeceğim," diye itti. "Onun yerine seninle geleceğim."

"Kesinlikle olmaz," diye araya girdim Jessiah bir şey söyleyemedi. daha fazla. "Bu bir seçenek değil. Ya benimle kendi isteğinle gelersin ya da seni omzuma atar ve dışarı taşıyım."

Bacakları titrese de, vücudu güçlkle ayakta duracak kadar zayıf olsa da, çenesi sabit bir şekilde bana baktı. Onu benimle kolayca gitmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Kardeşimle gitme konusunda ciddiydi ama bunun olmasına asla izin veremezdim.

"Gidelim, Dişi Avcı." Kolumu önümde, odalarımıza giden koridora doğru salladım.

Sonunda bana doğru adım atana kadar birkaç acı dolu saniye geçti ve Jessiah rahatlayarak iç çekti. Onu güvende tutabilirdi ama benim bu değildi. Duş alması gerekiyordu. Giysilere ihtiyacı vardı. Yemek yemesi, rahatlaması ve nefes alması gerekiyordu. Bunun benden başka kimsenin yanında olmasına izin veremezdim.

"İkinizden de hâlâ nefret ediyorum," diye mırıldandı yanımdan geçerken.

Jessiah bana baktı ve ben sırtırken kaşlarını kaldırdı. "Daha azını beklemezdim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

HUnTYr

"Y Odalarımız ciddi bir birine bu kadar yakın mı?" Zehrime sesimden uzak tutma zahmetine girmeden sordum. Wolf bir eli sırtımda gezinerek ve bana neredeyse hiç dokunmadan beni koridorun sonuna kadar götürdü. Yine de tüm duyularımı harekete geçirmeye yetti. Eğer bir gram bile enerjim kalsaydı, onu uzaklaştırırdım.

Şansına ben çok yorgundum.

"Evet, öyle. Başka seçeneğimiz yoktu ama aç olanlar çok yaklaştığında işe yarıyor," diye cevap verdi Jessiah önden.

Karanlık gölgeler arasında yürüdük. Koridorda birkaç adımda bir ancak dışarı bakabilecek büyüklükte küçük bir pencere aydınlatılıyordu ama bunun dışında hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey olmadığı için yeraltında bir mağarada olduğumuzu düşünebilirdiniz. Mobilya yok, yerlerde halı yok. Sadece boş bir alan.

Beni huzursuz etti. Bu ilgili her şey.

"Burası benim odam," dedi Wolf. "Jessiah koridorun karşısında kalıyor. Ona ihtiyacın olursa orada olacak ama eminim olmayacak."

Sesindeki kibir karşısında gözlerimi devirdim ve Wolf'un yatak odasının kapısını iterek açtım. Beklediğimden daha küçüktü. Daha rahattı da. Arka duvara yaslanmış bir yatak ve yanında tek bir gardıroptan oluşan minimal bir mobilya vardı.

"Kişisel eşyalar için fazla bir şey yok mu?" Ben sordum.

"Burada hiç kişisel eşya yok," diye cevap verdi. "İşleri mümkün olduğunca basit tutmak en iyisi."

Odanın köşesinde bir kumaş yığını dikkatimi çekti ve neye baktığımı hemen anladım - kanlı bezler ve kopmuş kanatlarının gazlı bezleri. O beni bakışlarımdan yakalamadan önce gözlerimi kırıştırdım.

Wolf yanımdan geçip odanın uzak tarafındaki bir kapıya yöneldi. "Burada yıkanabilirsin," dedi. Gardırobunu açtı ve bir çift siyah erkek pantolonu ile ona uygun bir üstlük çıkardı. "Al bunları."

"Senin kıyafetlerini giymemi mi bekliyorsun?" diye sordum.

Gözleri vücudumu taradı ve kollarımı göğsümün üzerine kapatma dürtüsüyle savaştım. Tam bir felaket gibi görünüyordum, bunu biliyordum. Günlerdir aynı kıyafetleri giyiyordum. Yoksa haftalardır mı? Saçlarım ter, kir, kan ve gözyaşından oluşan kocaman bir düğümdü. Zindandan gelen çamur, üzerinde uyuduğum zeminden derimi kaplamıştı.

Yine de Wolf'un gözlerinin içine baktım. Ne de olsa böyle görünmem onun suçuydu. Beni bu karmaşanın içine sürükleyen, bana neden yardım ettiği konusunda yalan söyleyen ve beni doğrudan babasına teslim eden oydu.

Benden gerçekten ne istediğinden hâlâ emin değildim ama gücümle fazlasıyla ilgilendiğini biliyordum.

"Ya benim kıyafetlerim ya da hiçbir şey," dedi sıırıtmadan önce. "Her iki seçenek de benim için sorun değil."

Hırladım ve banyoya girip kapıyı kapatmadan önce kıyafetleri elinden çektim.

Neyse ki buranın akan suyu vardı. Wolf ve benim Altın Şehir'deki ilk gecemizde kaldığımız binadan daha güzel görünüyordu. Yön olarak nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Asmodeus ve ekibinin her şeyin merkezinde yaşadığını tahmin ediyordum.

Aynaya bakmaktan tamamen kaçındım ve duşu başlattım, iğrenç kıyafetlerimi vücudumdan sıyrırken suyun ısınmasına izin verdim. İç çamaşırım ve göğüs bandım da dahil olmak üzere her şeyi çıkardım ve çöpe attım. O kıyafetleri bir daha asla görmek istemediğimden emindim.

Wolf banyonun kapısını çalmadı bile, ama onu orada hissedebiliyordum. Birbirimize bağlandığımızdan beri onun varlığının fazlasıyla farkındaydım. Bu lanet bir lanetti. Onu ve bana yaşattığı her şeyi unutmaktan başka bir şey istemiyordum.

Aklım onun kanatlarında -ya da kanatlarının olmayışında- dolaştı.

Oraya gitme bile, diye hatırlattım kendime. Bu cezayı hak etmişti. Hâlâ seni burada tutsak tutmak için babasıyla birlikte çalışıyor.

Sıcak suya girdim ve suyun verdiği hisle inledim. O zindanda, bırakın bir daha duş almayı, gün ışığını bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm zamanlar oldu.

Kaderimi kabullendim. Eğer gerçekten vampir krallığının, *kan krallığının* varisiysem, ölüm çok yakında gelecekti.

Wolf kapıyı araladı ama içeri girmedi. "İçerisi iyi mi?"

Birkaç sabun kalıbından birini aldım ve kapıya fırlattım.

Jessiah çok çok daha iyi bir seçenek olabilirdi. Wolf'la ne kadar benzediklerine şaşırıyordum ama ne de kardeşiler. İkisinin de şimşek gibi gözleri ve onları çerçeveleyen sert kaşları vardı ama Jessiah Wolf'tan daha yumuşaktı. Melek kanatları beyazdı, kesinlikle düşmemişti ve kendini daha az sert taşıyordu.

Wolf'un hayatında yaşadığı her şeyi düşünmemeye çalıştım. Eğer kardeşi bunca zamandır burada Asmodeus'la yaşıyorsa, Wolf ne düşünüyordu? Yoksa Wolf babasını bu kadar kızdıracak bir şey mi yapmıştı da şimdi tüm darbeleri o mu alıyordu?

Su birkaç dakika sonra tenimdeki kiri temizledi. Başımı akıntının altına daldırdım ve Wolf'u düşünmemeyi kesinlikle imkansız kılan çam kokulu sabunla buklelerime masaj yaptım.

Bu harikaydı. Gerçekten harikaydı.

O duşa uzun süre kalabilirdim ama orada dururken bacaklarım bir kez daha titremeye başladı. Temizlendiğim anda kendimi duvara yasladım ve suyu kapattım.

Hayatım boyunca hiç bu kadar bitkin olmamıştım. Lord'la günlerce antrenman yaptıktan ve Midgrave'de vampir öldürdükten sonra bile bu kadar ağrıamıştı. Lord'un kırbaçlarından birini bu kemik derinliğindeki yorgunluğa tercih ederdim.

Temiz bir havluyla kurulandım ve Wolf'un bol pantolonunu çıplak bacaklarımın üzerine çektim. Sonra tuniği üzerime çektim, vücudumu kendi kıyafetlerimden daha fazla örttüğü için minnettardım.

Zaten burada kendimi çok açıkta hissediyordum. Bu kıyafetlerin içinde boğulmak yardımcı olabilirdi.

Kıvırcık siyah saçlarımı omzumun üzerinden sıkı bir örgü haline getirip Wolf'un kapısını açtığımda Wolf ortalıkta görünmüyordu. Wolf'un mükemmel bir şekilde yapılmış yatağına doğru yürümeden önce boş yatak odasına bir kez daha baktım, gölgelerde başka kimsenin gizlenmediğinden emin oldum.

Büyük ahşap yapının üzerine siyah çarşaf lar serilmişti. Şaşırmadım; burayla ilgili her şey karanlık, siyah ve gölgeliydi. Yine de elimi yastığ ın üzerinde gezdirirken gözlerimin ağırlaşt ığını hissettim.

Zindanlarda uyumaya çalışt ım. İnanın bana, denedim. Ama hiçbir yorgunluk orada tamamen rahatlamamı sağlayamazdı. Çok korumasızdım, çok savunmasızdım.

Gerçi o zamandan beri durumumda pek bir değ iş iklik olmadığını sanıyordum.

Hâlâ açıktaydım, hâlâ o kapıdan girebilecek herkese karşı savunmasızdım, hâlâ güvensizdim.

Oturduğ unda yatağ ın kenarı etrafımda kaydı ve destek için hemen minnettar oldum. Sanki oraya aitmiş im gibi kalın kumaşa gömüldüm, sanki bu yatağ a geçici bir destekten daha fazlası için çekilmiş tim.

Ayaklarımı yukarı kaldırıp yastıklar ın üzerine uzandığımda vücudum rahatlamış bir şekilde ç ığ lık attı.

Bu. Bu çok güzeldi. Farkındalığı mı kapıda tutmaya çalışt ım, Wolf geri gelmeden önce tek bir an için gözlerimi kapatmaya çalışt ım ama uykunun karanlığı beni eve çağ ırdı.

I Dört gün boyunca Kurt'u bir kez gördüm. Yabancılar bana her gün yemek getiriyordu ama bunun dışında yalnızdım.

Bana Altın Şehir'i göstermek için çok fazla.

Yine de umurumda değ ildi. Bu bana düşünmek ve kaçış ımı planlamak için zaman veriyordu. Çünkü burada öylece oturup Asmodeus'un benden bıkmasını beklememin hiçbir yolu yoktu.

Wolf artık bana yardım etmesi için güvenebileceğ im biri değ ildi. Bunu kendi baş ıma yapmak zorundaydım.

Neyse ki ikinci gün, yemeğ imi getiren kadın bana birkaç kitap da getirdi. Onları yatağ ın kenarına koyarken bir şey söylemedi ama ben yine de ona güven verici bir baş selamı verdim.

Yapabileceğ imin en iyisi buydu.

Altın Şehir'in yok oluşunu hayal ederek geçirdiğim akılsız saatleri dolduracak bir şeyler aramak için hemen içine daldım. Bunlar eski metinlerdi, sırtları deri ciltliydi ve tozla kaplıydı. Belli ki burada yaşayan insanlar okumayı pek sevmiyorlardı.

Ben de öyle olduğumu söyleyemem. Çocukken okumayı öğrenmiştim ama savaştan kurtulan pek kitap yoktu. En azından Midgrave'de.

Elime aldığım ilk kitap vampirlerle ilgiliydi. Hayret bir şey. Parmaklarımı narin kapağın üzerinde gezdirdim, kırmızı kelimelerin kalın dokusunu inceledim. *Kan ve Savaş*. Kitabı açıp ilk birkaç sayfayı gözden geçirirken eski sayfaların kokusu burnuma geldi. Çoğunlukla sıkıcı bir tarih gibi görünüyordu ama bu metinde başka bir şey olduğunu hemen fark ettim. Türlerin tarihi ve bazı iyi bilinen gerçeklerin yanı sıra, düzinelerce ve düzinelerce sayfa yarı karalanmış notlar ve irfan hikâyeleriyle doluydu.

Ve hikayelerin tek bir tanesini bile duymamıştım.

Bunlardan özellikle biri, aç olanların diğerlerine saldırmasını engelleyebilen güçlü bir soy hakkında eski bir masaldan bahsetti. Bu, bildiğimiz dünyayı değiştirebilecek, savaşları sona erdirebilecek ve çok güçlü bir soyla diğerlerini kontrol edebilecek biriydi.

Birkaç saat boyunca dikkatimi dağıtacak kadar ilginçti, bunların ne kadarının doğru olduğunu merak etmemi sağlayacak kadar ilginçti...

Okudum, uyudum ve kimsenin zorla beslenmesini engelleyecek kadar yedim.

Be

- n. Eninde sonunda buradan çıkmayı başaracaktım.
Sonunda hepsine bunu ödetecektim.

I Bir erkeğin çığlık sesiyle sarsılarak uyandım ve dikkatimi etrafımdaki yabancı odaya yönelttim.

Tamam. Wolf'un odası. Wolf'un yatağı.

Kendi bedenime örtmediğimden emin olduğum bir battaniye üzerimi örtmüştü ama yatağın diğer tarafı, yutmak üzere olduğum küçük kitap yığını dışında hâlâ boştu.

Boğuk ığlık tekrar çınladı ve yatağın kenarına tırmanıp yere baktım; Wolf'un yüzüstü uyuduğunu ve sırtının altından kürek kemiklerinin üstüne kadar uzanan iki büyük, kızgın yaranın ortaya çıktığını gördüm.

Yukarıdaki tanrıça.

"Kurt!" Gecenin karanlığında seslendim. Ürküyordu, ter içinde parlıyordu, uykusunda bir şeyle savaşıyordu - göremediğim, takip edemediğim bir şeyle.

Umursamamam gerekirdi. Onun çaresiz inlemelerinden zevk almalıydım ama üçüncü kez boğazından bir çığlık çıkma tehdidinde bulunduğunda yataktan fırladım ve yanına diz çöktüm.

"Kurt, uyan!" ıplak kolunu kavrarken -yaralarına yaklaşmamaya dikkat ederek- tekrar söyledim ve onu salladım.

Anında gözlerini açtı ve dizlerinin üzerine çöktü. Göğsü sanki az önce savaştaymış gibi hızla inip kalkıyordu. Ter, siyah saçlarını alnına yapıştırdı, yüzünün kenarlarından aşağıya doğru boncuk boncuk döküldü ve göğsüne damladı.

Gözleri bana takılmadan önce tüm odayı taradı. "Sensin," diye nefes aldı pantolonunun arasından.

"Benim," diye cevap verdim. "Kabus görüyordun."

Wolf başını arkaya yatırdı ve güldü. Yüksek sesle. "Evet, bugünlerde bu çok sık oluyor gibi görünüyor. Sorun şu ki, gerçek hayatım da aynı derecede kabusla dönüştü."

Midem düğümlendi. "Neden yerde uyuyordun? Ne zamandır dışarıdaydım?"

"Bir gün. Seni uyandırmak istemedim."

"Yani kendi yatak odanızda yerde mi yattınız?"

Gözlerini ayırdı ve bir elini nemli saçlarında gezdirdi. "Alınma Dişi Avcı ama yapmak isteyeceğim son şey seni daha da rahatsız hissettirmek olur. Yerde gayet iyiyim."

Wolf cevabımı beklemedi. Bunun yerine kendini yukarı itti ve banyoya doğru yürüdü, kapıyı kapatmadan lavaboyu açtı.

Ayağ a kalktım ve onu takip ettim, kapı çerçevesinin yanında durdum. "Yara izlerin korkunç görünüyor," diye not ettim.

Yüzüne su sıçrattı ve lavabonun üzerine eğildi. Uzun, geniş kasları harekete karşı esnedi, olmayan kanatlarının yarası tam olarak ortaya ıktı.

"Bir erkeği nasıl daha iyi hissettireceğinizi gerçekten biliyorsunuz. Teşekkür ederim." Biraz daha su sıçrattı.

"Ben ciddiym." Öne doğru bir adım attım, elimi uzattım ama ona dokunmadan önce elimi geri çektim. "Umurumda olduğundan değil ama sanırım enfeksiyon kapmış. Bunların şimdiye kadar iyileşmesi gerekmiyor muydu? Melek kanının bunu halledeceğini düşünmüştüm."

"Ben *düşmüş* bir meleğim, unuttun mu?" Sözlerinde uzun zamandır duymadığım kadar öfke vardı ama bunun bana karşı bir öfke olmadığını biliyordum. "Gerçi artık kendime *öyle* diyebileceğimden bile emin değilim."

Sırtındaki yaralar sanki daha dün açılmış gibi taze görünüyordu. Kesinlikle iyileştirici büyülü bir yaratığın yaralarına benzemiyorlardı.

"Burada şifacılarınız var mı?" Ben sordum. "Eğer kendini iyileştiremiyorsan, belki de bir şifacıya görünmelisin."

Hazır olduğumdan daha hızlı bir şekilde dönüp bana baktı. Kaşları birbirine yaklaşmıştı ve gözlerindeki ışık duygusallıkla parlıyordu. "Babam sana şifacıları krallığında tutacak biri gibi mi geliyor?" Kendi kendine gülümsedi. "Başta niyet ettiğinden daha fazla acı çektiğimi bilmek hoşuna giderdi."

"O kadar zalim mi?"

"Hiçbir şey öğrenmediniz mi?"

Ona bakarken donup kaldım. Wolf bana babasıyla ilgili hikâyeler anlatmıştı ama şimdi onun bir baş melek olduğunu öğrendiğimde her şey değişti.

Meleklerin tanrıçaların iyi bekçileri, barışın koruyucuları olmaları gerekiyordu.

Ama bu? Kendi oğluna nasıl davrandı?

"Tek söylediğim kötü görüldüğü. Neden kendi büyü beni Moira'da iyileştirdiği gibi onu da iyileştirmiyor?"

Bütün bunlar ona komik geliyormuş gibi başını salladı. "Bu küçük yeteneğimi başka kimsenin bilmesine ihtiyacım yok. Eğer kendi yaralarımı iyileştirirsem, sorular sormaya başlarlar."

"Onlara iyileştirme sihrinden bahsetmektense acı içinde dolaşmayı mı tercih ediyorsun?" Beni iyileştirdiğinde, bunu sadece ikimizin bilmesini sağladı. Ama neden yeteneklerini kendi babasından saklasın ki?

Tamam, belki babasının bilmesini neden istemediğini anlayabilirim. Ama daha fazlası olmalıydı.

Wolf'un gözleri benimkileri aradı. Yüzü sertti, ne bir sırıtma, ne bir gülümseme, ne de cilveli bir karşılık vardı. Sadece Wolf'tu, sadece Moira'da birlikte savaştığım erkek, hayatımı kurtaran erkek, o-

Hayır. Düşüncelerimi daha fazla devam edemedi durdurdum.

Bana ihanet etti.

Ama tam Wolf'un sonunda kibirli pislik kişiliğini bıraktığını düşündüğümde, başını yana eğdi. "Beni önemsiyor musun Dişi Avcı? Artık benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Senden nefret ediyorum."

Bir adım daha yaklaştı, çıplak göğsü neredeyse bana degecekti. "Güzel.

Bana karşı *bir şeyler* hissettiğin sürece nefretle yaşayabilirim." Uzandı ve örgümden gevşek bir saç tutamını çekti. Gözlerinden, aramızdaki bağı tehdit eden yoğun bir hüznün akıyordu. Bu kadar yakınımda durduğunda, bana dokunduğunda kalkanlarımı yukarıda tutmak zordu. "Hâlâ bir şeyler hissettiğin sürece."

Onun yakınlığı karşısında kalbim hızla çarpıyordu. Onu uzaklaştırmak, tüm bunları unutmak ve uykuya geri dönmekten başka bir şey istemiyordum.

Ama artık tamamen uyanıktım ve o da öyleydi. Her ne kadar aramızdaki her şeyi unutmak istesem de bu imkânsızdı.

"Seni sevmek hayatımın en büyük hatasıydı," dedim dikkatlice. "Senden nefret ediyorum çünkü bana neyin tehlikede olduğunu unutturdun. Senden nefret ediyorum çünkü her şeyden sonra güvenime, benden zorla aldığın güvene ihanet ettin. Yani, evet, senden nefret ediyorum. Ama emin ol Wolf, seni yavaş yavaş unuttukça azalabilir ama seni bir daha *asla* sevmeyeceğim."

Çenesindeki kaslar gerildi. Ve sonra gülümsedi.

"Asla asla deme, Dişi Avcı." Arkasını döndü ve gardırobundan bir gömlek alıp geçirdi. "Benimle bir yürüyüşe çık. İkimizin de biraz hava almaya ihtiyacı var ve sana bir şey göstermek istiyorum."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Omuz silkti. "Sen bilirsin. Babam seni eğlendirmekten bıkana kadar burada kalıp çürümeye devam edebilirsin."

Lanet olsun. Hâlâ ondan nefret ediyordum ama ayaklarımı ayakkabılarımın içine soktum ve yine de peşinden fırladım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 4

WOLF

T Bu gece ay dolunaydı. Hunttyr'in iyiliği için ekstra ışığı takdir ettim. Şimdiden karanlıkta elimi tutmayı nasıl reddedeceğini, ve muhtemelen tökezleyeceğini ve kendini inciteceğini dışarı hayal edebiliyordum.

İnatçılık.

Bu yönünü seviyordum. İnatçılığı.

Ama şimdi, bu benim en büyük zayıflığım haline geliyordu.

"Bu ." Döndüm ve ana binadan dışarı çıktım.

Altın Şehir'deki diğer herkes ana kalenin dışında yaşıyordu. Şehir halkalar halinde kurulmuş, en fakir ve en zayıf olanlar dışarıda yaşıyordu. Bu adil değildi - bunu herkes görebilirdi - ama Asmodeus bir şeye karar verdiğinde, olan buydu.

Yine de bunu Hunttyr'den saklamayacaktım. Scarlata İmparatorluğu'nun varisi olarak konumunu kabul edecekse, imparatorluğun ne hale geldiğini görmesi gerekecekti.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu. Serin bir esinti tenimi okşadı ve arkamda titrediğini duydum.

"Size buranın neye dönüştüğünü göstermek istiyorum."

"Onu dönüştürdüğün şeyi mi kastediyorsun? Burada kaç kişi gerçekten vampir? Ve Altın Şehir'e nasıl girdiler?"

Yüksek binalar ayın ışığıyla bizi gölgeliyordu. Uzaktan bir karga gakladı, ardından duvarın dışındaki açlardan biri olduğunu tahmin ettiğim hırıltılı bir çığlık geldi.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordum. "Yoksa sadece ne olduğumu aşağılamaya mı çalışıyorsun? *Senin* de bir vampir olduğunu unutma Dişi Avcı."

Alay etti ama hiçbir şey söylemedi. Onu kolayca zorlayabilirdim, kaderini kabul etmesinin ne kadar önemli olduğuna dair uzun bir konuşma yapabilirdim ama çenemi kapalı tuttum.

Doğru zaman, hazır olduğunda ya da canı kan çekmeye başladığında gelecekti. Herhangi bir gün, ilk kan arzusu ortaya çıkacaktı. Herhangi bir gün, vampir dişleri ortaya çıkacaktı, hatta muhtemelen büyüsünün yeni bir dalgasıyla birlikte.

O zaman inkar etmek imkansız olurdu.

"Burası bize anlattıkları gibi bir yer değil," diye fısıldadı. Sağ tarafımdaki karanlık bir binanın gıcirtısından onu zar zor duydum. "Kaç tanesi Altın Şehir'in... burası olduğunu biliyordu?"

"Hiçbiri bilmiyor," diye cevap verdim, "ama şüpheleri var. Moira'daki öğretmenlerin, hatta Müdire Katherine'in bile haberi yok. Yıllar önce Altın Şehir'e ayak basmışlar ama Moira'daki görevlerini kabul ettiklerinden beri artık giriş izni verilmiyor. Tek bildikleri, Altın Şehir'in hala hatırladıkları kadar güzel ve büyülü olduğu."

"Ya sen?" diye sordu. Bir köşeyi daha döndük, neredeyse hiç ışık olmayan bir sokağa doğru ilerliyorduk. Hâlâ kanatlarım olsaydı, uyum sağlamak için dönmek zorunda kalırdım.

"Peki ya ben?"

"Bu kadar çok insanın bu yüzden öldüğünü bilerek nasıl yaşayabilirsiniz? Tüm arkadaşlarımız... Bunu hak etmediler. Tam başardıklarını düşündükleri anda ölmeyi hak etmediler."

"Bunu hak ettiklerini kim söyledi?" Ben sorguladım. "Eğer bunu durdurmak için bir şey yapabilseydim, Dişi Avcı, yapardım. İnan bana, başmeleğe karşı çok az gücüm var." Bir goblenle kaplı ince bir kapının önünde durdum. Örtüyü kenara iterek içerideki gizli barı ortaya çıkardım.

Huntyr'in ağzının açık kalmasını izledim. "Burası neresi?" diye sordu.

"İçeri gir ve öğren."

Dönüp bana yan yan baktı ama Asmodeus bizi bulduğundan beri ilk kez gözleri nihayet parlıyordu. O bakışı, gözlerindeki o hafif pırıltıyı özlemiştim.

Bir adım öne çıktı, siyah çizmeleri altımızdaki gri taşın üzerinde kayıyordu.

İçerisi Altın Şehir'in geri kalanına hiç benzemiyordu. İçeriye aydınlatan kırmızı fenerler ve dört duvarı süsleyen renkli tablolarla sıcak bir ortamdı. Bir bar odanın arka yarısını dolduruyor, geri kalanını masalar için bolca yer bırakıyordu. Her zamanki barmen kızın yanı sıra birkaç müşteriyi de tanıdım.

En yakın masadaki erkeklerden biri, "Bakın kim sonunda yine buralarda yüzünü göstermiş?" diye seslendi. Ona doğru yürüdüm ve omzuna vurdum.

"Hala buraya girmene izin veriyorlar mı, Nathan?"

Güldü ve ben de eski dostuma gülümsemekten kendimi alamadım. Moira'ya gönderilmeden önce her gece buraya gelirdim. Burası benim Altın Şehir'in acımasızlığından, etrafı saran kötülük ve karanlıktan kaçış yerimdi.

"Peki bu kim?" diye sordu. Gözleri Huntыр'e kaydı ve onu şüpheyile süzdü. Moira'nın yanına gidip prensesi bulma görevimden kimsenin haberi yoktu. Kimse onun gerçekte kim olduğunu, bu krallık için ne anlama gelebileceğini bilmiyordu.

Bunların hepsi babamın bu olayı olabildiğince sessiz tutma planının bir parçasıydı.

"Bu Huntыр," dedim elimi ona doğru sallayarak. "Bir süre benimle kalacak."

Elini sıkması için ona uzatmadan önce bana bir kez ters ters baktı. "Memnun oldum," dedi.

Nathan'ın gülümsemesi daha da arttı. "Aynı şekilde, Huntыр. Buralara pek yeni gelen olmaz. Wolf'a yabancı gibi davranmayı bırakmasını söylemelisin. Artık onun yüzünü buralarda pek görmüyoruz!"

Huntыр gülümsedi. "Burada seninle ne kadar çok vakit geçirirse, beni kızdırmak için o kadar az zamanı olur. Elimden geleni yapacağım."

İkisi de güldü. Göğsüm burkuldu.

"Pekâlâ, pekâlâ. Buraya bir şeyler içmeye geldik."

Boş masalardan birine doğru dönmeye başlamıştım ki eli fırladı ve bileğimi yakaladı. Bakışlarıyla karşılaştığımda, çoktan kocaman gözlerle bana bakmaya başlamıştı. "Sana yaptıkları doğru değil Wolf."

Kayıp kanatlarımı işaret etti.

Dişlerimi sıktım. "Beni bilirsin," diye gülümsedim. "Muhtemelen bunu hak edecek bir şey yaptım."

Bileğimi bıraktı ama kaşlarını çatması geçmedi. "Bundan ciddi şüpheliyim."

Ve bu da her şeyin sonu oldu. Döndüm ve Hunttyr'i özel olarak konuşabileceğimiz yakındaki تنها masalardan birine yönlendirdim.

Üzerime çöken yeni keder dalgasını savuşturmaya çalıştım. Şatodaki hiç kimse kanatlarıma zerre kadar empati göstermedi. Jessiah şok olmuştu, evet, ama kimse bu insanlar gibi gerçekten umursamıyordu. Bu insanlar benim gerçek dostlarımdı, sadece babamın kim olduğunu ya da nereden geldiğimi değil, beni gerçekten önemseyenlerdi.

Hayır, bu insanlar beni buna rağmen sevdiler.

"Kimdi onlar?" Hunttyr otururken sordu. "Sadece bazı eski arkadaşlar."

"Ve burada, bu gizli, gözlerden uzak barda buluşmak zorundasınız çünkü...?"

"Babamla tanıştın," diye zorladım. "Burada olup biten her şeyi bilmek ister. İnsanların bu şekilde bir araya gelmesinden hoşlanmaz, hele ki konuşulanları her zaman kontrol edemezken. İnsanların gizli, güçsüz ve yalnız olmalarını tercih eder."

Öne eğilip dirseklerini masaya koyarken gözleri odayı bir kez daha taradı. "Ve tüm bu insanlar - onlar melek mi? Fae mi? Neden babanın kurallarına uymuyorlar?"

Cevap vermeden önce uzun bir nefes aldım. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki, yılların ve yılların geçmişini ortaya çıkarmak günler sürerdi.

"Altın Şehir eskiden hayalini kurduğun her şeydi," diye başladım. "Babam da bunun bir parçasıydı. Büyü yaygındı, seçkin fae ve melekler burada özgür ve güçlü bir şekilde yaşırdı." Gözleri irileşti ve barmen iki büyük bira getirdiğinde çenemi kapalı tuttum. Başımı salladım ve devam etmeden önce onun uzaklaşmasını bekledim. "Burada her şeyi değiştiren oydu. Scarlata gideli yıllar olmuştu; vampirleri de fethetmek isteyebileceği kimsenin aklına gelmemişti. Burada, Altın Şehir'de zaten bu güce sahipken olmazdı."

Sözlerimi duyunca başını salladı.

"Yine de burada vampirler var. Bunu neden yapsın ki? Altın Şehir bu kadar uzun süre vampirlerden korunmuşken neden vampirleri buraya getirsin?"

"Güç. Güç herkese pervasızca şeyler yaptırır Hunttyr. Buraya kaos yaratmak için vampirleri getirdi. Başta hepsi senin benim gibi vampirlerdi ama sonra daha aç olanları ortaya çıkmaya başladı ve şimdi Altın Şehir güvende olmaktan çok uzak."

Gözleri karardı. "Ve seni bir vampire dönüşmeye mi zorladı? Seni değiştirmek için büyüsünü mü kullandı?"

Nefesimi sabit tutmak için mücadele ettim. "Onun gözünde, vampir bir oğlu olması ona daha fazla kontrol sağlayacaktı. Yine de benim için pek iyi olduğunu söyleyemem."

Birayı eline aldı ve uzun bir yudum aldı, yutkunurken kaşları kalktı. "Vay canına, bu gerçekten çok iyi."

Gülümsedim. "Midgrave'deki biralardan daha mı iyi?"

Ağzının kenarının kalkmasını izledim. Bira bardağına baktı ve aklı başka yerlerde gezinirken bardağı dalgınca çevirdi. "Tadı daha iyi, evet, ama evimle ilgili özlediğim pek çok şey var."

"Ne gibi?" Kendi biramı içtim. Onu zorlamayacaktım, ama geldiğimizden beri ilk kez benimle konuşmak istiyorsa, onu durdurmayacaktım.

"Mesela... sabahları güneş uzaktan yükselirken fırından yayılan taze pişmiş ekmek kokusu gibi. Üç sokak öteden gelen kahkahaları duyabilmek gibi. En iyi arkadaşım gibi. Sanırım en çok onu özledim. Onu ve Lord'u." Nefesi kesildi.

"Sana o yaraları veren adam mı?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Durum biraz karışık Wolf. Bana değer veriyor. Sadece bunu farklı şekilde gösteriyor."

Damarlarımdan öfke akıyordu. Öne doğru eğildim, sözlerimi hissedebilmesi için ona birkaç santim yaklaştım. "Seni seven biri -seni gerçekten, derinden önemseyen biri- seni incitecek hiçbir şey yapmaz. Teninde o izleri bırakmayacağına adım gibi eminim. Lord her kimse, her kimmiş gibi davranıyorsa, o senin ailen değil."

Bana bakarken gözleri karardı, burun delikleri şişti ve göğsü kabardı. "Sahip olduğum tek şey o, Wolf. Burada olmamın sebebi o, sebebi-"

"Bunun ne kadar tehlikeli olacağını, sana ne kadar zarar vereceğini bilerek seni buraya gönderdi."

"Peki ya sen?" diye sormadan önce uzun bir içki daha aldı. Beni önemsemediğine yemin etmişti. Beni sevdiğine yemin etmişti. Sanırım sana inanmak benim hatamdı, değil mi? Tanrı bana burada tek bir kişiye bile güvenmememi söyledi. Dinlemeliydim."

Tanrıça, bu kadın. "Seni hâlâ seviyorum Huntыр."

Nefesini içine çekti. "Öyle söyleme."

"Bu doğru."

"*Kes artık.* Artık sana inanmıyorum."

"Neye inanabilirsin ama hayatımın her gününü seni bundan korumak için harcayacağım. Seni şu anda buradan çıkarabilseydim, ben-"

"Az önce ne dedim ben, Wolf? Bir daha böyle şeyler *söyleyip* inanmamı bekleyemezsin! Kahretsin, ben-" Ellerini kıvrıcık siyah saçlarında gezdirdi. "Sana bir kez inandım ve bak beni nereye getirdi. Bunu kendime tekrar yapamam, bundan sonra olmaz."

Fincanı alıp birasını bitirirken bakışlarımla bir daha karşılaşmadı. Bize bakmakta olan barmene elimi kaldırdım ve iki tane daha içmesi için işaret ettim. "Bana inanmak için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum Huntыр, ama sana aşık olmayı hiç beklemiyordum. Neler olacağını bilseydim, ben-"

"Babanın beni kanım için kaçırmasına engel olur muydun?"

"Şşt," diye mırıldandım iki içki daha alırken. "Böyle şeyleri bu kadar yüksek sesle söyleme."

"Doğru ya. Herkesin ona karşı çıkmaya korktuğunu unutmuşum. Hepimiz bu yozlaşmanın devam etmesine izin vereceğiz. Benden tam olarak ne istiyor? Onun için ne yapacağımı sanıyor? Onun adına vampirlere hükmedeceğimi mi?"

Omuz silktim. "Hemen hemen."

"Ona istediğini asla vermeyeceğim. Scarlata'yı yönetmek için adım atmadan önce beni öldürebilir."

Arkama yaslandım ve onu izledim. Sonunda kan krallığının varisi olabileceği gerçeğinden *tamamen* tiksinnemişti. Gerçekte kim olduğunu kabul etmek ilk adım olacaktı.

Gerisi sonra gelecekti.

Gözleri tekrar avuçlarının arasında düşüncesizce çevirdiği bira bardağına kaydı. "Gerçekten varis olduğuma inanıyor musun?"

"Bundan bir an bile şüphe duymuyorum," diye cevap verdim. "Senin içindeki vampiri ben de hissedebiliyorum. Yakında dönüşmeye başlayacaksın. Arzulamaya başlayacaksın-"

"Kan mı?" Göğsü kabardı. "Kendimi bunu yaparken hayal edemiyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yapabilirsin çünkü zorundasın," diye cevap verdim. "Güven bana, kimse tam anlamıyla vampire dönüşmeden önce kan içmek *istemez*. Kan krallığında yetişen vampirler bile olgunlaşana kadar kandan tiksiniirler."

"Peki ya sen?" Bakışlarımla tekrar buluştu. "İlk seferin ne zamandı?"

Karanlık anılar peşimi bırakmıyordu. Dönüşümün ayrıntılarını unutmak için defalarca denedim. Kurbandan uyanır uyanmaz ne kadar öğrendiğimi, öz babamın bu kadar alçalmasının beni ne kadar incittiğini unutmaya çalıştım.

Ama acıyı da hatırlıyorum. Açlığı. "Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Babam fedakârlığı yapar yapmaz değiştim. Sanki biri karnıma uzanmış ve içimi avuçlarının içine almış gibiydi."

"Çok güzel," diye iç geçirdi.

"Yine de buna hazırsın," diye ekledim. "Aramızdaki bağ sayesinde açlığımı hissettin. İdare edilebilir."

"Olmayana kadar."

Omuz silktim. "Elimden geleni yapıyorum."

"Vampirler diğer beslenebilir mi? Ben de bir vampir olduğum halde nasıl oldu da kanımı içebildin?"

"Yarı vampir," diye düzeltiltim. "Sende hâlâ Fae kanı var, bende de hâlâ melek kanı var. Normalde vampirlerin başka bir türden kana ihtiyacı olur. Hayvanlar, fae'ler, melekler. Sen ve ben, diğer melezlerle birlikte istisna gibi görünüyoruz."

Uzun, derin bir nefes aldı. "Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum." "Evet." Odaya bir göz attım. "Sen ve ben ikimiz de."

Sonraki birkaç dakika boyunca barda sessizce oturduk. İçiyorduk. Bekledik. Nefes aldık. Kendi düşüncelerimin beni boğmasına izin verdim, zihnimi parçalamalarına ve anılarımla savaşmalarına izin verdim.

Olmaya zorlandığım kan içen vampir olmak istememiştim ama işte buradaydım. Hunttyr'dan beslenmeyi hiç istememiştim ama beslendim ve bundan da çok zevk aldım.

Bunların hiçbirini istemedim. Kendim için , özellikle de onun için.

Tüm bu krallıkta ondan korunabileceğimiz hiçbir yer yoktu. Özgürce gitmemize asla izin vermezdi. Ya kendisi ya da ordusuyla peşimize düşecek ve bizi geri alana kadar durmayacaktı.

Onu yakalayana kadar.

Gücü bu kadar çok istiyordu.

"Hunttyr?" diye seslendi tanıdık bir kadın sesi arkamdan. Hunttyr'ın bakışları ziyaretçiye takılınca gözleri büyüdü. Kim olduğunu görmek için arkamı döndüğümde bir de ne göreyim-

"Voiler."

OceanofPDF.com

Bölüm 5

HUnTYr

"G *Yukarıdaki tuhaflık.*" Kendimi durduramadan yerimden kalktım, ona doğru koşarken uzun ahşap tabure neredeyse devriliyordu.

Voiler.

"Öldüğünü sanmıştım!" diye seslendim. Onu kendime çektim, küçük bedenini göğsüme bastırdım. O da bana aynı şiddetle sarıldı, gülüyor ve rahatlayarak yarı ağlıyordu.

"Ben de senin öldüğünü sanıyordum! Burada ne işin var? Sen nasıl buradasın? Yani, hayatta kalan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum!"

Arkadaşıma bakmak için geri çekildim. Her nasılsa Moira'dayken daha iyi görünüyordu, sanki Moira onun içindeki hayatı çekip alıyordu ve şimdi nihayet özgürdü. Siyah saçları artık örgülü değildi, omuzlarının üzerinden gevşek dalgalar halinde sarkıyordu.

"Burada onunla birlikteyim." Döndüm ve hâlâ bar taburesinde tembel tembel oturan Wolf'u işaret ettim. Voiler'ın dikkati ona yöneldi ama bakışlarının Wolf'un omuzlarında gezindiğini fark etmedim.

"Kanatları, onlar-"

"Bu uzun bir hikâye," dedim. "Bana kendinden bahset. Buraya nasıl geldin? Nasıl hayatta kaldın?"

"Öldüğümü sanıyordum," diye başladı sesini alçaltarak. "Zaten ölmüş gerekiyordu. Transcendent'tan sonra burada olmamalıydım ama Altın Şehir'de uyandım. Tabii ki ilk uyandığımda kafam çok karıştı. Bize anlattıkları gibi bir şey değil."

"Evet," diye iç geçirdim. "Berbat bir şey."

"Onları bulana kadar bazı binaların arasında tökezledim, olabildiğince çok aç olanla savaştım." Döndü ve kapının yanındaki bir masaya doğru akın eden küçük bir grup insana baktı. Bazılarının melek kanatları vardı, bazılarının yoktu. Sivri kulakları onların da fae olduğunu gösteriyordu. "Beni buraya getirdiler, korudular. O zamandan beri onlarla yaşıyorum.

"Ashlani'nin öldüğünü gördüm. Ve Lanson'ın. Gerçi sanırım orada gördüğümüz her şey bir testti. Gerçekte olan bir şeye inanmak zor. Ben de öldüm. Yani *öldüm*." Son kelimeyi zar zor duyabiliyordum, sanki hâlâ kendim bile inanamıyormuşum gibiydi.

Uzandı ve beni tekrar kollarına çekerek hızlıca bir kez daha sarıldı. "Artık buradasın," diye fısıldadı kulağıma. "Her ne sebeple olursa olsun, başardın. Hayatta kaldın. Önemli olan tek şey bu."

"Neden biz? Neden herkes ölürken biz hayatta kaldık?"

Omuz silkti. "Sanırım Era'nın bizimle işi henüz bitmedi. Ama en azından diğerlerinin ölümde huzuru var. Bu karmaşanın içinde uyanmak zorunda kalmadılar."

"Bak, Voiler." Ona daha da yaklaştım ve sesimi alçaltarak başka kimsenin bizi duymamasını sağladım. "Seninle konuşmam gerek. Belli ki burada korkunç bir şeyler oluyor. Her şeyi anlamaya çalışıyorum ama burada gerçekten güvenilebileceğim bir arkadaşla ihtiyacım var."

"Elbette," diye gülümsedi. "Neye ihtiyacın olursa ben buradayım. Kurt senin için yeterince arkadaş canlısı değil, anladığım kadarıyla?" Gözleri arkamda titreşti.

Omzumun üzerinden Wolf'un hâlâ bize dik dik baktığı yere baktım, bira bardağını dudaklarına götürüyordu.

"Hiç arkadaş canlısı oldu mu?" Şaka yaptım. Şimdi Voiler'a her şeyi anlatmanın ne yeri ne de zamanıydı. Hâlâ kime güvenilebileceğimden emin değildim. Bu tavernadaki insanların yarısı doğrudan Asmodeus'a bilgi aktarıyor olabilirdi. Wolf'un arkadaşı yeterince iyi görünüyordu ama sadakatinin nerede yattığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Burada her şey görüldüğü gibi değil." Elini benimkinin içine kaydırды ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Bu ondan daha önce hiç görmediğim tuhaf bir sevgi gösterisiydi. Moira'da çok daha içine kapanıktı, çok çekingendi. Beni öne doğru çekip iki koluyla etrafıma sarıldığında, bana sıkıca sarıldığında ve yüzünü siyah saçlarıma gömdüğünde daha da şaşırdım.

"Sana ne yaptıklarını biliyorum," diye fısıldadı. Yüzümü boş tuttum, kollarımı ona ve eski dostuma aynı sevgiyi gösterdim. "Yalnız değilsin Hunttyr. Burada müttefiklerin var ve seni kullanmasına izin vermeyeceğiz. Sadece dayan."

Hiçbir şey söylemedim, sadece durdum ve yavaşça çekilmeden önce birkaç saniye daha ona sarıldım.

"Sizi tekrar görmek güzeldi." Yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirdi. "Güvende kal, Huntır."

Aynı rahatlıkla gülümseyerek arkasını dönmeden önce onu bir kez daha sıktım. "Sen de öyle."

Arkadaşlarının yanına dönerken gözlerim onun bedeninden ayrılmadı. *Burada yalnız değilim.* Bulduğu bu insanlar kimdi? Belli ki çok farklı bir arkadaş grubuna girmişti. Kan Kraliçesi olduğumu gerçekten biliyor muydu? Asmodeus'un Scarlata'yı ele geçirme planlarını biliyor muydu? Birasını içti, gülerek masadaki erkeklerden biriyle omuz omuza çarpıştı.

Moira'da birlikte geçirdiğimiz aylar boyunca onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar rahat. Çok doğal.

"Dik dik bakıyorsun," dedi Wolf arkamdan.

"Siktir git." Bakışlarımı kaçırdım ve masama döndüm, Voiler'ı gördüğümünden beri ilk kez Wolf'a bakıyordum. "Onun burada olduğunu biliyor muydun? Hayatta kaldığını biliyor muydun?"

Omuz silkti. "Şüphelenmiştim. Kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu. Burada biraz meşguldüm."

"Buna inanmıyorum. Voiler hayatta kalmış! Yani, başka kim hayatta kaldı ve burada, Altın Şehir'de dolaşıyor?"

Wolf omzunun üzerinden Voiler'ın arkadaşlık ettiği insanlara baktı. Cevap vermeden önce gözlerini kaçırdı, "Bilemeyiz ama Aşkın'dan kurtulmanın sorunlarının en küçüğü olduğunu garanti edebilirim. Bu sokaklar vampir kaynıyor, Huntır. Hem de aç olanlarla. Voiler onları bulduğu için şanslı."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Hiç kimse Moira'dan geçmeden Altın Şehir'e giremez, ama aç olanlar burada?"

Çenesi eğildi. "Onları içeri alıyor."

Onu doğru duyduğumdan emin olmak için bu sözleri zihnimde tekrarlardım. "Aç olanların Altın Şehir'e girmesine izin mi veriyor? Bu hiç mantıklı değil."

"Burada yaşayan insanların güvende olup olmaması babamın umurunda değil. Ona göre, yeterince güçlüyseniz hayatta kalırsınız. Bu onun için bir güç hamlesi. İnsanları zayıf tutarsanız kimse onun yönetimine karşı çıkmaz. Kaostan besleniyor, vampirlere duyduğu derin aşktan bahsetmiyorum bile."

Zihnim döndü. Altın Şehir'in tüm amacı vampirleri dışarıda tutmaktı. Güvenli bir alan, seçkinlerin rahatça yaşayabileceği lüks bir yer olması gerekiyordu.

Ama bu? Bu Midgrave'de yaşamaktan daha iyi değildi. Aslında daha kötüydü. En azından Midgrave'de özgürlük yanılsamam vardı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Vampirlerden nefret mi ediyor yoksa onları seviyor anlayamıyorum."

"Getirdikleri yıkımı seviyor. Scarlata'nın zamanlar var olan en güçlü krallık olmasını seviyor. Onları kontrol edebilirse, aç olanları daha da fazla kaos yaymak için kullanabilirse; tüm dünyayı ele geçirebileceğini seviyor."

Tüm lanet dünya. Kupamı dudaklarıma götürdüm ve bir ağız dolusu altın rengi sıvıyı yuttum. İşler nasıl bu kadar karıştı? Buraya nasıl gelmiştik? Wolf yanımda sessizce oturuyordu. Bunun bir parçası olduğu için, böylesine kutsal bir yerin tamamen parçalanmasına izin verdiği için onu sıkmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama şimdi ikimiz de burada oturup gerçeğin tadını çıkarırken ondan bir ağırlık yayılıyordu. Buraya ışığı geri getirmek neredeyse imkânsız gibiydi. Çok fazla kötülük, çok fazla nefret burada kalmıştı, hepsi de babası tarafından getirilmişti. Onu bir vampire dönüşmeye zorlayan, kanatlarını bedeninden ayıran aynı baba.

Çok fazla konuşuyordum. Konuştuğumu biliyordum. Bira beni yumuşatıyor, onun da suçlu olduğu iğrenç şeyleri unutturuyor olmalıydı.

Ondan hâlâ nefret ediyordum. Bunu kanıtlamak için ona bir bakış daha gönderdim. Ama burada rahat olduğu gerçeğini de inkâr edemezdim. O benim eski hayatımdan tamamen kurtulamadığım bir parçaydı.

"Düşünceleriniz gürültülü," dedi. "Duygularınız da öyle."

Ona tekrar baktığımda, bana midemi bulandıran bir şiddetle baktığını gördüm.

"Bu lanet bağ çok sinir bozucu. Duygularımı sonsuza dek hissedeceğini bilseydim, iki kere düşünürdüm-"

"Ne hakkında? Transcendent sırasında kendi hayatını kurtarman hakkında mı? Orada ölebilirdik Hunttyr. Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaptık."

"Bana bağlı olmak senin lehine değilmiş gibi davranma Kurt." Tekrar içtim, fokurdayan sıvının etkilerini hissetmeye başlamıştım. "Babanın benim hakkımda söylediklerini duydum. Gücümü bana karşı kullanmaya gerçekten niyetli misin? Hepsini kendine mi alacaksın? Gerçekten gücüm olduğunu öğrendiği an, beni tamamen tüketmek için seni kullanacaktır."

"Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun." Başını eğdi, gözleri ciddileşti. "Babam pek çok şey istiyor Hunttyr. Ona istediğini vermeye niyetim yok."

"Ama şimdiye kadar yaptın, değil mi? Beni buraya, doğrudan ona getirdin. Bu sana neye mal oldu? Kanatlarına mı? Ben, senin için her neysem? Daha ne kadarını almasına izin vereceksin?"

Parmak eklemleri kupasının etrafında sıkılaştı. "Zaten çok fazla şey aldı. Hiçbir fikrin yok."

Dakikalar biz konuşmadan geçti. Odanın etrafına baktım, Wolf'un arkadaşlarını içerken, gülerken ve hikâyeler anlatırken inceledim. Hepsi çok güvenilir görünüyordu. Çok misafirperverlerdi. Voiler'ın arkadaşları da öyle. Bu bana Wolf hakkında bildiklerimi sorgulattı. Eğer bu insanlar ona güveniyorsa....

Hayır. Ona tekrar güvenemezdim, daha fazla bilgi olmadan, gerçekten benim çıkarlarımı düşündüğünü kanıtlamadan güvenemezdim.

Koltuğumda yer değiştirdim, böylece artık kollarımızı birbirine değdirecek kadar yakın değildik. Ona doğru çekildiğimi hissetmek, onun yanında kendimi güvende hissetmek istemiyordum. Burada destek için ona yaslanmak istemiyordum. Ona tekrar güvenmemi istiyordu ama gerçekte hangi tarafta olduğunu anlayamıyordum. Neden beni buraya kadar sürükledi, sadece son saniyede babasına karşı gelmek için mi? Neden beni bir tutsak olarak tutuyor ama sihrimi bir sır olarak saklıyordu?

Ona tekrar baktığımda çoktan bana bakmaya başlamıştı. "Dans et benimle."

Neredeyse içkimi tükürecektim. "Affedersiniz?"

Dışarıdan bir yerden odaya müzik sesi geliyordu. Birkaç dakikadır çaldığını fark ettim, ama şimdi diğer müşterilerden bazıları müzik eşliğinde dans ediyor, sallanıyor, rahatlıyordu.

Müzik. Göğsüm kabardı. Müzik çok normal görünüyordu ve bu yabancı, sefil yerde? Normal olan her şeyi memnuniyetle karşılardım.

"Sadece bir dans, Dişi Avcı. En azından bu gece benimle biraz eğlen. Bu sayede şatoya geri dönmek biraz daha çekilebilir hale gelecektir. Bunu sana borçluyum." Oturduğu yerden kalktı ve iki elimi tutmak için masanın etrafında yürüdü.

"Kesinlikle olmaz. Seninle dans etmek istemiyorum," diye karşı çıktım. "Burada konuşuyor olmamız sana duyduğum derin ve sonsuz nefreti geride bıraktığım anlamına gelmiyor." Ama o bu kadar yakın dururken, teninden yayılan yumuşak çam kokusunu alabiliyordum. Temiz keten gömleğinden yayılan taze sabun kokusunu seçebiliyordum.

"Bu kadar yalan yeter prenses," diye fısıldadı, nefesi kulağımı gıdıklayacak kadar yakındı. "Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davran, sadece bir dakikalığına ve benimle dans et. Ya öyle yaparız ya da odama geri döneriz ve bu küçük gezintiye veda edebilirsin. O kaleden bir daha ne zaman çıkacağını kim ? Haftalar sürebilir. Aylar." Dramatik bir etki yaratmak için dilini şaklattı.

"Sen bir pislisin." Ellerini ittim.

Ama o o kadar kolay ikna olmadı. "Belki ben bir pisliğim ama ay yüksekte ve müzik bulaşıcı. Bir dans edelim, sonra gideriz."

Yapmamalıydım. Bunun kötü bir fikir olduğunu, ona çok fazla şey vermiş olacağımı biliyordum ama savaşmayı bırakmayı, bu kadar nefret, ihanet ve acı hissetmeyi bırakmayı çok istiyordum. Yaptığı şeyi unutmak *istiyordum*; inanın bana, istiyordum. Göğsümdeki acı beni bütünüyle yutmaya, karanlıktan başka bir şey hissedebileceğimi unutturmaya başlamıştı.

Bir dans.

Sonra her şey bitecekti ve ben de bana doğru baktığı için ölümle tehdit etmeye geri dönebilecektim. Bir saniye daha düşünmeden elimi onun elinin içine kaydırdım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Hiçbir şey söylemedi ama aramızdaki bağdan duyduğu memnuniyetin titreştiğini hissettim. Beni birkaç adım öteye götürdü ve bir eliyle kalçamdan tutarak yaklaştırdı.

Beni yönlendirmesine, ellerimi omuzlarına doğru çekmesine ve vücudumu hareket ettirmesine izin verdim.

"Bu bana Moira'yı hatırlattı, ben onu öldürmemeye çalışırken senin Lanson'la dans etmeni izlemek zorunda kalmıştım." diye fısıldarken nefesi yanağıma çarptı.

Hatıralar üzerime yıkıldı ve titrememek için elimden geleni yaptım. "Yapmalıydın. Bu ikimizi de biraz acıdan kurtarırdı."

Başını salladı, kasları avuçlarımin altında esniyordu. "Hayır, çünkü seni incittiği gece sonunda beni müttefikin olarak görmeye başladığın geceydi."

Doğru. "Benim açımdan da iyi bir karar değildi."

"Hadi ama Dişi Avcı. Bana güvenmiştin. Birlikte iyiydik."

Birlikte iyiydik. En berbat kısmı da buydu. Eğitimimiz, dövüşümüz, sanki benim bir uzantım gibiydi. Bir sonraki hamlemi benden önce biliyor ve benden on kat daha iyi uyguluyordu. Bana çok benziyordu ama önemli yönlerden çok farklıydı. En azından beni buna inandırdı. Hala bir araya getirmeye çalışıyordum

Neyin gerçek olup olmadığını. Ona aşık olmam için beni kandırmak için hangi kısımları uydurdu?

"Hatırlatma bana," diye iç geçirdim. Çenemi kaldırdım ve onun parlak mavi gözlerine baktım. "Bak bu bizi nereye getirdi."

"Bana tekrar güvenmeye başlamalısın, Dişı Avcı." Belimdeki elleri resmen yanıyordu. Tüm vücuduma ısı yayıyor, göğüslerimizin birbirine değdiği her santimin acı verici bir şekilde farkına varmamı sağlıyorlardı. "İstemediğini biliyorum ama sana yardım etmeye çalışıyorum. Bağımız sayesinde bunu hisset. Tek yapmak istediğimin seni korumak olduğunu hisset."

Bana doğru gönderdiği duygu seliyle keskin bir nefes aldım. Sıcak, yırtıcı ve keskindi, sanki beni incitmeye cüret eden herkesin sonunu getirecekmiş gibiydi. Kalkanlarımı kaldırdım ve tekrar kandırılmama izin vermeden önce bu duyguyu engelledim. "Ne hissettiğin önemli değil Kurt. Önemli olan ne yaptığın."

İkimiz de içmiştik. İkimiz de mantığımızı hesaba katmıyorduk, bu kadar yakinken, bedenlerimiz müzikle birlikte sallanırken değil.

"O zaman bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldadı. Eğildi, dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi ve beni ürpertti. "Bana tekrar güvenmen için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Yok-"

"Böyle söyleme Dişı Avcı. Bana hiçbir şey olmadığını söyleme."

"Bilmiyorum Wolf, tamam mı? Hayatım boyunca kimseye öğrendim. Bunu biliyordun. Tanrı beni herkesten ve her şeyden korudu ve sonra sen ortaya çıktın ve sen-sen-"

"Ben ne?"

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Sesim çatallaştı ve o benim belime aynısını yaparken ben de onun omuzlarını sıkıca kavradım. "Daha önce hiç kimseyi önemsemediğim bir şekilde seni önemsememi sağladın ve bu neredeyse *ölmeme* neden oluyordu."

"Sana yemin ederim Dişı Avcı, bizi bu durumdan kurtaracağım."

Göğsüm kabardı ve beni daha da yakınına çekmesine izin verdim. "Nasıl? Eğer istediğini yapmazsam baban beni öldürecek."

Gözleri benimkileri aradı. Çaresiz. Muhtaç. "Zamana ihtiyacım var. Ama hayatım üzerine yemin ederim, bir yolunu bulacağım."

Wolf'a baktım, lanet olası bira bana ondan nefret etmem için gereken tüm nedenleri unutturdu. Koyu renk saçları ve elektrikli yüzüyle bunu kolaylaştırıyordu.

Gözlerini. Acıyı, ıstırabı, ihaneti unutmayı o kadar kolaylaştırmıştı ki.

Ama artık kalbimi sürekli koruyan bir duvar vardı, bir daha asla indirmeyeceğimden emin olduğum bir kalkan.

Kendime en azından bu kadarını
borçluydum. "Eve gitmek
istiyorum," diye fısıldadım.

Eli belimden yüzümün yan tarafına doğru kayarak beni hafifçe okşadı.
"Sevdiğini biliyorum."

Boğazım düğümlendi. Derinlere gömdüğümü sandığım gözyaşlarım yüzeye çıkmaya başladı. Çok yorulmuştum. Güçlü olmaktan yorulmuştum. İhanete uğramaktan yorulmuştum. *Acı* çekmekten yorulmuştum.

Öne doğru eğildim ve bizi yumuşak müzikle sallamaya devam ederken başımı Wolf'un göğsüne yasladım. Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

Dürüst olmak gerekirse, bütün gece orada kalabilirdim. Hatta günlerce. Çünkü her ne kadar nefret etsem de, yine de o kollarda en ufak bir güvenlik kırıntısı buluyordum.

Dışarıda biri bağırdı. Yüzümü göğsünden kaldırıp kapıya döndüğümde Wolf gerildi ve dans etmeyi bıraktı. "Ne-"

"*Sen!*" Jessiah hışımla bara girdi. "Her yerde sizi arıyordum! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Onu buraya getirdiğinizi öğrenirse sizi öldürür!"

Bardaki herkes durmuş, bize bakıyordu. Voiler bile geniş gözlerle bizi izledi.

"Önemli bir şey değil Jessiah," diye iç geçirdi Wolf. Kardeşine döndü ama elini benimkinin içine kaydırıp ve sıkıca tuttu. "Burada kimse bir şey söylemeyecek. Burada güvendeyiz."

"Peki ya o?" Bu sözleri söylerken bana bakmadı bile. "Onu buraya getirmenin iyi bir fikir olacağını mı düşündün?"

Bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemeyerek ayaklarıma baktım. Wolf yine de sesini alçalttı ve kardeşinden iki adım ötede dururken beni de kendisiyle birlikte sürükledi. "Ağzından çıkana dikkat et kardeşim."

"Doğru," dedi. "*Kan kraliçesini* insan içine çıkarmakta bir sorun görmüyorsun ama kimse onun gerçekte kim olduğunu bilmediği sürece güvende, değil mi? Söyle bana kardeşim, ya bilselerdi? Ona neden bu kadar takıntılı olduğunu anlamak zor değil. Kız onun gözde silahı. Buradaki *herkes* onun için bir tehlike."

Kısık sesle konuştular ama bu çok fazlaydı, çok ifşa ediciydi.

"Hadi gidelim," diye iç geçirdim. "Olay çıkarıyorsun. Zaten gitmek üzereydik."

Kardeşler bana baktı. İkisinin de gözlerinde aynı endişeli bakış vardı. Wolf'un neden bu kadar önemseydiğini biliyordum ama Jessiah?

Ona güvenebileceğimden henüz tam olarak emin değildim. Wolf'u seviyor olabilirdi ama şu ana kadar babasına sadıktı.

Jessiah arkasını dönerek, "Haydi," dedi. "Seni burada bulan ben olduğum için şanslısın. Babamın adamlarından biri onu bir saniye bile düşünmeden o zindana kapatırdı."

Evet, şanslıydım. Wolf'a baktım ama beni bardan çıkarıp karanlık, boş sokaklara sürüklerken bakışlarıma karşılık vermedi.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

WOLF

Iyatak odamın zemininde uzanmış, kalbinin alçak sesle atışını dinliyordu. Bir saat önce yatağımın yumuşak çarşaflarına sarınarak uykuya daldı. Ben de onun kokusunu alabiliyordum. Sabunumun hafif kokusu mükemmel tenine sinmişti.

Çam ve tatlı, tatlı kirazlar.

Ona bu kadar yakın olmak, ona dokunamamak benim için kişisel bir işkenceydi. Dudaklarını öpememek, onu kollarıma alamamak.

Yine de bu gece doğru yönde atılmış bir adımdı. Sonunda bana tiksinti ve nefret duymadan baktı. Muhtemelen bira yüzündendi ama yine de. Gülümsemesini, gözlerinin ışıldamasını özlemiştim.

Dışarıdaki koridordan yaklaşan ayak sesleri duydum.

Hemen doğruldum, kapıya doğru koşarken tek bir ses bile çıkarmamaya dikkat ederek beklemeye başladım. Ayak sesleri yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı ve tam kapımın önünde durdu.

Kapı kolunu çevirdim ve ziyaretçim kapıyı çalamadan kapıyı açtı.

Luseyar önümde durdu, eli kalçasında, çenesi yukarı kalkıktı. "Baban seni çağırıyor," dedi.

"Şu anda mı?" Fısıldadım. Hunttyr'in hâlâ mışıl mışıl uyuduğundan emin olmak için arkama baktım. "Peki ya o?"

"Onu burada bırak," diye ısrar etti. "O sadece seninle ve kardeşinle konuşmak istiyor."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ama gömleğimi kapıp koridora çıkmadan önce bir kez bağımı salladım.

Jessiah da aynı anda odasından çıkıyordu. Yeni uyandığı belliydi, altın rengi saçları dağınık, gömleği kırışıklıklar içindeydi.

Bu gece nerede olduğumuzu bilmesine imkân yoktu. Huntыр'ı o bara g t rd ğ m  bir saniye bile düşünse, beni zincire vururdu.

Asmodeus'un bizi bu şekilde çağırması pek de duyulmamış bir şey değildi. Karmakarışık biriydi ve bir program anlayışı yoktu ama genellikle bu iyi ya da kötü yeni bir fikri olduğu anlamına gelirdi. Her şeyi sona erdirecek kızı bulmak için Moira'ya gideceğimi söylemek üzere beni nasıl çağırdığını hâlâ hatırlıyorum.

Ağabeyim bana güven verici bir şekilde bağını salladı. Bunu sık sık yapardı ve ben büyüdükçe nedenini anlayamazdım. Beni gerçekten koruyabilecek gibi değildi. En azından babamıza karşı.

 kimiz de sessizce Luseyar'ın peşinden koridorda ilerlemeye başladık. Ondan uzaklaştığım her adımda kendimi yanlış hissediyordum. Onun yanından ayrılmaktan nefret ediyordum; zindanlarda bile nefret ediyordum.

"Bu sefer ne istiyor?" Yatak odalarından uzaklaştığımızda sordum.

Luseyar omzunun üzerinden baktı. O kötü bir adam değildi. Herkes gibi o da Asmodeus'la birlikte bu tuzağa düşmüştü. Ama kendini korumak için her şeyi yapardı ve buna ikimizden birine zarar vermek de dahildi.

Buna lanet kanatlarımı kesmek de dahil.

"Yakında öğrenirsin," dedi i  çekerek. Harika.

Tamamen körlemesine gidiyorduk.

Zaten Altın şehir'i g zlemlememizi söyleyen de babamdı. Eğer biri bizi dışarıda gördüyse, Huntыр ile şehirde yürümek için gayet iyi bir bahanem vardı. Başka bir şey daha vardı. Bunu hissedebiliyordum.

"Bu taraftan." Luseyar bahçelere açılan kapıya doğru döndü. Daha doğrusu * l * bahçelere. " kinizi de bekliyor."

Jessiah ve ben içeri girerken o kapıda bekledi. Burası eskiden çok güzel ve yemyeşildi. Yeşillikler bu bahçedeki her taşı kaplardı. Ama burada herhangi bir bitki  i ek a maya cesaret edeli yıllar olmuştu. Onları suçlamadım. Ölüm ve  r me çok daha uygun düşüyordu.

Babam  l  sarmaşıkların ve siyah g llerin ortasındaki taş bankta oturmuş bekliyordu. "İşte ikiniz buradasınız," dedi. "Nihayet. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Gecenin bir yarısı," diye ekledim ve Jessiah ilerlerken bana uyarıcı bir bakış attı.

"Öyle ve bu yüzden ikinizi de buraya çağırdım. Kan krallığının kraliçesinin elimde olduğunu ve hala onun üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını bildiğim için geceleri uyumakta zorlanıyorum."

"Aslında oldukça iyi bir kontrole sahip olduğunu söyleyebilirim. O hâlâ burada."

Büyüsünün bir parıltısı havada dalgalanarak göğsümü içgüdüsel olarak sıkmaya zorladı. "Beni sına evlat. Yoluma kim çıkarsa çıksın, benim olanı almakta tereddüt etmeyeceğim."

"Ve o senin yoluna mı çıkıyor?" Jessiah ekledi.

Asmodeus uzun bir nefes aldı. "Eğer bize yardım etmek istemiyorsa, o zaman evet."

Jessiah ve ben bakıştık. "Aklı başına geliyor. Güvenini tekrar kazanmak için biraz daha zamana ihtiyacım var." *Ve ikimizi de buradan çok çok uzaklara götürmenin bir yolunu düşünmek için.*

"Sahip olmadığımız şey tam olarak zaman," diye karşılık verdi. "Çok ama çok yakında olgun bir vampir olacak. Eğer kaynaklarım doğruysa, birkaç gün içinde yirmi beş yaşına basacak."

"Kaynaklarınız?" Bir adım öne çıktım. "kim?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi. "Ama kontrol edilemeyecek kadar güçlenirse bunun bir önemi kalmayacak - işte bu yüzden yeni bir planım var."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Yeni plan mı? Bu hiç iyi olmadı.

"Huntyr oğullarımdan biriyle evlenecek. İçinizden biri evlilik yoluyla Kan Krallığı'nın kralı olacak. *O zaman* kontrol bizde olacak."

Bir saniyelik sessizlik geçti. Kargaların uzaktan ötmeyi kestiğine yemin edebildim.

Sonra ikimiz de "Ne?" diye sorduk.

İçeri girdiğimizden beri ilk kez başını kaldırıp bize baktı. "İçinizden biri Huntyr ile evlenecek. Hanginiz olduğu umurumda değil ama tören ekinoks gününde yapılacak."

Babamın kurban gittiği mutlak yanılsamayı bir kenara iterek uzun bir nefes aldım. Evlilik mi? Sanki bunun bir faydası olacakmış gibi; sanki bu bir şekilde Huntyr'a yaklaşmasını sağlayacakmış gibi.

"Bu imkânsız," diye ısrar ettim. Panik vücuduma yayıldı ve sesimi sertleştirdi. "Onunla evlenmek bize nasıl daha fazla kontrol sağlayacak? Kimse onun kan kraliçesi olduğunu bile bilmiyor!"

"Yapacaklar," dedi. "İş bittikten sonra duyuruyu o zaman yapacağız. Vampirleri toplayıp Scarlata'yı teker teker yeniden inşa edeceğiz, başlarında da ailemiz olacak."

Lanet olsun. Çılgınca, kaotik fikirlerle dolu bir geçmişi vardı ama bu hepsinin üstüne çıktı.

"Bunu asla kabul etmez," diye ısrar ettim. Jessiah kollarını kavuşturmuş ve ağzını kapatmış bir şekilde duruyordu ama zihninin içindeki tartışmaları hissedebiliyordum.

"Ya bunu kabul edecek ya da ölecek," diye ısrar etti. "Ve vampir mirasını tam olarak olgunlaştırmaya başladığında, kraliçeleri olarak rolünü kabul etmeye daha istekli olacak."

Bu çok ama çok yanıltıcı. Huntir bunu asla kabul etmeyecekti. Ona yardım etmeden önce öleceğini çoktan açıkça belirtmişti. Zoraki bir evlilik mi? Tanrıça aşkına, kalan tüm özgürlüğünü parçalamak üzereydik.

",," diye emretti. "Ona göz kulak olun. Ben ekinoks için hazırlanacağım. Sekiz haftanız var."

Sekiz lanet hafta. Bu kaderden nasıl kaçacağımızı, Asmodeus'u kendi gücüyle sarhoş olmadan önce nasıl durdurabileceğimizi bulmak için sekiz haftam vardı.

Eğer çok geç olmasaydı.

Jessiah dönerken, "Gidelim," diye fısıldadı. Babam orada değilmişiz, hatta onun önünde bile değilmişiz gibi davranmaya devam etti.

Yeni bir nefret dalgası üzerime çöktü. Huntir'i hiç umursamamıştı, bu çok açıktı. Tek umursadığı şey ona verebileceği güçtü. Ama onu bu şekilde pervasızca kullanmak?

Jessiah omzumu hafifçe iterek, "Yürümeye devam et," diye fısıldadı. Biz kapıdan çıkar çıkmaz Luseyar içeri girip kapıyı kapattı ve Jessiah ile beni karanlık koridorda yalnız bıraktı. "Lanet olası bir ölüm arzun mu var?" diye sordu. "Onu bu şekilde sorgulamaman gerektiğini çok iyi biliyorsun!"

"Bu delilik!" Yumruklarımı sıktım, içimdeki öfkeyi boşaltmak için yumruklayabileceğim bir şey arıyordum. "Onu bir hiçmiş gibi evlendirmek istiyor! Sonra ne olacak? Onu hapsedecek ve bizi vampirlere hükmetmeye mi zorlayacak?"

"Bunu düşün, tamam mı? Eğer onu gerçekten önemsiyorsan, onu bu şekilde güvende tutacaksın. Onunla evlenirsin, şu anki sanrı patlamasını tatmin edersin ve ikiniz daha sonra bir plan düşünürsünüz. Tamam mı?"

Adım atmayı bıraktım ve başımı salladım. "Benimle asla evlenmeyecek, Jessiah." "Bu gece seni barda bulduğumda öyle görünmüyordun. Eğer "Ya bu ya ölüm, sanırım o-"

"Onu benim kadar tanımıyorsun." Titreyerek nefes aldım. "Sana söylüyorum, bu asla olmayacak."

"Peki," diye iç geçirdi. "O zaman ben yaparım."

Bir sonraki nefesini alamadan onu duvara yapıştırdım. "Kesinlikle yapmayacaksın," diye homurdandım.

Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Tamam, tamam, sakın ol! Ben sadece hepimizi buradan canlı çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum Wolf. Lanet kafanla düşün!"

Bu çok berbat bir durumdu. "Şu anda bunu düşünmem," diye iç geçirdim. "Eğer *gelecek hafta* vampir olacaksa, önce onu düşüneceğim. Evlilik konusunda çeneni kapalı tut, tamam mı? Bu sadece onu daha çok kızdırır. Biraz zamana ihtiyacım var."

"Zaman mı?" Gülüşü tehditkârdı. "Sekiz haftan var, kardeşim. İyi şanslar."

I Hunt'yr'i Altın Şehir'in ana kalesinin arkasındaki küçük, aşırı büyümüş bir açıklığa götürdü. Burası tenhaydı, özeldi, ama aynı zamanda ona hapsedildiği o boğucu duvarlardan bir mola verdi.

"Moira'da öğrendiklerini kaybetmemen çok önemli. Geçiş sürecinde büyüün daha da güçlenecek."

Gözlerimin içine bile bakmadı. Son zamanlarda bakışları bu şekildeydi - boş, soğuk, sanki aklında hep başka bir yerdeymiş, hiç burada değilmiş gibi.

Onu suçlamıyordum ama güçlenmek istiyorsa -kendini koruyacak kadar güçlü olmak istiyorsa- savaşmak zorundaydı.

"Dişi avcı," diye ve yumuşak bir elimi omzuna koydum.

Elimi itmeden önce dikkatini bana yöneltti. "Seni duydum."

Şüpheliydim ama yine de devam ettim. "En kolay ne onunla başlayalım. Doğal büyü, çağırabileceğin herhangi bir şey."

Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş, adeta kendine sarılmış bir şekilde duruyordu. Bugün dışarısı soğuk değildi ama benim uzun tuniklerimden birini giymişti ve bu onu neredeyse boğuyordu. Ayağında her zaman giydiği kirli, siyah çizmeler vardı ve parçalanıyor olsalar da bana eski Huntır'ı hatırlatıyorlardı. Savaşçıyı.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi, botuyla küçük bir taşı düşüncesizce tekmeleyerek. "Zaten bir anlamı da yok. Gücümün artmasına izin verirsem, onu benden daha da hızlı çıkaracaktır."

"Bu doğru değil." Bir adım öne çıktım ama iterken sesimi sakın tuttum. "Kendini koruyabilmelisin, özellikle de burada. Bunun onun için olduğunu düşünme. Bunun senin için olduğunu düşün."

Gözlerini devirdi ama en azından sonunda bana baktı. "Peki. Ama büyüm dünyayı yok eden bir öze dönüşmediği sürece, burada bana yardımcı olacağından emin değilim."

Tamam, bu yorumu görmezden geldim. Huntır'ın kaderinde ne kadar güçlü olmak olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. O kan kraliçesiydi, Scarlata tahtının varisiydi.

Kanında tattığım şey doğruysa, gerçekten de dünyaları yok edebilecek güce sahip olabilirdi.

Bu da babamın asla öğrenemeyeceği bir şey. "Küçük bir şeyle başla. Basit bir şeyle."

Gözlerini kapadı ve nefes aldı, bu büyüsünü çağırmaya çalıştığının tek işaretiydi. Aramızdaki bağ sayesinde midemde bir kıpırtı hissettim, kendi büyüm onunkine tepki veriyordu.

Gözleri şak diye açıldı. "Şunu yapmayı kes." "Hiçbir şey yapmıyorum."

"Öylesin. Bunu hissedebiliyorum."

Gülümsememi gizlemek için başımı eğdim. "Benim sihrim seninkini bağ aracılığıyla hissedebiliyor. Sana söz veriyorum, hiçbir şeyi bilerek yapmıyorum."

Gözlerini devirdi ve alay etti. "Bu dikkat dağıtıcı. Kendi sihrimi kullanmamı istiyorsan, seninkini bir kenara bırak."

Ona aramızdaki bağın asıl amacının sihri paylaşmak olduğunu hatırlatmak istesem de çenemi kapalı tuttum. Son zamanlarda pek çok konuda çenemi kapalı tutuyordum.

Bunun için benden nefret edecekti.

"Tamam." Avuçlarımı havaya kaldırdım ve ona nefes alması için alan açarak geriye doğru bir adım attım. "Onu kaldıracam. Tekrar dene."

Nefesinin altındaki küfürleri duymamış gibi davrandım. Gözlerinin kapanmasına izin verdi, büyüü çağırmaya çalışırken kara kaşları konsantrasyonla çatıldı.

Rüzgâr etrafımızda hızlandı, gökyüzü gittikçe daha karanlık bir hal aldı. Onun gücüne tepki verirken kendi gücümü göğsümde bastırdım. Kahretsin, o kadar güçlüydü ki bunun farkında bile değildi. Kendini kesti, güvende olmak için kendi büyüsunü aşağı itti. Güvende olmak için, görünmemek için.

O duyguyu biliyordum.

"Kendini tutmayı bırak," diye emrettim.

Yanıt olarak ofladı ama rüzgâr etrafımızda savrulurken ellerini önüne uzattı. Etrafımızdaki çorak bitkiler bile ona tepki verdi, sarmaşıklar ona doğru uzandı.

"Kendimi tutmuyorum."

". Öyle olduğunu biliyorsun."

Gözleri birden açıldı, elleri tekrar yanlarına düştü. Rüzgâr durdu, bitkiler hareketsiz kaldı. "Belki de sihrimi burada göstermem güvenli olmadığı içindir. Beni eğitmeye çalışmadığını nereden bileyim, böylece baban sihrimi aldığıında ona hazır olabilirim?"

Tanrıça yukarıda. Öyle ya da böyle beni öldürecekti. "Bana güvenmen için seni zorlayamam Dişi Avcı, ama sana yardım etmeye çalıştığıma başka nasıl inandırabilirim bilmiyorum. Gücün artacak. Çok ama çok güçlü olacaksın. Moira'da yeteneklerine neredeyse hiç dokunmadın ve orayı neredeyse yakıp kül ediyordun, bu yüzden kontrolünü tamamen kaybetmeyi ve kendi büyüü çağırmanın hiçbir yolu olmamasını tercih ediyorsan, buyur."

Hançer gibi gözlerle bana baktı. "Kontrolü kaybetmeyi çok isterim. Giderken hepinizi de yanımda götüreceğim."

Bir adım öne çıktım. "Keşke sen de bu kadar şanslı olabilsen." Ondan bir yanıt bekledim ama hiç yanıt gelmedi. İlerledim, "Kızgın ol Dişi Avcı. Tamamen kızgın ol. Bunun seni beslemesine izin ver, antrenman yaparken her bir kemiğini doldurmasına izin ver. Ama *çalış*. Büyünü kullan. Güçlü ol." Bir adım daha öne çıktım, böylece teninde parlayan terin kokusunu alabiliyordum. "Durdurulamaz ol."

Huntyr bana güvenmiyorsa, sorun değildi. Bununla yaşayabilirdim. Ama şu anda sessizce beni anlaması, mevcut yeteneklerinin tam kontrolünü öğrenmesinin ne kadar önemli olduğunu hissetmesi için yalvarıyordum, böylece ikimizi de mümkün olan ilk fırsatta buradan çıkarabilirdim.

Yukarıdaki tanrıçanın lütfuyla, söylediğim bir şey aklımda kalmış olmalı, çünkü Hunttyr derin bir nefes daha aldı, ayaklarını başka bir destekleyici duruşta açtı ve büyüsünü tekrar çağırdı.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

İkimiz de büyüsünün güçlendiğini hissetmemize rağmen hiçbir şey söylemedik. Bir saat, sonra iki saat geçene kadar onu zorladım. Hunttyr benimle bir daha kavga etmedi, ben onun yeteneğini daha fazla çekmesine yardım ederken tartışmadı.

Güzel.

Eğer savaşmaya istekliyse, bir şansımız vardı. Eğer sinirlenmeye istekliyse, buradan canlı çıkabiliriz.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

HUnTYr

"Y Bir şeyler yemelisin," diyerek çorbayı yaklaştırdı. Karnımı tuttum, ağrının geçmesini diledim ama faydası olmadı.

Bu durum günlerdir devam . Sürekli olarak başladı mide bulantısı dalgası, yiyecekleri tutamama ve şimdi de her şeyden .

Hastaydım, muhtemelen o iğrenç zindanlarda kaptığım bir şeydi, ama Wolf bana vampir olacağımı söyleyip duruyordu. Buna inanmayı reddettim, bunun çoktan gerçekleştiğine inanmayı reddettim.

"Beni rahat bırakın," diye karşı . "İyi olacağım; sadece birkaç güne ihtiyacım var"

"Daha iyiye gitmeyecek," dedi. "Beş gündür antrenman yapmıyorsun. İnkâr ediyorsun."

Kendimi onun yatağına attım ve ona ölümcül bir bakış fırlattım. "Bu inkâr değil, Wolf. Biraz dinlenebilmem için beni bir dakika yalnız bırakabilir misin?"

Bu bizim olayımız oldu. Wolf bana yemek getirirdi ve yemediğimde kana ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ederdi. Ama isteyerek kan içmemin imkanı yoktu. Düşüncesi bile bu yemeği yeme düşüncesinden daha çok midemi bulandırıyordu.

"Peki," dedi. "Sen bilirsin. Ama babam yarın akşam senin için bir parti düzenliyor ve ayakta bile dik duramazsan acı çekeceksin."

Bu dikkatimi çekti. "Az önce ne dedin sen?"

"Bugün senin doğum günün Dişi Avcı. Yarın bir kutlama var." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, kollarını göğsünde kavuşturarak zahmetsizce kapıya yaslandı. Kanatları olmadan bile kendini beğenmiş bir piç gibi görünüyordu.

"Kutlama yapmak istemiyorum," diye homurdandım. "Hem doğum günümün ne zaman olduğunu nereden biliyor?"

"O baş melek. Görünüşe göre kendi yöntemleri var." Wolf çıkmak için dönmeden önce bana bir saniye daha baktı ve beni mutsuzluğumla baş başa bıraktı.

Günün geri kalanını vücudumu harap eden mide bulantısını görmezden gelmeye çalışarak ve başarısız olarak geçirdim. Aklımı kaçıırıyordum, bu çok kesindi. Kamburlaşmadan ve karnımı tırmalamadan zar zor ayakta durabiliyordum.

Kanım olana kadar her gün böyle mi hissedecektim? Ya kanım olsaydı ve o canavarlardan birine dönüşseydim? Ya kontrol , ya birini öldürürsem?

Hells, Huntyr. Kendini topla. Acı çekmekle meşgul olursan buradan çıkmanın bir yolunu bulamazsın.

Ayrıca Wolf'un getirdiği çorba o kadar da kötü görünmüyordu. Nefesimi tuttum ve kaseyi elime aldım, fikrimi değiştiremeden ağzıma bir kaşık attım.

Ve bir ısırık daha.

Ve bir tane daha.

Üç ısırık aldıktan sonra kaseyi odanın diğer ucuna fırlattım. Şimdilik bu kadarı yeterli olmalıydı.

Kendimi zorla yataktan kaldırdım ve koridora açılan kapıya doğru yürüdüm. Kulağımı kapıya dayayıp beklemeye başladım.

Son birkaç gündür bunu yapıyordum. Wolf ayakta duramayacak kadar hasta olduğumu düşünüyordu ve çoğunlukla haklıydı.

Ama kayıtsızca arkama yaslanıp kendi ölümümü bekleyeceğimi düşündüyse aptalın tekiydi.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Koridorda hiçbir şey duymadım, ne bir ses, ne de bir ayak sesi.

Sahil temizdi.

Siyah botlarımı giydim ve Wolf'un gardırobunda bulduğum bir çantayı son birkaç gündür sakladığım fazladan ekmekle doldurdum. Kokusu beni o lanet çorbayı kusmakla tehdit ediyordu ama yuttum. Kokusu beni tiksindirse bile enerjiye ihtiyacım olacaktı.

Bugün buradan siktir olup gidiyordum.

Parmak uçlarımla kapıya geri döndüm ve elimi tokmağa koymadan önce etrafın hâlâ temiz olup olmadığını iki kez kontrol ettim.

Ve bükülmüş.

Kilit açıldı. Gerçekten de benim oturup kaderime razı olacak zayıf, zavallı bir kadın olduğumu düşünüyorlardı. Asmodeus beni hiç tanımıyordu, değil mi?

Başımı kapıdan çıkarıp karanlık koridorun her iki yönünü de kontrol ettim. Güneş batmaya başlamıştı, bu da fae gözlerimin karanlıkta kaçmaya yetecek kadar görmesini sağlıyordu.

Sol taraftan gelmiştik. Sol taraf zindanların olduğu, kalenin geri kalanının bulunduğu yerdi. Sol taraf muhtemelen Wolf, Asmodeus ve Jessiah'nın olduğu yerdi. Bu yüzden sağa döndüm, gittikçe daralan koridordan aşağı indim. Koridorun bu kadar aşağısında hiç pencere yoktu ama Wolf'un yatak odasındaki hapisaneden gittikçe uzaklaşırken bana yol göstermesi için elimi taş duvar boyunca kaydırdım.

Koridorun en sonunda, gölgelerin arasına gizlenmiş, bedenimin geçebileceği kadar dar bir merdiven boşluğu vardı. Adımımı attım ve merdivenlerden indim.

Adrenalinin damarlarımda dolaşmaya başlamasıyla, hissettiğim işkence gibi açlığı unutmuştum bile. Kalbim güm güm atıyor, her bir duyum yüksek alarmdaydı.

Merdivenlerden inerken botlarım gıcırdamadı ve merdiven boşluğunun altından etrafa göz attım.

Caddeye çıktı.

Ne kadar aptallardı? Beni sokağa bu kadar yakın, korumasız, kapısında kilit bile olmayan bir odada mı tuttular?

Pelerinimin kapüşonunu yukarı çektim ve geceye adım atmadan önce tamamen yalnız olup olmadığımı iki kez kontrol ettim.

Yüksek binalar yüzünden yönümü bulmama yardımcı olacak bir ışık yoktu. Yine de bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Kaçmak için daha ne kadar şansım olacağından emin değildim. Kurt her zaman etrafımdaydı, oyalanıyordu ve eğer o değilse, nöbet tutan o vahşi melek Luseyar'dı.

Bu benim tek şansım olabilir.

Bir planım yoktu. Aslında planım o lanet yerden mümkün olduğunca uzaklaşmaktı. Voiler'in iyi arkadaşları var gibi görünüyordu. Belki de

Yeterince gizli kalırsa, onu bulabilirim. Bana yardım ederdi. Bu sefil yerden çıkmanın bir yolunu bile biliyor olabilir.

Midgrave'e geri dönemezdim; bu söz konusu bile olamazdı ama en azından Lord ve Rummy'ye iyi olduğumu söyleyebilirdim.

Sonra da gizlice kaçıp hayatımı ormanda yaşayabilirdim. Zaten ormanı hep sevmişimdir. Orada huzurlu olurdum. Sessiz.

Sokaklar labirent gibiydi ama yavaşlamadım, duraksamadım. Adımlarımı birbirini ardına atarak ilerledim. Hava ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Tek bir hayvan bile aya seslenmiyordu. Hiç ses duymadım. Kahkaha duymadım. Müzik yoktu.

Sadece... sessizlik, her üç adımda bir omzunuzun üzerinden bakmanıza neden olan türden.

Haçerimin normalde bağlı olduğu kalçama uzandım ama onu boş buldum. Bu eski bir alışkanlıktı ama silahım olmadan burada ne kadar savunmasız olduğumu fark etmemi sağladı.

Ama korkunun beni durdurmasına izin veremezdim. Artık değil.

Kale arkamdaki sokaklarda kayboldu. Döndüğüm her yolu, karanlık gecede karşılaştığım her tuhaf binayı ya da taştaki benzersiz işaretleri hatırlamaya çalıştım. Çok geçmeden binalar kısaldı, dar sokaklar ve etrafımızı daha fazla boş alan kapladı.

Bir yerlere varıyordum. *Devam et.*

Bir köşeyi daha dönmüştüm ki iri bir bedene çarptım. "Bu da ne-"

Bunun bir insan bedeni değil, bir vampir bedeni olduğunu fark ettiğimde çenemi kapattım. Gözlerindeki ifadeden aç bir vampir olduğunu ve az önce sıcak, kan dolu bir bedenle karşılaştığını anlayabiliyordum.

Kahretsin.

Geri çekildim, bir kez daha orada olmayan silahıma uzandım.

Koşabilirdim, elbette. Belki diğerleri kadar hızlı değildi. Dövüşmeyi deneyebilirdim - göğüs göğüse dövüşte iyi bir becerim vardı - ama bu vampir iriydi, çoğundan daha iriydi.

Köşeden geri döndüm ve geldiğim yoldan geri çekildim. "Sorun yok," dedim canavara. "Sadece geri dön. Diğer tarafta bir sürü taze ceset var." Ne yapmaya çalışıyordum? Beni anlayamazlardı. Aslında hiçbir şeyi anlayamıyorlardı, sürekli kan arzusu duymaları dışında.

Ağızından hırıltılı bir hırıltı çıktı. Yaratıktan gelen çürüme ve bozulma kokusunu alabiliyordum ki gözleri bana kilitlendi ve daraldı.

Sikeyim.

Döndüm ve koşabildiğim kadar hızlı koştum, şehre geri dönüp dönmemek umurumda değildi, bu canavardan uzaklaştığım sürece nereye gittiğimi umursamıyordum.

Hızlıydı ama benim kadar ihtiyatlı değildi. Boş sokaklarda manevra yaparken her adımının peşimden umutsuzca geldiğini duyuyordum.

Herkes hangi cehennemdeydi?

Nefes nefese başka bir köşeyi dönerken bir erkek sesi "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Bekle, bu sesi tanıyorum.

durdum ve hemen köşedeki yarı yıkık duvarın arkasına saklandım.

"Vampir yemeği olmamı istemiyorsanız, o zaman evet, biraz yardım iyi olurdu!" diye bağırdım.

Jessiah gölgelerin arasından çıktı, beyaz kanatları ay ışığında parlıyordu. Kılıcını çoktan kınından çekmişti ve canavarı tam çürüyen parmak uçlarıyla bana ulaşmak üzereyken yakaladı.

Jessiah kafayı gövdeden hızlı bir hareketle ayırırken, gövde ona dokunmadan önce geri çekildiğinden emin olarak bir öğürmeyi bastırdım.

Ve sonra her şey bitti. Çömelip titreyen ellerimi dizlerime dayadım ve nefes üstüne nefes çektim.

Bu çok yakındı. Haftalarca tutsak kalmak beni sandığımdan daha fazla zayıflattı.

"Teşekkür ederim," diye nefes nefese kaldım. "Beni öldürmek üzereydi."

Jessiah kılıcını tekrar kınına sokmadan önce pantolonuna sildi.

Ben çömelmiş pozisyonda kalırken ayaklarının yaklaşmasını izledim.

"Buradaki planın tam olarak neydi Hunttyr? Ormana doğru kaçmak ve sonsuza dek mutlu yaşamak?"

Evet. "Hemen ."

Ondan sızan onaylamamayı hissedebiliyordum. Ayağa kalkıp bakışlarıyla buluşmadan önce birkaç dakika daha bekledim. "O odada öylece oturup babanın beni öldürmesini beklememi mi bekliyordun?"

"Seni öldürmeyecek."

"Eğer ona istediğini vermezsem yapacak. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Jessiah yaklaşmadan önce etrafımıza bir göz attı. Öfkelendiğinde Wolf'a çok daha fazla benziyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken çenesindeki aynı kas .

"Wolf'un sana yardım etmeye çalıştığını göremiyorsan ne kadar kalın kafalısın? Tüm bunlar onun için işleri daha da zorlaştırıyor. Zindana geri dönmek istiyor musun? Bu kadar mı? Çünkü Asmodeus kaçığını öğrenir öğrenmez soluğu orada alacaksın. Kurt senin sorumluluğunu aldı Huntыр. Sıcak bir yatak ve sıcak yemekler yerine kale bodrumunun soğuk, çürümüş zeminini mi tercih edersin?"

şaşkınlığıma göz kırptım. Elbette zindandansa Wolf'un odasında kalmayı tercih ederdim ama bundan kurtulmak için ne kadar çaresiz olduğumu nasıl göremezdi?

"Yapamam," diye kekeledim ve bir adım geri çekildim. "Oraya geri dönemem Jessiah. O odada çürüyüp gidiyorum." Boğazım tekrar yandı, gözlerim yaşardı. Ölü vampirin taze kanı havaya karışırken bir başka mide bulantısı dalgası beni vurdu. "Beni oraya geri götüremezsın."

"Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun." diye iç geçirdi, sesi sıkılmış gibiydi. "Bu konuda çenemi kapalı tutabilirim ama geri dönmek zorundasın."

"Neden?" Ben zorladım. "Kalmamı ya da gitmemi neden bu kadar önemsiyorsun, ha? Senin çıkarın ne?"

Başını gökyüzüne doğru çevirdi ve hınzırca gülümsedi. Jessiah'dan gördüğüm ilk hınzırca hareketi bu. Genellikle Wolf'tan daha hafifti. Kinder. Daha nazik. O *iyiydi*.

Ama gözleri tekrar benimkilerle buluştuğuunda, sadece kötölük içeriyordu. "Bunda benim çıkarım ne? Kardeşimin senin için acı çekmesini izlediğim gerçeğine ne dersin? Senin için Moira'ya gitti. Senin yüzünden kanatları kesildi. Bunun bir melek için ne anlama geldiğini biliyor musun Huntыр? şu anda ne kadar acı çektiğini biliyor musun?"

Nefesim kesildi. "Eğer bunlar için özür dilememi istiyorsan, vaktini boşa harcıyorsun. Wolf'un beni bu felaketin içine çekmesi benim suçum değil."

"Hayır, değil ama bu Wolf'un hatası da değil. Wolf sana yardım etmek için orada olsa da olmasa da Asmodeus istediğini alacaktır. Güven bana, kardeşim kibirli bir pislik gibi görünebilir ama seni önemsiyor. Seni kendi iyiliği için çok fazla önemsiyor. Bu tehlikeli ve riskli. Eğer babam bir saniye bile dikkat edecek kadar zeki olsaydı, Wolf'un sana nasıl baktığını görürdü."

Göğsüm sıkıştı. "Evet, bana ihanet etti."

"Öyle mi yaptı?" Jessiah bir adım daha yaklaştı ve ben de arkamdaki tuğla duvara yapışana kadar geri çekildim. "Sana ihanet mi etti, yoksa seni güvende tutmak için elinden gelen her şeyi mi yaptı?"

Aklım başımdan gitti. Beni güvende tutmaya çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Moria'da bana gerçeği söyleyebileceği o kadar çok an vardı ki, bana söyleyebilirdi-

Bir acı dalgası karnıma vurdu. İki büklüm oldum, bir iniltiyi bastırırken kollarımı kendime doladım.

"Bir vampir olarak olgunlaşmana yardım etmeye çalıştığı ve senin her fırsatta onu ektiğin gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

"Hazır değilim," diye homurdandım.

"O zaman hazır ol. Neler yaşadığını bilen tek kişi Wolf. Ondan yardım al ya da öl, Huntыр. Bu oyunları oynamaktan bıktım."

Kolumu kavramak için öne doğru uzandı ama bedenimi geri çektim. "Bekle." Birkaç sakın nefes aldım ve kendimi duvara yasladım. "Midgrave'i ziyaret etmek istiyorum, sadece birkaç saatliğine. Eğer bunu yapmama izin verirsen, seninle isteyerek gelirim. Artık kaçmayacağım."

Jessiah güldü. "Asmodeus'un buradan çıkmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Altın Şehir'den çıkmanın neredeyse imkânsız olmasının bir nedeni var."

"Neredeyse, ama imkansız değil. Yolu biliyorsun."

Çenesi gerildi. "Hayır, bu çok riskli. Olmaz."

"Bir düşün Jessiah," diye zorladım. "Eğer yine kaçarsa ve bir vampir tarafından öldürülürsem, cezamı sen ve Wolf çekeceksiniz. Bana bu konuda yardım edersen, yemin ederim ben de sana yardım ederim."

Bana dikkatle baktı. Jessiah zekiydi, hesaplıydı ve bu riskliydi.

Ama oturup oyundaki bir kart gibi oynanmayı bekleyemezdim.

"Midgrave'e kadar uçmak saatler sürer," diye başladı. "Gittiğinizi fark edecekler, özellikle de Wolf."

Nefesimin altında küfrettim. "O zaman dikkati dağıldığında gideriz. Bu gece olmak zorunda değil. Bekleyebilirim. Ama ilk fırsatta beni oraya götüreceğine söz verirsen, Asmodeus'un planlarına uyacağım."

Başını yana eğdi. "Asmodeus'un senin için ne planladığından haberin yok, değil mi?"

Birkaç şey hayal edebiliyordum. "Ben akıllı bir kızım Jessiah. Bir yolunu bulabilirim."

Göğsü benden birkaç santim uzakta inip kalkıyordu. Bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışır gibi baktı, sanki tüm yalanlarımdaki şifreyi çözmeye çalışıyordu.

Ama gerçek? Gerçek şu ki yalan söylemiyordum. Eve dönüp Lord ve Rummy'ye iyi olduğumu söyleyebilirim, bu kaderle yaşayabilirdim. Hatta ölümümle bile yaşayabilirdim.

Bir süre sonra kollarını kavuşturup ceplerine sokarak, "Peki," dedi. "Ama ortalık sakinleşene kadar bundan tek kelime bile bahsetme. Ve Wolfla kavga etmeyi bırakacaksın. Konu sen olunca tam bir aptal oluyor."

Sözleri karşısında göğsümün sıkışmasını görmezden geldim. Artık beni önemsiyor olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Bana yaptığı her şey, bana yalan söylediği her şey...

Hayatta kalmak istiyorsam, ona güvenemezdim. Bir daha olmaz. Bu hatayı bir çok kez yaptım.

"Anlaştık."

OceanofPDF.com

Bölüm 8

WOLF

M Babamın büyük partilere karşı bir ilgisi vardı. Gençken onları çok severdim. Bana bir süreliğine kaçmak, gizlice şarap ve bira içmek ve krallığın dört bir yanından gelen en güzel yiyecekleri yemek için bir bahane verirdi.

Ama şimdi? Yozlaşmış, şeytani başmelek ve en yakın arkadaşlarının sanki bu dünyada hiçbir sorunları yokmuş gibi, sanki Vaehatis'in dört bir yanında ölen ve açlıktan ölen insanların tek sorumlusu onlar değilmiş gibi kutlama yapıp içtiklerini görmek midemi bulandırdı.

Huntyr'e hazırlanması için yalnız zaman verdim. Babam elbette onun bu etkinlik için özel olarak diktirdiği bir elbiseyi giymesini istiyordu. Zindandaki tutsaklığından şatosundaki en değerli varlığına dönüşmüştü.

Ne kadar da uygun.

Elbette tüm bunlar onun hastalıklı, sapkın oyunlarındaki başka bir numaraydı. Huntyr'in doğum günü umurunda değildi. Bu gece onu kutlamak ya da özel hissettirmek de kesinlikle umurunda değildi.

Bunların hepsi onun içindi. Bundan kazanacağı bir şey vardı ve bunun ne olabileceğini düşündüğümde vücudumdaki her sinir gerildi.

Yatak odamın kapısını iki kez çaldım. Genelde kapıyı çalan biri değildim ama bu gece farklı hissediyordum. Huntyr içeride çürüyüp gitmiyor, bağırıp tekrar kavga edebilmek için bir kase çorbayla dönmemi bekliyordu.

Cevap vermeyince kapıyı kırarak açtım. "Huntyr?"

Onu banyonun kapısında, duvara asılı aynada kendine bakarken buldum. Yere kadar uzanan altın rengi bir elbise giymişti.

Kollarını uzun mücevher dizileriyle kaplamıştı. Sirtının büyük bir kısmı, orada kalan yara izleri gibi açıktaydı. Saçları boynunu ve omuzlarının narin derisini gösterecek şekilde toplanmıştı.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi zar zor fısıldayarak.

Odaya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Yansımda onun arkasına geçene kadar yaklaştım ve arkadan gözlerinin içine bakabildim. "Bu ikimizi de yapar."

Alay etti. "Burada aynı durumdaymışız gibi davranma, Wolf."

"Hiç de numara yapmıyorum. Ben de senin bunu yaşadığını görmek istemiyorum."

Elbisesinin askılarını düzeltti. Kahretsin, çok güzeldi. Kendimi durduramayarak yaklaştım ve sağ omzunu saran yara izlerinden birini izlemek için parmağımı kaldırdım.

Tenimiz temas ettiğinde titredi ama geri . "Bu gece seni koruyacağım Dişi Avcı, ne olursa olsun."

Aynaya bakarak usulca gülümsedi. "Buna gerçekten inanmak isterdim."

Midem bulandı. Tabii ki buna gerçekten inanamazdı.

Yaptığım onca şeyden sonra onu korumamı nasıl bekleyebilirdi ki? "Ve eğer her şey başarısız olursa, bol miktarda şarap olacak," diye ekledim, onu görmezden gelerek bir yorum.

"Bu gece benden ne istediğini sanıyorsun ki? Neden bu kadar zahmete giriyor?" Yüzünü bana döndü, kolu benimkini okşadı. "Güçlerim tam olarak ortaya çıkana kadar beni kilit altında tutabilirdi."

"Bence seni bir zindanda kilitli tutmak kesinlikle kötü bir fikirdi, yüzden işleri başka yöne çevirmek için ne gerekiyorsa yapıyor. Bence seni etkilemeye çalışacak, seni kazanmaya çalışacak."

"Sanki bu işe yarayacakmış gibi."

"Seni tanıyorum Dişi Avcı. Bu oyunu akıllıca oynamalısın." Yüzümdeki gülümsemeyi sildim ve tek parmağımla çenesini kaldırarak beni gerçekten duyduğundan emin oldum. "Bu gece onu utandırmana izin vermeyecektir."

"Bir başmeleği nasıl utandırabilirim ki?" Nefesini içine çekti, gözleri irileşti.

"Ona meydan okuyarak. Ona karşı konuşarak. Güven bana, ondan ne kadar nefret edersen et, dikkatli olmalısın." *Yüksek sesle konuşma. Olduğun gibi seksi, inatçı, sert bir kadın olma.* "Tüm güce sahip olmak istiyor. Hepsini. Bir saniyeliğine bile dayanacak bir bacağın olduğunu düşünürse, o-"

"Anladım," diye araya girerek kendini uzaklaştırdı. Odanın diğer tarafına geçerken kokusu üzerime sinmişti. "Çenemi kapalı tutacağım ve onun dediğini yapacağım. Güçlü erkeklerle biraz deneyimim var, biliyorsun."

Yumruklarımı iki yanımda sıktım. "Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

Omzunun üzerinden baktı. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamanın onun işi olmadığına dair bir açıklama ya da başka bir espri bekledim, ama yüzüne acımaya benzer bir şey kazanmış halde sadece usulca gülümsedi. "Şu işi bitirelim de sonra nasıl kurtulacağımızı düşünüyoruz, tamam mı?" Başımı salladım. "Evet, tamam." Kapıya doğru yöneldi ama onu durdurdum.

"Bekle."

Büyük, mükemmel gözleri bana , bekliyordu. "Ne oldu?"

Yavaşça ona doğru yürüdüm, aramızdaki mesafeyi kapatırken acele etmedim. "Bugün senin doğum günün," diye başladım.

Gözlerini devirdi. "Lütfen bana hatırlatma. Sonunda bir kez olsun kusmanın eşiğine gelmedim ve bunu mahvetmek istemiyorum."

"Bugün senin doğum günün," dedim tekrar, sözünü kesmesine aldırmadan. "Sana bir şey vermek istiyorum."

Yanına yaklaşp ondan bir nefes uzakta durduğumda bana dikkatle baktı. *Şu lanet kirazlar.* Neredeyse karşı konulmazdı ve babamın bu gece onu kendi malı gibi sahada gezdirecek olmasından nefret ediyordum.

Huntyr zapt edilecek biri değildi. O vahşi, özgürdü. Durdurulamaz.

Onu bu gece böyle görmek, kalbime bir yumruk doladı ve sıktı. Bu dünyaya zorla getirilmenin, onun egemenliği altına girmeye zorlanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Özgürlük yoktu. Bağımsızlık yoktu.

Bir çıkış yolu bulana kadar olmaz.

"İşte." Elimi kemerimin arkasına attım ve hançeri çıkardım: Venom. Asmodeus onu zindana sürüklediğinden beri bunu sormamıştı.

Metal ortaya çıkınca nefesini içine çekti. "Ne-nasıl oldu-" "Bunca zamandır benimle güvendeydi. Onu sana vermek istedim.

Daha erken, ama Asmodeus'un eşyalarını arayıp aramayacağını bilmiyordum. Yine de bu gecenin geri almak için iyi bir gece olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Benimle hançer arasında gidip gelirken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Buna inanamıyorum," diye fısıldadı, hıçkırarak güldü. "Onun sonsuza dek gittiğini sanıyordum! Bunu kesinlikle yok edeceğini düşünmüştüm."

"Bunun olmasına asla izin vermem." Bir silah üzerine bu kadar cesurca konuşmak dramatikti ama ikimiz de Venom'un bir silahtan çok daha fazlası olduğunu biliyorduk. Evimizi, Hunttyr'in nereden geldiğini ve burada ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu hatırlatan bir şeydi.

Yaşamak için bir hatırlatma.

Parmakları benimkilere dolanmak için hareket etti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum Wolf. Teşekkür ederim."

Kömürle kaplı gözlerinden tek bir damla yaş süzüldü ve başparmağımla hızlıca gözyaşını silmek için uzandım. "Mutlu yıllar, Dişi Avcı."

"Bunu elbisemin içine saklamama yardım eder misin?" Sesi birdenbire haftalardır duymadığım kadar umutlu bir hal aldı.

Gülmekten kendimi alamadım. "İlk fırsatta Asmodeus'u bıçaklamayacağına söz ver. Onun bununla öldürülemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Banyoya doğru döndü. "Denemekten zarar gelmez."

Kendini tezgâhın üzerine atmış, beni bekliyordu. Arkasından yürüdüm, uzanıp narin korsajının bağlarını çözmeden önce güzelliğinin her santimini inceledim.

Ellerimin onun tenine değdiğini hissettiğimde bedenim uğuldadı. Ona bu kadar yakın olmak üzerimde her zaman böyle bir etki yaratır, kalbimin daha hızlı atmasına, duyularımın ona kilitlenmesine neden olurdu.

Yavaşça, dantel dantel, elbisesini çözdüm.

Görevime odaklandım, gözlerim onun bağcıklarını çözdükçe daha da açığa çıkan göğüslerinde gezinmedi.

Sessiz kaldı.

Elbisesinin bağcıklarını beline kadar çözene kadar nihayet aynaya baktım ve onu bana bakarken buldum. Aramızdaki bağa rağmen bir duygu dalgası beni vurdu. Son birkaç gündür onun ne hissettiğine dair bir ipucu bile almak nadiren mümkün olmuştu.

Sanki sel kapılarını açmış, artık inşa ettiği duvarların arkasına saklanmıyordu.

Tatlı özlem ve şehvet bana çarptığında bir nefes çektim. Parmağımı çıplak omurgasında gezdirerek daha da fazla hissettim.

"Dişi avcı," diye fısıldadım, gözlerim çırpınarak kapandı.

Bana doğru döndü, hâlâ tezgâha yaslanmıştı ama şimdi doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Aramızdaki bağıın şehveti, özlemi ve arzusu içinde bir şeyin kırıldığını hissettim, cam kırılması gibi. İncinmişim, acı çekiyordum ama fiziksel değildi. Bu acı daha derin, daha karanlıktı, göremediğiniz türdendi.

Ve on kat daha kötüydü.

"Ne yapmak?" Gözlerini aradım, yüz hatlarındaki ani bulutların altında onu arıyordum.

"Biliyor musun? Bana bir söyletme."

Neden ona ihanet ettim? Ona zarar verdim? Onu ele mi verdim? Onu sevdiğimi söyledim ve söylediğim her şeyden geri mi döndüm? "Babam için işi tamamladığımda beyaz kanatlarımı geri alacağımı düşünmüştüm. Moira'dan seninle döndüğüm için en azından buna izin vereceğini düşünmüştüm. O zamanlar çok saftım ve seninle henüz tanışmamıştım."

Gözlerini kocaman açarak bekledi. "Tüm bunları kanatlar için mi yaptın?"

Bir elimi kaldırdım ve işaret parmağımı çenesinde gezdirdim. Başını daha da eğdi, gözlerini kısa süreliğine kapatırken bana daha fazla erişim sağladı.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Seni güvende tutacaksa benim kanatlarımı on kez alabilir. Tüm bunlar - onunla yaptığım anlaşma, seni buraya geri getirme planı - seni tanımadan önceydi. Sana aşık olmadan önce. Daha fazlası için savaşmak için bir nedenim olmadan önceydi."

Gözleri açıldı, taze yaşlarla parlıyordu. "Ve şimdi? O senin kanatlarını alıyor ve sen arkana yaslanıp izlemekten başka bir şey yapmıyor musun?"

"Doğru zamanı bekliyorum," diye cevap verdim. "Zamanım gelecek Dişi Avcı ve yukarıdaki tanrıçaya yemin ederim ki buna bir son vereceğim."

Göğsü bir nefesle yükseldi. "Tekrar incinmek istemiyorum. Yapamam."

"Biliyorum."

"Sana tekrar güvenmekten

korkuyorum." Bir nefes

aramızda kaldı. "Biliyorum."

Bakışları ağızıma kaydı ve işkence dolu, kusursuz bir saniye boyunca beni öpebileceğini düşündüm. Ama o keskin acı hançeri bağımıza tekrar saplandı, yaptığım şeyle yaşayanın o olduğu acı gerçeği.

Ona ihanet etmekten çok daha fazlasını yaptım.

Ona o yaraları açmak için zamanını harcayan erkekten daha kötü değildim.

Başparmağımı mükemmel dolgun dudaklarında gezdirmek ya da burnumu boynuna sokup onun sarhoş edici kokusunu içime çekmek gibi aptalca bir şey yapamadan dönüp tekrar aynaya baktı. "Buraya koy," dedi,

bedeninin yan tarafını işaret ediyordu. Ben metali tenine doğru manevra ettirirken o da ön kısmını sıkıca tuttu.

"Bundan emin misin?" diye sordum. "Biri silahın olduğunu görürse, sonu kötü olabilir."

Sonra aynadaki yansımasına baktı, cevap verirken gözleri parlıyordu: "Keskin bıçaklar ve daha da keskin dişler. Bunu bana öğreten sen değil miydin?"

Cevap vermedim, kendime güvenemedim. Kahretsin, ne zaman bu kadar yumuşamıştım? Ne zaman bu kadının göğsümün derin mağarasına girmesine ve buz gibi kalbimi içten dışa ısıtmasına izin vermiştim?

Önemli değildi. İkimiz de kendi başına yapabileceğini bilmemize rağmen elbisesini bağlamayı bitirdim ve onu kapıya kadar götürdüm.

Huntyr kabul etmese bile kalbim sonsuza dek onun olacaktı.
o.

Bölüm 9

HUnTYr

F ya da Asmodeus'un yaşadığı karanlık, renksiz kalede, bir partinin nasıl görkemli gösterileceğini biliyordu. Hala büyük bir renk eksikliği vardı ama büyük, sivri siyah sanat eserleri balo salonunun çevresini kaplıyordu, kalabalığın etrafında korkunç ama güzel bir duvar oluşturuyor.

Jessiah kalabalığın arasından öne çıkarak, "İşte buradasınız," diye seslendi. "Ben de sizin kaçtığınızı düşünmeye başlamıştım."

Wolf'un pazusu kavrayışının altında gerildi. "Ve harika bir partiyi kaçırayım mı?"

Jessiah da o da gülümsüyordu ama sanki tüm hayatlarını babalarının önünde hayatta kalmalarını sağlayacak ikinci bir kişilik yaratarak geçirmişler gibi, toplum içindeyken davranışlarındaki küçük farklılıkları fark etmeye başlamıştım.

Midem kasıldı, yalpaladı. Sinir, dedim kendi kendime, sürekli mücadele ettiğim açlık değil.

Jessiah bana döndü ve elini uzattı. Avucumu onunkinin içine kaydırdım ama elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi nazıkçe öptüğünde şaşırdım. "Mutlu yıllar Huntyr," diye fısıldadı kalın kirpiklerinin arasından.

Wolf'un hırladığını duyduğuma yemin edebilirdim ama Jessiah kızarmama gülmekle yetindi ve elimi bıraktı. Büyüleyici piç.

"Babam ikinizi de bekliyor," diye uyardı. Sadece ikimizin duyabileceği şekilde sesini alçaltarak ekledi, "Ve çok içer. Onu gözünüzün önünden ayırmayın."

Wolf başıyla onayladı ve beni odanın içine doğru yönlendirdi. Parıldayan ışıklar en az iki kat tavanı aydınlatıyor, ince bir ışık parıltısı yaratıyordu

kalabalığın arasında. Etrafıma bakındım ve herkesin muhteşem kıyafetlerinin hafif ışıltısını fark ettim.

Gerçekten de bir gösteriydi.

"Kim bu insanlar?" Wolf'a fısıldadım.

"Çoğunlukla melekler, biraz da Fae. Bunlar babamı destekleyen insanlar, ya onlara para verdiği için ya da burada, Altın Şehir'de suçlarına ve kötü davranışlarına devam etmelerine izin verdiği için. Burada kimseye güvenemezsin Huntı, tek bir kişiye bile."

"Sen de mi dahilsin?"

Hafifçe kıkırdadı ama eğildi ve kulağıma doğru fısıldadı, "Dikkatli ol, Diş Avcı."

Biz ayrılırken kalabalık dağıldı ama benim yüzümden değil. Kimse bana bakma zahmetine bile girmedı. Biz geçerken herkesin gözü Wolf'un üzerindeydi. Kanatları olmasa bile, o bir güçtü. Bir yırtıcı. Bir lider.

Ve bu insanlar onu kıskanıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum; açgözlülük, güce olan açlık.

Asmodeus ne emrederse yapmaya hazır olmaları şaşırtıcı değildi.

Kalabalığın arasından yavaşça vals yaptık, odayı hoş bir melodiyle dolduran bir grup müzisyenin yanından geçtik.

Bu insanların hepsi Asmodeus'un ne kadar kötü bir piç olduğunu biliyor muydu? Yoksa hayatlarını cehalet içinde, her şey yolundaymış gibi mi yaşıyorlardı? Onun yüzünden karanlık tüm dünyayı sarmamış gibi mi davranıyorlardı?

Bu, ağız dolusu kan yutma düşüncesinden bile daha fazla midemi bulandırdı.

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırla," diye fısıldadı Wolf. Nefesi yanağıma çarptığında ürperdim. "Artık onların oyununu oynuyorsun. Onların kurallarına göre oynamazsan kazanamazsın."

"Nasıl unutabilirim ki? Söz konusu olan benim hayatım."

Kalabalığın önüne doğru ilerlerken kibirli kahkahalarından birini bastırıldığını hissettim. Balo salonunun neredeyse tamamını kaplayan devasa bir ahşap masa kurulmuştu. Siyah şarap kadehleri ve siyah ve altın rengi yemek tabakları her şeyi kaplıyordu. Görkemliydi; bu lükslerin var olduğuna bile inanamıyordum.

Asmodeus şehri bozmadan önce tüm şehir böyle mi görünüyordu? Hepsi mi?

"Ah, buradasın." Asmodeus kendini bir dışıden uzaklaştırdı melek ve bize doğru yürüdü. Wolf omuzlarını geriye attı ve başını kaldırdı.

Çene. Ben de aynısını yaptım ama pazusuna daha sıkı tutundum. "Şimdiye kadar partinin tadını çıkardın mı?"

Kendimi onun soğuk ve tedirgin bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Bu tarif edilemez." Gülümsemem kalan tüm enerjimi aldı.

"Öyle, değil mi?" Gülümsediğinde dişleri belli ki içtiği kırmızı şarabı yansıtıyordu. Geri çekilmemek için Wolf'a daha da sıkı sarıldım. "Otur, otur. Artık burada olduğuna göre, ziyafete başlayabiliriz!"

Balo salonunu dolduran insan kalabalığına döndü. "Herkes otursun!" Sözleriyle birlikte ağzından tükürükler saçıldı. "Onur konuğumuz burada! Parti nihayet başlayabilir!"

Asmodeus döndü ve bizi masanın başına götürdü. Arka tarafa doğru yürüdük, Wolf Jessiah'nın yanındaki sandalyeyi çekti. "Senin için, Dişi Avcı," diye fısıldadı. Onun boğucu sesi karşısında kızardım ama başımı sallayarak sandalyeye oturdum. En azından yanımda oturan Jessiah'ydı ve tamamen yabancı biri değildi.

Wolf sağındaki koltuğa oturdu ve benimle Asmodeus'un oturduğu masanın başı arasında bir bariyer oluşturdu. Luseyar ve daha önce gördüğüm bir başka melek karşımızda oturuyor, bize doğru bakma zahmetine bile girmiyorlardı.

Diğer konuklar devasa masaya akın ederken ben sessizce oturdum. İstesem de hepsini göremezdim, masa gerçek bir sohbeti kaldıramayacak kadar büyüktü.

"Herkesin dikkatine!" Herkes otururken Asmodeus kendini ayağa kaldırdı. "Özel konuklarımızı kutlamaya geldiğiniz için herkese teşekkür etmek istiyorum. Gördüğünüz gibi Huntыр sadece Moira'dan kurtulan bir fae değil."

Benim hakkımda büyük bir konuşmayla başlıyor. Harika. İki kardeş de yanımda rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Hayır, Huntыр burada özel biri var." Odadaki insanlar ürkütücü bir sessizliğe bürünürken yılan gözleri üzerime dikildi. "Huntыр sadece yarı-fae. Öyle değil mi? Yarı fae ve yarı başka bir şey. Yarı güçlü bir şey."

Böyle bir şey olamazdı. Avuç içlerimi uyluklarıma sürttüm ve sakın kalmaya çalıştım. Bunu neden burada açıklasın ki? Neden şimdi? Hâlâ güçlendirilmiş güçlerim yoktu, gerçekten kan kraliçesi olduğumu kanıtlayacak hiçbir şeyim yoktu.

"Hyntyraina Fullmall Gawerula, Scarlata İmparatorluğu Kraliçesi." Sessizlik çöktü.

Sonra odada bir kaos patlak verdi. Masanın ilerisindeki adamlar Asmodeus'a bunun gerçekten doğru olup olmadığını ve burada ne işim olduğunu sorarak bağırmaya başladılar.

"Scarlata düştü!" diye bağırды biri. "Onunla ne yapacaksınız? Kan kraliçesini öldürün! Kan kraliçesini öldürün!"

Bir mide bulantısı dalgası beni tekrar vurdu ve bu sefer açlık sancılarımın bir ilgisi olmadığından korktum.

"Yeter!" Asmodeus dedi ki. "Kan kraliçesini öldürmeye gerek yok! Burada, krallığımızda, bize gücünü vermeye hazırlanırken olmaz."

Bağırarak soru soran bir başka adam dalgası. Tüm bunları duymamaya çalıştım, nefesime, önümdeki şarap kadehini alıp küçük bir yudum almaya odaklanmaya çalıştım.

Elim titredi. Neredeyse bardağı düşürüyordum.

Wolf'un eli dizime kaydı, hafifçe sıkı ve hareket etmedi. "Bu gücü nasıl güvence altına almayı planlıyorsun?" Asmodeus konuşmasına devam etti, şarabından biraz daha içmek için durakladı ve ayağa kalkarken neredeyse .

"Şey, bu kısmı kolay. Ben kör değilim. Tek başına bizim için bir risk olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu değiştirmeyi planlıyorum. Huntyraina benim oğullarımdan biriyle evlenecek ve soylarımız sonsuza dek birleşecek. bir tane!"

Ne. Ne. Sikeyim.

Bir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için sözleri kafamda tekrar tekrar oynattım. Elbette onu yanlış duymuştum. Ciddi değildi.

"Değil mi çocuklar?" Asmodeus sordu. Şarap fincanının kenarından taşı ve masanın üzerine sıçradı.

Dikkatimi önce Wolf'a, sonra Jessiah'a çevirdim. İkisi de yüzlerinden suçluluk damlayarak orada oturuyorlardı.

"Bunu biliyor muydun?" Wolf'a tısladım. "Beni evlenmeye zorlayacağını biliyor muydun?"

Wolf elime uzanmaya çalıştı ama ben geri çektim. "Dokunma bana," diye tersledim. "Bir kez olsun bana lanet olası gerçeği söyle Wolf. Ne zamandır biliyorsun?"

Bakışlarıma karşılık veremedi. "Uzun sürmez."

Bu inanılmazdı. Tüm bunlar bana yardım etmek için miydi? Oyunu oynamakla ilgili? Tüm bunlar benimle kendisi için evlenebilmesi, sunduğum tüm gücü alabilmesi ve doğrudan babasına teslim edebilmesi içindi.

Bana bir kez ihanet ettin.

Kendimi masadan yukarı ittim, umutsuzca kendimden ve bu lanet şatodaki herkesten uzaklaşmaya çalıştım. Tıka basa dolu yemek masasından hızla uzaklaştım ama uzun elbiseye takıldım ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Asmodeus güldü. Wolf ve Jessiah hareket etti.

Bir anda iki yanıma gelip beni dirseklerimden tutarak kaldırdılar. "Beni rahat bırakın!" Tısladım.

Sadece Asmodeus'tan değil, balo salonundaki herkesten gelen kahkahalar daha da arttı. Benimle alay ediyorlardı. Hayatımdaki bu karmaşanın tadını çıkarıyorlardı.

Asmodeus arkamdan tısladı. "Kan kraliçesine gelecekteki düğün gününden bahsetmedin mi?" dedi kahkahalar atarak. "Vay vay, güzel kanlı gelinimizi ilk tebrik eden ben olayım."

Bana doğru yürüdü, iki kardeşi hâlâ yanımda duruyordu. "Oğullarımdan biriyle evleneceksin. Hangisini seçtiğin umurumda değil ama ekinoks geldiğinde evleneceksin. Ailem kan krallığını yönetecek ve ben de Scarlata'yı sadık, ölümcül savaşçılardan oluşan krallığım olarak yeniden inşa edeceğim."

Sözleri duyunca yüzümü buruşturdum. *Oyunu onların kurallarına göre oyna*, demişti Wolf. Bu arada, o her şeyi biliyordu. Biliyordu ve beni uyarmak aklına bile gelmemişti.

Isı yanaklarımı kızarttı - aşağılanma, nefret, hepsi. Artık kontrol edemiyordum, her bir duyumu körükleyen acımasız ölüm dalgasını zapt edemiyordum.

Mide bulantısı beni tehdit ediyordu. Bir süredir açlığımı bastırıyordum, ama tüm bu duygular, vücudumdaki tüm bu sıcaklık sadece onu arttırdı. Hıçkırıklarla dolu bir nefes aldım ve artık kırıışmış olan elbisemi düzelttim. İhtiyacım vardı... İhtiyacım vardı...

"Benimle gel," diye fısıldadı Wolf.

"Cehennem gibi! Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Bir nefes daha aldım.

"Onu ben alırım." Jessiah elini uzatarak içeri girdi.

Elimi onunkinin içine kaydırdım. O da bunun bir parçasıydı ama en azından Wolf değildi. En azından doğrudan yüzüme karşı yalan söylemiyordu. *Yine.*

"Lanet olası cesedimi çiğnersen," diye homurdandı Wolf, gözleri parlıyordu. Bir kolunu pazıma doladı ve ben itiraz edemeden beni kardeşinden uzaklaştırdı.

Sonra hareket etmeye başladık ama Wolf beni ilahiler, kahkahalar ve alaylarla dolu odanın içinde sürüklerken olan bitenin sadece bir kısmını anlayabiliyordum.

Bu nasıl olabilirdi? Ve neden bu kadar önemsiyordum?

Wolf koridorun kapısını iterek açtığı anda bedenimden bir hıçkırık yükseldi. Beni birkaç adım daha sürükledi, ayaklarım yere zar zor basıyordu.

Bizi kalenin daha özel bir alanına, diğer odadaki hasta melekleri ve fae'leri artık duyamayacağım bir alana götürürken.

Wolf yürümeyi bırakıp beni serbest bıraktığında gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı bile. "Açıklamama izin ver, Dişî Avcı."

"Açıklamak mı?" Acınası bir nefes daha hıçkırdım. "Tam olarak neyi açıklayacaksın? Bunca zamandır sizden biriyle evlenmek zorunda kalacağımı bildiğiniz halde bana nasıl kaçış vaat ettiğinizi mi?"

Yaklaştı, neredeyse bana dokunacakmış gibi uzandı. Gözlerindeki acının kayışını izleyerek irkildim. "Öyle bir şey değil ve sen de bunu biliyorsun. Seni evlendirmeyi planladığını bize daha yeni söyledi. Yemin ederim, sadece birkaç gündür biliyorum."

"Bunu bilen ilk kişi ben olmalıydım!" Artık histerik bir şekilde ağlıyordum, her şeyi bastıramıyordum. Kendimi duvara yasladım, ellerimi ıslak yüzümde ve dağınık saçlarımda gezdirdim. "Bunu yapamam. Bunu yapamam."

". Yapabilirsin çünkü zorundasın, beni anlıyor musun? Sen bunu yapmak *zorundayım*."

"Şu anda seninle konuşmak istemiyorum. Sana bakmak bile istemiyorum." "Sana yemin ederim, bizi bu durumdan kurtaracağım."

"Evlendiğimizde ne yapacağını düşünüyorsun?" Gözyaşlarımdan arasından gözlerimi kırpıştıtararak ona baktım. Ellerini kalçalarına dayamış, göğsü her hızlı nefeste inip kalkıyordu. "Evlendikten sonra planının ne olduğunu sanıyorsun? Hayatımın geri kalanında beni kontrol edecek, Wolf. Ve sen ve Jessiah ona yardım ediyorsunuz!"

"Ona yardım etmiyoruz" derken sesini alçalttı.

"Ama onu memnun etmek için benimle seve seve evlenirsin? İşine geldiğinde onun emirlerini memnuniyetle yerine getireceksin, öyle mi?"

"Bu çok mu korkunç, Huntır?" diye itti. "Başına gelen onca şey, yaşadığın onca şey arasında seni en çok iğrendiren şey bu mu? Hayatta kalmak için *benimle* evlenmek zorunda kalacak kadar kötü mü? Çünkü durum bundan ibaret Huntır. Ya benimle evleneceksin ya da öleceksin. Ama bu kararın seni ne kadar hasta ettiğini görebiliyorum."

"Seninle *asla* evlenmeyeceğim. Sen-" Titreyerek aldığım nefesler boğazımı yaktı. "Bana tekrar tekrar ihanet ettin. Ne zaman sana güvenebileceğimi düşünsem, sen-" Sözlerimi bitiremedim bile. Ağlama ve histeri karışımı gözyaşlarım beni ele geçirdi. "Eğer evlenmem gerekiyorsa, onu seçerim."

Etrafımızda elektrik vızıldıyordu ve ben kendi kalp atışlarımın, havayı dolduran kırık nefeslerimin sesinin farkına vardım.

Kurt eğdi ve içinden güldü.

Çok hızlı hareket etti. Öfkeyle ileri atıldı ve kolumdan tutarak beni kapıya doğru çekti. Kendimi kurtarmaya çalıştım ama faydası olmadı. Wolf öfke ve şehvetle karışık bir güçle hareket ediyordu ve beni koridorun derinliklerine doğru sürüklemeye devam ederken o lanet bağ aracılığıyla her anlamsız duyguyu hissettim.

"Bırak beni," dedim.

Sadece tekrar güldü, geçen seferkinden daha az mizahla. Parmakları, moraracaklarından emin olana kadar içime girdi ve sonra beni döndürüp duvara doğru itti.

"Kardeşimle evlenmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bu senin için bir oyun mu Dişi Avcı? Bu da senin numaralarından biri mi?"

Hırlarken gözleri şimşek gibi çakıyordu. Kaçmaya çalıştım, hatta duvara doğru daha da geri çekildim ama gidecek hiçbir yer yoktu. Kolumdaki sıkı tutuşunu bıraktı ve beni vücuduyla sıkıştırdı.

"Ne düşündüğün umurumda değil," diye mırıldandım, sesim titriyordu. "Seninle evlenmeyeceğim."

"Yani onunla aynı yatağı paylaşmayı mı tercih ediyorsun? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

Aramızdaki hava yoğunlaştı, neredeyse çatırdıyordu. Gözlerinin içine bakıp cevabımı ararken nefesim kesildi. Evet, ondan nefret ediyordum. Bana ihanet ettiği için ondan nefret ediyordum.

Mücadele etmeden arkama yaslanıp onun planlarına alet olmazdım.

"Evet, biliyorum. Sana tekrar güvenmeden önce tamamen yabancı biriyle evlenirdim."

Eğilip belimi omzuna atarak beni kaldırmadan önce yüz hatlarında karanlık bir şey parladı.

"Kurt! Bağırdım. "İndir beni!" Hiç tereddüt etmeden yatak odalarımıza doğru hışımla yürüdü. Ayak sesleri şiddetli ve saldırgandı, güçlü eli kalçalarımın arkasına yapışmıştı. Birkaç saniye sonra yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı ve beni içeri taşıdı. Onun kokusu beni anında çarptı, ikimizi de çam ve dumanla sardı.

"Kahretsin, Kurt! Ne yapıyorsun?"

Sonra beni bıraktı ve neredeyse hiç çaba harcamadan kapının arkasına doğru fırlattı.

"Unutuyorsun, Dişi Avcı." Odada volta atıyor, ellerini gergin hareketlerle dağınık saçlarında gezdiriyordu.

"Neyi unutayım?"

Bana bakmak için durdu, göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu. "Benim *olduğunu* unutuyorsun. Benden nefret etsen bile başka kimse sana sahip olamaz."

Ciddi miydi? Gerçekten de söz hakkı olmadığını göremiyor muydu? "Eğer baban beni evlenmeye zorluyorsa, bu sen olmayacaksın. Beni bu şekilde kontrol edemezsin. Artık değil."

Öne doğru süründü ve iki elini başımın arkasındaki duvara koydu. "Sana dokunmayacak, Huntыр. Benden istediğin kadar nefret edebilirsin ama öz kardeşimle evlenmeni izlemeyeceğim."

"Neden olmasın?" Başımı yana eğdim, gözyaşlarım hâlâ yüzümden aşağı akıyordu. "Beni çok önemseydiğin için mi?"

Dişlerini sıkarak cevap verdi, "Evet."

O zaman güldüm ve Wolf bu ses karşısında hafifçe irkildi. "Sen lanet bir yalancısın, Wolf."

"Benimle
evleneceksin."

"Kesinlikle
evlenmeyeceğim."

"Seni zorlayacak değilim, Dişi Avcı. Beni henüz sahiplenirken görmedin." Sesindeki yoğunluk vücuduma bir ürperti gönderdi.

"Beni istediğin kadar mihraba zorlayabilirsin Wolf, ama hayatım üzerine yemin edeceğim kişi kardeşin olacak."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, iki eli de boynuma indi ve dudaklarıma şiddetli, aceleci bir öpücük kondururken ağzımı onunkine doğru kaldırdı. Sert, agresif, öfke, kıskançlık, şehvet ve şiddet doluydu. Tüm vücudu bana baskı yaparak beni duvara yapıştırdı.

Bana neyin bulaştığından emin değildim ama onu aynı öfkeyle geri öptüm. Alt dudağını ağzıma çektim ve ısırdım, ama o sadece hırladı ve beni daha sert öptü, kollarımı beline doladığımda boynumu hafifçe sıktı.

Elbisemin ince kumaşı, bedenimin ona ihanetini gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Bir elim boynuma baskı uygulayıp beni kapıya karşı sabit tutarken, diğer elim elbisemin yırtmacından yukarı, kalçalarımın ağrıyan tepesine doğru kaydı. "Kardeşim sana böyle dokunuyor mu, Dişi Avcı?" Parmakları külotumun kumaşı üzerinde benimle alay etti, sonra bir parmağını etek ucunun altına kaydırды ve külotumu tamamen yırttı.

Serin hava ıslaklığıma çarptığında nefesim kesildi, ama Wolf ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hissettiğinde sadece onaylayarak homurdandı.

Bir parmağını içime sokarken beni derinden öpmek için acele etmedi. Kahretsin, ona ihtiyacım vardı. Ona *şimdi* ihtiyacım vardı.

Kalçalarımı eline sürme dürtüsüyle savaştım ama bununla savaşmak neredeyse imkânsız hale geldi. Başparmağını hassas tepemde daireler çizerek hareket ettirirken bacaklarım titriyordu.

"Cevap ver bana," dedi ağzıma karşı. "Kardeşim sana bu şekilde dokunuyor mu?" Bir parmak daha ekledi, ben avucunun içinde parçalanana kadar içimde daha derine pompaladı.

"Hayır." Gözlerim dalgalanarak kapandı. "Hayır, değil."

"Aferin kızım."

Ellerinde tamamen parçalanmadan önce, önümde dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarımdan birini omzuna doğru itti ve açıkta kalan göbeğime doğru nefes aldı. Ama orada durmadı. Elleriyle beni kapıya doğru tutarken, dilini üzerimde gezdiriyor, vücudumla ziyafet çekiyor ve ben karşı koymaya fırsat bulamadan adını dudaklarımdan çekiyordu.

Sadece memnuniyetle inledi, ben titreyip sarsılana kadar dilini daha sert ve daha hızlı yaladı.

Sadece onun bana sağlayabileceği rahatlamayı kovalamak için her şeyi söyleyebilirdim. Tanrıça yardımcım olsun. Wolf, doruk noktam vücudumu harap edene kadar durmadı ve o zaman bile, kendinden memnun olana, beni yeterince tadana kadar beni kapıya doğru tuttu.

Yavaşça bacağımanın omzundan kaymasına izin verdi. Yavaşça ayağa kalkıp benimle yüzleşti.

"Başka kimse sana dokunamaz, Huntыр. Bunu o kalın kafana sok, çünkü bizi bu beladan kurtarmadan önce hayatta kalmak için biriyle evlenmen gerekiyorsa, o kişi ben olacağım."

Ve sonra beni yatak odasının gölgelerinde, dudaklarım şişmiş ve yüzüm ıslak bir şekilde, az önce ne merak ederek bırakıp gitti.

Bölüm 10

WOLF

L Işık avucumun içinde kaynıyordu. Kalenin boş kanadının karanlık gölgelerinde tek başıma uzun bir nefes aldım ve gücümün tenimde nasıl hareket edip titreştiğini izledim.

Zamanımın çoğunu tam potansiyelimi bastırarak geçirdim ve buraya gelip fazladan enerjimi boşaltmak gibi içimden sızmasına izin vermek beni rahatlatmıştı.

Büyümem artıyordu. Hunt'ın yakınında olmanın gücümü etkilediğini kabul etmek istemiyordum ama bu doğrudu. Bunu Moira'da fark etmiştim ve Aşkın sırasında bağ kurduğumuzdan beri inkar edilemezdi.

Hunt'ın büyüyen gücü beni de değiştiriyordu, bu yüzden yardıma ihtiyacım vardı.

Duyu organlarımı susturdum ve kulaklarımı etrafımdaki kaleye odaklayarak kalenin bu kanadında başka hiçbir canlının olmadığından emin oldum. Başımın arkaya düşmesine izin verirken dizlerim altımdaki taş zemine sürtünerek ağırmaya başladı.

Başka birine kesinlikle sadist görünürdüm ve bu daha sonra olacaklardan *önceydi*.

Kalçamdaki kılıfta sakladığım küçük hançeri çıkardım ve avucumu kestim. Kan orada birikip yere damlarken irkilmedim bile.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

En azından Moira bir konuda haklıydı: En derin büyü havuzlarına ulaşmanın en hızlı yolu kan çekmekti.

Ama benim için başka bir şeye de erişebilirdi. Babam ruhumu feda ettiğinden beri Era'nın kendisiyle konuşabiliyordum. Ara sıra bana rüyalarımda geliyordu ama bu sefer onunla *kendi* şartlarımla konuşmam gerekiyordu. Yeterince sabretmiştim.

Gözlerimi kapattım ve büyüümün dökülen kanın etrafında dalgalanmasına izin verdim. Ve sonra bekledim.

Era'ya karşı neden böyle bir bağ hissettiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, tüm bunların bir nedeni olduğuydu; beni bağlı tuttuğu ama asla açıklamadığı bir neden.

Bir sonraki hamlesini beklemekten bıkmıştım.

Gözlerim sımsıkı kapalıyken, gücümün etrafımda döndüğünü hissettim. Yavaş başladı ama odadaki hava büyü, ışık ve güçten oluşan bir girdap yaratana kadar saniye saniye hızlandı.

Era çağırma cevap veriyordu.

O bir şey söylemeden önce onu zihnimin derinliklerinde gördüm. Bana her zaman böyle görünürdü - her zaman zihnimde, asla bedende değil, bu yüzden benden gerçekten ne istediği konusunda bu kadar şüpheli oldum.

"Beni mi çağırıyorsun, evlat?" diye sordu. Sözleri baldan daha yumuşaktı ama zihnimin bir köşesi onun sahip olduğunu bildiğim güçle seğiriyordu.

Bu Vaehatis'in Tanrıçasıydı. Babam da dahil, var olan her varlıktan daha güçlüydü.

"Evet, istiyorum. Planının ne olduğunu bilmem gerek. Benden ne istiyorsun? *Ondan* ne istiyorsun? Önceden karanlıkta kalmakla bir sorunum yoktu ama işler değişti. Artık kaldırılabileceği fazla bir şey yok." Kelimeler çaresiz bir güçle ağızımdan döküldü.

Era zihnimde netleşti, öne doğru adım attığında gücün dumanı azaldı. "Her şey olması gerektiği gibi gerçekleşiyor."

Onunla her zaman bilmece ve yarı gerçekler vardı. Önceden iyiydi ama şimdi daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Era zihnimi kolayca okudu, ben konuşmaya fırsat bulamadan düşüncelerimi dinledi. "Kız için endişeleniyorsun."

"Evet, biliyorum. Ona ihanet ettiğimi düşünüyor."

"Onun hayatını ve sevdiğin herkesi kurtarmanın tek yolu emirlerime dikkatle uymaktır. Baban uzun, çok uzun zamandır burayı yozlaştıran güçlü bir adam. Nihai huzura kavuşmak için sabırlı olman gerekiyor Kurt."

Uzun bir nefes aldım. Güçlü tanrıçayla tartışmak muhtemelen en iyi fikir değildi ama bu yine de bana yardımcı olmuyordu.

Nedenini anlamam gerekiyordu. Era neden beni bir piyon olarak kullanmak istiyordu?

Neden Huntyr'i korumamı, burada babamla kalmamı istedi?

"Her şeyin zamanı var, çocuğum." Sesi yavaşça soldu ve zihnimdeki mükemmel yüzünün resmi bulanıklaşmaya başladı. "Sen ve kız ikiniz de sandığınızdan çok ama çok daha güçlüsünüz. İkinize de ihtiyacım var. Bu kadar yaklaşmışken pes etmeyin."

"Neye bu kadar yakın?"

Ama daha ne kadar kan döktüğümün, ona ne kadar seslendiğimin bir önemi yoktu. Vaehatis'in Tanrıçası Era gitmişti.

"S seninle evlenmeyi reddediyor, değil mi?" Jessiah alay etti. İki gün geçti, ne pahasına olursa olsun yatak odamdan kaçtığım, kapının dışında oyalandığım, içeri girmeye korktuğum iki gün.

Bunu kabullenmek için zamana ihtiyacı vardı. Başka bir seçeneği olmadığını anladığında, gemiye binecekti.

Ama bu sorunlarımızdan sadece biriydi. Huntyr'in istekleri artıyordu. Aramızdaki bağı elinden geldiğince kapalı tutuyordu ama sık sık acının tüm vücudunu harap ettiğini hissedebiliyordum.

Açlık. Bu farklı bir acı türüydü, bıçaklanmaya ya da diğer fiziksel yaralanmalara benzemiyordu. Sıkıcı ve kaçınılmaz bir şeydi, aklınızı yitirene kadar size yavaş yavaş işkence eden bir şeydi.

Beslenmek zorunda kalacaktı, hem de yakında. Sonunda, artık reddedemeyeceği, vücudunun hayatta kalmak için kana ihtiyaç duyacağı bir noktaya ulaşacaktı. Beslenmek sadece bir başlangıç olacaktı.

Beslenmesini kontrol etmekten yeni bir büyü gücüne, yeni bir güce, hıza ve vampir yeteneklerine kadar tüm gerçekliği değişecekti ve tüm bunlar biz Asmodeus ve onun istediği diğer her şeyle uğraşırken . "Kendine gelecektir," diye ekledim. Babam tembel tembel odaya girdi, Uzun, beyaz cübbesi arkasından geliyordu.

Yine de alaycı gülümsemesi yüzünü terk etmedi. "Cennette sorun mu var evlat?"

Yüzüm kızardı. Evet, sorun vardı. Ayrıca Huntır'in tadı hâlâ dilimdeydi ve hafızama kazınmıştı. "Yakında her şey yoluna girecek."

"Güzel," dedi. "Çünkü senden istediğim bir şey var. Aslında ikinizden de."

Jessiah kahvaltı masasında karşımdaki koltuğunda kıpırdandı. "Neler oluyor?"

"Scarlata hâlâ vampir kaynıyor ama kan kraliçemiz hâlâ gücüne adım atarken bizimkilerden bazılarını yeniden inşa başlamaları için o tarafa göndermeyi planlıyorum."

"Scarlata'ya gitmemizi mi istiyorsun?" Ben zorladım. "Bu tehlikeli değil mi?" "Evet, öyle ama onu da yanınızda götüreceksiniz."

Huntır'i Scarlata'ya mı getirdin?

"Orada tam olarak ne yapmamızı istiyorsun?" Jessiah sordu. "Araziyi araştırmamızı mı?"

"Geriye ne kaldığına dair iyi bir fikre ihtiyacım var - hala ayakta olan binalar, orada yaşayan ve akli başında olan herhangi biri, bölgede kalan fae'ler, herhangi bir şey."

Öne doğru eğildim. "Diğer adamlarından bazılarını oraya gönderemez misin? Huntır beslenmediği için çok zayıf. Yolculuk sırasında aç olanlarla karşılaşsak bir saldırıdan sağ çıkamaz."

Babam bir sandalye çekip , arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde kendi çenesini okşadı. "Hayır. Burası senin yöneteceğin bir krallık olacak oğlum. En azından biriniz." Alaycı bir gülümseme daha. "Onu da yanında getir. Belki de dönüşümünü tamamlamak ve olmak için doğduğu kişi olmak için ihtiyaç duyduğu son motivasyon budur."

"Ne zaman?" Jessiah sordu.

"Toplanmaya başlayın," dedi. "Sadece birinizin kanatları olduğu için atları almanız gerekecek." Yine sözlerinde tek bir suçluluk zerresi yoktu. En azından kayıp kanatlarımın suçlusunun kendisi olduğunu kabul etseydi iyi olurdu ama bu onun umurunda olmasını gerektirirdi. "Akşama doğru yola çıkmış olursun. At sırtında üç günlük bir yolculuk, bu yüzden bir an önce yola koyulmanız gerekecek."

"Sadece üçümüz, o zaman?" Bu yolculuğa bizimle birlikte tek bir muhafız bile göndermediği için rahatlamış mıydım yoksa sinirlenmiş miydim bilmiyordum. Yolculuk tehlikeliydi ama zaman bana bir şey öğrettiyse, o da babamın burada gizli bir amacı olduğuydu. Her zaman bizi test ediyor, sınırlarımızı zorluyordu.

Bu da farklı değildi.

Babamın soğuk bakışları benimkilerle buluştu. "Görevden şüphe mi ediyorsun, oğlum?"

Başımı salladım ve kendimi kahvaltı masasından dışarı attım. "Olmaz. Gün doğarken yola çıkacağız."

"A Benimle dalga mı geçiyorsun?" Hunttyr sordu. "Sen ve Jessiah'la birlikte vampir bölgesine üç günlük bir yolculuk yapmamı mı istiyorsun?"

Kapının yanında durdum, daha fazla yaklaşma riskini almak istemedim.

Onu. O günden beri her gün, her dakika öpüşmemizi düşündüm. Düşüncesizce, umursamazca ve çok aptalcaydı ama o da beni gerçekten öptü.

İçindeki bir şey beni hâlâ tabii buna böyle denebilirse.

İçindeki bir şey beni istiyordu, en azından beni öpecek kadar.

İhtiyacım olan tek umut buydu.

"Başka seçeneğimiz yok, Dişi Avcı. Ayrıca, tüm hayatını onları izleyerek ve öldürerek geçirdin. Tamamen güvende olacağız."

"Ya Jessiah? Vampir bölgesine girmekte bir sakınca görmüyor mu?" "Kılıç konusunda yetenekli. Sorun olmaz."

Kendini yatağa geri attı ve inledi. Açlığının bir başka dalgasının bağı tehdit ettiğini hissettim.

"Yemek yemen gerekecek Dişi Avcı. Bu şekilde yolculuktan sağ çıkamazsın, bunu ikimiz de biliyoruz."

"Aç değilim." Bir elini gözlerinin üzerine atarak güneşi engelledi.

"Yemekten bahsetmiyorum."

Başını kaldırıp tekrar bana bakmadan önce bir an donup kaldı. "Kana ihtiyacım yok."

"Var ve bunu ne kadar erken fark edersen o kadar iyi. Arzularından sonsuza kadar kaçamazsın. Seni bu şekilde kontrol ederler. Bu şekilde aç olanlardan biri olursun."

"Asla onlardan biri olmayacağım."

"Katılıyorum, bu yüzden şimdi beslenmen gerekiyor." Risk aldım ve yatağın kenarında durana kadar yavaşça adımlarımı birbiri ardına atarak yaklaştım. "Sana yardım edebilirim, biliyorsun."

"Yardımaınıza ihtiyaım yok."

Daha da yaklaştım, yattığı yatağın kenarına doğru ilerledim. "Teklif ettiğim sadece benim yardımaım değil."

İki elimi de arkamda kenetlemiştim ama gözleri bir kez daha bana dikildi. Ne demek istediğimi biliyordu. Eğer istediği benim kanımsa, ona sahip olabilirdi. Her şey onundu; her şeyim onundu.

"Senden beslenmektense açlıktan ölmeyi tercih ederim, teşekkürler." Bana küstah bir gülümseme fırlattı, benimle konuşma dedi ve yatakta yuvarlandı.

"Nasıl istersen," dedim ve uzaklaştım. "Ama bu gidişle sana iki gün daha vereceğim. Beslenene kadar acı çekmeye devam edeceksin."

"Acı çekmek benim için yabancı bir kavram değil, Wolf. Sanırım iyi olacağım."

Öfkemi bastırmak için çenemi sıktım. "Gün doğarken yola çıkacağız. O zaman gitmeye hazır ol. Ve aptalca bir şey yapma. Luseyar o zamana kadar kapının önünde bekliyor olacak."

Siktir git gibi bir cevap daha *mırıldandı* ama ben çoktan kapıdan çıkmaya başlamıştım.

Önümüzdeki üç gün Moria'daki tüm sınavlardan daha kötü, Aşkın'dan daha kötü, hatta hepsinden daha kötü geçecekti.

Ama amacım değişmedi. *Huntyr'i hayatta tutmak*. Amacım her zaman buydu ve çok zorlaşmak üzereydi.

Bölüm 11

HUnTYr

I Altın Şehir'e girip çıkmanın başka bir yolu olması gerektiğini biliyorduk. Moira Semineri'nde, tek yolun Aşkın'dan geçtiğine inanmaya zorlandık. Ama Wolf gitti. Melekler Altın Şehir'de sıkışıp kalmamıştı. Bu şehir sonsuza dek. *Başka bir yolu olmalıydı.*

Bu lanet duvarı bir şekilde aşmanın ne kadar zor olacağını görmeme rağmen, duvar korunuyordu. Başımı gökyüzüne doğru eğdim, yüksek yapının tepesinde devriye gezen bir avuç askere bakarken gözlerimi kısarak baktım.

Sanki biri o kadar yaklaşabilirmiş gibi. Asmodeus sihrini kullanarak görünmez bir duvarı taştan bile daha yükseğe çıkarıp içeri girmeye cüret eden herkesi öldürürse hiç şaşırmam.

Yine de. Kurt dışarı çıkmıştı. Diğerleri de izin mutlaka gitmişlerdir. Buradan çıkmanın başka bir yolu vardı.

Ve onu görmek üzereydim.

Ama beklemediğim şey tünellerdi. Lanet *tüneller.*

Ne sihirli bir yol, ne duvarın içinden geçen uğursuz bir rota, ne de yüksek yapının üzerine tırmanmak için bir merdiven vardı. "Burası mı?" Altın Şehir'in arka tarafına, kenarından sadece birkaç metre uzağa yaklaştığımızda sordum. "Bizi buradan çıkaracak şey bu mu?"

Kurt önümüzde diz çökmüş, büyük taşı girişten uzaklaştırıyordu. Başka biri için, bu taş, mağara boyunca uzanan taş yolun bir parçası gibi görünüyordu.

tüm şehir. Ama girişi açtığında, altında gerçekten neyin saklı olduğunu gördüm. Uzun, karanlık bir yeraltı geçidi.

"Önden buyurun," dedi Jessiah arkadan.

Tereddüt ettim. "Buradaki numara ne? Ne yakalayacağız?"

"Yakalamak yok," diye yanıtladı Wolf. Yüzü dümdüzdü. Ciddiydi. "Bu tüneller bizi duvarın altına götürüyor."

Hâlâ kendimi hareket ettiremiyordum. Zihnim dönüyor, bu mantıktaki bariz kusuru bulmaya çalışıyordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil, Dişi Avcı." Wolf girişe doğru alçalmadan önce doğruldu, dibe indi ve eğilerek bana baktı. "Geliyor musun? Yoksa burada kalmayı mı tercih edersin?"

Öfke duygularımı ele geçirdi. "İlk seferinde buraya girmek için *ölmemiz* gerektiğini mi söylüyorsun, oysa bizi içeri götürecek lanet olası *tüneller* vardı?"

Jessiah arkamda rahatsız bir şekilde kıpırdandı ama ben gözlerimi Wolf'tan ayırmadım. Çenesi gerildi, burun delikleri genişledi. Bütün bunları örtbas etmek için bir tür yalan, bir tür hikâye uydurmaya çalışıyordu.

"O kadar basit değil," dedi. "Ve şu anda açıklayacak vaktimiz yok." Döndü ve karanlık geçitten aşağı inmeye başladı.

Peşinden atladım, vücudumla manevra yaparken hava anında soğudu. Tam olarak ayakta durabiliyordum ama Wolf kafasını çarpmamak için önümde kambur duruyordu. "Bu kadar kolay kurtulamazsın," diye bağırdım. "Neden ölmek zorundaydık? Neden bunları ilk seferinde kullanamadık? Kahretsin, Kurt! Sen de öldün!"

Uzun adımlarına ayak uydurmak için yarı koşar haldeydim ama bir anda durdu, yüzüme o kadar hızlı döndü ki neredeyse göğsüne çarpacaktım.

"Çünkü plan bu değildi, Huntır." Göğsü kabarırken Wolf'un nefesi yüzüme çarptı. Jessiah tünelin girişindeki taşı yeniden ayarlıyor, içeri süzülebilecek güneş ışığını kesiyordu. "Plan ölmekti. Plan Era'ya güvenmekti, tamam mı? Ayrıca, yardım almadan tüneli dışarıdan bulamazdık."

Yürümeye devam için döndü ama pazusunu kavradım ve onu durmaya zorladım. "Ne planı? Asmodeus'un planı mı?"

"Hayır." Görme yeteneğim giderek güçleniyordu. Karanlıkta bile Wolf'un bir sonraki sözcüklerini seçmeden önce bakışlarının omzumun üzerinden Jessiah'ya nasıl kaydığını gördüm. "Era bana söyledi, tamam mı? "Era bana söyledi, tamam mı?"

Herkes gibi aşkın. Biz de öyle yaptık. Ve ikimiz de hala hayattayız, bu yüzden artık bunu tartışmanın bir anlamı yok."

Tekrar kurtulduğunda onu durdurmadım.

Zihnim Wolf'un sözlerini anlamaya çalışırken edindiğim bilgilerle allak bullak oldu. "Bir saniyeliğine bile olsa bu tünellerden geçebileceğini düşünme.

Biz," diye ekledi Jessiah arkamdan. Sonunda kendimi yürümeye devam etmeye zorladım. Diğer uca ulaşmak sadece bir ya da iki dakika sürdü.

"Peki neden?"

Wolf başımızın üstündeki çıkışı iterek açtı. Güneş ışığı içeri doldu, ardından temiz havanın yemyeşil kokusu geldi.

Jessiah, "Kendiniz bir bakın," diye cevap verdi.

Wolf'un uzattığı eli görmezden geldim ve tünelden sürünerek çıktım, gözlerim ışığa alışırken gözlerimi kısıtım. Kendimi ayağa kaldırdım ve kirli ellerimi pantolonuma sürdükten sonra çevremizi tamamen gözden geçirdim.

Jessiah haklıydı. Ormanda, Altın Şehir'den uzakta değildik. Devasa, yüksek duvarın sadece birkaç metre ötesinde duruyorduk ama önümüzde at ahır gibi görünen küçük, ahşap bir bina vardı.

"Ahıra hoş geldiniz," dedi Wolf yanıma gelerek.

Her şey çok normal görünüyordu, sanki bu bina onlarca yıldır burada, ormanın huzurunda var olmuş gibiydi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum. Atlardan biri birkaç metre ötedeki çimenlerde serbestçe otliyordu.

İkisi de cevap vermedi. Bunun yerine, ahırın yavaşça açılan kapısına doğru döndüler ve pelerinli bir figürün bize doğru adım attığını gördüler.

Adam yaklaşırken kimse konuşmadı.

Ama sonra bizden birkaç adım ötede durdu ve pelerinini çıkarmadan önce bir an durakladı. Bizden birkaç on yaş büyüktü. Yüzünden uzun gri bir sakal sarkıyordu ve kaşlarını çatmış, kıpırdamadan dururken bronzlaşmış teni yüzünü kırıştırıyordu. "Gözlerime inanamıyorum."

Kalbim durdu, adrenalin bilinmeyen bir dalganın etkisiyle uzuvlarıma yayıldı. Savaşmaya hazırdım. Venom'u çekmeye ve saldırıya hazırlanmaya hazırdım.

Ama Jessiah bir adım öne çıkarak aralarındaki mesafeyi iki hızlı adımda kapattı ve kolunu adama doladı.

Şaşırtıcı bir şekilde adam da ona sarıldı.

"Yıllar oldu Griffith!" Jessiah geri çekilirken selam verdi ve Wolf'un yürüyüp adamı aynı sıcaklıkla selamlamasına izin verdi. "Hâlâ burada olup olmayacağını bilmiyordum!"

"Elbette, ben hâlâ buradayım," diye yanıtladı Griffith. "Bu güzelliklerin burada hayatta kalmasını başka kim sağlayacak?"

Wolf sessiz kaldı ama aramızdaki bağdan süzülen küçük bir sevinç damlasını hissedebiliyordum. Bu adam onlar için her kimse, önemliydi.

Üçü yeniden bir araya gelirken kendimi garip bir şekilde ayakta dururken buldum.

Adam -Griffith- Wolf'un kanatlarının olmadığını fark edince durakladı. "Fısıltıları duydum ama kendim inanmak istemedim." Hava durgunlaştı. Kuşlar bile cıvıldamayı bırakmış gibiydi.

"Benim için endişelenme ihtiyar," diye gülümseyerek cevap verdi Wolf. "Zaten bu atları özlemiştim. Sizi gitmeniz gereken her yere götürecek dört ayaklı bir yaratık varken kanatlara ne gerek var, değil mi?"

Sessizlik bir süre daha devam etti. Jessiah kendi ayaklarına baktı ve ellerini ceplerine soktu. Ben de aynısını yapma dürtüsüyle savaştım.

Ama sonunda Griffith gülümsedi. "Çok doğru evlat. Sizi elimizdeki en iyi hayvanlarla bir araya getirelim."

Griffith bana göz kırptı -varlığıma dair tek onayıydı bu- ve ahırlara doğru döndü. Jessiah hemen peşinden gitti ama Wolf arkada oyalanarak beni bekledi. Yalvaran bakışlarından soru sormamı istemediğini anlayabiliyordum.

Hâlâ kızgın ve kafam karışık olsa da çenemi kapalı tuttum.

Wolf peşimden içeri girdi ve ben içeri girene kadar ahırın kapısını açık tuttu. Küçük ama düzenliydi. Griffith'in köşede battaniyeler, yastıklar ve fenerlerle kaplı kendine ait bir yaşam alanı vardı. Atların binanın içinde her biri temiz ve geniş olan ayrı ahırları vardı. Bu atlara çok değer verdiği belliydi, bu onun için bir işten daha fazlasıydı.

Griffith'i zaten severdim.

"Kurt, buradaki ipleri hâlâ hatırlıyor musun?" Griffith ahırın sonuna doğru yürürken sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Wolf.

"Güzel. Arkadaşının alışmasına yardım edebilirsin. Ben kardeşini dışarıdaki yeni kısıraklardan birine götüreceğim. Hazır olduğunda bizimle dışarıda buluş."

Konuşma tarzları o kadar tanıdıktı ki, sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlardı. Griffith ahırın uzak kapısını açarken başka bir şey söylemedi ve

Jessiah'ı dışarı çıkardı.

Burada en az on at olmalıydı. Sadece bir adamla bu kadar uzun süre burada korunmuş olmaları...

"Altın Şehir'in koruması altındayız," dedi Wolf alçak bir sesle. Etrafımızdaki ahırlarda bulunan atları selamlamakla meşguldü. "Aç olanlar burada kimseye dokunamaz. Griffith buranın büyüsunü kaldırmadıkça kimse içeri giremez." Bana bakmadan, dile getirmedığım sorularıma cevap verdi.

"Griffith duvarın büyüsunü mü kontrol ediyor?"

Kurt omuz silkti. "Sadece bu ahırlara kadar. Tüneller bizi buraya götürüyor ve Griffith bu noktadan çıkmamıza izin verebilir. Ama geri dönmenin tek yolu da onun içinden geçiyor."

Wolf elini güzel beyaz bir atın burnunda gezdirirken sessiz kaldım. Onlarla arası iyiydi. Ahırın içindeki üç atın her birini selamladıktan sonra atlardan birine ahırın kapısını açmadan önce onlara usulca fısıldadı.

"Al," dedi. "Bu senin için. Sakin ama hızlıdır." Güzel atı durduğum yere doğru götürdü. Gözlerindeki bir şey güçlüydü. Güven.

Bu at bir savaşçıydı.

"Daha önce ata bindin mi?" Ben iri hayvana yaklaşırken Kurt kibirli ve eğlenen gözlerle bana baktı.

Uzanıp gevşek dizginlerini yakaladığımda yüzüme doğru bir nefes üfledi. "Evet," diye yalan söyledim.

"Güzel," dedi Wolf. "*Midgrave*'de büyüdüğün için daha önce ata binmediğini ve kendi güvenliğin için benimle birlikte binmen gerektiğini düşünüyordum ama görünüşe göre yanılmışım."

"Çok yanılmışsın." Elimi atın uzun, beyaz boynundan aşağı kaydırđım. Gerçekten de çok güzeldi. *Keşke* *Midgrave*'de atlarımız olacak kadar şanslı olsaydık. Gerçi orada kimse onları besleyemezdi, hatta güvende bile tutamazdı. "Yardımaınıza ihtiyacım olmayacak. Ya da bu konudaki tavrına."

Wolf ahırın gölgesinde bana gülümsedi ve ahşap duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu harika." Yalan söylediğimi biliyormuş gibi sırtıttı ama ona bu zevki tattırmayacaktım. "Atla o zaman. Jessiah seni ön tarafta bekliyor olacak."

Yani, Wolf bunu yapabilir. Ne kadar zor ki?

Atın yanına doğru yürüdüm, elimi yumuşak, ipeksi kürkten kalın eyere doğru hareket ettirdim. *Sadece kendini yukarı kaldır. O kadar da kötü olmayacak.*

Evet, atlar hakkında çok ama çok yanılmışım. Eyeri kavrayıp kendimi yukarı kaldırır kaldırmaz, altımdaki devasa güzellik hareket etti. Birkaç adım ileri, sonra geri gitti ve kontrolü ele almak için dizginleri çektiğimde, tamamen şaha kalktı, ön iki bacağına yerden kaldırdı ve beni geriye doğru yuvarladı. İnce bir saman yığınının üzerine düştüm ama bu düşüşümü engellemeye yetmedi.

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında, ciğerlerime tekrar hava girmesini sağlamaya çalışırken.

"Kahretsin, Huntyr." Wolf bir anda yanımdaydı, elleri başımda, omuzlarımda, gövdemdeydi. "İyi misin?"

Zorla gülümsedim. "Ne? Ata binemediğime dair küçümseyici bir yorum yok mu?" Ben irkilirken kaşları çatıldı. Sırtımdan şiddetli bir ağrı geldi, Kaburgalarımın hemen arkasında. Yer değiştirdim ama Wolf çoktan yaranın üzerine eğilmiş, bölgeyi inceliyordu. Birkaç saniye sonra yaradan küçük bir tahta parçası çıkardı.

Neredeyse suratına bir yumruk atacaktım. "Kahretsin, Wolf! Beni uyabilirsin!"

"*Bana* gerçekten ata binemeyeceğini söyleyebilirsin. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyor musun? Özellikle de üç günlük bir yolculukta! Ona binmeye çalışırken ölebilirsin!"

"Seninle üç gün boyunca aralıksız ata binmekten çok daha iyi görünüyor."

Wolf aramızdaki pencereyi kapatmadan önce aramızdaki bağa keskin bir duygu seli doldu. Duygularını benden saklamasının nadir görülen bir şey olduğunu fark ettim. İlk başta bunun ne kadar üzgün olduğunu hissetmemi istediği için olduğunu düşünmüştüm ama artık daha fazla saklamaya başlamıştı.

"Haydi," dedi, ayağa kalkarak. "Yolculuğumuza başlamadan önce seni sargıya alacağız. İhtiyacın olan son şey ahırdan kaynaklanan bir enfeksiyon."

Beni yukarı çekmesine izin verdim ama beni at ahırlarının arkasına götürürken ve yedek tıbbi malzemeleri karıştırmaya başlarken bakışlarımdan kaçınma şeklini kaçırmadım.

Adım attıkça kaburgalarımındaki yara daha çok acıyordu.

"Gömleğini kaldır," diye emretti, sesi her şeyden çok sinirlenmiş gibiydi. Bana söyleneni yaptım, siyah tuniğimi yaranın hemen üzerine kadar sardım. Yarayı incelerken çenesi sıkıştı. "Bu acıtacak," diye uyardı.

Yalan söylemiyordu. Yaranın üzerine alkol döküp temiz bir bezle tutup deriyi silerken acı içinde tısladım.

Her küçük saman parçasını çekip çıkarırken her dokunuşunda irkilmemeye çalıştım. "Özür dilerim," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki zar zor duyabildim.

"Beni büyünle iyileştiremez misin? Bu daha hızlı olmaz mıydı?"

Durdu, gözleri büyüdü. "Buralarda böyle şeyler söyleme. Güvenli değil."

"Güvenli olmayan ne?"

Fısıldarken sesi zor duyuluyordu, "İyileştirme büyüm yok, Hunttyr. Daha önce hiç iyileşmedim."

Yalan zahmetsizce dilinden döküldü. Sesinin ciddi tonu kollarımda ürperti yarattı. İyileşebiliyordu, bunu görmüştüm.

Ama kopan kanatlarının açtığı yaraların iyileşmesinin haftalar almasına izin verdi. Nedeni ne olursa olsun, sihrini bir sır olarak saklama konusunda ciddi idi.

Eğildi, derime üflerken bakışlarını yarama dikti. Nefesi sadece gövde mi saran acıyı dindirmekle kalmadı, aynı zamanda sıcak elleri beni sabit tutmak için kalçalarım a uzandı.

Vücudumun ona verdiği tepkiyi kontrol edemiyordum; tüylerim diken diken oluyordu, ihtiyaç dalgasına kapılıyordum. Çok geç, ne hissettiğimi bilmemesi için kalkanı bağımıza sabitledim.

Ama fark ettiyse de bir şey söylemedi. Sonunda çekilip gövdem a etrafına bir bandaj bağlarken sessizce çalıştı. Gömleğimi indirirken parmak eklemlerinin fırçasının hâlâ işkence gibi farkındaydım. "İşte," diye iç geçirdi. "Yarın biraz ağrıyacak ama en azından temiz olacak. Şimdi gidelim. Jessiah bekliyor." Hışımla uzaklaştı ve beni ahırın içinde peşinden koştururken bıraktı.

Wolf'un atı benimkinden çok daha farklıydı. Hayvan benim atım gibi beyaz ve kadınsı . Hayır, Wolf'un atı bir gölgeydi, şık, siyah ve kesinlikle iriydi.

Wolf bizi ona doğru götürürken "Vay ," diye mırıldandım. "Bu hayvan çok büyük."

Wolf sonunda gülümsedi ve ben göğsümün burkulmasından nefret ettim. "Sahip olduğumuz en büyük at. Bebekliğinden beri bende. Bir süredir ona binmedim çünkü kanatlarım olduğu için buna pek gerek yoktu."

Suçluluk duygusu işledi. Lanet olsun, onun için üzülmemeliydim. Bana ihanet eden oydu. Bunu kendine yapan oydu.

Yine de bana doğru baktığında bakışlarımı kaçırdım.

"Binmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Varlığıma ısındığından emin olmak hayvan tanrısına yavaşça yaklaştım. "I-" Uzun bir nefes aldım. "Evet."

O anda bağ aracılığıyla başka bir şey hissettiğime yemin edebilirdim - rahatlama gibi bir şey. "Hadi, Dişi Avcı. Kalk bakalım."

Eyer kendimi kaldıramayacağım yüksekti. Wolf diz çöktü ve ayağımı kavradı, atın sırtına ulaşmak için omuzlarına bastırırken bir kolunu bacağıma doladı. Sabahın serin havasında bile gömleğinin sıcaklığını hissediyordum, bacağımyı hayvanın üzerinde sallarken vücudunun benimkine değdiği her yeri hissediyordum.

Wolf hemen geri çekildi ve dizginleri kavrayarak onu kontrol ettiğinden emin oldu. "Güzel," diye mırıldandı, benden çok ata. Sonra geri döndü ve sanki hiç çaba sarf etmemiş gibi kendini hemen arkamdaki eyere attı. Uyluklarının benimkilere sürtünmesi dışında, kendini benden olabildiğince uzak tuttu.

Umurumda değildi. Aslında, bunu tercih ederdim. En başta Wolf'la ata binmek istemiyordum ama o küçük eyerin üzerinde kendini benden uzak tutmanın çok daha fazla çaba gerektirdiğini biliyordum.

Wolf atı ahırdan çıkarıp sabah ışığında Jessiah'ın kendi kahverengi atının üzerinde bizi beklediği yere götürdü. "İşte buradasınız. Bensiz gittiğinizi düşünmeye başlamıştım."

"Tabii ki hayır," diye şaka yaptı Wolf, at durduğunda göğsü sırtıma zar zor değiyordu. "Scarлата'ya giderken saldırıya uğrarsak aç olanları beslemek için sana ihtiyacımız var."

"Çok komik," diye cevap verdi kuru bir sesle. Griffith heybeleri Jessiah'nın atının sırtına yerleştirmeyi bitirdi. "Ve umarım ikiniz de yemek yemişsinizdir, çünkü orada açlıktan ölürsek kanımı almanıza izin vermem mümkün değil."

"Sanki beni durdurabilirmişsin gibi." Wolf'un kahkahasının titreşimleri vücuduma yayıldı.

"İkiniz de hazır mısınız?" Griffith aramıza girerek sordu. "İhtiyacınız olan şeyi aldınız mı?"

"Biz hazırız," dediler hep bir ağızdan.

Griffith başını salladı ama yüz hatlarındaki endişeyi görebiliyordum. Bu ikisini önemsiyordu. Onlara ne olduğunu önemsiyordu. "Güzel," diye cevap verdi. "Orada güvende olun. Döndüğünüzde görüşürüz."

Sonra elini ormana doğru salladı. Hiçbir şey göremiyordum ama *hissedebiliyordum*. O görünmez, koruyucu kalkanın küçük bir alanı

Altın Şehir'in tüm duvarları bizi çevrelemiş, bizi ileri doğru çekiyordu.

"Her zaman bir zevk, Griffith." Wolf atımızı tırısı kaldırarak ormana doğru koşturdu. Atın ani hızı vücudumu onunkine doğru itti ama Wolf tamamen dik durarak dizginleri vücudumun etrafında kolaylıkla dolaştırdı.

Jessiah birkaç saniye sonra bize yetişti, beyaz melek kanatları kahverengi atının iki yanına düşüyordu.

Ve sonra yola çıktık. At birkaç dakika koştuktan sonra yavaşlayarak yürümeye başladı. Wolf'un omzunun üzerinden bakmak için döndüm, ama az önce orada olan ahırlar gitmiş, tüm şehri koruyan kalın büyü tarafından gizlenmişti.

Duvardan uzaklaşıp bizi Scarlata İmparatorluğu'nun kalıntılarından ayıran sık ve gür ormanın derinliklerine doğru yürürken hiçbir şey söylemedim.

Saatler geçti. Atın tırısları yüzünden bacaklarım ağrıyordu ve ne zaman kendimi Wolf'tan uzaklaştırmaya çalışsam vücudum bana bağılıyordu. Sonunda, benden ne kadar uzak durmaya çalışsa da vücudumun onunkine gevşemesine izin verdim. Ama o aldırıyor gibiydi. Ormandaki düz yolda ilerlemeye devam etti, güneş yukarıdaki gölgelikten süzülüyor ve kuşlar gelişimizi cıvılayarak karşılıyordu.

Bütün gün ormanda at sürdükten sonra, Altın Şehir'in mutlak zindanı ile hoş bir tezat oluşturduğunu kabul etmek zorundaydım. Kendimi başımı yukarı çevirip uzun ağaçlara bakarken buldum. Beni rahatlattılar. Beni büyülediler.

Bana Midgrave'deki evimin ormanını hatırlattı. Burada huzur içinde yaşayan diğer her şeyin oluşturduğu topluluk dışında sessizdi. Yeşil, gür çalılar patikamızın etrafını kaplamıştı. Bu attan inmenin, kaçmanın, sonsuza dek burada yaşamının nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

"Gülümsüyorsun," dedi Wolf. Ayrıldığımızdan beri benimle ilk kez konuşuyordu.

Boğazımı temizledim ve dikkatimi Wolf'un yüzümü göremeyeceği bir yere yönelttim. "Sadece düşünüyordum."

"Beni öldürmek hakkında mı?" Sesi nihayet özlediğimi bile fark etmediğim o alaycı tona kavuşmuştu.

"Aslında bu benim pek çok sorunumu çözecek gibi görünüyor."

"Dikkatli ol Dişi Avcı" diye fısıldarken ağzı kulağıma yaklaştı.

Bir ürperti kemiklerimi titretti. Bağımızın tamamen kapalı olduğundan emin oldum ama ona bu kadar yakinken kendimizi, duygularımızı ayırmak zordu.

Sanki bir işaretmiş gibi, bir açlık dalgası midemi harap etti. Acı içinde inleyerek kamburlaştım. "Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Jessiah, bekle!" Wolf önümüzden seslendi ve Jessiah'nın atı anında durarak bize doğru geri geldi.

"Ben iyiyim." Bu sözleri başka bir açlık dalgası, tutamadığım başka bir inilti takip etti. Yukarıdaki Tanrıça, vampirler acıktıklarında böyle mi hissederler? Bunlar gerçekten benim vampir arzularım mı?

Son birkaç gündür gelip gidiyorlardı. Onları görmezden geldiğim için mutluydum, özellikle de onlardan biri olduğumu, tüm hayatımı öldürerek geçirdiğim yaratıklardan biri olduğumu kabul etmeye hala hazır değilken.

Yani, bu daha ne kadar berbat olabilir ki?

"Hayır, iyi değilsin," diye iç geçirdi Wolf. Beni belimden tutup aşağı çekmeden önce eyerden kaydı. "Beslenmen gerek Huntır. Yakında."

"Bana sadece bir dakika ver." Ayağa kalkmaya çalıştım ama hemen iki büküm oldum, sanki bu beni düzeltebilirmiş, sanki bu beni parçalamakla tehdit eden acıyı durdurabilirmiş gibi kollarımı tekrar belime sardım.

"Bir dakikaya ihtiyacın yok. *Beslenmen* gerek."

Jessiah kendi atından kaydı. "Belki de burası gece dinlenmek için iyi yerdir. Belli ki ikinizin konuşması gereken şeyler var." İkimizin atını da ormanın içine doğru çekti ve yeşil yapraklar arasında kayboldu.

Wolfun elleri üzerimdeydi, geziniyor, yardım etmenin bir yolunu arıyordu. Ama bana yardım edemezdi, bu şekilde olmazdı.

"Kan içmeyeceğim," dedim o itiraz edemedi. "Hazır değilim, Wolf."

Yüzü acıma duygusuyla buruştu. "Asla hazır olamayacaksın. Kimse hazır değildir, özellikle de vampir olduğunu yeni öğrenmiş biri."

"*Yarı* vampir," diye düzelttim. "*Doğru. Yarı* vampir."

Sonunda kendimi ayağa kalkmaya zorlamadan önce açlığın geçmesini dileyerek birkaç uzun nefes aldım. Bu açlık, içimdeki bu kötü şey, beni kıran şey *olmayacaktı*. Tüm bunlardan sonra beni dizlerimin üstüne çöktüren *tek şeyin* bu olmasına izin vermeyecektim.

"Sen hazır olmayabilirsin," diye ekledi Wolf, "ama vücudun hazır." Bir elini boynunun yan tarafına doğru kaydırđı ve başparmağını elmacık kemiğine sürttü.

Nefesim kesildi. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

Wolfun gözleri yumuşadı ve başını yana eğdi. "Zaman bizim sahip olmadığımız bir şey." Ay tepemizde parlıyordu, ürkütücü derecede karanlık ormanda bize çok az ışık veriyordu, Wolfun elini benden nasıl çektiğini ve bıçağını belinden nasıl çıkardığını görmemize yetecek kadar ışık.

Sonra kendi ön kolunu kesti.

"Bir keresinde en çok ihtiyacım olduğu anda bana kendi kanını teklif etmiştin.

Bu iyiliğe karşılık verdiğimi düşün."

OceanofPDF.com

Bölüm 12

WOLF

S Çoktan geri çekilmeye başlamıştı ama başını sallayıp ellerini aramıza bir bariyer gibi koyarken bile gözlerinde bunu görebiliyordum.

Açlık. İstek. İhtiyaç.

Bu duyguyu çok iyi biliyordum. Bundan ne kadar iğreneceğini, ilk kez yaptığında kendinden ne kadar nefret edeceğini de biliyordum.

Utanç, nefret. Bu kaçınılmazdı. Ama en azından bunu atlatmasına yardım edebilirdim. Ona rehberlik edebilirdim.

"Vücudunu dinle, Huntыр."

"Benden uzak dur." Sözleri sadece bir nefesten ibaretti ve bir esinti damlayan kanımın üzerinden geçip siyah, kıvrırcık saçlarını okşadığı anda geri çekilmeyi bıraktı.

Koyu renk gözbebekleri
büyüdü. "Size yardım
edebilirim."

Bir adım öne çıktım, kanayan ön kolumu uzatırken aramızda sadece birkaç santim boşluk bıraktım.

"Kurt," diye iç geçirdi, yalvardı. "Lütfen."

"Lütfen ne?" diye sordum. "Lütfen durur musun? Lütfen git? Lütfen yaranı temizle ve seni aç, acı içinde bırakayım mı?" Nefesi kesildi. "Bunu hissedebildiğimi unutuyorsun." Elimi karnının üzerine koydum. "Açlığını hissedebiliyorum Huntыр, bunu benden saklamak için elinden geleni yapsan bile."

"Kurt," diye tekrarladı, gözleri kanla yüzüm arasında gidip geliyordu.

Gözyaşları şimdi de gözlerini tehdit ediyor, kırmızı kenarlardan süzülüyordu. "Sana yardım etmeme izin ver, Dişi Avcı."

Gözleri dalgalanarak kapandı ve uzun, acı dolu bir nefes alışını izledim. Gözlerini açtığı anda kavgası bitmişti.

"Tamam," diye iç geçirdi.

Elleri koluma uzandı ama son anda geri çektim. "Senden tek bir şey istiyorum."

"Ne?" Gözleri panik içinde açıldı.

"Evlen benimle," dedim. "Benim olacağını ve her alabileceğini söyle."

İnledi ve sadece bu ses bile beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertti.

"Seninle evlenmeyeceğim," diye karşı çıktı.

Kanımı da yanıma alarak bir adım geri attım ve dilimi bir kez şaklattım. "Hâlâ çok inatçısın. İyi; o zaman sana yardım etmesi için Jessiah'ı bulman gerekecek, gerçi o kadar istekli olmayabilir."

Arkamı dönmek için hamle yaptım ama elini pazıma koyarak beni durdurdu. "Bekle."

Sessizlik her ağırlıktan daha ağır bir şekilde oyalandı. "Evet,

Dişi Avcı?" Kalın bir yudum. "Yapacağım."

"Bundan daha fazlasını duymam gerek." Dirseğimden aşağı kan damladı ve altımızdaki orman zeminine düştü. "Söylediğini duymam gerek."

"Seninle evlenmeyi kabul ediyorum." Kelimeleri olabildiğince hızlı bir şekilde tükürdü. "Bunu yapacağım."

Yüzüme yayılan gülümsemeyi, bu sesle bedenimde oluşan memnuniyeti durduramadım. Evet, bunların hepsi zorlamaydı ama o kelimeler...

Huntyr benim olacaktı. Jessiah'ın değil, babamın değil. *Benim olacaktı.*

"Gördün mü?" Ön kolumu aramızda tutarak alay ettim. "O kadar zor muydu?"

"Hala her zamanki gibi büyük bir pislisin. Nasıl-" Durakladı ve utanç içinde gözlerini kaçırıldı.

Boştaki elimle başının arkasını okşayarak onu nazikçe öne doğru ittim. "Nasıl yapacağını biliyorsun. O ateşli içgüdülerine güven."

Elimi boynuna götürdüm ve başparmağımı damarın üzerinde gezdirirken hızlı nabzını hissettim.

Kahretsin, Huntyr çok mükemmeldi. Onunla ilgili her şey, hatta çok nefret ettiği, umutsuzca kaçınmaya çalıştığı bu parçası bile mükemmeldi.

Ağzının giderek kolumdaki kana yaklaşmasını izlemek... Başım çok ama çok büyük bir beladaydı.

Dudakları önce bileğime temas etti, damlayan tek kan izinin üzerinden zar zor geçti. Tüylü bir öpücük kadar hafıftı ama yine de keskin bir nefes aldım.

İçimden bir arzu dalgası geçti ve Hunttyr'in bağımız aracılığıyla bunu hissetmesine izin verdim, *içmesini* ne kadar çok *istediğimi* hissetmesine izin verdim.

Sonra bileğimi tekrar öptü, ilkinden daha sert, daha kendinden emin. Dili dışarı çıkıp tenime değene kadar beni tekrar tekrar öptü.

Aletim pantolonumun içinde zonkluyordu ve bir inlemeye karşı koydum. Sonra beni itti, bir eliyle ön kolumu ağzına götürürken diğer eliyle beni en yakındaki ağaca yaslanmam için yönlendirdi. Damlayan kanı hiç kalmayana kadar yaladı ve sonra durakladı.

"Eee?" Nefes aldım, sesim kısıktı. "Nasıl gidiyor?"

Göğsü hızlı nefeslerle inip kalktı ve sonra vahşi gözleri benimkilerle buluştu. "Hissetmek istiyor musun?"

Duyguları bana çarptı, zevk, haz ve *istek*. Ama tüm bunların altında, içimde gizlenen aynı karanlık, sürünen yaratık vardı, sadece bu anlarda ortaya çıkan uyuyan canavar.

"Dişi avcı," diye soluklandım ama o çoktan ön kolumu ağzına götürmüştü, böylece kendi zevki benimkine karışana kadar onu da hissedebiliyordum.

Dişleri tereddüt ederek tenimi okşadı.

"Sorun yok." Serbest kalan kolumu beline doladım ve vücuduma yaslanana kadar onu kendime çektim. "Her şey yolunda."

Dişleri dişlerinin arasından çıkarken inledi. Dişlerinin çıkması acı verici değildi ama her beslendiğinde ağzının alışması zaman alıyordu.

"Kontrolünü kaybetmene izin vermeyeceğim

Dişi Avcı. Beslen." Ve sonra beslendi.

Dişleri tatmin edici bir kısırtmayla derime kaydı ve içindeki coşku dalgasıyla dikkatimi dağıtabilmem için bu bağı açık tuttu. Acıyı neredeyse hiç fark etmedim, ağzı bana karşı hareket ederken aldığı kanı neredeyse hiç fark etmedim.

"Siktir," diye inledim. Onu da şiddetli ve kontrol edilemez bir şehvet dalgası vurdu. Bacaklarımın arasına kaydı, kendini benim uzunluğuma sürttü ve başımı ağaç kabuğuna yaslamama neden oldu. "Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Daha çok içti ve ben de buna izin verdim. O açlık acısı geçene kadar, içindeki canavar geldiği derin, karanlık deliğe geri sürünene kadar almasına, almasına ve almasına izin verdim.

Ona durmasını söylememe gerek yoktu. Kolumu bırakarak geri çekildi. Alt dudağındaki kan damlasını temizlemek için başparmağımı kaldırdım ama hemen bıraktım.

Siktir et.

Ağzım onunkine şiddetle, özür dilemeden çarptı. Önce sertleşti ama hemen kollarını boynuma doladı ve geri kalanını bana doğru itti. Dudaklarında kendi kanımın tadını aldım ve ağzındaki son damlaya kadar yalayarak temizlediğimden emin oldum.

"O kadar mükemmelsin ki Huntыр," diye mırıldandım ağzına karşı. Göğsü bana karşı kabardı ama yüzümü kendi yüzüne doğru çekti ve benim onu öptüğüm kadar aç bir şekilde beni öptü. Bunun ne anlama geldiği umurumda değildi. Beni affedip affetmemesi, bunun bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceği umurumda değildi.

Kollarımda kötü kalpli Avcı'mla burada olduğum için mutluydum.

"İkinizin işi bitti mi?" Huntыр şaşkınlıkla bağırdı ve Jessiah'ın sesiyle kendini benden uzaklaştırdı. "Çünkü hepimiz vampirler tarafından öldürülmeden önce biraz uyumak istiyorum. Yine de Huntыр'ın uykumda beslendiği kişinin ben olmayacağını bildiğim için memnunum."

Sözleri şakaydı ama Huntыр'ın parmağını ağzına götürmesini izledim.

Beslenmenin doruk noktası coşkuluydu, ama çöküş sizi mahvederdi.

İşte o zaman her şeyin farkına varırsınız.

"Oh, yukarıdaki tanrıça."

"Yapma," diye ittim, öne doğru bir adım attım. Huntыр sanki ateşmişim gibi sendeleyerek benden uzaklaştı. "Sakin kendini suçlu hissetmeye başlama. Açlığını giderdin. Bu *kadar*. Günlerce bunu düşünmek zorunda bile değilsin."

Bana bakamadı. Kendini bağdan çekti, kendini tamamen kapattı.

"Huntыр," diye fısıldadım.

Cevap verirken sesi titriyordu, "Ben iyiyim. Sadece biraz uykuya ihtiyacım var."

Jessiah yatağını toplamakla meşguldü ve Huntыр de aynısını yapmak için harekete geçti.

Suçluluk duygusu beni mahvetti. Huntыр'ın başka birinden beslenmesine izin vermeli miydim? *Hayır*, sadece bu düşünce bile beni neredeyse hasta ediyordu.

Benden nefret ediyor olabilir. Benimle zorla evleniyor olabilir. Açlıktan ölmek üzere olduğu için sadece benden besleniyor olabilir ama *asla* başka birinden beslenmez.

Bu beni sahiplenici mi yaptı? Deli mi? Delirmiş mi? Umurumda bile değildi. Tek *umursadığım* Hunttyr'in dudaklarından kanım damlarken orada durmasıydı.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

HUnTYr

T Bundan sonra uyumamın hiçbir yolu yoktu. Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki Wolf'un onu duyabildiğini biliyordum. Jessiah'ın da, gerçi o da benden bir metre ötede yatağında uyuyordu.

İlk nöbeti Wolf tuttu, bunun için biraz minnettardım çünkü en azından bu onun açıklığın diğer tarafında olduğu ve yanımda uyumadığı anlamına geliyordu.

Ama bu aynı zamanda onun orada, karanlıkta, yarı melek gözleriyle beni izlediği anlamına da geliyordu. Bedenimin her bir zerresi yeni bir enerjiyle, ona dair bir farkındalıkla, bir heyecanla uğuldadı.

Gözlerimi kapattım ve geriye doğru saymaya çalıştım, kendimi uyumaya zorladım.

Uzaktan Wolf'un nefes alışını dinlememek için kendimi zorladım, aramızdaki bağa ulaşip onun ne düşündüğünü, ne hissettiğini görmemek için kendimi zorladım.

Kahretsin, Huntyr. Ne hissettiğini biliyorsun. Eğer o öpücük bir ipucuysa.

Kalın battaniyenin üzerinde yuvarlandım ve uzun, serin bir nefes alırken bir elimi yüzümde gezdirdim.

Zaman geçti, ama ben saatlerin sayısını unuttum. Tekrar tekrar denedim başarısız oldum ama faydası olmadı. Hızla atan kalbim yavaşlamıyordu. Hızlı nefesim sakinleşmiyordu.

"Madem dönüp duracaksın, bari nöbet tut." Wolf'un sesi havada bir esinti kadar yumuşak bir şekilde kayıyordu.

Jessiah'a bir bakışım bana onun hâlâ derin bir uykuda olduğunu söyledi. Kanatları etrafında dalgalanıyor, sessizce horlarken dünyanın geri kalanını engelliyordu.

Şu anda bu çok iyi olurdu.

Kendimi ayağa kaldırdım ve gecenin serin esintisini savuşturmak için kollarımı karnıma sararak hışımla Wolf'a doğru ilerledim. Patikanın yakınındaki bir ağaç gövdesine oturmuş, hançerini rastgele bir tahta parçasını bilemek için kullanıyordu. Ben yaklaşırken durmadı, gözlerini yaptığı şeyden bir saniye bile ayırmadı.

"Kolun nasıl?" Ne yapacağımı bilemeden, ona daha fazla yaklaşmanın güvenli olup olmadığından emin olamadan birkaç adım ötede garip bir şekilde durdum.

Sakinleşti ve artık şiddetle sivrilen sopayı yere bıraktı. "Endişelendiğim şey kolum değil."

Bir adım daha yaklaştım ve durakladım. "Benim için endişelenmene gerek yok." "Evet, var," diye cevap verdi nefes almadan.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanına oturdum ve sırtımı aynı sert ağaç kabuğuna yasladım. Omzu benimkine hafifçe dokundu ve ikimiz de uzaklaşmadık.

"Şey, nedenini bilmiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Gülüştü sessizdi ama omuzlarının yanımda titrediğini hissettim. Gözlerimi ona diktim. "Ne?"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Dişi Avcı? Sen kötü, vahşi küçük bir seysin. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum."

"O zaman bu hareket de neyin nesi? Ne var..." Elimi aramızda salladım. "Bütün bunlar da ne?"

"Bu mu?" diye sordu, vücudunu benimkine doğru çevirerek. Ayın ve yıldızların altında gözleri neredeyse parlıyordu. Dudaklarımdan sadece birkaç santim uzaktaydı, o kadar yakındı ki konuşurken nefesini hissedebiliyordum.

"Kanımı seninle paylaşmamı mı kastediyorsun?"

"Bir de öpücük var."

Sırtışı yüzünden düştü. Midem bulandı.

"Bunu yapmamalıydım," diye fısıldadı. "Özür dilerim."

Alt dudağımı ısırdım. "Sen özür dileyessin diye konuyu açmadım. Konuyu açtım çünkü- çünkü *kafam karışık*." Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve kollarımı kaval kemiklerime doladım, uzun, sakinleştirici bir nefes alırken alnımı onlara yasladım. "Tüm bunlar neden bu kadar zor?"

Wolf beklediğim gibi alaycı bir yorumla karşılık vermedi. Sadece başını ağaç kabuğuna yasladı ve hançerini elinde döndürdü. "Bilmiyorum."

Başımı kaldırdım. Nedeninden emin değildim; belki sesinin biraz kırılması, belki de ellerine odaklanırken kaşlarının endişeyle kırışmasıydı, ama uzanıp kalın, siyah saçlarını geriye itmekten kendimi alamadım. Tanıştığımızdan beri çok uzamıştı. Şimdi dalga dalga dökülüyor, neredeyse kulaklarının arkasına sıkıştırarak kadar uzamıştı.

Önce dondu kaldı, sonra çenesini sıkarak hafifçe dokunuşuma doğru eğildi.

"Şu anda pek çok şey hissediyorsun," diye fısıldadı. "Beslenmeyle birlikte gelen duygular biraz şehvetli olabilir."

"Her zaman böyle mi hissediyorsun? Başkalarıyla bile mi?"

Karanlıkta gözleri benimkilere kaydı. "Hayır, Dişi Avcı. Öyle değil."

"Peki ya benden beslendiğinde?" Yanaklarım kızardı. "Öyle mi? sana da nasıl hissettirdi?"

Gülümsedi. "Hoşuma gidip mi soruyorsun?"

"Sanırım hoşlandım."

"Evet, Dişi Avcı. Bundan zevk aldım. Tanrıçaların lanetlediği her anından zevk aldım."

Göğsüm çatladı. Midem bulandı. Wolf'la kavga etmek istemiyordum. Artık istemiyordum. Her şeyden sonra olmaz.

Yani, lanet olsun, çok şey kaybetmiştim. *Ama o da kaybetmişti.*

Gözyaşları hızla başladı. Neden olduğundan emin değildim ama onları durduramıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp çenemden aşağı ani bir hızla süzülürken onları kontrol edemiyordum bile. Wolf hiçbir şey söylemedi; ben ağladıkça sessizce yanımda oturdu.

Neden ağladığımdan bile emin değildim.

"Kurt," dedim, ama hıçkırık sesimi yarı yolda kesti. "Kanatların için gerçekten üzgünüm. Asla istemedim, yani, eğer bilseydim-"

Tüm vücudunu bana çevirdi ve beni kendine çekti, kollarını etrafıma doladı ve bizi ileri geri salladı. "Şşt," diye fısıldadı. "Bunu aklından bile geçirme Dişi Avcı. Kanatların senin suçun değildi, tamam mı?"

Sesi de çatallaştı ve kendi gözlerinin parladığını gördüğüme yemin edebilirdim, ama belki de sadece hayal ettim.

"Eğer babana istediğini vermiş olsaydım - eğer sana güvenmiş -"

"Yapma." Bizi sallamayı bıraktı ve yüzüme bakana kadar beni döndürdü, iki eliyle çenemi tuttu. "Sakin ona teslim olmaya kalkma. Benden ne alacağı umurunda değil; ona teslim olma. Anladın mı beni?"

Daha fazla gözyaşı geldi. Daha fazla gözyaşı döküldü. "Nasıl? Seni bu şekilde kontrol etmesine nasıl izin veriyorsun?"

Yüz hatlarını karanlık bir şey kapladı. "Ömür boyu nefret sana çılgınca şeyler yaptırır Dişi Avcı. Şimdi benden alabilir ama ben bir ömür boyu sürecektir bir özgürlük için çalışıyorum, benden alamayacağı bir ömür için."

"Bana nasıl olduğunu anlat." Wolf'un ellerini kendi ellerimin içine çekti. "Onu nasıl durduracağını söyle."

Gözlerinde bana söylemeli mi söylememeli mi tartışmasını görebiliyordum. "Zaten çok fazla risk altındasın. Seni zaten içinde bulunduğundan daha fazla tehlikeye atmayacağım."

"Neyi riske attığım umurunda değil. Sana yardım etmek istiyorum. Böyle yaşamaya devam edemem, kime güveneceğimi bilmeden, neler olduğunu bilmeden. Bu hayatta kapana kısıldım Wolf. Bu hayatta kapana kısıldım ve çıkamıyorum ve dehşet içindeyim."

Bedenimi tekrar kendine çekti ve sırtım göğsüne yaslanıp bacaklarının arasına yerleşene kadar beni yönlendirmesine izin verdim.

"Bana güvenmek istemediğini biliyorum," diye mırıldandı dağınık saçlarıma karşı. "Sana ihanet ettiğimi biliyorum. Lanet olası kalbini kırdığımı biliyorum ve inan bana, o gün benimki de kırıldı. Ama seni bir daha asla incitmeyeceğim Huntir. Bu evlilik, bu yolculuk, gideceğimiz bu krallık, Asmodeus kötü güçlü. Şimdilik küçük kuklalarımıyız gibi bize tüm bunları yaptırabilir ama bu krallık yükseldiğinde, işler değiştiğinde, insanlar seni olduğun gibi güçlü, durdurulamaz bir kraliçe olarak görmeye başladığında, reddedilmeyeceksin. Kimse tarafından değil, hele babam tarafından hiç değil."

Vücudumdan aşağı bir ürperti aktı. Bu kez gecenin soğğundan değil, sözlerinin ham gücünden. Söylediğı şey...

"Ama şu anda tüm bunları düşünmek zorunda değilsin," diye devam etti. "Sana zaten yeterince şey yaşattım. Tek istediğim senin hayatta kalman. Çünkü ben savaşabilirim. Plan yapabilirim, yalakalık yapabilirim ve krallığın piyonu olabilirim, ama sen olmadan?" Kelimeler boğazında düğümlendi. ",

bunların hiçbirinin önemi yok. Sensiz ne bana ne bu krallığa ne olacağı umurunda bile değil."

Elimi ağzıma götürdüm ve bir hıçkırığı bastırdım. Her şey çok dağınık, çok berbattı. Buraya nasıl gelmiştik? Ben bir vampirdim, Tanrı aşkına. Nasıl bu kadar düşmüştüm?

Wolf'a yaslandım, sıcaklığının tadını çıkarıyordum, ondan nefret etmem gerektiğini umursamıyordum, aslında hiçbir şeyi umursamıyordum. Hiçbir şey umurunda değildi.

T Ertesi gün de ilki kadar olaysız geçti, neyse ki delice bir kan arzusu, Kurt'tan beslenmek için bir neden ve ormandaki vampirlerin saldırısı yoktu.

Her şey çok sakindi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

"Doğru yönde ilerlediğimizden emin misin?" diye sordum. "Siz ikiniz daha önce buraya geldiniz mi?"

"İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla," diye cevap verdi Wolf arkamdan. "Bu yolların kafa karıştırıcı olması gerekiyor. Aç olanlar ve diğer yaratıklar krallıklarımız arasında dönüp durduğunda hepimizi daha güvende tutuyor."

İlginç. Dün geceki öpücükten sonra bedenimi Wolf'unkinden ayırmaya gerek kalmamıştı. O da bana yaslandı, dün tuttuğu kin her neyse çoktan gitmişti.

Bu konuda konuşmadık. Kan hakkında da konuşmadık, Jessiah da konuşmadı, bunun için minnettardım.

Kimsenin inkar edilemez bir şekilde vampir olduğum gerçeğinden bahsetmesine ihtiyacım yoktu. Artık bunu saklayamazdım, gerçekten olmuyormuş gibi davranamazdım. Bunların hepsi çok gerçektir. Gerçekleşiyordu. Artık geri dönüşü yoktu.

"hissediyor musun?" Wolf sordu, nefesi kulağıma değiyordu.

Duyularım alevlendi. "Neyi hissediyorsun?"

"Gücünüzdeki dalgalanma. Yetenekleriniz artıyor."

Vücudumu hızlıca taradım. Yeteneklerim her zaman çok donuktu. Moira'dayken bile, çok çaresiz kalmadığım sürece sihrimi zar zor hissedebiliyordum. Bu şimdiye kadar sonradan düşünülmüş bir şeydi; büyümü kullanmak ya da düşünmek bile başmeleğin evinde işe yaramıyordu.

"Hiç sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Ben de tamamen aynı hissediyorum."

Sessizce güldü, geniş göğsü omuzlarıma çarparak titriyordu. "Buraya odaklan." Bir kolunu bedenime doladı ve avucunu karnıma bastırdı. "Ne hissediyorsun?"

Tüm vücudum bana doğru bastırdığı elinin farkına vardı. "Hissediyorum *sen*."

Onu göremiyordum ama sırtışını hissedebiliyordum. Parmakları sıkılaştı, içime daha derin bastırdı. Başparmağı göğsümün hemen altındaki kaburgalarım dokundu ve en küçük parmağı pantolonumun çizgisine kadar uzandı. "Başka ne hissediyorsun?"

Temiz orman havasından derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve başka ne hissettiğimi düşünmeye çalıştım. Evet, onu hissettim. Sıcaklığını, varlığını, *onu* hissettim ama parmaklarını yavaşça hareket ettirirken, elini bedenime daha derin bastırırken başka bir şey daha hissettim. İçimde derin bir şey kıpırdandı, sanki heyecan ve adrenalin vücudumun derinliklerindeki bir tohumda birbirine karışmıştı.

"*Bu*," diye fısıldadı. "*Bu* senin güç uyanışın, Dişi Avcı. Beslendiğinden beri her geçen gün daha fazla güç kazanıyorsun. Değişiyorsun."

Nefesim kesildi. Elini hareket ettirmedi. Beslendiğimde, vampire dönüşümümü tamamladığımda gücümün artacağını biliyordum. Kurt'un kanının yaralarımı bir gecede nasıl iyileştirdiğini fark ettim. Vücudumda yeni bir güç dalgasıyla titreşiyordu ve bunu ne kadar çok arzuladığımı fark etmemiştim. Sanki sonunda tam bir nefes alabilecekmişim, sanki sonunda kendimi tamamen enerjik hissedecekmişim gibiydi.

Ama bunların hepsi Kurt'un kanından geliyordu. Hâlâ kendi sihirli uyanışım yüzünden olacıklardan korkuyordum. "Ya değişmek istemezsem?"

"Yapacaksın," diye yanıtladı. "Özellikle de kendi kanatlarını çağırabilecek kadar güçlü olduğunda."

Kanatları mı? Yüzünü görebilmek için arkamı döndüm. Gözleri alaycı bir eğlenceyle parlıyordu. "Şaka mı yapıyorsun? Uçabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Sen en güçlü vampir soyundan geliyorsun. Kanat çağırmakta sorun yaşamayan çok daha zayıf vampirler var. Tek gereken büyü, ki sen buna zaten sahipsin. Bundan bir saniye bile şüphe duymuyorum."

Yüzüme yayılan gülümsemeyi ya da içimden fıskıran kahkahayı durduramadım. *Uçmak*. Kanatlarımla buradan çok ama çok uzaklara uçabilirdim. Ayaklarımla kölesi olmazdım, atlara binmek zorunda kalmazdım ya da herhangi bir yolculukta günlerimi harcamazdım.

Eve gidebilirim.

Dünyanın herhangi bir yerine gidebilirim.

"Fazla heyecanlanma," diye seslendi Jessiah önden, belli ki tüm konuşmamızı dinliyordu. "Önce önümüzdeki birkaç günü atlatmamız gerekiyor."

Sesi soğuk ve endişeliydi. "Sorun nedir?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, atını yavaşlatırken gözleri ufuktaki sık ağaçları tarıyordu. "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama bir şeyler doğru gelmiyor."

Wolf da atımızı yavaşlattı ve hemen kaskatı kesildi. "Venom hâlâ sende, değil mi?" diye sordu. Ona ismiyle hitap etmesi bile hoşuma gitmişti, her şeyden çok saygıdan dolayı.

Başımı salladım.

"Güzel." Eli karnımdan Venom'un kemerime bağlı olduğu belime doğru hareket etti. Onu kılıfından sorunsuzca çıkardı ve ellerime götürdü.

Sorgusuz sualsiz kabul ettim.

Jessiah hiç ses çıkarmadan atından indi. Beyaz, tüylü kanatları omuzlarının arkasına sıkıca kıvrılmış, dövüşe hazırды.

Kurt da aynı şeyi yapmaya başladı ve sessizce kendini yere bıraktı.

Atın üzerinde kaldım ve etrafımızdaki ormana baktım. Jessiah haklıydı.

-Bir şeyler ters gidiyordu. Kuşlar cıvıldamalı, rüzgâr ağaçları uçurmalı ve yaprakları hışırdatmalıydı.

Onun yerine, sadece sessizlik vardı. Ürkütücü, kan dondurucu bir sessizlik.

Ama sonra kokusunu aldım: çocukluğumdan beri kâbuslarımda gizlenen o pis koku.

Aç olanlar.

Bölüm 14

HUnTYr

T Üçümüz de durduk. Her iki at da gerginliği hissetti, yakınlardaki tehdidi hissetti.

Sivri kulaklarım bir sonraki tehlike sesini dinlemek için titredi.

Aç olanlar ölümcüldü, evet, ama pek de sinsi sayılmazlardı. Sağımızdaki bir dalın kırılması onları bir saniye içinde ele verdi. Jessiah ve Wolf atın dizginlerini yerden çekmeye başlamışlardı bile -kan emicilerden kaçmak için değil, onlara doğru koşmak için.

Sık ağaçların ve çalılıkların arasından sadece birkaç metre ilerledikten sonra onları bulduk. Üç kişilerdi. Taze görünüyorlardı, sanki kanın tadından başka bir şey için yaşamamanın çürüyen hayatına henüz düşmemiş gibiydiler.

Ama sonra bir ses duyduk.

"Dur!" diye bağırdı biri. "Durun! Lütfen!"

Yerdeki Jessiah ve Kurt'la birlikte iki at, üç aç olanın etrafını sardı ama ses başka bir yerden geliyordu.

"Kim var orada?" Wolf bağırdı. "Göster kendini!"

İçgüdüsel olarak belini sıkıca kavradım. Aç olanlarla burada kim olabilirdi? Onları kim *savunuyor* olabilir?

Yine de beklemediğimiz şey, çalılıkların arasından genç bir kızın çıkmasıydı.

Jessiah kılıcını çok yaklaşan yaratıklardan birine doğrulttu. "Sen de kimsin?" diye sordum.

Kız on iki yaşından büyük görünmüyordu, açlıktan öldüğü belliydi ve aynı zamanda dehşete düşmüştü, ama aç olanlardan değil.

"Sadece dur," dedi. "Onları öldürmeyin, lütfen."

"Onları öldürmek zorundayız," diye açıkladı Jessiah. "Yoksa hepimizi öldürecekler. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Genç kız aç olanlara doğru bir adım attı. Nasıl oluyordu da hâlâ hayattaydı? Onu çoktan nasıl öldürmemişlerdi?

Kız cesur bir yüz ifadesiyle bize baktı. "Size yemin ederim, onlar aç değil. Daha dün iyiydiler. Onlar sadece hasta. Onlar sadece-"

"Hasta değiller," dedim sesimi alçaltarak. "Kılıcını indirse Jessiah'ı şu anda yerler. Sonra bizi yerlerdi ve muhtemelen seni de yerlerdi."

Kirli yüzünden tek bir damla gözyaşı düştü. Çok yorgun görünüyordu. Bunca zamandır onları mı takip ediyordu? Bu mümkün değildi, değil mi? Yani, bu-

"Nasıl hâlâ hayattasın?" Wolf ben müdahale etmeye fırsat bulamadan sordu. Atı ona doğru bir adım yönlendirdi, şu anda donmuş olan üç açtan kaçınmaya dikkat etti - neredeyse sersemlemişlerdi, sanki bir sonraki adımda ne yapacaklarını şaşırmış gibiydiler. Aç olanların taze kana erişmek için birbirlerinin üzerinden sürünerek geçtiklerini görmüştüm.

Bu aç olanlar daha sakın görünüyordu, her birimizin boğazını parçalamanın eşiğinde değillerdi. Bu yaratıkları öldürdüğüm tüm hayatım boyunca hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Seni nasıl öldürmediler?" diye tekrar sordu, kadın cevap vermeyince.

Genç kızın gözleri aç olanlar ve Kurt arasında gidip geliyordu, sanki onlardan yardım bekliyordu.

İşte o zaman benim için her şey yoluna girdi.

"Bu onun ailesi," dedim. "Onlarla birlikte çünkü onlar ailesi."

En aç olanı -sanırım babası- o anda alçak bir hırıltı çıkararak Jessiah'ya doğru bir adım attı. Gümüş kılıcının ucu yaratığın göğsüne, yüzeyinde kan damlacıkları oluşana kadar saplandı. Jessiah kısık bir sesle, "Bana burada ne yapacağımı söyle," diye mırıldandı. "Onun önünde onları öldürmek konusunda iyi hissettiğimi söyleyemem."

Bu iki adamın muhtemelen hassas konularda hiç tecrübesi olmadığını düşünerek kendimi inip kızı teselli etmeye hazırladım ama Wolf benden önce davrandı. Ona doğru yavaş ve çekingen bir adım attı. Hatta kamburunu bile çıkardı.

Omuzları ie dönüktü, sanki onu korkutmamak için kendini daha küçük çalışıyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu.

Kızın gözleri büyüdü ve Wolf'a yapıştı. "Abigail."

"Abigail," diye tekrarladı Wolf. Yüzünü göremiyordum ama gülümsediğini duyabiliyordum. "Ailen çok hasta, anlıyor musun?"

Kız başını salladı.

"Güzel. Ve bu tür bir hastalığın tedavisi yok. Ailen tehlikeli hale gelecek ve eğer onları şimdi terk etmezsen, sana zarar verebilirler."

Abigail burnunu çekti ama gözlerini Kurt'tan ayırmadı. Cesur, cesur kız. Bu kadar genç birinin bunları yaşamak zorunda kalması yüreğimi burktu. A olanları hiç böyle düşünmemiştim -aileleri ve sevdikleri olan gerçek insanlar olarak, sonunda kendi çocuklarına düşman olan canavarlar olarak.

"Bana zarar vermezler," dedi. "Annem asla böyle bir şey yapmazdı."

Annem bacağıma biraz fazla yaklaştı ve onu geri çekmek için omzuna tekme atmak zorunda kaldım. Gözleri çoktan kafatasının içinde çökmüş boşluklara dönüşmüştü. Onlardan birine dönüşürken ruhunun kalan parçaları da hızla yok oluyordu.

Moira'da vampirlerin kan arzularının kontrolünü kaybettikten sonra a olanlara dönüştüklerini öğrenmiştik ama bu özellikle tuhaftı. Neden   aile  yesi aynı anda kontrolünü kaybetsin ki?

"Abigail," diye devam etti Wolf, "hayatta kalmak istiyorsan bizimle gelmelisin."

  a olan sabırsızlanmaya başladı. Damarlarımızda pompalanan kanın kokusunu açıkça alabiliyorlardı ve az da olsa kendilerini tutuyor olsalar da bunu hızla kaybediyorlardı.

"Gitmemiz gerek." Altımdaki at, sanki o da zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyormuş gibi canavarlardan bir adım uzaklaştı. "şimdi."

"Anlaştık," diye ekledi Jessiah. "Kızı alıp gidelim."

"Hayır," diye bağırdı kız. "Onları bırakamam. Onları bırakamam!"

" z r dilerim," dedi Wolf, sanki onu hayatta tutmak için kaçırmak istiyormuş gibi ona yaklaşarak. "Ama buna mecbursun."

Olduğu yerde kalıp Wolf'un onu kuşağına almasına izin vermek yerine, onun yanından fırlayarak geçti ve kollarını annesinin beline doladı.

Sikeyim.

Aç olanlar kontrollerini kaybediyorlardı. Bu kadar uzun süre hayatta kalmış olabilirdi ama etini kemiklerinden ayırmadan önce yaklaşık beş saniyesi vardı.

"Abigail!" Wolf bağırdı.

Anne durdu, boş gözlerini kızına çevirdi. Diğer ikisi de hareket etmeyi bıraktı. Biri havayı kokladı.

Jessiah ve Wolf kıpırdamadan duruyordu. Gözümüzün önünde yaşanan dehşeti izlerken yapabileceğimiz çok az şey vardı.

Ben daha durumu kavrayamadan gücüm tepki verdi. Bir saniye sonra anne açık bir çene ve Abigail'in etine inen dişlerle kızına bakıyordu.

Bir sonraki saniye, büyüml onların etrafından fırladı.

Üç aç donakaldı. Mecazi olarak da değil, gerçekten dondular, sanki cesetleri artık birer heykeldi.

"Huntyr," diye seslendi Jessiah atından, "bunu şu anda mı yapıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdim.

"Kimse kımıldamasın," dedi Wolf. "Huntyr, şu anda her ne yapıyorsan sakın durayım deme."

Ben de yapmadım. Gerçekte neler olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Yani, bunu ben mi kontrol ediyordum? *Büyüm* aç olanları durduruyor muydu?

Önemi yoktu. Önemli olan Abigail'i oradan canlı çıkarmaktı.

Kurt donmuş açların tehlikesine doğru sürünerek ilerledi ve Abigail'in elinden tutarak onu çekti. Onu Jessiah'ın atına götürdü ve önündeki eyerin üzerine kaldırdı. Artık itiraz etmiyordu. Annesinin etini parçalamasına saniyeler kaldığını anlayacak kadar akıllıydı.

Wolf arkamdaki atın üzerine yerleştğinde, "Onları onun önünde öldürmek zorunda kalmadan önce buradan siktir olup gidelim," dedi.

Biz de öyle yaptık. İki atımız aç olanlardan, kızın ailesinden, neredeyse tanık olduğu vahşetten kaçarken bedenimden çıkan güç akışını azaltmadım.

Onlardan çok ama çok uzakta olduğumuzdan emin olana kadar büyümlü kendime geri çektim ve vücudum harcanan enerjiye uyum sağlarken derin bir nefes aldım.

Jessiah önde gidiyordu ama birkaç saniyede bir omzunun üzerinden bakıyor, az önce olanları itiraf edip etmeyeceğimi görmek için adeta bekliyordu.

"Bunu gerçekten ben yaptım, değil mi? Bunu benim sihrim mi yaptı?"

"Sen kan kraliçesinin Dişi Avcı. Gücünüzün böyle şeyler yapabileceğinden hiç şüphem yok."

"Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Ben sadece onu kurtarmak istedim." Abigail yolculuğun sonraki birkaç saati boyunca şaşırtıcı derecede sessizdi. Ağlamadı. Geri dönmek, ailesiyle tekrar bir araya gelmek istemedi. Hatta mola verip Jessiah'nın atından indiğini görene kadar orada olduğunu bile unutmuştum.

Ama o sessiz kaldı. Sakin.

Buna sevindim çünkü sessizce çıldırmak üzereydim.

Ertesi gün bile, ormanda sessizce ilerlerken, düşüncelerim büyümün o aç olanları nasıl dondurduğuna geri döndü. Büyüm onları *kontrol* ediyordu. Asmodeus'un istediği de buydu, değil mi? Onları kontrol etmemi istiyordu. Kendisine, yok etmek, yok etmek, yok etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacak, kana susamış canavarlardan oluşan bir ordu kurmamı istiyordu.

Wolf'un nefesi ensemeye düşerek beni ürpertti ve sonunda beni karanlık düşünceler sarmalımdan uzaklaştırdı. "Panikliyorsun," diye fısıldadı. "Bunu hissedebiliyorum." Atımızı Jessiah ve Abigail'in bizi duyamayacağı kadar geriye çekti.

"Paniklediğimi söyleyemem," diye cevap verdim. "Sadece babanın benden istediği her şeyi gerçekten yapabileceğimi fark ettim."

"Yetenekli olduğunu her zaman biliyordum," diye cevap verdi. "Ama bu onun planlarına alet olacağımız anlamına gelmiyor. Bizimle güvendesin Dişi Avcı. Jessiah hiçbir şey söylemeyecek, sana söz veriyorum."

"Nereden biliyorsun? İkiniz kardeşsiniz ama o babandan senin kadar nefret ediyor gibi görünmüyor. Daha sadık olabilir."

Wolf sessizce güldü, göğsündeki titreme sırtımı titretiyordu. "Sadece biliyorum," diye cevap verdi. "Çok az insan babamın şu anda sahip olduğundan daha fazla güce sahip olduğunu görmek ister. Eğer bir şeye güveniyorsan, buna güven."

Yeterince adil. Jessiah kötü başmeleğin çocuğu olmasına rağmen iyi bir adamdı. Yine de bu onun suçu değildi, değil mi? Ebeveynlerimizin kim olmaya karar verdikleri üzerinde hiçbir kontrolümüz yoktu. Jessiah'ın vücudunda tek bir şeytani kemik olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Babası krallık üstüne krallık ele geçirirken öylece oturmak mı?

Bu doğru değildi. Jessiah buna katlanamazdı.

Ancak başkalarına güvenmenin başımı birden fazla derde soktuğunu da biliyordum. Şimdi, nihayetinde benden daha fazla güce sahip olduğumu biliyorlardı.

gösteriyor.

İlerlerken çok ama çok dikkatli olmalıydım. Kimseye güvenmezsem bu işten sağ çıkabilirim.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

WOLF

S Carlata İmparatorluğu hatırladığım kadar ürkütücü ve karanlıktı. Sanki güneş burada hiç parlamamış gibiydi, sürekli bulutlar şehri loş ve gri tutuyordu. Kan krallığına yakışır bir şekilde Ölüm.

Atlarımızın attığı her adımda göğsüm sıkıştıyordu. Yıkıma uzaktan tanıklık etmek, yakından gördüğüm harabelerin hiçbir şeydi. Huntыр önümde kaskatı kesilmiş, çevremizi sessizce süzüyordu. Görünürde hiç vampir yoktu ama gizleniyor, saklanıyor olabilirlerdi.

Krallık düştü, evet, ama savaştan sonra herkes o gün gitmedi. Vampirler ve aç olanlar bu gölgelerde gizleniyor, hayatlarını gizlice yaşıyorlardı.

Onları suçlamadım. Fae'ler onları kesinlikle katletti. Vampirler bunca zaman ölü numarası yaparak saklanmak zorunda kaldılar.

Belki de hepsi ölmüştü, özellikle de aç olanlar.

"Onları burada bırakacağız," diye fısıldarken sesim çok yüksek çıkıyordu, atımı durdurdum. Jessiah da aynısını yaptı ve çantalarımızı çözmeden önce Abigail'in inmesine yardım etti.

"Ne?" Huntыр sordu. "Atların gitmesine izin mi vereceğiz?"

"Burada bağlı kalmaları onlar için güvenli değil. Hayatta kalmak istiyorlarsa gitmelerine izin vermeliyiz. Griffith'e dönüş yolunu bulacaklardır, merak etmeyin. Her zaman bulurlar."

Keskin, solgun yüz hatlarındaki endişeyi yatıştırmak için hiçbir şey yapamadım. Endişelenmekte haklıydı. Bir at bile böyle bir yerde bağlı bırakılamazdı.

uyandıklarında kanlarının çekilmiş olduğunu görürler.

Huntyr dikkatli olmak zorunda. Hepimiz dikkatli olmalıyız.

Jessiah ve ben atların yüklerini boşaltmakla meşguldük, koşum takımlarını çıkarmadan ve onları yollarına göndermeden önce hayvanlardan ihtiyacımız olan her şeyi aldık. Bu onların Scarlata'ya ilk yolculukları değildi ve son yolculukları da olmayacaktı. Ama onları ormanın karanlığına doğru tırıs giderken izlemek hiç kolay olmadı.

Boğazımı temizledim ve dikkatimi tekrar parçalanmış krallığa çevirdim. "Hava kararıyor. Güneş batmadan kuleye gidelim."

Jessiah kabul etti, genç kızın elini tuttu ve bizi şimdi ormandan sürünerek gelen uzun otlar ve yeşilliklerle yarı yarıya kaplanmış, dağınık kaldırım taşları boyunca götürürken önden gitti.

Yine de her birkaç adımda bir kırık çimen, buruşmuş toprak gördüm.

Burada sadece biz değildik. Huntyr bir adım önümde yürüyordu, Venom'u çekilmişti ve parmak eklemleri sıkılmaktan bembeyaz olmuştu. Her zaman bir saldırıya hazırды. Her ne kadar nefret etsem de, hiçbir duruma güvenememesi onu burada hayatta tutacaktı.

Birkaç dakika sonra, bu sefil yerde hâlâ ayakta duran yüksek kuleye doğru yol . On kat yüksekliğindeydi, belki de daha fazla. Scarlata'nın yüksekliğinde, burası daha küçük binalardan biri olurdu, ama savaş her şeyi yok etti, her binayı, her evi gömdü. Şimdi, geriye kalan tek yerlerden biri burasıydı.

"Onunla ne yapacağız?" Huntyr, Abigail'e bakarak sordu.

Hay sikeyim. Bu konuda çok dikkatli olmalıydım. Huntyr burada, Scarlata'da gerçekte neler olduğu hakkında çok az şey biliyordu. Gerçeği öğrenmeye hazır olup olmadığından hâlâ emin . "Bir planım var," diye dürüstçe cevap verdim. "Burada onunla ilgilenebilecek biri var."

Huntyr neredeyse kendi ayağına takılıyordu. "Burada yaşayan insanları tanıyor musun?"

Gözlerimi kıstım ve kolunu kavrayarak yürümesini engelledim. Jessiah ve Abigail konuşmamızdan habersiz ilerlemeye devam ettiler. "Karmaşık bir durum ama evet. Seni tehlikeye atmadan daha fazla bir şey söyleyemem."

Başını salladı, hâlâ şüpheciydi. "Baban biliyor mu?"

"Kesinlikle hayır ve öyle de kalacak." Derin gözlerine baktım, söylemediğim her şeyi anlaması için sessizce yalvardım. Evet, burada, harabelerde yaşayan başkalarını da tanıyordum. Hayır, babam bilmiyordu.

Ve bunları öğrenmesine izin vermeden önce öldürdüm.

Huntyr birkaç saniye sonra dikkatini Jessiah ve Abigail'e çevirerek, "Tamam," dedi. "O güvende olduğu sürece."

"Burada Altın Şehir'de olduğundan çok daha güvende olacak. Sanırım bunu ikimiz de biliyoruz." Sözlerim sertti ama doğrudu. Burada kendi insanlarıyla, onu kendi çocukları gibi yetiştirecek ve güvende tutacak diğer vampirlerle birlikte olabilirdi. Eve döndüğünde ise her şeyiyle sömürülürdü. Babam onu gördüğü yerde öldürürse hiç şaşırırmam.

Başka bir şey söylemeden diğerlerini molozların ve yıkıntıların arasından takip ettik. Nereye gittiklerini biliyordum, Jessiah ve benim buraya her geldiğimizde kaldığımız yere. Scarlata'nın ayakta duran en yüksek binasının dibine varana kadar yürüdük.

"İçeride kimse var mı?" Huntyr başını gökyüzüne çevirerek fısıldadı.

"Artık değil," diye yanıtladı Jessiah kapıyı iterek. "Biliyorlar biz buradayız. Ne zaman geleceğimizi her zaman biliyorlar." "Ve bizi öylece yalnız mı bırakıyorlar?"

Kardeşim ve ben bakiştık. Eğer şanslıysak, evet, bizi yalnız bırakırlardı. Bazen şanslıydık. Diğer zamanlarda, *hoş olmayan* sürprizlerle karşılaştık.

Tek söylediğim "Gardını al," oldu. "Buraya son gelişimizden bu yana epey zaman geçti."

Küçük kız bir gölge kadar sessizdi, duvarın yanında gizleniyor ve geniş, masum gözlerini hareket eden her şeyin üzerinde tutuyordu.

Akıllı kız. Hayatta kalmak için bir şansı olabilir.

Uzun, dar bir merdivene açılan kemerli kapıdan geçtik. En üst kata çıkmaya başladık - tıpkı bu kalıntıları her ziyaret ettiğimizde yaptığımız gibi. Burası en güvenli yerdi ama aynı zamanda son ziyaretimizden bu yana neler olup bittiğini görmek için de bize avantaj sağlıyordu. Yeniden inşa edilen binaları, vampir toplantılarını, her şeyi görebiliyorduk.

Merdivenler ağırlığımızın altında gıcırdadı ama ilerlemeye devam ettik. Merdivenleri teker teker sessizlik içinde çıktık. En üst kata ulaşana kadar kimse tek kelime etmedi.

Jessiah zaten açık olan kapıyı iterek daha da açtı ve bize işaret vermeden önce kılıcını çekerek içeri eğildi. Oda temizdi. Tuttuğum nefesi bıraktım ve Huntyr'i içeri kadar takip ederek demir kapıyı arkamdan kapattım.

Bu odaya her geldiğimizde neredeyse aynı görünüyordu, ama burada insanların bulunduğunu gösteren küçük şeyler, küçük ayrıntılar vardı. Fae ya da melekler değil, vampirler. Dostumuz mu yoksa düşmanımız mı oldukları hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, bu dünyada nerede oldukları ya da ne istedikleri hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, ama buradaydılar, sakladığımız birkaç erzağı karıştırıyorlardı, kıyafetleri ve malzemeleri ayırıyorlardı, arkalarında karışık kokularından bir iz bırakıyorlardı.

En üst kat tüm kulenin en geniş katıydı. Burada soylu biri yaşamış olmalı, geride bırakılan mobilyalar kesinlikle görkemliydi. Pahalıydı da. Odanın arka tarafındaki büyük pencerenin yanında altın çerçeveli bir kanepede duruyordu. Odanın iki yanında, her birinde büyük bir yatak ve bolca giysi bulunan iki yatak odası vardı.

Büyük bir masası olan bir mutfak vardı, her ziyaretimizde bize yetecek kadar yer vardı, ama akan su bir süredir burada yoktu. Bunu özlemiştim.

Huntyr odanın çevresini dolaştı, mobilyaları taradı, yırtık, beyaz dantelli perdeyi kenara itti ve pencereden dışarı baktı. "Neden izleniyormuşuz gibi hissediyoruz?" diye sordu sessizce, ikimizden çok kendine.

Jessiah ve ben çantalarımızı bırakıp onun arkasından aynı pencereden dışarı baktık. "Her zaman hissediyorum," diye cevap verdi. "Dışarıda her kim varsa burada olduğumuzu biliyor. Tek yapmamız gereken bizi rahat bırakacak kadar akıllı olmalarını ummak."

"Öz babanın seni buraya gönderdiğine inanamıyorum."

Dilimi ısırdım. Tabii ki bizi buraya gönderdi. Ölmemiz ya da yaşamamız umurunda bile değildi. Tek önemsedığı, işi halledecek olmamızdı.

"Bize güveniyor," dedi Jessiah, her zamanki yalakalığı ile. "Ve bir şey olursa kendimizi savunacak kadar güçlü olduğumuzu biliyor."

"Yine de," diye itiraz etti. "Bir saldırı olması ihtimaline karşı Luseyar'ı yardıma bile göndermiyor mu? Bu çok pervasızca."

"Moira'ya gönderilmek kadar pervasızca mı?" diye sordum, sesim aniden beklemediğim bir acılıkla damlıyordu.

Yüzüme doğru döndü, gözleri keskindi. "Affedersiniz?"

"Bu her neyse çözmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Hadi, Abigail. Sana bu gece kalacağın süper havalı odayı göstereyim." Jessiah çok yorgun olan Abigail'i yatak odalarından birine götürdü ve Huntyr bir nefes daha vermeden kapıyı arkalarından kapattı.

"Böyle şeyler söylemeye hakkınız yok. Moira'ya neden gönderildiğim hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Ama ya sen?" Wolf bastırdı. "Buraya gönderilme nedenimizden farklı mı? Lord farklı mıydı?"

"Evet," diye tükürdü. "Lord beni severdi. Benim iyiliğimi gerçekten önemsiyordu."

Gözlerimi devirdim ve ondan uzaklaştım. Hâlâ beyni yıkanmış, çok saftı. Kendisini bu şekilde inciten bir adamın onu sevebileceğini düşünüyordu.

Bu aşk değildi.

İçimi kaplayan nefret, onun sırtındaki yara izlerini ve bu izlerin nasıl oluştuğunu hayal etmemden kaynaklanıyordu.

"Kes şunu," dedi.

"Yapamam." Bağlı sonuna kadar kapatamadım, öfke ve nefreti dışarıda tutamadım.

"O benimle ilgilendi, Wolf." Sesi şimdi daha yumuşaktı ve arkamdan yaklaştığını hissettim. "O benim hayatımı kurtardı."

"Sana zarar

verdi." Kalın

bir duraklama.

"Sen de öyle."

Onunla yüzleşmek için döndüm ve uzun siyah kirpiklerinin arasından bana baktığını gördüm. "Dişi Avcı..."

"Bir daha özür dileme. Hiçbir şey söyleme." Elini uzattı, neredeyse bana uzanacaktı ama sonra bıraktı. "Sadece bir daha sana bu şekilde yaklaşmama izin verme."

Bu sözleri beklemiyordum ve bana sertçe çarparak göğsümü çatlattı. "Ama seni yakınımda istiyorum," diye itiraf ettim. "Seni her zamankinden daha yakın istiyorum."

Çenesi gerildi. Gözlerini indirdi ve geri çekildi. "Aynı anda hem kendimi koruyup hem de seni sevemem. Bir daha olmaz. Her şeyden sonra olmaz."

"O zaman yapma." Bir adım öne çıkıp ona uzandım. "Bana aşkını verme, Dişi Avcı. Bana bir şey ver. Bana senden en küçük bir parça ver. Bana parçalarını ver, nefret ettiğin tüm parçaları, umurumda değil. Bana verdiğin her şeyi alacağım ve bu her zaman yeterli olacak."

Gözleri . "Zaten çok fazla verdim."

Huntyr ikinci yatak odasında, Abigail ise birinci yatak odasında uyudu. Jessiah kanepede birkaç saat sızdı, devasa beyaz kanatları uyanmadan önce zar zor uyuyordu.

"Kahretsin, kardeşim," diye inledi, kendini oturur pozisyona iterek. "Orada oturmuş beni uyurken mi izliyorsun? Bu senin için bile ürkütücü."

Ona bir elma fırlattım, niyetlendiğim gibi göğsüne düşmesine izin vermek yerine elmayı yakaladığında oflayıp pufladım. "Burada uyuyamam. Asla uyuyamam. Bunu biliyorsun."

Başını salladı, elmadan bir ısırık aldı ve benimle birlikte sessizliğe gömüldü.

Jessiah ve ben buraya ilk kez çocukken, Scarlata'yı sona erdiren savaştan hemen sonra geldik. O zamanlar Altın Şehir hala iyiydi, hala seçkindi, hala değerlerini koruyor ve içindeki insanları koruyordu.

En azından öyle söylediler. Dışarıdaki herkese söyledikleri buydu. Ama vampirlere karşı kitlesel korku yaratanlar da onlardı. Vampirlerin susuzluklarını kontrol edemeyen canavarlar olduğu söylentilerini yayanlar onlardı.

Ne saçmalık ama. Hayatımda kontrolümü kaybedecek kadar aç olduğum çok az zaman oldu ve hiçbir zaman birinin kanını tamamen emmeye ihtiyaç duymadım. Sadece birkaç lokma beni tamamen doyurmaya yeterdi.

Vampirler canavar değildi. Vampirler toplum için bir tehlike değildi. Ama Altın Şehir bu çılgınlığı başlattı, vampirlerin gitmesi gerektiği söylemini başlattı.

Bunda çok büyük bir ironi vardı. Yanlış bilgilerin çoğunun arkasında babam vardı, ancak yıllar sonra herkesin aklına kan emici korkusunu yerleştirdikten sonra beni onlardan birine dönüştürdü.

Vampirler fae'lere çok benzerdi. Hatta nadiren de olsa fae ve melekler gibi büyü yapabiliyorlardı.

Ama aç olanlar.

Aç olanlar benim için hâlâ bir gizemdi. Moira'da bize aç olanların bir vampirin susuzluk kontrolünü kaybettiğinde ortaya çıktığı öğretilmişti ama ben buna inanmakta çok ama çok zorlanıyordum, özellikle de tanıştığım tüm vampirler tamamen kontrol altındayken.

Burada saklanarak yaşayan vampirler bile aç olanlardan en az bizim kadar korkuyor gibiydiler.

Ama ben sadece yarı vampirdim ve vampir olarak doğmamıştım bile. Gerçek bir yerlerde vardı, sadece onu bulmam gerekiyordu. Aç olanlar için bir tedavi olduğuna dair fısıltılar vardı. Bugün Abigail'de gördüklerimden sonra her şeyi sorguluyordum. Abigail'i öldürmemeye çalışacak kadar akılları vardı. Daha önce zerre kadar kendini tutabilen bir açla karşılaşmamıştım ama ya bunlar? Ya Abigail haklıysa? Ya bu bir hastalıkça?

Peki ya bir tedavisi varsa?

Onu babamdan önce bulmalıydım. Aç olanların tedavisinin -eğer varsa- asla bulunmamasını sağlayacaktı. Daha fazla açlık, daha fazla kaos, daha fazla yıkım istiyordu. Kendisi zirvede kalabilsin diye herkesi zayıf ve korkmuş tutmak istiyordu.

Jessiah elmasından gürültülü bir ısırık daha alarak, "Kaşlarını çatıyorsun," diye araya girdi.

Bir nefes aldım ve bu düşüncelerden sıyrıldım. "Sadece ormanda gördüklerimizi düşünüyordum." Başımı Abigail'in yatak odasına doğru eğdim.

Jessiah başını salladı. "Onları *durdurdu*. Huntyr'in ona istediği gücü vereceğini düşündüğünde babamın delirdiğini düşünmüştüm, ama bu? Bu her şeyi değiştirir."

Midemdeki çukur - Huntyr'i o zindanda gördüğümünden beri orada olan çukurun aynısı - büyüdü. "O bilemez. *Kimse* bilemez, Jes."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye yanıtladı Jessiah ve ben de ona inandım. Sakladığı tek sır bu değildi ve son sır olmayacağından da emindim. "Ama umarım bir planın vardır kardeşim. Hepimizin rezil olmasıyla sonuçlanmayacak bir plan."

Başımı sandalyeye yasladım. Bir planım vardı, evet, ama Jessiah bunu bilmiyordu. Bu uğurda ölebilecek çok az sayıdaki güvenilir kişi dışında kimse bilmiyordu.

Haftalardır plan yapıyordum. Ne kadar az kişi bilirse kadar iyiydi.

"Buraya geldiğimizde ne yaptığın hakkında soru sormuyorum kardeşim, hiç . Ama Abigail'in güvende olacağından emin misin? Güveneabileceğimizden emin misin?"

onları?"

Jessiah'ın bu yönünü takdir ediyorum. Buraya geldiğimiz ilk birkaç yıl babamla aynı taraftaydık. Hayatta kalanları öldürdük. Gördüklerimizi rapor ettik. Kimsenin burayı yeniden inşa etmediğinden emin olmak için araziyi temizledik.

Scarlata'nın hala düşmüş olduğundan emin olduk.

Ama bu babam beni kurban etmeden önceydi, beni onlardan birine dönüştürmeden ve kanatlarımı siyaha çevirmeden önceydi.

Altın Şehir'de düşmüş melekler diye bir şey yoktu. Bir kez düştünüz mü - ki bu çok nadir görülen bir durumdu- elitlerle birlikte yaşayamayacak şekilde dışarı atılırdınız.

Bu beni hasta ediyordu. Babam gibi güce aç canavarlar hala saf beyaz kanatlarıyla yaşarken *ben* neden düşmüştüm?

Neden ben? Neden ben?

Sanırım artık bir önemi yoktu. Kanatlarım, düşmüş olduğuma dair tüm kanıtlarla birlikte çoktan gitmişti.

Şimdi, ben hiçbir şeydim. Fazladan büyüğü olan bir vampir. Gizli tutmak için elimden geleni yaptığım bir büyü.

Huntyr iyileştirebileceğimi biliyordu ama babamın güvenebileceğim biri olmadığını çok genç yaşta öğrendim. Çok daha az büyüye sahip melekleri kullanıp attığını gördüm.

Bir vampir olarak uyandığımda, bunu hissettim. İçimde zamanla büyüyen bir kıvılcımdı. Kimse bilmiyordu. Gözlerimdeki şimşek büyüdüğünde bile kimse şüphelenmedi. Hepsi bunu öfkeme, duygularımı kontrol edemememe bağladı. Böyle düşünmelerine izin verdim. Yine de hissettim. Bu ekstra gücün bana bir sebepten dolayı verildiğini hissettim.

Sanki tanrıça beni bu hale getirdiği için, beyaz kanatlarımı benden aldığı için ödün vermek istiyordu.

Midgrave'de Huntyr ile tanıştığım gün, göğsümde şarkı söyledi, kış uykusundan çıkıp oynamaya gelen bir hayvan gibi vızıldadı.

Ben vampir olduktan sonra birlikte Scarlata'ya döndüğümüzde işler değişti. Artık onları körü körüne öldüremezdim, Jessiah da öyle.

Burada hayatta kalanlarla konuşmam yıllar aldı ve onların bana gerçekten güvenmesi daha da uzun sürdü. Ama şimdi, planladığımız her şeyle birlikte, güvenimiz tutunduğumuz tek şeydi. Hayatta kalanların bana, benim de onlara ihtiyacım vardı.

"Evet, onu güvende tutacakları konusunda onlara güvenebiliriz. Olsa olsa, onu bizimle birlikte eve sürüklemek yerine buraya getirdiğimiz için minnettar olurlar."

"Bir şeyler değişiyor, bunu hissedebiliyorum" demeden önce burun delikleri alevlendi.

Büyük bir şey geliyor."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Bu konuda haklısın kardeşim. Çok, çok büyük bir şey. Eğer şanslıysak, bu karmaşanın sonunda doğru tarafta olabiliriz."

OceanofPDF.com

Bölüm 16

HUnTYr

I O gece rüyamda Kurt'un kanını gördüm. Varsayımsal, güzel bir şekilde değil. Hayır, *aslında* daha fazla içebileceğimi, o yatakta benimle birlikte olduğunu, bana damarlarından gelen sıcaklığı sunduğunu hayal ettim.

Ağzım kuruyarak ter içinde uyandım ve kendimi kontrol etmeye çalıştım. Hafif güneş çoktan pencerelerden içeri girmiş, kuledeki uçsuz bucaksız karanlığı dağıtmaya başlamıştı. Kendimi yataktan dışarı attım ve yatak odamın kapısını açmadan önce saçlarımı düzeltmeye çalıştım.

Jessiah küçük mutfaktan bir parça kurutulmuş et uzatarak, "Günaydın, günışığı," diye seslendi. Midem sıkışmıştı.

"Wolf nerede?" Gün ışığında etrafıma bakarak boş süite göz gezdirdim. "Abigail nerede?"

"Ne bulabileceğine bakmak için harabelerde dolaşıyor ve Abigail'i de yanında götürdü. Burada onunla ilgilenecek insanlar var."

Bir adım öne çıkarak kurutulmuş et parçasını kabul ettim. "Onu rastgele vampirlere mi teslim ediyor?"

Jessiah benimle göz teması kurmaktan kaçındı. "Ben onlara rastgele demezdim ama evet. Bu şekilde daha güvende olacak. Güven bana."

Tamam. Burada hem Jessiah'nın hem de Wolf'un benden sakladıkları çok şey olduğunu hissediyordum. Onları suçlamadım. Tüm bunlar çok ürkütücü, çok gizemliydi.

"O zaman buradaki insanları tanıyor? Birçoğunu mu?" Sınırları zorluyor, tüm bunları zihnimde bir araya getirebilecek herhangi bir ipucu arıyordum.

"Ben bu işe karışmıyorum, sen de karışmamalısın. Bu Wolf'un işi. Hiçbir şey bilmemen daha güvenli." Mutfakta kalan malzemeleri karıştırmaya geri döndü.

"Ve yalnız mı gitti? Bu güvenli mi?"

Jessiah omuz silkti. "Kurt kendi başının çaresine bakabilir. Ayrıca beslenmesi gerekiyordu. Sanırım yalnız gitmeyi tercih ediyor."

Beslenmek. Wolf'un dişlerini içime geçirdiğini, beni okşadığını, dudaklarıyla, bedeniyle acımı dindirdiğini hatırlayınca göğsüm sıkıştı. Kalçalarımı birbirine kenetledim, bedenim kontrol edemeyeceğim şekilde bana ihanet ediyordu.

Wolf'un benden beslenmesini istemiyordum, bana ihanet ettikten sonra olmazdı. Ama o zaman neden dışarıda bir yerlerde rastgele birinden besleniyor olması beni bu kadar sinirlendiriyordu? Ağzının bir başkasının boynunda olduğunu, onu kendine çekerken dudaklarından inilti çıkıldığını, damarlarındaki kanı emdiğini ve besinleri kendi bedenine çektiğini hayal etmek istemiyordum.

"İyi misin?" Jessiah düşüncelerimi bölerek sordu. Boğazımı temizledim ve büyük pencereye doğru ilerleyerek dışarıdaki loş gün ışığına baktım.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. "Sadece Wolf tüm pis işleri yaparken bizi burada yalnız bırakacaksa neden bu kadar yol geldik emin değilim."

Jessiah yüksek sesle içini çekti ve birkaç metre arkamdaki pencereden dışarı bakmaya başladı. "Vakit geçirmek için başka bir şey düşünebiliriz diye düşündüm."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Ne gibi başka bir şey?"

Ağzında yavaş, yaramaz bir gülümseme yayıldı. Jessiah'ın eğlenceli yanını görmeye başlıyordum, babası tarafından bu kadar incitilmemiş, cezalandırılmaktan ya da mahkemede melekler tarafından algılanmaktan bu kadar endişelenmeyen yanını.

"Bu devasa kulede yapayalnızsınız. Kanatlarınızı nasıl çağıracağınızı öğrenmek için şu andan daha iyi bir zaman olabilir mi?"

Çenem düştü ama sanki hayatım boyunca gizlice bu anı bekliyordum gibi sözleri karşısında bedenim aydınlandı. "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum. "Kanatlarımı çağırmayı bugün öğrenebileceğimi düşünüyor olamazsın."

"Neden olmasın?" diye sordu. "Eninde sonunda öğrenmek zorundasın ve Asmodeus, sihrini tekrar kullanmaya başlar başlamaz her hareketini izlemek için burada değil."

Alay ettim ve arkamı döndüm. "Başlangıçta pek sihrim yoktu."

Jessiah dilini şaklattı. "Böyle düşünebilirsin," dedi, "ama sen kan tahtının varisisin. Damarlarında çok güçlü bir kan var, Huntır. Ormanda aç olanlarla olanlardan bahsetmiyorum bile. Kendi büyüne erişmeyi denemeye başlayabilirsin."

Kurutulmuş etimden bir ısırık daha aldım. Uçma yeteneği kesinlikle işe yarayacaktı ama şaka mı yapıyordu? Moira'da tüm okulu yakmadan temel kan büyüsunü zar zor kullanabiliyordum. Aç olanlarla ormanda olanlar bir tesadüftü, bir kazaydı. Kanatlarımı yoktan var etmemin hiçbir yolu yoktu.

"İmkânsız görüldüğünü biliyorum." Jessiah'nın sesi arkamda yumuşadı, ses tonundaki tüm şakalar kayboldu. "Ama bir ara denemek zorundasın. Sana yardım etmeme izin ver. Yemin ederim ben Wolf'tan daha iyi bir öğretmenim."

Bu dudaklarımdan bir gülümsemeyi çekti. Wolf aslında hiç de kötü bir öğretmen değildi, ama şimdi bu konuyu açmanın sırası değildi. "Bundan hiç şüphem yok."

"Güzel." Elini uzatarak kapıya doğru işaret etti. "O zaman beni takip edin. Biraz temiz hava, ilk uçuş dersin için tam da ihtiyacımız olan şey."

Kuledeki süitimizin kapısından içeri girerken yemeğimin geri kalanını mideye indirdim. Jessiah merdivenlerden inmek yerine bizi koridorun ilerisine, küçük, kırık bir pencerenin çatıya açıldığı yere götürdü.

"Çatı mı?" Ben sorguladım. "Burası güvenli mi?"

Jessiah alay etti, pencereden içeri girebilmek için beyaz melek kanatlarını omuzlarının arkasına sıkıca çekti. "Ne?" diye alay etti. "Daha önce hiç çatıya çıkmadın mı?"

Gülümsememek için yanağımı ısırdım. Elbette daha önce *birçok* çatıda bulunmuştum. Rummy ve ben neredeyse tüm ilişkimizi çatılarda uzanarak, yıldızlara bakarak ve kelimenin tam anlamıyla dünyanın başka bir yerindeymişiz gibi davranarak inşa ettik.

"Tek söylediğim, eğer düşer ve ölürsem, babana hesap verecek olan sensin."

Jessiah alay etti. "Lütfen. Wolf'u suçlayacağım ve Asmodeus bana hemen inanacak."

Elimi dramatik bir şekilde göğsümün üzerine koyarak nefes alıyormuş gibi yaptım. "Jessiah, belki de kötü olan sensin."

Pencereden kayarak diğer tarafa geçip temiz havayı derin derin içime çekerken ikimiz de güldük. "Vay canına," dedim. "İçinde bile

Harabeler, burası Altın Şehir'den çok daha güzel. Belki de hepimiz buraya girmek için mücadele etmeliyiz."

İkimiz de kuleyi çevreleyen araziye bakarken Jessiah ellerini kalçalarına koydu. "Öyle değil mi?"

Midem bulandı. O haklıydı. Bu topraklar için savaşıyorduk ve bu sadece başlangıçtı. Bu oyunda Asmodeus'un piyonu olmayı kabul edersem, durdurulamaz olmalıydık.

Ama bu burası için ne anlama geliyordu? Kulenin çatısında dururken tüm krallığı görebiliyordum - en azından ondan geriye kalanları. Devasa tepeler bizi üç taraftan çevreliyor, arazinin sarplığı olmadan ormana girip çıkmak için sadece bir taraf bırakıyordu. Trajik bir şekilde güzeldi, sarmaşıklar ufalanan taş duvarları kaplıyor ve eski kalıntıları yemyeşil bir örtüyle kaplıyordu.

Uzaktan bir kuş cıvıladı, güzel ve huzurlu bir şarkının başlangıcıydı.

"Burada kimse yaşamıyor gibi görünüyor," diye not ettim. Aşırı büyümüş orman ve yıkıntılar arasında zar zor açılmış birkaç patika dışında hiçbir şey yoktu. Yeniden inşa edilmiş evler yok. Krallıkta hiçbir açıklık yok. Sadece... hiçbir şey yoktu.

Jessiah cevap vermeden önce birkaç saniye kendine geldi. "İnsanların hayatları söz konusu olduğunda ne kadar iyi saklanabildiklerine şaşırsınız."

Ona baktım. "Söz konusu olan hayatlarımız değil mi?"

Yüz hatlarında öfke gibi bir şey parladı. "Vampirleri öldürenler fae'lerdi Huntır, melekler değil. Bu krallığa savaşı getirenler, insanlar arasındaki büyük uçurumu yaratanlar fae'lerdi. Herkes vampirlerden korkuyor, evet, ama yanlış türden korkuyorlar. Vampirlerden değil, iktidardaki insanlardan korkmalıyız."

Başımı salladım. Lord bana bundan, savaştan ve Altın Şehir dışındaki insanların kendilerini nasıl korumak zorunda kaldıklarından bahsetti. "Fae onları yok etmek zorundaydı. Vampirlerin herkesi öldürmeyi bırakmasını sağlamanın tek yolu buydu."

Yüzünü bana döndü. "Buna gerçekten inanıyor musun Huntır? Aç olanlar tehlikeli, evet, ama ya bu krallıkta yaşayan diğer vampirler? Tıpkı senin gibi olanlar? Tıpkı Kurt gibi? Onların sadece taze kana ulaşmak için kontrolsüzce tüm krallığı parçalayabileceklerini mi düşünüyorsun?"

Ürkütücü bir his benimde gezinerek boynumu tırmaladı.

"Eğer herhangi bir soruna yol açmıyorlarsa, Fae'ler neden buradaki vampirleri öldürsünler ki?"

Dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. "Korku. Korku en akli başında yaratığa bile delice şeyler yaptırır, özellikle de hayatta kalmak için."

Havada esen yumuşak rüzgâr tenimi okşuyor ve siyah buklelerimden birini yüzüme doğru savuruyordu. Bir zamanlar bu krallıkta binlerce vampir yaşıyor olmalıydı, herkes her gün huzur içinde hayatına devam ediyor, bu şehrin gelişmesi için üzerine düşeni yapıyordu.

Fae'lerin yönetimi ele geçirdiğini, hepsini öldürdüğünü, onları durduracak hiçbir şey olmadan bütün bir türü katlettiğini, meleklerin yardım etmek için sıraya girdiğini hayal etmek zordu.

"Fae'lerin bu kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim," dedim. "Görünüşe göre vampirlerin hiç şansı yokmuş."

Jessiah boynunu aşağı doğru eğerek binanın dibine baktı. "Fae'ler güçlüdür, evet, ama en büyük güce sahip olanlar başmeleklerdir. Büyü ve kan, buralarda asıl önemli olan budur Huntыр."

İçimden bir ürperti daha geçti. "Peki ya benim kanım? Büyüm?"

Bana baktığında gözleri parlıyordu. "Senin kanın dünyayı değiştirecek."

"Y Denemiyorsun bile," diye seslendi Jessiah çatının diğer tarafından. Ellerimi iki yanıma bırakıp uzun bir iç çekerken gözlerimi kapalı tuttum.

"Deniyorum! Sana güçlü bir büyü olmadığını söylemiştim! Kurt bunu kanıtlayabilir."

Uzandığı yerden kalktı ve bana doğru ilerledi. "Güçlü bir büyüye sahip olman dışında. Wolf bu kısmı *birçok* kez doğruladı."

"O zaman neden bahsettiğini bilmiyor. Sihrimi sadece birkaç kez kullandım ve hiçbirini kontrollü değildi. Sadece Wolf ve ben-" Cümlemi bitirmeden kendimi durdurdum.

"Bağlanmış mı?" Jessiah benim yerime tamamladı. Nefesimin altında küfrettim. "Hepimiz biliyoruz. Bu büyük bir sır değil ki."

"Yine de," diye zorladım. "Bu özellikle gurur duyduğum bir şey değil. Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaptık ama bu Wolf bana ihanet etmeden önceydi. Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, belki yeniden düşünürdüm."

Jessiah benden birkaç adım ötede durakladı. "Yaptığı her şey seni hayatta tutmak için Huntır. Kardeşim kibirli bir hıyar ama seni önemsiyor. Senin güvenliğini önemsiyor."

Gözlerimi devirdim. "Şu anda bunu konuşmasak olmaz mı?"

"Peki," dedi. "Konuşmak zorunda değiliz. Onun yerine kanatlarını çağırabilirsin."

Öfke duygularımı ele geçirdi. O çatıda durup saatlerce o lanet kanatları çağırmaya çalıştım ve hiçbir şey hissetmedim, sırtımda en ufak bir his bile yoktu.

"Sana söyledim, bunu yapamam. Belki de kendi kanatlarıma sahip olacak kadar güçlü değilimdir."

Jessiah bir adım daha yaklaştı ve bir kol boyu mesafeye geldi. Beyaz kanatları iki yanında parlıyordu ve bakmamak için kendimi zor tuttum. Kanatlarının büyüklüğü ve gücü bile onun ne kadar güçlü olduğunu, yüce başmeleğe ne kadar yakın bir soydan geldiğini anlatmaya yetiyordu.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu başını yana eğerek.

"Korkmuyorum," diye tükürdüm.

"Öylesin; gücünün tüm potansiyelini açığa çıkarmanı engelliyorsun."

"Bu çok saçma." Arkamı döndüm. "Tam potansiyelimi engelleyen tek şey güç eksikliğim."

Bir adım daha yaklaştı. Ben de doğal olarak geri çekildim ve çatının kenarına daha da yaklaştım. "Belki de sadece hissetmen gerekiyordur," dedi. "Belki biraz motivasyon seni onu serbest bırakmaya zorlar."

"Motiva-" Sözlerim Jessiah'ın kendini bana doğru çekmesi ve ardından ikimizi de çatının kenarına fırlatmasıyla kesildi.

Boğazımda bir çığlık yükseldi ama kule ayaklarımın altından kaybolurken Jessiah geniş kollarını etrafıma doladı ve bana sarıldı. Sıkıca. Tüm gücümle omuzlarını kavradım ve gözlerimi kapattım.

Ama düşmedik.

Azıcık bile.

Güçlü kanatlarını birkaç kez çırpıtığında daha da yükseliyor, gökyüzüne doğru hav.

Jessiah beni zahmetsizce tuttu, kollarını belime doladı. "Gördün mü?" diye itti. Sonunda başımı omzundan kaldırıp yavaşça baktım. "Bunca zamandır kaçırdığın şey buydu. Kendini uzak tuttuğun şey buydu."

Kanatlarını tekrar tekrar pompalayarak bizi krallığın üzerindeki kara bulutlara daha da yaklaştırdı. Gözlerimi tamamen açtım, çevremdeki ormanı ve tüm güzelliğini seyre daldım.

Jessiah'nın tüylerine çarpan havanın sesine karışan bir kıkırdama boğazımda patlamadan önce fokurdadı.

Daha önce Wolf ile uçmuştum ama bu farklıydı. Bu, geleceğimin neye benzeyebileceğine, neler başarabileceğime açılan bir pencereydi.

"Tanrıça yukarıda," diye mırıldandım. "Bu inanılmaz."

"Bu seni hiç motive ediyor mu?" Jessiah aşağıya dalmadan önce beni kavrayarak düzeltti ve bizi yıkılmakta olan binaların sadece uçlarını sıyrarak şekilde alçalttı. Midem bulandı ve Jessiah'ın boynuna sarılırken tekrar güldüm.

"Olabilir," diye cevap verdim kahkahalar arasında. "Ama beni düşürürsen seni öldürürüm."

Göğsünde kendi kahkahasını hissettim. "Eğer seni düşürürsem, eminim Wolf benden önce davranacaktır."

Jessiah daha yukarılara, daha aşağılara, kan krallığının etrafından ve harabelerin içinden geçmemizi isterken hava bizi okşuyor, bedenlerimizi öpüyordu. Jessiah sonunda bizi kulenin çatısına geri götürmeden önce on dakika geçmiş olmalıydı, belki de daha fazla.

Beni yere bırakırken bacaklarım titredi ama kollarını belimden çekmeden önce kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğimden emin oldu. "Bir dahaki sefere, hepsi senin."

Gözlerine baktım ve gülümsedim - gerçek bir gülümseme, alaycı, şakacı ya da iğneleyici bir gülümseme değil. Jessiah bana bu dünyada birinin beni gerçekten önemseddiğini hissettirdi ve şu anda bir arkadaşına her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Wolf'un geri döndüğünü anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

"Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Her kelime havaya fırlatılan bir hançer gibiydi.

Jessiah bir anda geri çekildi. "Sakin ol kardeşim. Ben sadece Hunt'ın uçmayı öğrenmesine yardım ediyordum."

"Evet, ikiniz krallığın dört bir yanında uçarak harika vakit geçiriyor gibiydiniz. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Yaralanabilirdin ya da Huntır ölebilirdi, Jessiah!"

Kurt öfkeyle ileri atıldı. Kıyafetleri buruşuk ve kirliydi, saçları dağınıktı. Dün gece hiç uyumamış gibi görünüyordu. Kardeşine birkaç santim yaklaştı ve ona düşmanmış gibi baktı.

"Tamamen güvendeydik," diye araya girdim.

Wolf bana bakmadan, "Doğru," diye cevap verdi. "Jessiah her şeyi kontrol altına aldı, değil mi?"

Öfkeyle ileri atıldım ve iki kardeşin arasına girdim. "Sakin ol, Kurt." Bir elimi göğsüne koydum ve onu bir adım geriye ittim. "Sana neler oluyor böyle? Neden çıldırıyorsun? Sadece sihrimi çağırmaya çalışıyordum."

"Onunla uçmanı istemiyorum." Gözleri hâlâ benimkilerle buluşmamıştı.

Şaka mı yapıyordun? "Nedenmiş o? Kendimi idare edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diye yanıtladı Jessiah. "Wolf'un kıskançlık sorunu var."

Wolf'un çenesi sıkıştı ve kardeşini öldürmesini engellemek için tekrar göğsüne bastırdım. "Bundan sonra ne söyleyeceğine dikkat et," diye öfkeleni Wolf.

"Yanılıyor muyum?" Jessiah sordu. "Kendine gel kardeşim. Huntır'ın ona uçmayı öğretecek birine ihtiyacı vardı. Bunun sen olmanı mı bekliyordun?"

Wolf'un yüzünün düşmesini izlerken benim de karnım sıkıştı.

Jessiah zorlamaya devam etti. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama ona yardım edemezsin Wolf, şu anda ona yardım edilmesi gerektiği şekilde değil."

"Jessiah," diye tısladım, arkamı dönerek. "Neden birdenbire bu kadar acımasız oldun?" Bu gördüğüm Jessiah değildi, gülümseyen, gülen ve bana yardım etmek isteyen ağabey değildi.

Sert gözleri ve birbirine çekilmiş kaşlarıyla Wolf'a kaşlarını çatı. "Ailemizi uzun zamandır tanımiyorsun Huntır ama Wolf kendini kurban gibi göstermez."

"Ben kendimi-" olarak tasvir etmiyorum.

"Evet, öyle. Tanrıçaya kurban edildiğin için, vampire dönüştüğün için, Moira'ya gönderildiğin için *zavallısın*. Seçilmiş kişi olduğun için *zavallısın*. Tüm ilgiye, tüm beceriye sahip olan sen olduğun için zavallısın-"

Kurt öne çıktı ve kükredi, "Kanatlarım *gitti*, lanet bedenimden koparıldı! Bu kadarı tercih eder miydin, kardeşim? İşkence gören, öldürülen, manipüle edilen ve-"

Hain, donuk bir kahkaha havayı kesti. "En azından *görülüyorsun*." Jessiah konuşmadan uzaklaşırken sesi alçaldı. "Hayatımın geri kalanında başkalarının görünmez gölgelerinde yaşamaktansa bir vampir olmayı, bir amacım olmasını, lanet bir krallığım olmasını tercih ederim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kurt sordu. "Altın Şehir'de güvendesin ve korunuyorsun Jessiah. Sen ve mükemmel beyaz kanatların, lekesiz itibarın."

Jessiah ayaklarına baktı. "Sen yokken babamla ne konuştuğumuzu biliyor musun? Moira'dayken, Huntyr'la birlikte olduğun onca ay boyunca?"

Kurt gözlerini kırıştırdı.

"Senin hakkında konuştuk kardeşim. Her yemekte, her konuşmada, her konuda. Hepsi sendin."

"Eminim babamın benim hakkımda söyleyeceği korkunç şeyler vardır."

Jessiah merdivene açılan kırık pencereye doğru birkaç adım attı. "Korkunç şeyler değil, kardeşim. Hiç de korkunç şeyler değil."

Bölüm 17

WOLF

"Y Ona bu kadar kızmamalısın," diye başladı Hunttyr. Jessiah'nın ayak seslerinin süite girdiğini duyana kadar bekledim, kapının arkasından kapandığını duyana kadar.

"Ona kızgın değilim." Yüzümü ondan çevirdim ve krallığın yıkıntıları arasından dışarı baktım. "Ben öfkeliyim."

"Bana uçmayı öğrettiği için mi?" Bu sözler çok saçmaymış gibi konuşuyordu.

"Evet."

Nefesini içine çekti, birkaç saniye bekledikten sonra beni takip etti. Sıcak eli ön koluma dolandı. "O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu, Wolf."

Çenemi sıktım ve beni boğmakla tehdit eden duygu dalgasını bastırmaya çalıştım. Jessiah'nın sadece Hunttyr'a yardım etmeye çalıştığının çok farkındaydım. Yaptığı şey buydu. Yardım ederdi. İnsanlara destek olurdu. Başkalarını önemser ve onlarla ilgilenirdi. Hunttyr için de tek yaptığı buydu.

Ama başımı kaldırıp onu kollarında gördüğümde, güldüğünü ve sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi ona sarıldığını gördüğümde, neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

Sabahımı *diğerlerini* avlayarak ve Abigail'i onlara teslim ederek geçirmem yeterince kötüydü, ama aynı zamanda açlığımı uzak tutmak için ormandaki bir geyikten su içmek zorunda kaldım. İhtiyacım olan son şey Hunttyr'i başka bir erkekle görmektir.

"Ben olmalıydım." Sesim bana ihanet etti, hafifçe dalgalandı. "Sana yardım eden ben olmalıydım, o değil."

Yumuşak bir esinti onun kokusunu bana doğru üfledi. Derin derin içime çektim - *lanet olası kirazlar*. Göğsüm sıkılaştı, tüm vücudum onun kokusuna tepki verdi.

Daha da yaklaştı, en ufak bir yardımda bulunmadı. "Bana zaten yeterince yardım ettin," dedi. "Aslında çok fazla." Bu sözleri söylerken gözleri başka yere kaydı. Ellerini önünde yoğurdu, her bir eklemine hafifçe çekti.

"Sana kanımın senin olduğunu söylemişim," diye hatırlattım ona. "Ciddiydim." "Bu işleri kolaylaştırmıyor."

"Öyle olmalı. Asla başkasından beslenmek zorunda değilsin Huntыр. Asla." Başka tarafa bakma, derin bir nefes alma ve onun başka birinden içtiğini hayal etmenin getirdiği öfke ve kıskançlığı yutkunma sırası bendeydi.

"Ama sen biliyorsun?"

Gözlerim onunkilere kaydı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Az önce neredeydin?" Alt dudağını dişlerinin arasında emdi. "Jessiah, Abigail'in güvende olduğundan emin olduktan sonra beslenmek için dışarı çıktığını söyledi."

"Ben bir vampirim Dişi Avcı. Beslenmek zorundayım."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, gerginlik havayı dolduruyordu. "Ve bana sormayı düşünmedin mi? İyiliğine karşılık verebileceğimi düşünmedin mi?"

Derin, oval gözleriyle buluşamazdım, sesi bu şekilde çıkarken olmazdı. Orada biriken gözyaşlarını neredeyse hayal edebildiğimde, artık bana neredeyse hiç göstermediği nadir kırılganlığı hayal edebildiğimde değil.

"Seni o duruma sokmak istemedim," dedim dürüstçe. "Yaptığım onca şeyden sonra olmaz."

Bir sessizlik daha. Huntыр'e bakmadım ama onu hissedebiliyordum. Kahretsin, onu hissedebiliyordum, sanki vücudunun her bir zerresinin ruhumda bir haritası varmış gibi, sanki her hareketini o yapmadan önce bilebilirmişim gibi.

Sanki bana aitmiş gibi.

"Sorabilirdin."

Nefesim göğsümde düğümlendi ve görmemesi için arkamı döndüm. Lanet olsun. Beni affetmesini o kadar çok istiyordum ki, tüm bu saçmalıkların geride kalmasını istiyordum. Beni affetmesini istiyordum ama bunu hiç beklemiyordum. Onu ne kadar incittiğimi göremeyecek kadar kör değildim.

Kanını benimle paylaşması şimdiye kadar yaptığı en savunmasız şeydi ve ben ona ihanet ettim. Onun izni olmadan damarlarına asla dokunmayacaktım. Önce açlıktan ölürdüm; bu utançla yaşamaktan çok daha kolay bir ölüm olurdu.

Ama itiraf etmeliyim ki, başka birinden beslendiğimi düşündüğü için kıskançlığı beni tahrik ediyordu.

"Jessiah sana söylememeliydi." Kulenin çevresinde volta atarken konuyu değiştirdim. "Siz fark etmeden geri dönmek istedim ama siz ikinizin Kan Krallığı'ndaki varlığımızla hava attığınızı görünce biraz dikkatim dağıldı."

Göğsümde kabaran acıyı örtmek için kelimelerimi keskinleştirdim. "O senin kardeşin, Wolf," diye iç geçirdi. Sesi bir şekilde yumuşamıştı. Moira'dan beri duymamıştı. "edeceğini düşünmemiştim."

Çatının çıkıntısına doğru yürüdüm ve ayaklarımı sağlam kenarın üzerine sarkıtarak oturdum. Tüm duyularım Huntyr'in de aynı şeyi yaptığı gerçeğine kilitlendi. Vücudu, kolu koluma değene kadar bana yaklaştı.

"O benim kardeşim," dedim, "işte bu yüzden bu berbat."

O da ufka baktı ve ayaklarını havada hafifçe ileri geri tekmeledi. "Senin ailede en sevilen kişi olduğunu düşünüyor gibi. Bunu tahmin ettiğimi söyleyemem."

Bir kahkaha attım. "Evet, bunu ben de tahmin etmezdim. Babam benden nefret ediyor. İki gözü olan herkes bunu görebilir." Sözlerime çok fazla zehir dökülmüştü ama durduramadım. Jessiah yanılıyordu. Ne tür bir baba vampir olmak için kendi oğlunu feda eder? Nasıl bir baba kendi oğlunun kanatlarını o düştükten sonra keser?"

Göğsüm yeni bir duyguyla kabardı, bir süredir, çocukluğumdan beri bastırduğım bir duyguydu bu.

"Bu adil değil," dedi.

Dikkatim ona doğru yöneldi. "Ne değil ki?" Omuz silkti. "Bunların hiçbiri adil değil."

Birkaç dakika öylece oturduk, konuşmadan, zar zor dokunarak, gelecekteki krallığının çevresini .

"Bunların hepsi senin olacak," dedim.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki beni duyduğundan emin olamadım ama sonra dedi ki, "Ben bunu hak etmiyorum. Ben buraya ait değilim."

Bir sessizlik daha.

Buraya ait olduğunu düşünmüyordu ama bilmediği şey, buraya en çok ait olanın kendisi olduğuydu. Bunlar onun insanlarıydı. Onun krallığı. Onun harabeleri.

Tüm bunlar, her şeyin yıkıcı, trajik ihtişamı, hepsi onun içindi.

"Benimle gel," dedim kendimi ayakta durmaya zorlayarak. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

I Elimi onunkinin içine sokma dürtüsüyle savaştım, Scarlata İmparatorluğu'nun sokaklarında manevra yaparken kolumu beline dolama, vücudunu mümkün olduğunca benimkine yakın tutma dürtüsüyle savaştım.

Bu yerle ilgili her şey beni tetikte tutuyordu. Abigail'i teslim ettiğim güvenilir kişiler kesinlikle burada yaşayan tek hayatta kalanlar değildi.

Huntyr ve ben ikimiz de vampirdik ama onlara göre biz yabancıydık. Bize ve onlara güvenmek için hiçbir sebepleri yoktu.

Ayrıca, korkmamız gereken şey saklanarak yaşayan vampirler değildi. Aç olanlardı, bizi her yerden bombardımana tutacak kontrolsüz katil yığınlarıydı.

Birkaç dakika yürüdük ve krallığın arka tarafına doğru yol aldık. "Yakınımda kal," diye fısıldadım ona. Başını salladı, eli Venom'un yattığı kalçasının yanında geziniyordu.

Yeraltı mezarlarına vardığımızda durdum. Demir kapı sökülmüştü ve yoldan geçenlere açık bırakılmıştı. Ölü yapraklar, sopalar ve toprakla kaplı basamaklar yeraltına uzanıyordu. Orada ne olduğunu bilmeseydiniz, yanından geçip giderdiniz.

Ama biliyordum. Bu yerde öğrenerek saatler geçirmiştım. Çalışarak. *Hissediyorum.*

Huntyr da bunu görmeyi hak ediyordu. Bu onun kişiliğinin bir parçasıydı. Her zaman öyleydi.

"İşte," dedim, bazı döküntüleri kenara iterek. "Elimi tut."

Öyle yaptı ve ben de onu dikkatlice merdivenlerden aşağıya, küçük yeraltı mezarına yönlendirdim.

"Burası neresi?" diye sordu. Normalde burayı görebilmek için fener ışığına ihtiyacım olurdu ama bu saatte güneş tam olarak içeri süzölmüş, ikimiz için de küçük bir görüş alanı yaratmıştı; odanın küçük, yarım daire şeklindeki çevresini ve içinde oturan devasa tahtı görebilmemize yetecek kadar.

"Bunu ben de merak etmişim," diye itiraf ettim, "ama kraliçenin savaş sırasında saklandığı yerin burası olduğunu tahmin ediyorum."

Huntyr sözlerimden etkilenmiş gibi görünmüyordu, sadece boynunu yukarı kaldırıp yıkılan taş, duvarlara ve enkaza baktı. "Annemi mi kastediyorsun?" diye sordu. "Burası annemin saklanmış olabileceğı yer."

Ellerimi ceplerime soktum ve girişin yanındaki duvara yaslandım. Gözlerim onun her hareketine kilitlendi, vücudunu izledi, ezberledi. "Ne de olsa bu onun tahtı. Ama kemikleri burada değil, bu da bana son ana kadar orada halkıyla savaşacağını düşündürüyor."

Huntyr demir kaplı tahta yaklaştı. Gece gibi simsiyahtı, tüm yeraltı alanı toza boğulmuş olsa bile bir şekilde hâlâ tozdan etkilenmemişti. Uzandı ve bir parmağını uzun kolçağın üzerinde gezdirdi, çizgiyi takip ederek keskin, kapı benzeri başlığa ulaştı.

Kan Kraliçesi'nin tahtı bunca yıldır burada saklıydı. "Baban bunun burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı. Şok, sorular, şüphe.

"Neden ona söylemedin? Eminim kan tahtına sahip olmayı çok isterdi."

Omuz silktim, bakışlarını tuttum. Yıllardır kendime sorduğum sorunun aynısıydı bu. "Doğru gelmedi. Taht onun değil."

Göğsü kalktı, yüzü ciddileşti. "Bana ondan biraz daha bahset," dedi. "Annem nasıl biriydi?"

Kahretsin, gözleri çok umutlu, çok masumdu. Bir vampir olduğu gerçeğini kabullenmesi bile haftalarını almıştı. O kadar çok şey yaşamıştı ki, yine de kendisi hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. "Annemi hiç tanımadım."

"Ama Kan Kraliçesi'yle ilgili hikâyeler duymuşsundur." Bu bir ifadeydi, soru değil.

"Evet, var."

Bir adım daha yaklaştı. "Anlat bana."

Zihnimin dolaşmasına izin verirken başka tarafa baktım. Huntyr'in annesinin hikayelerini çocukluğumdan, savaşın sona erdiği ve öldüğü zamandan duymuştum.

ilan edildi. Hikâyelerin çoğu babamdan geliyordu ama ben başka hikâyeler de duydum. Kasabadaki fısıltılar. Hatta efsaneler.

"Kan Kraliçesi bu toprakların en azılı savaşçısıydı. Acımasızdı, eğitilmiş bir katildi. Kimse ona karşı duramazdı, Fae kralı bile."

Sonunda Huntyr'e baktığımda, gözlerini kocaman açmış, kaşlarını birbirine kavuşturmuş bekliyordu.

Devam ettim. "Ama o insanların koruyucusuydu. Düşmanları için bir güçtü ama burada yaşayan herkes için bir anneydi. Zayıflarla ilgilenir, onları savunurdu. Aç olanlarla çalıştığına, bir tedavi bulmaya çalıştığına, halkının kontrolü kaybetmesini önlemeye çalıştığına dair hikayeler duydum."

"Aç olanlar için bir tedavi mi?"

Omuz silktim. "Duyduğuma göre bir yol bulmaya çalışıyormuş. Krallığında büyüyen birinin onlardan olmasına dayanamıyormuş. Bu onu her seferinde harap ediyordu. Ne de olsa onlar onun halkıydı. Bunu izlemenin iç burkucu olduğunu hayal edebiliyorum."

Huntyr yarım adım öne çıktı. "Onları iyileştirmenin bir yolunu bulabildi mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama denemeye istekli birkaç kişiden biriydi." Bu yaratıklar için bir tedavi olabileceğini iddia eden başka birine gülüp geçerlerdi. Babam bundan emin olurdu.

Bakışları yere kaydı. Kendimi duvardan ittim ve parmağımla çenesini kaldırarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "Kan Kraliçesi acımasız ve hain biriydi Dişi Avcı ama halkını önemserdi. Onları korumak için her şeyi yapardı, onları birleştirmek için her şeyi yapardı."

"Onu fae öldürdü," dedi, gözleri sulanarak. "Kardeşin bana fae'lerin sadece aç olanları değil, burada yaşayan tüm vampirleri öldürdüğünü söyledi. Bu bir katliamdı."

Kuru boğazımı temizledim. "O haklı."

"Ve ben-" Çenesini benden ayırdı ve ellerini yüzünde gezdirerek döndü. "Tüm hayatımı aynı lanet şeyi yaparak geçirdim."

"Hey." Peşinden gittim ve iki elimi omuzlarına koyarak onu döndürdüm. "Kasabanı aç olanlardan koruyordun. Bu farklı, Dişi Avcı. Bu, korktuğun için iyi insanları katletmekle aynı şey değil."

"Öyle mi? Bana yapmamı söylediği herkesi öldürdüm, Wolf. Herkesle. Hatta öyle zamanlar oldu ki-" Gözlerinden yaşlar süzülürken kendini durdurdu.

"Seni görüyorum Dişi Avcı. Benim yanımdayken utanç duymana gerek yok. Geçmişte yaptığın şeyler için kendini suçlu hissetmene gerek yok." Şimdi hızla çarpan ve kemiklerimi titreten kalbimi sakinleştirmek için bir nefes aldım. "Bana ya da başkasına iyi olduğunu kanıtlamak zorunda değilsin. Seni hissediyorum." Sağ elimi göğsüne doğru kaydurdım ve sert gümbürtüyü hissettim. "Bunu hissediyorum."

Elimi savurmasını bekledim ama elimi savurmadı. Başparmağım gömleğinin yakasının hemen üstündeki tenine dokundu ve yemin ederim, tüm vücudum buna tepki verdi, tenin tene değdiği o tek fırçadan elektriklendi.

Huntyr'in nefesi kesildi. "Onlar gibi olmak istemiyorum." Yüzünden bir damla yaş düştü. "Ben de Asmodeus gibi olmak istemiyorum."

"Sen onlar gibi değilsin. Beni anlıyor musun?" Elim göğsünden boynuna doğru ilerledi, başparmağım keskin çenesini okşadı. "Sen kan kraliçesisin, benim vahşi avcım. Bu krallığı yeniden inşa edecek olan sensin. O değil. Babam değil."

Bir saniye daha bekledi, gözlerimin derinliklerine baktı ve ani bir kahkaha patlamasıyla bağlantımızı koparmadan önce. Yine de geri çekilmedi, "Başından beri planın buydu, değil mi?" dedi.

"Ne pla-"

"Kan kraliçesi olmamı ve meleklere karşı durmamı istiyorsun. Babana karşı durmamı istiyorsun."

Kendimi savunmaya hazırlandım, Huntyr'i doğru şeyi yaptığıma, bunu onu korumak için yaptığıma ikna etmeye hazırlandım ama buna gerek yoktu.

Çünkü Huntyr aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarıma atladı ve ben bir sonraki nefesimi alamadan ağzını benimkine yapıştırdı.

Bölüm 18

HUnTYr

Wolf kollarını bana doladı ve ben onu öperken bedenimi göğsüne bastırdı. Ona yapıştım, ağızlarımız çarpışırken onu olabildiğince yakınımına çektim. O da beni aynı açlıkla, aynı muhtaçlıkla öptü. Aynı şiddetle.

Neyin değiştiğinden emin değildim, kendimi ne zaman onlardan biri, vampirlerden biri olarak görmeye başladığımdan emin değildim...

Ama Wolf? Wolf'un bunca zamandır bir planı vardı. Wolf başından beri bizi neye bulaştırdığını biliyordu. Bu yüzden onunla evlenmek zorundaydım, bu yüzden bana hiçbir şey söyleyemedi. Benim kan kraliçesi olmamı istiyordu, evet, ama gücü babasına vermeye hiç niyeti yoktu.

Wolf kalçalarımı kavradı ve ağzı benimkine karşı hareket ederken parmaklarını tenime gömdü, dili içime doğru itti ve beni daha yakına çekti, bozamayacağım bir bağımlılık büyüü yarattı.

Bu. Bu doğru hissettirdi. Lanet olası aylardan beri ilk defa bir şey gerçekten iyi hissettiriyordu. Bunu göğsümde hissedebiliyordum, çok uzun zamandır özlediğim mutluluğu hissedebiliyordum.

Wolf öpüşmemizi kesti ve geri çekildi. "Bundan emin misin?" diye sordu, gözleri vahşiydi.

Saçlarından tutup başını tekrar kendime doğru çekerek ona cevap verdim. Bir süredir Wolf'u affetmek istiyordum ama o korkuyu, benden daha fazlasını sakladığı, bana tekrar ihanet edeceği korkusunu bir türlü yenemiyordum.

Ama bu *Wolf*'tu. Onun iyi olduğunu, benim olduğunu, doğru olduğunu iliklerime kadar biliyordum.

Wolf beni demir tahtın kol dayanağına oturmaya zorlayana kadar geri çekti. Belimi tekrar kavradı ve sırtım soğuk metalle buluşana kadar beni geriye doğru çekti ve sonra dudağımı dişlerinin arasına aldı. "Sen buraya aitsin Dişi Avcı," diye mırıldandı bana karşı.

Gömleğinin önünü kavradım ve onu daha sıkı çektim, vücuduna daha yakın olmak istiyordum. "İkimiz de istiyoruz," diye mırıldandım. Wolf'un göğsü karşılık olarak gümbürdedi, beni öpmeye, ırzıma geçmeye devam ederken kısık bir hırıltı yükseldi.

Elleri kalçalarımı kavradı ve onları açarak bedenine aramızda yer açtı ve beline doladı. Bedeni mezarın girişini kapattı, dünyanın geri kalanını engelledi. Sadece o vardı. Sadece biz vardık.

Göğsümde sıcak bir duygu oluştu.

Kurt durdu. "Bunu hissediyor musun?"

Nefesim onunkinde yankılandı. "Neyi hissediyorsun?" Bir saniye geçti.

Sonra bir tane daha.

"Bu senin gücün, Dişi Avcı."

Bana karşı gülümsedi ama beni tekrar öpmeyi. Ne hakkında konuştuğuna, içimde yanan, heyecanla titreşen sıcak yakıtı odaklanmaya çalıştım.

Elimde değildi. Ben de kendimi gülümserken buldum. "Sence bu güçle kanat çağırabilecek miyim?"

Wolf bir kaşını kaldırdı. "Seni denemekten alıkoyan ne?"

Jessiah'ın bana daha önce bahsettiği duygulara odaklanarak gücün çekimine odaklanırken bir elimle onu ittim. Harabelerin derinliklerinde, kan krallığının derinliklerindeydik, etrafımız olası düşmanlarla çevriliydi ama çok uzun zamandır kendimi bu kadar evimde hissetmemiştim.

O güce teslim oldum, bedenimi sarmasına, titreşmesine izin verdim.

Sonra sırtıma, kanatların varlığına, büyüye odaklandım.

Gözlerimi kapadım, ne bekleyeceğimden emin değildim. Kanatların büyümesi nasıl bir his olmalıydı? Ama Wolf'un varlığını hissedebiliyordum. Onu yakınımda hissedebiliyordum, sanki bana yardım etmeye çalışıyormuş gibi bana tepki veren bağı aracılığıyla kendi gücünü tanımlayabiliyordum.

"Dişi avcı," dedi bir dakika sonra.

Gözlerimi açtım. "Ne?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Bir adım geri çekilirken gözleri büyüdü.

Her iki omzumun üzerinden geçen devasa, kösele gibi siyah kanatları görene kadar ne olduğunu anlamamıştım. *Kanatlar.*

Aslında kendi vampir kanatlarımı çağırdım.

"Vay anasını," diye nefes aldım gülmeden önce. "Vay anasını!"

Wolf da güldü, yüz hatlarına gerçek bir neşe damlıyordu. "Muhteşemsin amına koyayım," diye nefes aldı.

O anda onunla aynı fikirdeydim. Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Sırtımda garip bir farkındalık vardı, ama bunun dışında tamamen normal hissediyordum, sanki başından beri orada olmaları gerekiyordu, sanki bu kanatlara sahip olmam gerekiyordu.

Çok iyi hissettirdi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Bu uçabileceğim anlamına mı geliyor?"

Wolf'un gülümsemesi hiç solmadı. "Jessiah ile birlikte kendini binadan aşağı fırlatmadan önce neden onları birkaç kez test etmiyorsun?"

"Anlaşıldı," dedim. "Sanırım kanatlarını geri alman gerekecek, böylece kıskançlığa kapılmadan bana nasıl uçulacağını öğretebilirsin."

Wolf bir kahkaha attı ama sonra gülümsemesi düştü.

"Ne?" Ben sordum. "Onları geri getirmenin bir yolu olmalı, değil mi? Yani onları iyileştirebilirsin ya da ne bileyim, büyünü kullanarak-"

"O kadar kolay değil," diye araya girdi. Sesi hâlâ hafıftı, sanki gerçek duygularını benden saklamaya çalışıyordu. Ama kendi kanatlarımı çağırmanın karmaşasında bile onu hissedebiliyordum. Gerçek onu. Bana uçmayı öğretemeyeceği için büyük bir hayal kırıklığına uğramış olan o.

"Neden olmasın?"

"Kanatlarım normal şartlarda kesilmedi. Elbette, yaralanma ya da savaş nedeniyle kanatlarını kaybeden melekler bir şifacıya gidip kanatlarını yeniden çıkarmaya çalışabilirler. Büyü de yardımcı olur elbette ama bu..." Bana sırtını döndü.

"Yapma bunu." Pazusunu kavradım ve onu geri çekilmeye zorladım. "Benden saklanma."

"Senden saklanmıyorum; sadece daha fazla acımanı istemiyorum."

Yüzünü bana dönmeyince, bakışlarıyla buluşmak için bir adım attım.

"Yazık mı?" diye sordum. "Sana *acıdığımı* mı düşünüyorsun, Wolf?"

Gözleri benimkileri aradı, donuk şimşek şimdi duyguyla parlıyordu. Yine de bana cevap vermedi; öylece çenesi dikilmiş bir şekilde durdu.

"Senin için hissettiğim acıma değil, Wolf. Bu-

bu-" "Bu ne?"

"*Suçluluk duygusu.*" Kelimeler sanki daha fazla içimde kalamazmı  gibi dışarı fırladı. "Suçluluk hissediyorum. Utanç duyuyorum. Sana, kendime ve tüm bunlara karşı lanet bir nefret hissediyorum."

Gözlerini kırpı tırdı ama hareket etmedi. Karşısında durdum, g  s m kabarıyor, bo azım yanıyordu.

"Suçlu mu hissediyorsun?" diye sordu.

Evet. "Her lanet gün."

"Suçlu mu hissediyorsun?" Yarım adım daha yaklaştı. "Suçluluk duymanı gerektirecek *bir şey* yok Dişi Avcı. Her şeyi mahveden sen değilsin. Sen değilsin."

"Kanatlarının gitmesinin sebebi benim, değil mi?" "Kanatlarımdın gitmesinin sebebi *babam.*"

"Hayatın boyunca babanın hizmetk rı olarak yaşamak zorunda kalmanın sebebi benim. Hepsi bunun içindi." Ellerimi uzattım, yeni kanatlarımı a abildi im kadar açtım ve gerdim. "İstediği bu mu? Çünkü lanet olsun Wolf, hayatını geri alabilmen için bunu ona vermeyi bile düşündüm."

Gözleri karardı. "söyleme."

"Bunu söylemek istemiyorum. Kahretsin, bunu *düşünmek* istemiyorum Wolf, ama gerçek bu! Bu i te iyi değilim!"

"Neyde iyi?"

Cevap vermeye ba ladım ama kendimi durdurdum. Uzun, sakinleştirici bir nefes aldım ve cevap verebilmek için gözlerimi ondan ayırdım, "Seni umursamıyormu  gibi davranmakta iyi değilim."

Wolf aramızdaki mesafeyi nazikçe kapattıktan sonra ellerini yava a  eneme götürdü ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorladı. "Bunu tekrar söyle."

Dilimi ısırđım. Zaten çok fazla şey söylemiştim. "Senden nefret ediyorum," diye nefes aldım. *Bariz bir yalandı.*

Dudaklarıma bakarak gülümsedi. "Benim vahşi, vahşi avcım." Dudaklarını dudaklarıma yakla tırdı - benden sadece bir nefes uzakta ama dokunmuyordu. Beni tam olarak  pmedi, sadece alay etti, sanki beni ilk kez g r yormu  gibi, sanki bana ilk kez sarılıyormu  gibi beni içine aldı. "Beni bir daha  nemseyece ini hiç d   nmemi tim." Sesi  atalla tı. G  s m sıkı tı.

"İstemedim," diye nefes aldım. "Her şeyden sonra olmaz. Bir daha kimseye g venebilece imi hiç d   nmemi tim, özellikle de sana."

Aramızdaki bağdan sadece acının en zayıf dokunuşu akıyordu, ama ellerimi beline götürdüm ve başka bir şeyin onu kapladığını hissettim.

"Seni hak etmiyorum," diye fısıldadı, Altın Şehir'deki ilk gecemizde, babasının önünde bana fısıldadığı şeyin aynısını. Kanatlardan önce. Her şeyden önce. "Ama hayatımın geri kalanını bunu telafî etmek için seve seve harcayacağım."

Beni öpeceğini sandım ama durdu ve sırttı. "Şimdi arkanı dön." Geri çekildi ve ben anında vücudunun sıcaklığını özledim. "Takdire şayan birçok özelliğin var Dişi Avcı, ama bunlar..." Kanatlarımı incelerken sessizce ılık çaldı. "*Bunlar* etkileyici."

Onlara bakabilmesi için yüzümü duvara döndüm. Wolf'un kanatlarına hiç benzemiyorlardı. Wolf'un melek kanatları vahşi ve kaslıydı ama aynı zamanda yumuşak ve okşayıcıydı.

Hayır, bu kanatlar keskindi. Yumuşak ya da okşayıcı hiçbir yanları yoktu. Gücümün içlerinde hareket ettiğini hissettim ve nefesimi kullanarak bu gücü dışarı çıkmaya zorladım, omurgamın tabanında gerginliği hissedene kadar kanatları daha da genişlettim.

Wolf'un parmakları pantolonumun belinde geziniyor, gömleğimin eteğiyle oynuyordu. Diğer eli sol kanadımın ucuna indiğinde nefesimi içime çektim.

Daha önce hissetmeye hiç yaklaşmadığım bir duyguydu. Elinin her dokunuşu sinirlerimi çılgına çeviriyordu. Kanatların pek bir hissi yoktu ama sanki sadece onun için yapılmışlar gibi onun dokunuşuna karşı hassastılar.

"Sana nasıl dokunduğumu hissetmeme izin ver," diye fısıldadı. Ne demek istediğini hemen anladım. Zihinsel kalkanları bağıma indirdim ve hassas hissi içinden geçmeye zorladım.

Kurt bıyık altından güldü. "Şimdi sana kendi kanatlarımla bana onca zaman nasıl işkence ettiğini göstereceğim."

"Ben nasıl-" Wolf'un sağ elinin gömleğimin arkasından kaymasıyla kesildim. Avuç içi kürek kemiklerimin arasından yukarı doğru kayarak kanatlarımın her iki tabanını kıl payı sıyırdı.

Kalçalarımın arasında hemen bir ısı birikti.

Sonra hafifçe itti, ellerimi destek için duvara bastırana kadar beni ileri doğru yönlendirdi.

"İşte benim kızım," diye fısıldadı.

Sonra gömleği tamamen yırtıp attı.

Nefes nefese kaldım, dönüp ona bakmaya başladım ama elini sırtımda sabit tuttu. "Sana şöyle bir bakmama izin ver," dedi, nefesi enseme gıdıklıyordu. "Ne kadar güçlü olduğunu görmeme izin ver."

Sesindeki alçak hırıltı tüm bedenimi ürpertti. Önünde ince bir göğüs bandından başka bir şeyle durmuyordum, bu da önemli olan herhangi bir şeyi örtmek için çok az şey yapıyordu.

Ama Wolf'un tüm vücudu benimkini örtecek kadar büyüktü. Wolf iki elini enseme koyup beni sıcaklığıyla sarmaladığında serin esinti kayboldu. Sonra o sıcak ellerini yavaşça çıplak sırtımdan aşağı kaydırды.

"Kurt," diye uyardım, kalçalarımı birbirine kenetleyerek. "Benimle alay ediyorsun." Parmakları kanatlarımın dibine zar zor değdi ve tüm vücuduma ısı patlamaları gönderdi.

"Evet," diye kıkırdadı sessizce. "Evet. Ve sen de iyi bir Dişi Avcı olacaksın ve bana izin vereceksin."

Wolf sırtımı kavradığında kelimelerim boğazımda düğümlendi. Elleri o kadar büyüktü ki, bana masaj yaparken parmaklarının uçları neredeyse göğüslerimin kenarlarına değiyordu, avuç içlerini kaslarımda gezdiriyor ve beni sıcaklığıyla kaplıyordu.

Wolf'un kahkahasının nefesi çıplak omzuma çarpana kadar inlediğimin farkında bile değildim.

"Kanatlar çok hassas olabiliyor," diye alay etti. Bunu kanıtlamak için parmaklarını narin yüzeyde gezdirdi. Tepki olarak ürperdim ama o orada durmadı. Ellerini tepesine kadar götürdü, sonra da en dibine kadar indirdi. "Özellikle rüzgâr gibi hafif dokunuşlara karşı hassastırlar."

Sonra onlara üfledi ve sırtımdaki tüm kasların gerilmesine neden oldu.

Ama elleri yine üzerimdeydi, beni duvara bastırıyor, ben onun avucunda titrerken beni sabit tutuyordu.

"Sana bu kadar işkence ettiğimi hatırlamıyorum," diye iç geçirdim. "Kanatlarını yalnız bıraktım."

Dudakları omzuma konup sırtıma doğru ilerlemeden önce beni hafifçe öptüğünde nefesim kesildi.

Kendi kanatlarımı göremiyordum ama gerildiklerinden, büküldüklerinden, sıkıldıklarından emindim. "Kurt," diye inledim.

Durmadı. Ellerini kanatlarımın üzerinde gezdirdi, şimdi onlara tamamen masaj yapıyor, tamamen avuçluyordu.

"Evet, Dişi Avcı?"

Sırtımın en alt kısmına tekrar dokundu, sonra parmaklarını boynumun dibine kadar takip etti.

"Gömleğimi mahvettiğini biliyorsun," diye mırıldanmayı başarıyorum.

Onu göremiyordum ama kendi kirli gömleğini vücudundan sıyırırken onu hissedebiliyordum.

"İşte," dedi. Yüzümü ona döndüğümde, onu küçük ışık izinin içinde gömleksiz buldum. "Al bunu."

Öne doğru eğilip uzanmış gömleğine uzanırken açıkta kalan bedenimi örtmedim ama son anda geri çekti.

"Gerçekten mi?" Ben sordum. "Burada üstsüz dolaşmamı mı istiyorsun?" Gözleri tüm vücudumda gezindi. "Belki de istiyordumdur."

"Peki," dedim iki elimi kalçalarımın altına koyarak. "Sen bilirsin o zaman. Ben eve, Jessiah'ın yanına gideceğim."

Yeraltı mağarasından çıkmaya başladım, Wolf gömleğini arkamdan başıma geçirmeden önce ancak iki adım atabildim.

Tökezledim ama çabucak doğruldum ve gömleğin geri kalanını giydim, kumaş etraflarına yerleşirken kanatlarımı gerdim.

"Ne?" Alay ettim. "Fikrini mi değiştirdin?"

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda ürperdim. Aç, ahlaksız, sahiplenici bir şey orada oyalanıyor, bekliyordu. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca, onun gerçekte ne kadar yırtıcı bir hayvan olduğunu unutmak kolaydı.

"Seni böyle görebilecek tek kişi benim," diye hırladı. "Sadece ben."

Cevap vermek, tartışıyormuş gibi yapmak için ağzımı açtım ama Wolfun gözleri arkamdaki bir şeye takıldı. Artık gömleksizdi ama kılıcı her zaman hazır bir şekilde belinde duruyordu.

Arkamda gördüğü şey karşısında gözlerinde beliren bakış, elimin Venom'a uzanmasına neden oldu.

Vücudum canlandı, adrenalinim yükseldi ve kulaklarım beni dinlemeye başladı. Kanatlarımı kontrol eden bu yeni güç dalgasıyla bile, rehberlik için Wolf'a baktım.

Arkamda bir şey izliyordu. Bir sopanın kırıldığını duydum, sonra bir tane daha.

Etrafımda döndüm ve Venom'u kılıfından çıkararak elimi kaldırdım, dövüşe hazırdım.

Ancak bizi hançerler ve şiddet karşılamadı. Hayır, karşımızda hepsi siyah giyinmiş, yüzlerinin yarısına kırmızı boya bulaşmış bir grup kadın ve erkek duruyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu grubun önündeki erkek.

Wolf bir adım öne çıkarak koruyucu kolunu omzuma doladı. "Buraya sadece bir ziyaret için geldik. Kötü bir niyetimiz yok."

Grup yeni kanatlarıma, hançerime, her şeye bakarak beni tartarken, kanatlarımı esnetmek için elimden yaparak doğruldum. Sanki doğrudan ruhuma bakıyorlarmış gibi hissettim.

"Siz değil," diye sordu arkadaki bir kadın. "O."

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama Wolf enseme hafifçe sıktı. "Onun neden burada olduğunu biliyorsun."

Önümüzdeki grup -tüm vampirler- orada öylece durmuş, gözlemliyordu. Hiçbiri silahına uzanmadı. Bir tanesi bile savunmaya geçmiş gibi görünmüyordu.

"Biz hazırız," dedi öndeki erkek. "Aylardır bekliyoruz."

"Yaz ekinoksunda evlendik," diye yanıtladı Wolf. Neler olduğunu ve neden birdenbire bu rastgele vampirleri tanıdığını merak ederek dikkatimi ona çevirdim. Bunlar Abigail'i kaçıranlarla aynı kişiler miydi? "Sanırım babam önümüzdeki bir iki gün içinde tüm gücüyle burada olacak."

Konuşan Wolf'tu ama yine de tüm gözler benim üzerimdeydi. Konuşmak için kendime güvenmiyordum, hareket etmek için kendime güvenmiyordum.

"Söylediğiniz kadar güçlü mü?" diye sordu öndeki erkek.

Wolf usulca gülümsedi ve cevap vermeden önce başparmağını enseme sürttü: "O hayal edebileceğimizden bile daha güçlü."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Dönmek istedim, kaçmak istedim, çılgılık atmak istedim. Neden benim hakkımda bu şekilde konuşuyorlardı? Ve bu insanlar da kimdi?

Vampirler, evet. Burada saklananlar, tahmin etmeye başlamıştım.

Wolf'un buraya araştırmak için gönderdikleri.

Bunu düşününce içimi bir tedirginlik kapladı. Kime güveneceğimi bilmiyordum. Wolf iki taraflı oynuyordu. Bu gizlice dolaşmaktan daha fazlasıydı. Wolf'un şerefsiz babasına karşı gelmekten daha fazlasıydı.

Bu başmeleğe karşı bir isyandı.

Grubun arkasındaki kadın diz çöktüğünde tüm düşünceler sona erdi. Bir diğeri de aynısını yaptı. Sonra bir başkası... Önümüzdeki grubun tamamı başlarını eğerek diz çökene kadar hepsi diz çöktü.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Wolf eğilip kulağıma fısıldadı, "Kan kraliçesine selam olsun."

Wolf beni kuleye, en üst kata çıkan devasa merdivenlerden yukarı, Jessiah'nın bizi beklediği süite götürdü. Biz yaklaşırken bize bakmadı bile, sadece tavana odaklanmış bir şekilde kanepeye yayıldı, beyaz meleş

Kanatlar her iki tarafta da gevşemiş.

Onu gördüğümde göğsüm sıkışmıştı. Wolf da aynı şekilde sallanırdı, siyah kanatları hesaba katılması gereken bir güçtü.

"Döndük," diye duyurdum. Wolf doğruca yanımdan geçip dün gece uyuduğum odaya girdi.

Belli ki Jessiah'yla konuşmuyordu.

Ama Jessiah bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Sonunda yüzünü bana döndüğünde gözleri büyüdü. "Vay, vay, vay," diye mırıldandı. "Birileri sonunda sihirlerini kontrol etmeyi mi öğrendi?"

"Bilmiyorum," diyerek gücümü dışarı ittim ve kanatlarımı açmak için elimde kalan tüm kontrolü kullandım. "Neden bana söylemiyorsun?"

Gülümsedi ve çenesi açık bir şekilde kanatlarıma bakarak kendini kanepeden aşağı attı.

"Kahretsin," diye iç geçirdi. "Bu kanatlar çok büyük. Bir vampir için çok etkileyici Huntır, senin soyundan biri için bile." Kanatları tam olarak görebilmek için yana çekildi ve yavaşça başını sallayarak onayladı. "Yıllardır böyle fae kanatları görmemiştim. Büyün... *çok güçlü* olmalı."

"Bu inanılmaz," diye iç geçirdim. "Çok normal geliyor, sanki bunca zamandır kanatlarım olmalıymış gibi."

Hafifçe gülümsedi. "Hayatını çok daha kolaylaştırırdı, değil mi?" Yüzü yavaşça düştü, neşeli Jessiah'a açılan küçük pencere yavaşça kayboldu.

İkisi de acı çekiyordu. Bunu biliyordum. Babalarının ikisine de gerçekten zarar verdiğini görmek için dahi olmaya gerek yoktu. Yine de Jessiah pislik değildi ama Wolf'un üzerine bu şekilde gitmeye hakkı yoktu.

"Sakın ," dedi.

"Hiçbir şey söylemeyecektim!"

"Öyleydin. Bunu yüzünde görebiliyorum." Döndü ve tekrar kanepeye .

Bir elimi kalçama koydum. "Peki, söyle bakalım, ne söylemeyi planlıyordum?"

Jessiah tiz bir sesle cevap vermeden önce kanepede rahatladı, "Kardeşine karşı büyük bir pisliktin, Jessiah. Özür dilemelisin. O şeyleri söylemen adil değil, vesaire, vesaire."

Geriye doğru bir adım attım. "Vicdan azabı çekiyor gibisin. Belki de bu kalbinin sana özür dilemeni söylemesidir. Seni bilmem ama ben kaderin önünde durmazdım-" Sözlerim, bana doğru tozlu bir yastık fırlatmasıyla kesildi. Yastığı hızla savuşturdum, güvenliğim için yatak odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Odadaki enerji anında değişti.

"Onu görmezden gelmek zorunda değilsin," dedim. Wolf sırt üstü uzanmış, yatakta beni bekliyordu. Kirli botlarımı tekmeledim, hançerimi kemerimden çıkardım ve yüzüstü yatarak ona katıldım.

Dışarıda güneş hâlâ tepedeydi ve ben çok yorgundum. Asmodeus tarafından alındığımdan beri pek şey yapmamıştım. Seyahat, keşif, kanatlar. Yeni yorgunluk dalgası üzerime ağır ve acımasızca çöktü.

"Onu görmezden gelmiyorum," diye fısıldadı Wolf, sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçak tutmaya dikkat ederek. "Sadece bir daha konuştuğunda kılıcımı inciklerine saplamamak konusunda kendime güvenmiyorum."

"Doğru," diye cevap verdim. "Yani, görmezden gelmek."

Gözlerimin bir saniyeliğine kapanmasına izin verdim. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve beni yorgunluğun daha da derinlerine çekiyordu.

"Kanatlarını geri çek," dedi. "Sihri daha çabuk yenileyeceksin."

İçimdeki gücün titremeye başladığını hissedebiliyordum, sanki ruhumun derinliklerindeki sihir kuyusunu boşaltmışım gibi. *Geri çekilmek*. Sanki bu kadar kolaymış gibi. Kendimi yıpranmış ve dengesiz hissediyordum; hissettiğim son şey duygularım üzerinde kontrol sahibi olmaktı.

"İşte." Wolfun eli sırtıma indi ve geniş gömleğinin içinden her iki kanadın tabanında gezindi. "Burada rahatla."

Bir nefes verdim ve Wolfun dokunduğu kasları gevşetmeye çalıştım. Gerçi onun dokunuşu beni böyle etkilediğinde bu çok zordu.

"Orada saklanıyorlar," diye fısıldadım. "Bekliyorlar." Birkaç vuruş geçti. "Seni bekliyorlar."

Bir nefes daha aldım ve omuzlarımın daha da gevşemesine izin verdim. "Onlara yardım edemeyeceğimi biliyorlar mı?" Bu sözler boğazımı yaktı. Önümde diz çökerken öyle umutlu görünüyorlardı ki, sanki onları kurtaracak, krallıklarını yeniden inşa edecek kişi gerçekten ben olacaktım gibi.

Eli sırtımda yumuşak, yatıştırıcı daireler çizmeye başladı. "Derin nefes al, Dişi Avcı. Gücünü kendine geri çek."

Emrettiği gibi yaptım, her şeyi merkezime geri çekmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Bedenime dolan güç dallarına odaklandım ve teker teker kalbime doğru sürünerek geri çekildiklerini hayal ettim.

"Onlara nasıl yardım edebilirim?" Devam ettim. "Kendi lanet kanatlarımı bile kontrol edemiyorum."

Eli bir daire daha çizdikten sonra durakladı. "Kendine yeterince değer vermiyorsun."

Gözlerimi kırıştıtırıp açana ve etrafımda sadece büyük kanatların olması gereken odayı görene kadar neden bahsettiğini anlamamıştım.

Hells. "Bunu hissetmedim bile."

"Bu iyi bir şey," dedi. "doğal olduğu anlamına geliyor."

"Onlarla pratik yapmak için yıllarım olsaydı, sihrimi keskinleştirmek için yıllarım olsaydı, kanımla pratik yapsaydım, belki-"

"Yıllara ihtiyacın yok. Sen tam olarak olduğun gibi mükemmelsin."

Onu görebilmek için başımı yastığın üzerine çevirdim. Çoktan bana bakmaya başlamıştı, gözleri karanlıktı ve sırtımda kanatlarımın olduğu yeri izliyordu.

"Bizim için savaşacaklar, değil mi?" diye sordum.

Çenesi sıkıştı. "Bizim için değil. Bizimle birlikte."

"O biliyor mu?" Yatak odasının kapısına doğru baktım. "Onlarla ne planladığınızı biliyor mu?"

Wolf bakışlarını tekrar indirdi. "Bunu yapmazsa onun için daha güvenli olur ama zamanı geldiğinde doğru tarafı seçeceğinden eminim."

Uyku çabuk geldi.

Wolf'un eli sırtımdan hiç ayrılmadı.

Bölüm 19

WOLF

"T "Görev olaysız geçti," diye yalan söyledim, mümkün olduğunca sıkılmış görünmek için elimden geleni yaparak. Luseyar ve Asmodeus büyük masanın en ucunda oturmuş, Jessiah ve benim soramadığımız sorulara cevap istiyorlardı.

Cevap ver.

Hep aynı lanet şeydi.

"Scarlata'da başka kimseyi görmediniz mi?"

Omuz silktim. "Burası ormanla kaplanmış. Harabelerin hiçbir yerinde kimsenin yaşadığına dair bir iz yok. Sessizdi."

Luseyar benden başka bir yere bakmakla meşguldü. *Hâlâ* öyle. Ama Asmodeus bakışlarını kardeşime kaydırmadan önce bana uzunca bir süre ters ters baktı. "Ve sen buna katılıyor musun?"

Jessiah sandalyesinde arkasına yaslandı. Eve yaptığımız uzun yolculuktan sonra bile kendinden emin ve derli toplu görünüyordu. O kadar iyi bir yalancıydı ki, hayatında başka hangi konuda yalan söylediğini merak etmeden duramıyordum.

"Katılıyorum," diye ekledi Jessiah. "Krallığın tüm harabelerini ve çevresindeki alanları araştırdık. Hiç kimseden iz yoktu, aç olanlardan bile. Yollarına devam etmiş olmalılar."

Asmodeus bir parmağını çenesine vurdu. "Dışarıda bir yerdeler. Eğer Scarlata'da değillerse, başka bir yerdeler ve bizi bekliyorlar."

Uzun bir nefes aldım, yüksek sesle nefes verdiğimden emin oldum.

Bakışları bana kaydı. "Özür dilerim evlat, seni rahatsız mı ediyoruz?"

Gözlerimi devirdim. "Yolculuğumuzdan çok yoruldum ve burada durup size -bir kez daha- yolculuğumuzun olaysız geçtiğini söylemekten çok daha iyi yapacak işlerim var."

Sözlerimi değerlendirdi. Riskliydi, ama genellikle düzenli olarak benim tutumumla uğraşmaktansa beni kovmayı tercih ederdi.

"Peki," diye tersledi. "Her neyse, düğün için hazırlanmalısın. Ekinoks yaklaşıyor ve ben o zamana kadar Hunttyr'in gücü hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyorum. Neler yapabileceğini öğren. Sabrım giderek azalıyor. Sanırım sana karşı, adamlarımdan birinin onu zorlamasından daha açık sözlü ."

Göz ucuyla Jessiah'nın yer değiştirdiğini gördüm.

"Bana onun neler yapabileceğini göstermeye başlamazsan, bilgiyi başka bir yoldan almak zorunda kalacağım. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım, dilimi ısırdım ve avuçlarım kanayana kadar yumruklarımı sıktım. "Anlaşıldı."

"W Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Hunttyr sordu. "Ona kanatlarımı mı göstereceğim? Moira'da neredeyse yaptığım gibi kan döküp ortalığı yakıp yıkayım mı? Daha aç olanları heykellere mi ölmek dönüştürürüm? mi?"

"Artık bir vampir olarak olgunlaştın," diye açıkladım. "Büyün Moira'da olduğundan çok daha güçlü olacak."

"Harika," diye mırıldandı. "Çünkü bu hiç de korkutucu değildi."

"Kanatlarını çağırdın, değil mi?" Kendimi kapıdan uzaklaştırdım. "Bu, kanımı içene kadar erişemediğin bir sihirdi."

Durakladı. "Kendi kanınız hakkında çok iyi düşünüyor olmalısınız."

Bir adım daha yaklaştım. "İçtiğin herhangi birinin kanı olabilirdi. Ama benim kanımdı, çünkü *her zaman* benim olacak."

"Bunun neresi adil?" İri, yuvarlak gözleri yatağın kenarında oturduğu yerden bana baktı. "Diğer insanlardan içiyorsun. Sen

Bahse girerim pek çok başka insan da içmiştir."

İçimdeki sahiplenme ateşi alevlendi. "O farklıydı. Ne olduğumu bilmiyordun; hayatta kalmak için senden beslenemezdin."

"Peki ya şimdi?" Sırtışı düştü. "Altın Şehir'e geldiğimizden beri besleniyorsun. Kesinlikle benden değil."

Yumruklarımı sıktım ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım. Kahretsin, onun kanını düşünmek bile beni lanet bir kasırgaya sürükledi.

"Senden beslenmemi mi tercih edersin?" Havada yoğun bir gerilim vardı. "Beni hayatta tutan şeyin senin kanın olmasını mı istiyorsun Dişi Avcı?"

Gözlerinden şehvet dolu bir bakış geçti ama gözlerini kırıştırdı ve boğazını temizledi. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum, artık değil."

Acı göğsüme saplandı. Bir adım geri attım.

Cevabın bu olacağını biliyordum. Onu çok incitmişim; güvenine çok fazla ihanet etmişim. Scarlata'da aramızda olanlar... öpüşmeler... her şey, yine de aynı değildi.

Çünkü asla zamanda geriye gidip ona söylediğim her şeyi, yaptığım her şeyi, onu kullandığım her şeyi geri alamazdım. Zamanda geriye gidip aramızdaki şeyleri düzeltemezdim.

Aramıza biraz daha mesafe koyarak bir adım daha geri çekildim. "Kesinlikle," diye mırıldandım. "İhtiyacın olduğu her an kanım senindir Dişi Avcı." Bu sözleri söylerken ona bakamıyordum. "Ama sen olmadığın sürece kimden içtiğim konusunda endişelenmene gerek yok."

Aramızdaki bağı hissettim, diğer taraftan gelen duyguları algılamaya çalıştım.

Rüzgârda uçuşan bir koku gibi hafif bir fısıltı duydum. "Her neyse," diye tekrar başladım, "büyü eğitimine devam etmeliyiz.

Asmodeus'a bir şey göstermeliyiz, bu yüzden ekinoksta gafıl avlanmaktansa şimdiden plan yapmamız daha iyi olur."

Arkamı döndüm ve kapı koluna uzandım.

"Bekle," diye başladı, "şimdi mi demek istiyorsun?"

"Kanınızdaki gerçek gücü bulmak için sadece birkaç haftamız var. Zaman sahip olmadığımız bir lüks. Beni takip et Dişi Avcı."

Şaşırtıcı bir şekilde, tartışmadan beni takip etti. Belki de durumun ne kadar vahim olduğunu, Asmodeus meseleyi kendi eline almadan önce büyüsunü kontrol altına almak için ne kadar az zamanımız olduğunu anlamıştı. Ve bu sefer kendimi tutmadım. Huntyr'i hem zihinsel hem de fiziksel olarak izin verdiği kadar zorladım.

Havada bir şeyler değışti. Hafiflik, durumla ilgili şakalar çoktan gitmişti. Artık sadece bizimle ilgili değildi. Sadece Hunttyr ve ben, çatışmalarımız, onun hayatta kalma mücadelesi değildi.

Diğerleri hayatta kalması için ona güveniyordu. Diğerleri savaşması için ona güveniyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

HUnTYr

Wolf ve ben Moira'da birlikte eğitim almıştık ama böylesini hiç görmemiştim. Sanki içinde derinlerde bir şey serbest kalmış gibiydi, sanki o akademide birlikte çalıştığımız süre boyunca kendi gücünü saklıyordu.

İlk birkaç gün, sabahları yataktan zar zor kalkabiliyordum. Wolf sık sık taktik antrenman dersleri vererek vücudumu zorlamakla kalmıyor, aynı zamanda her gün sihrimi kesinlikle tüketiyordu.

Büyümem gerektiğini sanıyordum. Kanımda, yapabileceklerimde özel bir şeyler olması gerektiğini sanıyordum.

Kesinlikle öyle hissettirmiyordu.

"Bir molaya ihtiyacım var," diye nefes nefese kaldım. Eğildim ve iki elimi dizlerimin üzerine koyarak kendimi destekledim. "Kahretsin, bunun bu kadar zor olduğunu hatırlamıyorum."

"Çünkü Moira'da büyüne neredeyse hiç dokunmadın bile. Orada sana öğrettikleri şey temel bilgiler bile değildi."

"Gerçekten mi?" Siyah saçlarımı kenara ittim ve ona baktım. "Ben öyle hatırlamıyorum."

Wolf iki elini terli beline koyarak alay etti. "Orada olmaktan, sana öğrettiklerini öğrenmek için çırpınışını izlemekten nefret ediyordum. Ne hakkında konuştukları hakkında neredeyse hiçbir fikirleri yoktu."

Birkaç büyük yudum daha aldım ve sonunda nefesimi tuttum. "Nasıl? Moira nasıl var olabilir ki?"

Aşkın'ın diğer tarafı mı? Herkesi ölüme gönderdiklerini nasıl bilmezler?"

Kurt omuz silktilti. "Baş meleklere güveniyorlar. Tek başına bu bile muhtemelen bir insanın yapabileceği en tehlikeli şeydir."

"Dikkatli ol," diye uyardım. "Buralarda kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezsiniz."

Wolf bir adım daha yaklaştı, gözleri karardı. "Kimin dinliyor olabileceğinin her zaman çok farkındayım."

Güvenli olmayan bir yerde büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Her lanet olası dönüşte tehlike için omzunun üzerinden bakmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. "Burada bir vampir olarak yaşamak zor olmalı."

Başını eğdi, zihni takip edemeyeceğim bir yere kaçtı. "İzole ediciydi, kafa karıştırıcıydı. Babam bu krallığa vampirleri getirmişti ama hiçbir şey beni tanrıçaya kurban ettiğinde olacıklara hazırlayamazdı."

Nefesim kesildi. "Era bunun olmasına nasıl izin verdi? Tanrıça seni bir vampire dönüştürmesine nasıl izin verebildi?"

Wolf başını salladı. "O gün benimle konuştu. Başta rüya olduğunu sandım ama sonra..." Durakladı, devam etmeden önce boğazını temizledi, "bana eninde sonunda anlayacağımı ve yapılması gerekeni yaptığını söyledi."

Bu sözler beni duraksattı. "Tuhaf," diye mırıldandım.

"Garip olan ne?"

"Transcendent sırasında da benzer bir şey söylemişti, ikimiz de -İkimizin de öldüğünü sandıktan sonra." Ona Era'nın bana onunla kalmamı söylediğini söylemek istemiyordum, özellikle de daha sonra olan her şey çok korkunç olduğu için.

"Acaba kastettiği şey bu muydu?" diye devam etti Wolf. "Kanın bir şeyleri değiştirebilir Huntır. Gücün bir şeyleri değiştirebilir."

Wolf'un yatak odasında bıraktığı kitaplardaki pasajları düşündüm. "Bununla ilgili bir şeyler okumuştum, aç olanları yok edebilecek kana sahip güçlü biriyle ilgili. Annemin bir tedavi aradığını söylemiştin ve şimdi de bu..." Wolf'a baktım, bir tür tepki bekliyordum ama beni duyduğunu gösteren tek şey çenesinin sıkıca kenetlenmesiydi. "Benim, değil mi? Baban tüm yapabilecek, onları kontrol edebilecek ben olduğumu düşünüyor."

Wolf bana cevap vermedi. Cevap zorunda değildi.

"O yanılıyor," diye devam ettim, sesim hafifçe titriyordu. "Hatalı olduğunu biliyorsun Wolf."

"Hayır, istemiyorum." Gözleri aç bir parıltıyla benimkilerle buluştu. "Kanında tattığım şey, daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım Huntыр. Sende özel bir şey var. Şu kanatlarına bir baksana. En son ne zaman böyle kanatları olan birini gördün?"

Sertleştım. "Aç olanlar ormanda bize saldırdığında ne olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ben gördüm. Jessiah da gördü."

"Bu bir kazaydı. Bunun benim gücüm olup olmadığını kim bilebilir? Bunu bir sır olarak saklamamız gerektiğini söyleyen sendin Wolf. Bunu korumakta bu kadar kararlı olan sendin." Onu anlayamadım! Bir saniye önce Scarlata'da gördüklerimiz hakkında bana gizlilik yemini ettiriyor, sonra da beni sömürmek istiyordu.

"İşler değişti Huntыр. Sabırsızlanmadan önce ona neler yapabileceğini göstermek için hazırlanmalıyız."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Ona sihrimin hiçbirini gösteremem Kurt! Bana yapabilecekleriyle olmaz!"

"Başka seçeneğimiz yok. Eğer ben senden alamazsam, başkası ." "*Her zaman* bir seçeneğimiz vardır!" Duygularım sözlerime sızdı. "Bu çok ileri, Wolf. Seninle evleneceğim. Onun tarafındaymışım gibi davranacağım ama ona gücümü göstermeyeceğim. Beni kullanacak. Beni... Cehennem, bilmiyorum bile

öğrendiğinde sihrim ne yapacak!"

Başmeleğin varlığını onu görmeden önce hissettim. Wolf'un arkasından odaya girdi.

Ve sonra Asmodeus'tan yavaş bir alkış geldi.

Kurt kaskatı kesildi, gözleri uyarırcasına bana dikildi.

"İyi iş, evlat," dedi Asmodeus. "Görünüşe göre henüz benimle paylaşmadığın birkaç şey biliyorsun. Bunu düzeltmek ister misin? Yoksa ben mi yapayım?"

Wolf'un duruşu anında değişti. "Sana söylemeyi planlıyordum," dedi, "kız hazır olur olmaz."

Ne haltlar dönüyordu?

"Aradığım kişinin sen olduğunu biliyordum." Wolf'un yanında durmak için bir adım öne çıktı, iğrenç gözleri vücudumda geziniyordu. İçimdeki her şey onun bakışlarından kaçmamı istese de çenemi dik tutmak için mücadele ettim. "Sadece bunu doğrulayacak bir şeye ihtiyacım vardı."

"Hiçbir şeyi kanıtlayamazsınız," diye tükürdüm.

"Belki de deęil," diye itti Asmodeus. "Ama oęlum senin korunmaya deęer olduęunu dūşünüyor gibi görünüyor, bu da gerçekten güçlü olduęun anlamına geliyor."

Wolf'a bakmaya cesaret edemedim. Bu onun Scarlata'da gördüğümde tamamen farklı bir versiyonuydu. Bunu beni korumak için mi yapıyordu? Sikerim böyle işi! Korumanın canı cehenneme! Bu artık o ve benden çok daha derin bir şeydi.

Scarlata her şeyi değiştirdi.

"Senin için planladığım harika şeyler var Huntyraina. Güçlü, harika şeyler."

Ona bakarken hiçbir şey söylemedim, panik göğsümü pençelemeye başlamış, bedenimi ele geçirmek için yalvarıyor olsa da.

"Şimdilik bu kadar yeter," diye açıkladı Asmodeus. "Odana dön ve dinlen Huntyraina. Başımıza gelecekler yüzünden buna ihtiyacın olacak."

İkinci kez düşünmedim. İkisini de iterek geçtim ve Wolf'un yatak odasına geri döndüm, beni takip etmediği için minnettarım.

Başından beri planı bu muydu? Ona güvenmemi sağlayıp sonra da beni buraya, Asmodeus'a geri getirmek mi? Asmodeus'un orada bizi dinlediğini biliyor muydu?

Odaya koşup kapıyı arkamdan çarparken gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü.

Kimseye güvenme.

Bunu neden unutup duruyorum ki?

Bölüm 21

WOLF

I Jessiah'ın kapısını temkinli bir şekilde çaldım. Huntыр ve kardeşim arasında, kardeşimle barışmanın daha kolay olacağını düşündüm.

Ayrıca, Huntыр'ın bugün olanlardan sonra sakinleşmek için biraz alana ihtiyacı vardı.

Jessiah iki saniye içinde kapıyı açtı ve içeri girebilmem için kenara çekildi. "Biraz burada saklanmamın sakıncası var mı?" diye sordum.

Yüzü hemen yumuşadı ve ben içeri girerken kapıyı arkamdan kapattı. "Sanırım sihrinin bir kısmını göstermekten pek heyecan duymadı?"

"Hiç de değil."

"Onu güvende tutmak için olduğunu söyledin mi? Ona hiçbir şey vermeseydin kim bilir onunla ne yapmayı planlıyordu. Sen doğru olanı yaptın kardeşim."

Yatağının kenarına oturdum. "Bana resmen kızgın."

"Onu suçlayabilir misiniz?" diye sordu. "Defalarca ihanete uğradı. Sana güvenmek isteyebilir ama burada hayatı söz konusu. Bir an için bile onunla ilgili başka niyetlerin olduğunu düşünürse, geri çekilecektir."

Haklı olduğu bir nokta vardı. "Onunla kavga etmekten nefret ediyorum. O zamanlar her şey çok daha kolaydı-"

"Senin sadece düşmüş bir melek olduğunu düşündüğü zaman mı? Kendisinin sadece bir fae olduğunu düşündüğü zaman mı?" Jessiah alay etti. "Gerçek seni tanıması ve bunun için senden nefret etmesi, sahte versiyonunu sevmesinden daha iyi değil mi?"

"Bunu söylemek senin için kolay."

Jessiah uzun bir nefes aldı. "Ona yaptığın onca şeyden sonra de seni affetmeye hazırdı. Sana yeniden güvenmeye. Denemek için. Hâlâ Asmodeus'un ve onun güç planlarının kısılcı altında çalışıyor olsak bile bu çok şey anlatıyor kardeşim."

O zaman bunu düşündüm, ona gerçekte neler olduğunu anlatmayı, Asmodeus'un çılgınlığına ve aç güç arayışına bir son vermek için yaptığım planı anlatmayı.

Ama Jessiah sadıktı ve şu anda bana ne kadar sadık olduğundan ve sadakatinin ne kadarının hâlâ babamıza ait olduğundan emin değildim.

"Dinle," diye başladım, rahatsız bir şekilde yer değiştirerek. "Senden bir iyilik isteyeceğim." Dudağında bir gülümseme belirdi. "Bu iyi olacak."

"Huntyr'in uçmayı öğrenmesine yardım etmeni istiyorum. Artık kanatlarını çağırabiliyor ve her geçen gün daha da güçleniyor. Sadece onunla birlikte havalanacak birine ihtiyacı var ve ikimiz de bunun ben olamayacağımı biliyoruz."

Jessiah'nın altın rengi gözlerindeki şoku görmeden önce bakışlarımı kaçırdım. "Beni Huntyr'in yakınında istemediğin izlenimine kapılmıştım, özellikle de uçmaya gideceksek."

"İşler değişti."

"Tam olarak ne değişti? Çünkü ona hâlâ aşık olduğumu biliyorum, eğer kastettiğin buysa."

Yorumunu duymazdan geldim ve bir elimi karışmış saçlarımda gezdirdim. "Yanıldığımı fark ettim. Uçmayı öğrenmesi gerekiyor. Onu güvende tutmanın en iyi yolu bu. Ona ben öğretemem ama sen öğretebilirsin. Bu benim ve onu kendime saklamaya yönelik bencil niyetlerimin ötesine geçiyor."

Bana dikkatle baktı. "Altın Şehir'de yaşayan ve ona öğretebilecek başka insanlar da var. Ben olmak zorunda değilim kardeşim. Pek çok fae ve melek bunu fazlasıyla isteyecektir."

"Sen olmalısın," diye araya girdim. "Onunla başka kimseye güvenmiyorum." "Ama bana güveniyorsun?"

Sonunda ona baktım. "Elbette sana güveniyorum, seni lanet olası aptal. Bu krallıkta Huntyr dışında güvendiğim tek kişi sensin."

"O zaman bilmen gereken bir şey var." Donup kaldım. "Neymiş o?"

Jessiah rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve benden başka odadaki her yere baktı. "Birkaç hafta önce Huntyr'i Altın Şehir'de gizlice dolaşmaya çalışırken yakaladım. Onu geri getirdim elbette, ama ona biraz sert davrandım.

Sana karşı bu kadar kaba olduğum için. Bana seninle evlenmeyi kabul edeceğini ve onu bir geceliğine evine götürmeye söz veririm planlarımıza uyacağını söyledi."

Sözlerini çok ama çok yavaş bir şekilde değerlendirdim. "Şaka mı yapıyorsun?"

Kardeşim ellerini havaya kaldırdı. "Kabul ettim çünkü onun kaleye geri dönmesini istiyordum. Onu oraya geri götürmeye hiç niyetim yoktu, özellikle de sana söylemeden."

Hay sikeyim. Midgrave buradan çok uzaktaydı. Oraya uçmak saatler sürerdi ve bu Altın Şehir'den canlı çıkmayı başarırса mümkündü ki bu zaten zor bir işti.

"Kesinlikle olmaz," dedim. "Huntyr'in Midgrave'i bir geceliğine bile olsa ziyaret etmesi şu anda yapabileceği en kötü şey."

"Katılıyorum," dedi Jessiah masumca. "Artık birbirimize güvendiğimiz için sana bundan bahsetmek istedim."

Ona gözlerimi devirdim. Huntyr Jessiah'dan onu geri almasını isteyecekti. Dürüst olmak gerekirse, uzun zaman önce kaçmasını bekliyordum.

Bu konuda kızgın değildim ama onu güvende tutmak istiyorsak böyle bir şey olamazdı.

Uzun bir sessizlik aramızdaki havayı doldurdu. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi. Tüm şakalar sesini terk etti. Bu çok ciddiydi. Bu sözlerinde ciddiydi.

"Yapmayacağını biliyorum. Sadece ellerine dikkat et, tamam mı? Nerede durduğumuzu bilmiyor olabilir ama başka kimse ona sahip olamaz." *Sadece yarı şaka yapıyordum.*

"Endişelenmene gerek yok kardeşim." Jessiah omzuma vurdu. "Benim romantik ilgilerim başka yerde yatıyor. Öyle olmasa bile Huntyr'in sana nasıl baktığını görebiliyorum, her gün sana kızgın olmasından bahsetmiyorum bile."

"Ne? Bunun iyi bir şey olması mı gerekiyor?"

Jessiah sessizce güldü. "Ah evet," dedi. "Bu iyi bir şey."

Bütün günümü yatak odamdan kaçarak geçirdim. Aç olanlardan uzak durmaya dikkat ederek Altın Şehir'de koşuya çıktım ve yemekhanede yemek yedim.

T Tek başıma, acele etmeden. Hunttyr bugün benimle konuşmak istemezdi, olanlardan sonra olmazdı.

Ama tüm bunların onu korumak için olduğunu anlaması gerekiyordu. Uzun vadeli bir oyun oynuyorduk. Hepimiz ölürsek buradaki kötülüğü yenemezdik.

Bu bir al-ver meselesiydi; Asmodeus'a Hunttyr'in gücünün bir kısmını gösterecektik ki o da mutlu olsun, sonra da bir sonraki hamlemizi planlamak için yerimiz olacaktı.

Neden bunu anlayamadı?

Gece yarısını biraz geçe odama dönüyordum ki, bağımız aracılığıyla Hunttyr'in duygularından bir parlama hissettim. Boş eğitim odalarına giden uzun koridordan geçiyordum, yatak odam bağ aracılığıyla hissedemeyeceğim kadar uzaktaydı.

Döndüm.

Hunttyr yakındı.

Adımlarımı hafif tuttum ve duvarları bağımıza kadar yükselttim. Geldiğimi bilmesini istemiyordum. Aradığı şey yalnız kalmaksa, bunu bölmek istemedim. Sadece güvende olduğunu bilmek istedim.

Ayrıca, bu kalede tek başına dolaşmak onun yapacağı bir şey değildi. Yatak odamızdan pek çıkmazdı.

Birden göğsümde bir hayal kırıklığı hissettim. Hunttyr'in diğer duyguları gibi sıcak ve yoğun hissediyordum. Yine de onlara giderek daha fazla alışıyordum. Onun duyguları, benimkiler birbirine karışmıştı ve ikisinin de kalıbı olmadan kendimi farklı hissediyordum. Sanki kendimi yeniden bütün hissetmek, normal hissetmek için ikisine de ihtiyacım varmış gibiydi.

Koridor gittikçe karanlıklaşıyordu. Kulaklarımı dört açtım ama etrafta başka kimseyi duymadım. Sadece Hunttyr'ı hissettim.

Ve sonra, onu duydum. Hafif homurtular, hayal kırıklığının alçak iniltilerini duydum. Burada antrenman mı yapıyordu?

Eğitim salonunun kapısına yaklaşırken her hareketimin sessiz olduğundan emin oldum. Odaya göz atarken karanlık varlığımı gizlememe yardımcı oldu.

Hunttyr antrenman yapıyordu. Ter vücudunu kaplamıştı, siyah tuniği - benim siyah tuniğim- yere diz çökerken ona yapışmıştı.

Ellerini önüne uzatmış, küçük bir alevi tekrar tekrar çağırıyordu.

Odaya girmek için adım attım ama kendimi durdurdum.

Hunttyr sadece antrenman yapmıyordu, sadece efordan terlemiyordu.

Ağlıyordu. Yüzü hafifçe döndü, ay ışığı karanlık odaya doluyor ve ıslak teninden yansıyor.

Hay sikeyim. Göğsüm sıkıştı ve kendime bağlarımı kapalı tutmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Bunlar sessiz ya da huzurlu gözyaşları da değildi. Şiddetliydi, öfkeliydi. Bedenini mahvettiler, büyüsünü mahvettiler.

Bir hıçkırık onu sarsarken ellerini indirdi, kararlı bir nefesle tekrar kaldırdı ve alevi bir kez daha çağırdı. Ne yapmaya çalıştığı beni aşırıyordu.

Ama belli ki başarısız olduğunu düşünüyordu.

"Kahretsin!" diye bağırdı yarı boğuk bir fısıltıyla. Ellerini tekrar bıraktı ve kolları vücudunu sararak tamamen büzüldü.

Sonra kanatları ortaya çıktı.

Muhtemelen duygularına karşılık olarak hızla ortaya çıktılar. Yerdeki çökmüş pozisyonunda ağlarken ilk başta fark etmemiş gibi görünüyordu. Ama fark ettiğinde durakladı.

Nefes aldı.

Sonra yukarı baktı.

Gözyaşları içinde soluk soluğa kalırken ay ışığında boğazı düğümlendi. "Neden?" diye fısıldadı. "Çok yorgunum. Neden hep ben olmak zorundayım? Artık savaşmak istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum." Gözleri titreyerek kapandı, ama o şekilde kaldı - dizleri yerde, kanatları omuzlarından sarkıyor, gözyaşları çenesinden damlıyordu. "Lütfen, lütfen, bana yardım edin."

Huntyr'in tanrıçaya tapacak bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim, ama burada? Dizlerinin üzerinde? Yardım için *yalvardı*.

Mola için.

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak kendimi odadan çıkmaya zorladım. Huntyr güçlüydü, bunu bilen ilk kişi bendim ama hepimizin bir kırılma noktası vardı.

Huntyr sonunda onunkine ulaşmış mıydı?

Koridordan geçip yatak odama doğru geri döndüm. Kalkanımın duvarlarını sıkıca kapalı tuttum. Onları kaldırdığım anda, bir saniye bile gevşediğim anda içeriye neyin sızacağını bilmiyordum.

Acıyı bildiğimi sanıyordum ama Huntyr'i o şekilde görmek bana kelimenin yepyeni bir tanımını gösterdi.

Kendimi durduramadan Jessiah'nın yatak odasının kapısına vurmaya başladım.

Güm, güm, güm. Yumruğumu tekrar kaldırmadan önce birkaç saniye bekledim. *Güm, güm, güm.* "Jessiah!" Seslendim. "Orada olduğunu biliyorum, Jessiah! Seninle konuşmam gerek! Hemen!"

Kapıyı tekrar çalmaya gittiğimde kapı açıldı.

"Kahretsin, Wolf, ne? Bu kadar önemli ne olabilir ki?" "Onu eve götür," dedim.

Yüzü boş kaldı. "Ne?"

"Huntyr senden onu Midgrave'e geri götürmeni istedi. Onu götürmeni istiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. "Cidden onu yeni kanatlarıyla oraya kadar uçurmamı mı istiyorsun?"

"Ona yarın uçmayı öğretebilirsin. O hızlı öğrenir, iyi olacak." Boğazım düğümlendi ama yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Jessiah bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunun tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun?" "Yakalanmayacağından emin olacağım. Yarından sonraki gün, sen

Ona kanatlarını nasıl kullanacağını öğret. Güneş batana kadar bekleyin."

Tartışmaya, bana bu planın ne kadar çılgınca olduğunu söylemeye hazırdım. Ama başını sallamadan önce bana göz kırptı. "Bu ani fikir değişikliği de neyin nesi?"

"Umudunu kaybediyor," diye cevap verdim, Jessiah'ya sırtımı döndüm, böylece yüzüne bakmak zorunda kalmayacaktım, "Tutunmak için elinde kalan tek şey bu olabilir."

Bölüm 22

HUnTYr

I Sefil şatonun karanlık koridorlarında sürünerek ilerledim ve Wolf'un yatak odasına geri dönerken tek bir kişiye bile rastlamadığımdan emin oldum.

Yorgun düşene kadar antrenman yapmak saatlerimi aldı, asla olmam gerektiği kadar güçlü olamayacağımı fark etmem saatlerimi aldı.

Lanet bir kraliçe. Bir lider. Bir vampir. Ben bunlar olamazdım. İnsanları özgürlüğe götüremezdim, ölü bir krallığı küllerinden diriltemezdim.

O ben değildim.

O insanlar -bana güvenen herkes- yanıldılar. Bana inandıkları için yanıldılar.

Büyüm kemiklerimi titretiyor, içimde takırdıyordu ama onu asla kontrol edemiyordum. İstedğim şekilde değil.

Daha iyi olmak istedim. Gerçekten istedim. Ama kendimi çok zayıf hissediyordum. Çok güçsüz. Çok beceriksiz.

Ben kraliçe değildim. Kurtarıcı değildim.

Herkes bunu ne kadar erken fark ederse o kadar iyi olur.

Yatak odasına girdiğimde Wolf sırtı bana dönük uyuyordu ve bunun için minnettardım. Yüzümdeki her duyguyu incelemesine, terli bedenimi ya da kızarmış tenimi sorgulamasına ihtiyacım yoktu.

Sadece biraz huzur istedim.

Wolf, "Jessiah yarın ilk iş sana uçmayı öğretecek," demeden önce botlarımı tekmeleyip banyo kapısına yöneldim. Sakın geç kalma."

"Ne?" Ben sordum. "Senin-"

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Nasıl uğulacağını bilmeyi hak ediyorsun. Sana öğretecek olan kişi o." Arkasını dönmedi, yüzüme bakmadı, başka bir şey söylemeden banyoya doğru yürümeme izin verdi.

Eğer kendimi bu kadar boş hissetmeseydim, gerçekten heyecanlanabilirdim.

Jessiah ve ben Altın Şehir'in kenarındaki terk edilmiş bir binanın çatısında garip bir şekilde duruyorduk. Güneş tamamen doğmuştu ama etraf hala kasvetli ve gölgeli görünüyordu.

"Bu hiç güvenli gelmiyor," dedim. Serin bir esinti tenimi gıdıkladı.

"Çünkü öyle değil ve bu uçmayı öğrenmen için daha da fazla neden."

"Savaşmayı öğrenmem gerekmiyor mu? Kendimi ve halkımı korumak için?" Jessiah kendi kanatlarını çıırttı. "Eğer savaşın ortasındaysan, Bazen avantaj noktasını ölçmek, kanatları olmayan zayıf askerlerinizin göremediği şeyleri görmek size bağlı olacaktır. Çok az vampir ve fae kanatlar için yeterince güçlü büyüye sahiptir, Huntyr. Senin bir yeteneğin var. Onu kullanmayı öğrenmelisin."

Göğsüm sıkıştı. Haklı olmasından nefret ediyordum. Haklı da nefret ediyordum.

Bu kanatları *istiyorum*. Bu yükü taşımak *istemedim*.

Ama bu sorunu çözmeyecekti. Bu kanatlar benimdi, onlardan ne kadar uzaklaşmak istesem de, tanrıçaya bunun için ne kadar sık ağlasam da.

"İyi," dedim. "Peki sırada ne var?"

"Pekala," dedi Jessiah usulca gülümseyerek, "artık kanatlarını çağırabilirsin. Bu en zor kısmı. Şimdi sadece bunu yapacağız."

Bunun geldiğini görmeliydim ama Jessiah kendini ileri fırlattı ve beni belimden kavrayarak ikimizi de havaya savurdu.

Ancak bu sefer kanatlarım vardı.

"Dene!" diye bağırdı havada. Üzerimdeki tutuşu gevşedi ama artık vücuduma bağlı olan ağır deriyi çırparken tamamen kaybolmadı.

Göründüğünden çok daha zordu. Bedenim çok ağırdı, kanatlarım düzensiz bir tempoda çırpınıyordu.

Şehre doğru alçalmaya başlamamız birkaç saniye sürmedi.

"Jessiah!" Bağırđım, daha doğrusu çığlık attım.

"Seni yakaladım." Kolları etrafımda sıkılaştı, karnıma saplandıklarında neredeyse nefesim kesiliyordu. Kendi kanatlarını çırparak bizi gökyüzüne doğru geri gönderdi. "Benimle yap. Yalnız uçuyormuşsun gibi davran."

"Bu doğru gelmiyor!"

"Siz alışana kadar asla olmayacak. Bunu yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi düşünün."

İçimdeki hayal kırıklığı dalgasını bastırdım ve istediğini yaptım, kanatlarımı onunkilerle eşleştirecek şekilde tekrar tekrar pompaladım.

Kısa süre sonra kanatlarımız birlikte hareket etmeye başladı. Gökyüzünde süzülüyorduk ama yüksekliğimiz ya da yere çakılırsam ne kadar çabuk öleceğim konusunda endişelenecek zamanım yoktu.

Kahretsin, düşerek ölebilir miyim? Vampirleri öldürmek Fae'leri öldürmekten çok daha zordu. Vücutları daha fazlasını kaldırabilir, daha fazla hayatta kalabilir-

"Odaklan, Huntıy! Şimdi bırakacağım."

"Hayır!"

"Hemen geliyorum," dedi. Elleri gevşemeye başladı ve panik göğsüme çöktü. "Hiçbir şeyi değıştirme. Düşmene izin vermeyeceğim."

Ya şimdi ya da asla.

Jessiah'nın elleri yavaşça bedenimi

terk etti. Ve sonra, uçuyordum.

Yarı yarıya altımızdaki harabelere doğru düşmeyi bekliyordum ama kanatlarım vücudumu gerçekten havada tuttuğunda kahkahayı patlattım.

Bu. Bu hayal edebileceğim her şeydi. Bu özgürlüktü.

Jessiah arkamdan tezahürat yaptı ama kendi kahkahalarımın sesinden onu zar zor duydum. Neşe göğsümde kabarcıklar oluşturuyordu; bana yabancı gelen bir duyguydu bu.

Kanatlarımı istiyor muydum? Bu yükü istiyor muydum? En güçlü vampir, kan tahtının varisi olmak istiyor muydum? Kesinlikle istemiyordum.

Ama bu her şeye değiyordu. Bu sonunda bana çalışacak bir şey veriyordu.

"Yapıyorsun!" Jessiah üstümden bağırđı. Kanatlarımı tekrar tekrar çırparak gökyüzüne doğru yükseldim. The Wall'un duvarlarını görebiliyordum.

Altımızdaki Altın Şehir, daha önce hiç görmediğim silahlarla sıkı bir şekilde korunuyordu. Çok yaklaşımdan döndüğümde emin oldum. İhtiyacım olan son şey, uçtuğum ilk günde gökyüzünden vurulmaktı.

Yine de bu kadar kendimden geçmişken umursamak zordu.

Günün geri kalanı da aynı şekilde geçti. Sırtım bana bağırana kadar uçtum, toparlanmak için küçük molalar verdim ve hemen geri döndüm. Kendi kanatlarımın sınırlarını öğrenmek ve vücudumu gittikçe daha fazla zorlamak, güneş ufukta alçalmaya başladığında nefes nefese kalmama ve çatıya yığılmama neden oldu.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Jessiah, ben sırtüstü yatarken yere yığılmış bedenimin üzerinde durarak. "Sanırım bunu uçuş derslerinin başarılı bir ilk günü olarak kabul edebiliriz."

Gülümsedim, hâlâ cevap veremeyecek kadar nefes nefese kalmıştım.

Yaklaştı ve yanıma oturdu, ellerinin üzerinde geriye doğru yaslandı ve bacaklarını önüne doğru uzattı. "Kurt senin için çok heyecanlanacak," diye başladı.

Ugh. Bütün gün Wolf'u düşünmekten gerçekten *kaçınmaya* çalıştım. Ne zaman düşünsem başım dönüyordu. Onu da, mantığını da anlamıyordum. Vampirleri kurtarmama yardım etmek istiyordu ama şimdi de babasına gücümü göstermemi mi istiyordu?

Ben yanıt vermeyince Jessiah devam etti. "Bütün bunları sana yardım etmek için yapıyor, biliyorsun. Yaptığı her şey seni güvende tutmak için."

"Gerçekten hissettirmiyor," diye tükürdüm.

"Babamız ona bir şey göstermezsek sana tekrar işkence etmekle tehdit etti. O adamların sana tekrar dokunmasına izin vermeden önce Wolf öldü, Huntyr. Asmodeus'a gücünün küçük bir kısmını göstermek bir uzlaşmaydı."

Lanet olsun. Wolf bunu neden söylemedi? *Hey, Dişi Avcı, ona bir şey vermezsek babam sana zarar verecek, o yüzden birlikte çalışalım ve neyi açığa çıkaracağımızı bulalım* diye başlayabilirdi.

Bunun yerine, babasının güvenini kazanmak için art niyetli olduğuna inanmamı sağladı.

Tekrar.

"Kardeşin tam bir pislik olabiliyor," diye cevap verdim. "Her beş dakikada bir yön değiştirirken ona güvenmek zor."

"Her zaman bir planı vardır. Her zaman daha iyisini düşünür. Tüm detayları bilmiyor olabilirim ama size onun güvenilir olduğuna dair söz verebilirim.

Ayrıntıları bilmesek de sizi bu durumdan kurtarmak için elinden geleni yapıyor."

Suçluluk duygusu tekrar içime işlemeye başladı ama onu bir kenara ittim. Suçluluk duymamı gerektirecek bir Şey yoktu. Wolf onun ihanetini tekrar beklememe Őa ırmamalıydı.

Bu sefer kendine göre sebepleri olsa bile.

Birkaç dakika daha çatıda uzandık ve karanlık etrafımızı sarana kadar güneşin alçalmasını izledik. Jessiah'ın nasıl bir adam olduğunu giderek daha iyi görmeye ba lamı tım. Wolf'un bizim için ne planladı ına dair hiçbir fikri olmasa bile kardeşine sadıktı.

Ve Jessiah zekiydi, hesaplıydı. Kesinlikle kendine göre sebepleri vardı.

"Hadi," dedi Jessiah birkaç dakika sonra, kolunun arkasındaki teri silerek ve beni ayağa kaldırmak için uzanarak. "Bundan sonra bir içkiyi hak ettik."

OceanofPDF.com

Bölüm 23

WOLF

T İkinci birayı içmek birincisinden çok daha kolaydı ve üçüncüsü daha da iyiydi. Birbiri ardına, o acı sıvının boğazımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Hava ısınmaya başlamıştı ve bu sıvı benim için her şeydi. gerekli.

"Dikkatli ol," diye uyardı barmen. "Bu gece seni bu sokaklardan şatoya geri taşıyan ben olmayacağım."

"Lanet olası kale kimin umurunda?" Mırıldandım. "Bu gece ortaya çıkmazsam kimse fark etmez."

Önüme taze bir içki koydu. "Belki de değil, ama ihtiyacımız olan son şey buralarda dolaşan daha fazla melek."

İri bir el omzuma düştü. "Onu buradan yakaladım." Nathan kendini yanımdaki koltuğa çekti. "Eski dostumla konuşacaklarım var zaten."

Döndüm ve bir gülümseme yerleştirmek için tüm enerjimi kullanarak onunla yüzleştim. "Nathan," diye selamladım. "Senin dünyanın sonunu planlıyor olman gerekmiyor mu?"

Güldü ama bana dikkatle baktı. "Ben bile arada sırada soğuk bir içkiyi hak ediyorum."

Kupamı selamlamak için ona doğru kaldırdım. "Bunu anlıyorum."

İkimiz de içtik ve bardaki sohbetin cılız uğultusunun etrafımızı sarmasına izin verdik. Duyularım rahatça körelmişti ve bu gece buraya geldiğimden beri aradığım rahatlamayı hissetmeye başlamıştım.

Ah, birkaç biranın gücü.

"Endişeli görünüyorsun," diye başladı. Bana doğru eğildi ve sesini alçaltarak, "Sokaktaki söylentilere göre kısa bir süre önce Scarlata'ya gönderilmişsin. Bilmemiz gereken kayda değer bir şey var mı?"

Normalde onu hemen susturur, kan krallığı hakkında herkesin içinde konuşulmasını engellerdim. Onunla böyle şeyleri tartışmak için hiçbir yer güvenli değildi, burası bile.

Ama yorgundum. Hayal kırıklığına uğramıştım. Ve sır saklamaktan giderek yoruluyordum. "Bir ya da iki günlüğüne oradaydık," diye cevap verdim. "Her zamanki gibi."

Daha fazlasını bekledi ama o bile fazla bir şey söyleyemeyeceğimi biliyordu. Barın gevezeliği azaldı.

Ben başka bir şey söylemeyince Nathan ekledi: "Bir kutlama yapılacağını da duydum."

"Kutlama mı?"

Esmer yüzüne kocaman, aptalca bir sırıtma yayıldı. "Evleniyorsun." Kahkahayı patlattı ve kahretsin, neredeyse bana tüm bu olan bitenin kötü yanını unutturacaktı.

Evet, evleniyordum.

Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı.

"Öyleyim," dedim. Uzattığında fincanımı onunla tokuşturdum. "Birkaç gün içinde evli bir adam olacağım."

"Kötü şöhretli Kurt Jasper'ı zincirleyebildiğine göre çok özel bir kız olmalı."

Gülümsemek istedim ama bu düşünce göğsümü ağrıttı. "Evet," diye mırıldandım. "Evet, o özel biri. Herkesin hayal edebileceğinden çok daha özel." Ona ne kadar korktuğumu söylemedim. Ona kendimi tamamen kaybetmeye çok yakın olduğumu söylemedim.

Hayır, bana bir içki daha ısmarlamasına, omzumu bir iki kez daha sıkmasına, geçmişimizle ilgili fıkralar anlatmasına ve zihnimdeki düşünceleri köreltmesine izin verdim.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama güneş artık kapı dediğimiz kumaş parçasının arasından süzülüyordu. Etrafımızdaki havayı giderek daha az konuşma dolduruyordu. Nathan'ın kelimeleri, onun da benim kadar sarhoş olduğundan emin olana kadar gevelemeye başladı.

Aslında, kaburgalarımın dirsek atmaya başladığında, koltuğundan düştüğünü sandım.

"Wolf, bak."

Bakışlarımı barın önüne doğru kaldırdığımda oda bulanıklaştı.

Midem bulandı.

Huntyr Jessiah'ın önünde yürüyordu, gözleri kocaman, saçları dağınıktı. Sadece iki ya da üç kişinin bulunduğu odaya şöyle bir göz gezdirdi

-Gözleri bana dikilmeden önce.

Sertleşti.

Yüzündeki gülümseme kayboldu.

Nathan'ın kardeşimi selamlamak için yanımdan uzaklaştığını zar zor fark ettim.

Gözlerim Huntyr'a odaklanmıştı.

Birkaç saniye daha hiç kıpırdamadan durdu ve sonunda bana doğru bir adım attı.

Sonra bir tane daha.

Kanatları artık saklıydı, çağrılmıştı. İyi, çünkü bu meyhanedeki herkes o görkemli şeyleri görünce dizlerinin üzerine çökebilirdi. Yine de bana doğru yaklaştı ve ben de derin bir nefes aldım.

Rüzgar ve kirazlar.

Bağımlılık yapıyor.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi. Barda uzun taburemin yanında durdu, kolu benimkine zar zor değdi.

"Uçuş nasıldı?" diye sordum. Belki de bana kızgın olduğunu unutmuştu. Belki de lanet tanrıçanın lütfuyla, Asmodeus'un kazandığını düşünmesine izin vermemizin neden bu kadar önemli anlayacaktı.

Yüzü kızarak ellerine baktı. Sonra gülümsedi.

Bunu saklamaya çalıştı, dudağını ısırmaya ve yanağını emmeye çalıştı ama bu inkar edilemezdi. Sırıtiş, o mükemmel gözlerine ulaşana kadar tüm yüzüne yayıldı.

"İnanılmazdı." Sesi ancak bir fısıltı gibiydi. "Böyle bir şey yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Kendimi çok... çok özgür hissettim."

Duyularımı uyuşturan bira için tanrıçaya şükürler olsun. "O anları hatırlıyorum," diye itiraf ettim. "Uçmak dünyadaki en özgürleştirici şey olabilir."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu, gülümsemesi soldu. "Özür dilerim, hiçbir şey söylememeliydim, sen..." Cümleyi bitirmesine gerek yoktu.

"Yapma," diye fısıldadım. Taburemde döndüm ve bacaklarımı dizlerimin arasında duracak şekilde ayarladım. Şaşırtıcı bir şekilde uzaklaşmadı. "Benden bir şeyler saklamak zorunda değilsin. Her şeyi bilmek istiyorum."

"Yine de," diye fısıldadı. "Jessiah'nın bana öğretmesini istememiş olman yeterince kötü zaten."

Tekrar başka tarafa bakmaya çalıştı ama onu durdurdum. Uzandım ve siyah, kıvrık saçlarından bir tutam kopardım. Şimdi rüzgârda savruluyordu, yabaniydi. Bu halini seviyordum.

Onu böyle severdim.

"Kurt." Gözleri parladı. Böyle yaptıklarında ben de hoşlanıyordum. "Sarhoş musun sen?"

"Evet. Ve sen çok güzelsin."

Nefesini içine çekti. "İzleyen insanlar var." Tanrı bilir başka kimlere bakmak için arkasını dönecek oldu ama elimle çenesini kavradım.

"Bütün bir günü başka bir adamın kollarında geçirdin. Başka kimseye bakma." Sesim çok alçak, çok sahiplenici çıkmıştı ama umurumda değildi. "Sadece bana bakıyorsun."

Siktiğimin birası. Beni umursamaz yaptı. Ya da belki de oydu. Bunu yapma eğilimindeydi, bana bu lanet olası şehir felaketini unutturma eğilimindeydi.

"Dikkatli ol," diye alay etti, eğilerek. Kahretsin, sarhoş muydu? "Kıskanmış gibisin."

"Kıskandım." Bir kolumu beline doladım ve vücudunu kendime doğru çektim. "Seninle zerre kadar vakit geçirebilen herkesi kıskanıyorum. Hepsi benim olmalı."

"Ne yapmalıyım?"

"Tüm zamanın. Hepsi benimle olmalı. Sen başkasıyla birlikteyken doğru düzgün düşünemiyorum."

"Bu yüzden mi buradasın? Barda sarhoş mu oldun?"

Yüzünü taradım. Mükemmeldi. Keskin. Güçlü. "Buradayım çünkü eve gideceğini ve benimle konuşmak istemediğini düşündüm." En azından gerçek buydu.

Alaycı gülümsemesi kayboldu.

"Yanılıyor muyum?" Ben zorladım.

Bir avuç işkence dolu saniye geçti. Kendi kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyordum. "Hayır," diye cevap verdi. "Hayır, yanılmıyorsun. Ben de seninle konuşmak istediğimden emin değildim."

Midem bulandı. "Senden özür dilemek istedim-"

"Yapma." Elini göğsüme koydu. "Zahmet etme, tamam mı? Bu kadar özür yeter. Bu kadar yeter."

Bağına doğru ittim ama hiçbir şey hissetmedim. Duvarlarını yükseltmişti, bağ tamamen kapalıydı.

"Bir açıklamayı hak ediyorsun."

"Hayır." Gözleri benimkilerle buluştuğunda keskinleşti. "Ben sadakati hak ediyorum. Asla ihanete uğramamayı, asla sırtımdan bıçaklanmamayı hak ediyorum."

Onu daha da yakınımaya çekme isteğime karşı koydum.

"Olan oldu," diye fısıldadı. "Baban senin babandır. İkimizin de ondan aynı ölçüde nefret ettiğimizi sanıyordum ama görüyorum ki bağlılığınız devam ediyor."

Göğsümden gelen hırıltı ikimizi de şaşırttı. "Benim kalıcı sadakatlerim yok."

"Gerçekten mi?" İki eli de omuzlarıma geldi. Bana böyle dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ya da belki de bira yüzünden böyle konuşuyordu. "Çünkü sen sadece ona bilgi götürebilmek için beni büyü konusunda eğitiyordun, değil mi?"

"Ona her şeyi anlatmayacaktım."

"Ama ona sihrim olduğunu söyleyecektin."

"O aptal değil, Hunt yr. Sende büyü olduğunu zaten biliyor. Sadece sana işkence etmek yerine onu senden almamı istedi, tamam mı? Bu yol ikimiz için de daha az acı verici."

Başını geriye attı ve güldü. "İkimiz de mi? Tahmin bile Wolf."

"Ne yapmamı istersin?" Kendini bana yaslayana kadar onu kendime çektim. Her iki kolumu da sırtına dolayarak sıkıca tuttum. "Ona işbirliği yapmadığını, ona yardım etmeye ikna olmaya yaklaşmadığını söylememi ister misin? Damarlarında zerre kadar büyü olmadığını, onun düşündüğü gibi kan krallığının güçlü varisi olmadığını söylememi ister misin?"

Gözleri dudaklarıma kaydı. "Bu yardımcı olurdu, evet. En azından beni zorlamaz-"

"Evet, öyle olurdu. Tıpkı şu anda yaptığı gibi seni her şeye zorluyor olacaktı. Ama şimdi en azından sana biraz özgürlük yanılsaması veriyor. Sonuçlardan memnun kalmazsa bu yanılsama uzun sürmez Dişi Avcı."

Çenesi sıkıştı. "Bana öyle deme."

"Neden olmasın? Sen busun . Benim kötü, vahşi avcım."

"Ben senin *hiçbir şeyin* değilim." Uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu daha sıkı kavradım. Hafif bir nefesle göğsüme geri düştü.

"Sen benim *her şeyimsin* Dişi Avcı ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, benim karım olacaksın."

Yüz hatlarında okuyamadığım bir duygu belirdi. "Sadece evlenmeye zorlandığımız için."

"Yine de. Eğer evleneceksen, benimle evlenmene sevindim."

Başını iki yana salladı. "Jessiah da olabilirdi."

"Öyle söyleme. Kollarımdayken başka kimsenin adını söyleme Dişi Avcı. Sadece benimkini." Dudaklarımız sadece bir nefes uzakta olacak şekilde eğildim. "Sadece benim."

Aramızdaki bağ sayesinde ona uzandım ama hiçbir şey hissetmedim. O anda ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim. Benim onu istediğim gibi o da beni istiyor muydu? Sırtında parmaklarımın dokunduğu küçük deri parçasının o da farkında mıydı? Yoksa onun en küçük dokunuşuyla bile deliye dönen tek kişi ben miydim?

"Bana öyle bakmayı kes," dedi. "Ben sana hep böyle bakıyorum."

"Biliyorum ve bu bir sorun olmaya başladı." "Kimin için bir sorun, Dişi Avcı?"

"Sen sarhoşsun." Kendini geri çektiğinde ona izin verdim, ama içimden bir ses onu omzuma atıp buradan götürmek istiyordu.

"Pek sayılmaz."

Huntyr tam bara dönüyordu ki dışarıdan biri çığlık attı.

Kanım dondu. Dünyadaki hiçbir şey beni daha hızlı ayıltamazdı.

Kahretsin.

Buradalar.

Bölüm 24

HUnTYr

"W O neydi?" Barın ön tarafında duran Jessiah ve Wolf'un arkadaşına bakarak sordum.

Wolf çoktan sandalyesinden kalkmış ve önüme çıkmaya çalışıyordu. Zehir bir saniye içinde elimdeydi, içgüdülerimin her biri yanıyordu.

Jessiah elini uzattı. Bardaki müzik ve sohbet kesildi. Kimse hareket etmedi. Kimse konuşmadı.

"Huntyr," diye uyardı Wolf arkamdan, kolumu kavrayarak. "Burada kal."

"Neler oluyor?"

Jessiah kemerinden kılıcını çıkardı ve Wolf ile bakıştı.

"Vampirler," diye cevap verdi Wolf. Önüme geçmeye çalıştı ama onu durdurdum.

Dışarıdaki binalarda bir çığlık daha yankılandı. "Ne yapacaksınız?"

Wolf çabucak ayılmış gibiydi ve bana bakarken kaşları çatışmayla birbirine yaklaştı. "Tüm hayatını ne yaparak geçirdin Dişi Avcı?"

Kahretsin. Altın Şehir'in güvenli olmadığını biliyordum ve bunun sadece küçük bir kanıtını görmüştüm. Buradaki insanların başına gelen buydu; korku içinde yaşıyorlardı. "Aç olanlar mı?" diye sordum. "Öyle olmalılar, değil mi?"

"Yukarıdaki Tanrıça, umarım öyledir."

Bardan uzaklaşıp girişe doğru sürünmeden önce Wolf'un gözlerinde karanlık parladı. Jessiah da Wolf'un arkadaşı gibi aynısını yaptı.

Kurt kendi türünü mü öldürecekti? Bunu düşününce midem bulandı.

Çelişkiye düşmekten nefret ediyordum. Bu konuyu önemsemekten de nefret ediyordum. Hayatım boyunca yaptığım şey buydu, bunu inkâr edemezdim. Ama şimdi bildiklerimi bilseydim, hepsini tekrar yapar mıydım? Beni birçok kez öldürmeye çalışan aç olanlar bile artık göğsümde yumuşak bir yer tutuyordu.

Sinirlerdi. Bunun midemde kıpırdanan, göğsümden yukarı sürünen ve büyümden bir tepki çeken sinirler olması gerektiğinden kesinlikle emindim.

Wolf bunu bağ aracılığıyla hissetti ve göz teması kurmak için döndü. "Dişi avcı," diye hırladı.

Etrafımızdaki oda sakinleşti. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Eğer bir şey yaparsam, hatta bu şeyleri büyümlle durdurmaya çalışırsam, herkes öğrenecek.

Sır ortaya çıkacaktı. Herkesin bunca zamandır olmamı istediği şeyi doğrulamış olacaktım.

Voiler gölgelerin arasından çıkarak yanımda belirdi. *Bunca zamandır burada mıydı?*

Kolunu benimkine doladı ve fısıldamadan önce kendini yanıma sabitledi, "Bu Asmodeus'tan gönderilen bir test olabilir. Bırak onlar halletsin."

Şok vücuduma bir ürperti dalgası gönderdi. *Voiler biliyordu.* "Nasıl-"

Bir çığlık daha bizi böldü, bu sefer daha yakındı.

Wolf dikkatini tekrar çevirdi ve diğerlerini ön kapıdan takip etti.

"Haklı," dedi bize bakmadan. "Burada Voiler'la kalın. Tek bildiğimiz, bunu sizin gücünüzü test etmek için yaptığı."

Diğerleri kılıçlarını çekmiş dışarı fırlarken beni o lanet meyhanenin içinde tutan tek şey Voiler oldu. "O hasta piç sırf seni gücünü kullanmaya zorlamak için masumları tehlikeye atıyor," diye mırıldandı. "Ne zaman ondan daha fazla nefret edemeyeceğimi düşünsem, yanıldığımı kanıtlıyor."

Voiler'ın tam olarak ne söylediğini anlayarak iki kere düşündüm. "Tam olarak ne kadarını biliyorsun?" Sesimi fısıltının altında tuttum, çoğu dışarıda gizlenen şeyle ilgileniyor olsa da beni dinleyen kulakların farkındaydım.

Bana bakmadı bile, bakışlarını kapıya dikti ve kolunu benim koluma dolayarak cevap verdi: "Sana yaptığı her şeyden pişman olacağını bilecek kadar çok şey biliyorum. Bunu ona ödeteceğiz."

Eğer toplum içinde olmasaydık, onu daha da zorlardım ama içimden bir ses bunu aramızda tutmamı söylüyordu.

Söylediğinden daha fazlasını biliyordu.

Bu meyhanede başka kim yaptı? Burada başka kim Asmodeus'a karşı hareket ediyordu?

Scarlata'da olanları da biliyor muydu?

Birkaç saniye sonra çığlıklar kesildi ve kılıçların eti doğrama sesi kesildi.

Wolf, Jessiah ve diğerleri alınlarında tek bir ter damlası bile olmadan geri döndüler.

Birkaç aç, bir grup eğitimli adamla baş edemezdi, bu kadarını biliyordum. Eğer Asmodeus gerçekten gücümü ortaya çıkarmaya çalışıyorsa, çok daha fazla uğraşması gerekecekti.

Jessiah, "Sadece birkaç başıboş insan," diye açıkladı. "Endişelenecek bir şey yok."

Diğer herkes bunu kabullenmiş görünüyordu ama benim dikkatim Wolf'a kilitlenmişti, o da bana sert bir sırtışla karşılık verdi. İkimiz de gerçeği hissediyorduk - o açların meyhaneye bu kadar yaklaşması tesadüf değildi.

Ama barmen içki servisine devam etti. Hepimiz sokaklarda gizlenen canavarlar tarafından neredeyse katledilmiyormuşuz gibi davranmaya çalışırken diğer müşteriler temkinli bir şekilde masalarına döndüler.

"Katılmak için bu kadar uğraştığımız şeyin bu olduğunu bilseydim Moira'da bana çok zaman kazandırırdı," diye iç geçirdi Voiler.

Rahat ses tonu gerginliğimi biraz azalttı ama aklımda o kadar çok soru vardı ki

-Mesela Wolf neden odanın diğer ucundan onu izliyordu ve Asmodeus ve planı hakkında neden bu kadar çok şey biliyordu?

"Gitmeliyim," dedi ve kolumu bırakıp kenara çekildi. "Yakında konuşuruz, tamam mı?"

Ne bildiğini sormaya bile başlayamadan gitmişti.

An saat sonra, Wolf ve Jessiah'ın izniyle üç bira daha içtikten sonra kaleye geri döndük.

İtiraf etmeliyim ki, duyularımdaki hafif donukluk bir kez olsun rahatlamak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Wolf bile biraz rahatlamış gibiydi ki bu neredeyse imkânsız görünüyordu.

İlk defa, gerçekten bir adım önde olduğumuzu hissettik. Asmodeus gerçekten gücümü çekmeye çalıştıysa, başarısız oldu.

Burada kontrol bizdeydi ve bu şekilde devam edecektik. Asmodeus'u bizden uzak tutmak için gücümün bir kısmını göstermem gerekse bile, ne zaman, nerede ve ne kadarını seçebilirdim. Sahip olduğum her şey için beni sömürmeyecekti, bundan kesinlikle emindim.

Ve şimdi, uçabiliyordum. Buna inanmakta güçlük çekiyordum ama karmakarışık buklelerim sadece birkaç saat önce Jessiah ve benim bu lanet kalenin üzerinde süzüldüğümüzü hatırlatıyordu.

"Neşe gülüyorsun?" Wolf omzuma vurarak sordu onu

n. "Yok bir şey, sadece bugün olanları düşünüyordum."

"İnanılmazdı kardeşim. Doğal biri." Jessiah bir adım öne çıkarak iki yatak odasına giden uzun koridorda ilerliyordu.

Wolf'a döndüm, yarı yarıya bize tekrar katılamayacağı için içten içe üzülmelerini bekliyordum. Ama o sadece bana baktı ve gülümsedi. Kelimenin tam anlamıyla *ışıldıyordu*. Gözlerindeki şimşek karanlıkta adeta parlıyordu.

"Ondan bir saniye bile şüphe etmedim."

Göğsüm çırpındı, yanaklarıma sıcaklık hücum etti. *Lanet olsun*. Lord, Wolf'a bir daha asla güvenmeyeceğime dair ne kadar yemin ettiğimi bilse beni evlatlıktan reddederdi.

Wolf bana *öyle* baktığında bunu ne kadar da unutmuştum.

Jessiah aniden önümüzde yürümeyi bıraktı, Wolf'un yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. "Ne-"

"Misafirimizle yalnız konuşmak istiyorum." Asmodeus koridorda duruyordu, karanlıkta parlayan devasa kanatları dışında yarı gölgeler içinde gizlenmişti.

Jessiah kıpırdamadan durdu, sanki onunla aramızda gerçekten bir bariyer olabilirmiş gibi.

Wolf yanımda kaskatı kesildi. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum-" "Sorun değil." Wolf'a gülümsedim. "Ben iyi olacağım."

Aramızdaki bağ sayesinde, babasına karşı saklamakta çok ama çok iyi olduğu tüm duygularının, saf tiksintisinin bir parıltısını hissettim. Hayatta kalmak için, özellikle de böyle bir yerde, iyi olmak zorundaydınız sanırım.

Wolf birkaç saniye daha bekledikten sonra oflayıp puflayarak yatak odasına doğru yürüdü ve Jessiah'ya da aynısını yapmasını emreden bir bakış fırlattı. "İçeride bekliyor olacağım," dedi.

Asmodeus ve beni karanlık koridorda yalnız bıraktı.

Ellerimi çözmeye ve yanlarımda gevşetmeye zorladım. Asmodeus benden bir şey istiyordu. Arzuladığı her şeye sahiptim ve istediği her şeyi elde etmeye bu kadar yakinken beni incitmeyecekti. "Senin için yoğun bir gün, kadarıyla," diye başladı, bana doğru rahat bir adım atarak. yönü. Bu boş koridorda sesi yankılandı.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Bir zindana kapatılmakla kıyaslandığında, sanırım öyle."

Sırıtsı tüylerimi diken diken etti. "Sana hatırlatmak isterim ki Huntyraina, bu krallıkta benim haberim olmadan tek bir şey bile olmaz."

"İçtenlikle öyle olmamasını umuyorum."

"Buna oğlumla birlikte gökyüzünde yaptığınız kaçamaklar da dahil, sizin ve arkadaşlarınızın bira içmeyi sevdiğiniz küçük işletme de dahil."

Yutkundum, kendi sözlerime güvenmiyordum. Hepimizin neyin peşinde olduğunu bilmesi sürpriz değildi ama Wolf, Asmodeus'un meyhaneden haberi olmadığı izlenimine kapılmıştı. Onun şüphelerini kanıtlayacak kişi ben olmayacaktım.

"Sen akıllı bir kızsın," dedi bana daha da yaklaşarak. Hâlâ birkaç adım uzaktaydı ama geri adım atma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. "Kendi güvenliğini umursamıyorsun, bu kadarını kanıtladın, peki ya arkadaşların?" Yüzümü buruşturmamak için çenemi sıktım. Bu piç Voiler'ı gerçekten tehdit ediyor muydu? "Peki ya onlar?" Arkasındaki yatak odalarını işaret etti.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum. "Şimdiye kadar her şeyi yaptım. Oğullarından biriyle evlenmemi istiyorsun ve ben de bunu yapıyorum."

"Öyle misin?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Çünkü havada bir şey hissediyorum, Huntyraina. Bir şeyin yaklaştığını hissediyorum."

Bir kez daha çenemi kapalı tuttum.

"Unutma," diye devam etti, "burada söz konusu olan sadece senin hayatın ve özgürlüğün değil. Sevdiğin herkes benim merhametime kalmış durumda. Herkes. Bu

Gidip pişman olabileceğin bir şey yapmadan önce bunu hatırlaman senin için çok akıllıca olacaktır."

Birkaç saniye boyunca bana baktı, bu sözleri duyduğumdan gerçekten emin olduktan sonra koridordan geçerken omzumu kıl payı sıyrarak ayrıldı.

Lanet olsun.

Tam da bir umut kırıntısı olduğunu düşündüğüm anda, o kırıntı da uçup gitti. Asmodeus'un haberi olmadan bir şey yapabileceğimizi düşünmek saflıktı. Ona karşı durmayı düşünerek bile herkesi tehlikeye atıyordum.

Önce Jessiah'nın kapısı açıldı. "Hey," dedi. "İyi misin?"

Başımı salladım, boğazım kurudu.

"İyi," diye cevap verdi. "Seni korkutmasına izin veremezsin Hunttyr. Aklına girmesine ve seni korkuyla kontrol etmesine izin veremezsin."

"Ama o-"

"Ne söylediği önemli değil." Jessiah uzun bir nefes aldı ve Wolf'un kapısına bir kez bakıp ekledi: "Seninle bir anlaşma yapmıştık. Sanırım seni Midgrave'e geri götürmemin zamanı geldi."

Kalbim duracak gibi oldu. "Sen ciddi misin?"

Omuz silkti. "Kanatların uçuşu kaldırılabildiği sürece."

"Yapabilirler!" Sözcükler ağzımdan hızla döküldü. "Yemin ederim, yapabilirler!" "Güzel. Yarın güneş battığında benimle burada buluş. Geri döneceğiz.

kimse bir şey fark etmeden önce." Başka bir şey söylemeden yatak odasına geri döndü.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu ama Wolf'u odasına kadar takip etmeden önce uzun bir nefes aldım. Diğer tarafta duruyordu, omuzları gergindi. "Ondan nefret ediyorum," diye alay etti.

"Gerçekten mi?" Alay ettim. "Tahmin etmemiştim."

"Ben ciddiylim, Hunttyr. Bize emir vermesinden nefret ediyorum. Burada sıkışıp kalmamızdan, bize sahipmiş gibi davranmasından nefret ediyorum. Sana ne söyledi?"

"Bugün beni uçarken gördü," dedim. "Ve değer verdiğim herkese karşı uğursuz bir tehdit savurdu. Yeni bir şey değil."

Wolf nefesinin altından küfretti ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Çok üzgünüm Dişi Avcı. Bunu hak etmiyorsun."

Botlarımı tekmeleyerek çıkardım ve yatağa doğru ilerledim. "Onun için özür dilemene gerek yok. Ben halledebilirim, gerçekten. Bugün beni test etmek istedi ve tuzağına düşmediğim için çok kızgın."

"Barda bu kadar çok zaman geçirmemiz aptalcaydı. Eninde sonunda bizi orada bulacaktı."

Wolfun battaniyesini vücudumun üzerine çektim, boynumun altındaki yumuşak yastığı ayarlarken onu odada adımlarken izledim. "Ama bir planın var, değil mi?"

Volta atmayı bıraktı ve bana döndü. "Evet, Dişi Avcı. Bir planım var. Şimdi uyu. Vücudun o kadar uçmaktan bitkin düşecek."

Yatakta bana katılması için gözlerimi yeterince uzun süre açık tutamadım. Wolf yorgunluk konusunda haklıydı. Vücudumun her zerresi uykuya hasretti ve bardaki ek biralardan sonra bununla savaşıyor durumda değildim.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

HUnTYr

I Bütün gün Wolfun yatak odasına dönmesini, beni Jessiah ile gizlice çıkarken bulmasını ve tüm planı mahvetmesini bekledim.

Ama bunların hiçbirisi olmadı.

Gece yaklaştıkça sinirlerim daha da geriliyordu ama hiçbir şey beni eve uçmaktan alıkoyamayacaktı. Hiçbir şey bu tek şansı elimden alamayacaktı.

Wolf hiç gelmedi, bu da yıpranmış botlarımı giyip Jessiah ile koridorda buluşmamı kolaylaştırdı.

Ceketi omuzlarını sıkıca sarmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş duvara yaslanmış, tıpkı Wolf gibi ama çok daha az kendini beğenmiş bir halde bekliyordu. Her zaman daha az kendini beğenmiş.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Birdenbire her an yakalanacakmışız gibi hissederek sordum.

"Hayır." Sesi küçük koridorda yankılandı. "Bu kesinlikle iyi bir fikir değil. Ama seninle bir anlaşma yaptım ve ortalık sakinken bu işi şimdi halletmeyi tercih ederim."

Başımı salladım. "Yemin ederim fazla kalmayacağım. Sadece birkaç kişiyi görecektim kadar zamanım olacak ve kimse fark etmeden buraya geri döneceğiz." *Lord ve Rummy*. Onlarla göz göze gelebilseydim, onlara hayatta olduğumu söyleyebilseydim, en azından bu lanet planı onların huzur içinde olduğunu bilerek uygulayabilirdim.

Kalbim göğsümde ağrıyordu.

"Acele edersek güneş doğmadan dönmüş oluruz," dedi kendini duvardan iterek. "Ama bu riskli olacak. Benimle gelin."

Karanlık koridorda sürünürken onu takip ettim. Küçük, gizli merdivenin basamaklarını inerken botlarıyla tek bir ses bile çıkarmamaya dikkat etti. Ben de aynısını yaptım. Jessiah'nın beyaz melek kanatları omuzlarının arkasında sıkıca toplanmıştı, iri gövdesinin alt kapıdan sığmasının tek yolu buydu.

Soğuk hava tenimde dalgalanıyor, sinirlerimi gıdıklıyordu.

Eve dönme umudumu kaybetmişim. Jessiah'la konuşmamdan sonra bile beni oraya geri götürme riskini alacağını hiç düşünmemiştim ama Jessiah'ın sözünün eri bir adam olduğunu gün geçtikçe öğreniyordum. Sadık ve nazik biriydi ve benimle bir anlaşma yaptıysa, sözünü tutardı.

Dışarıda sessizce ama Altın Şehir'in en arka tarafına doğru ilerlerken sokak tanıdık gelmeye başladı.

"Buradan yine tünelle mi çıkacağız?" Fısıldadım. "Griffith ayrıldığımızı Asmodeus'a söylemeyecek mi?"

Dönüp bana baktı ve kanatlarını iki yana açtı. "Bu yerde yeterince uzun süre yaşadığında, Hunttyr, sadakatin nasıl işlediğine dair bir iki şey öğreniyorsun."

Ben de aynısını yaptım, kanatlarımı çağırdım ve yürürken hazırlık olarak vücudumun iki yanında açtım.

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor."

Tünelin girişini kaplayan aynı büyük taşı bulduğumuzda Jessiah bıyık altından güldü. "Griffith, Wolf ve beni çocukluğumuzdan beri tanır. Bizi zaman zaman babamızdan daha çok sevdi. Fark edilmeden döndüğümüz sürece sırrımızı bizim için saklayacaktır."

Tünelin girişinde duraksayarak donakaldım. "Bundan emin misin?"

Jessiah'nın gülümsemesi soldu. "Griffith'in ayrılışımızı duyurmayacağından eminim, evet. Ama eğer şüphelerin varsa, her zaman geri dönebiliriz. Önümüzde uzun bir yolculuk var ve emin olmanız gerekiyor."

"Hayır," diye araya girdim. "Ben gitmek istiyorum." Başka bir şey düşünmedim. Tünele atladım ve Griffith ile ahırların beklediği diğer uca doğru ilerledim. Jessiah haklıydı. Bu konuda emindim. Risk almaya değerci.

Jessiah arkamdan geldi ve çıkış kapısını açmak için uzandı. "Bunun için bana borçlusun," diye fısıldadı.

"Ve beni esir tutmaya yardım ettiğin için bana borçlusun, bu yüzden şimdilik ödeştığımızı düşüneceğim."

Gözlerini devirdi ama ben çoktan yukarıdaki tünelden sürünerek çıkmaya başlamıştım. Karanlıkta girişe yakın bir yerde çömelerek onu dışarıda bekledim.

Burası gündüz olduğundan çok ama çok daha farklı görünüyordu. Griffith'in içerideki feneri bize doğru süzülen tek görünür ışık oldu.

Ama Griffith çoktan uyanmış, bekliyordu. Onu sağımdaki bir ağaca yaslanmış görünce şaşkınlıkla sıçradım.

Griffith öne çıkarken Jessiah yanımda durdu. Jessiah'a, "Bu senin için bile tehlikeli," dedi.

"Riskli olduğunu biliyoruz," diye yanıtladı Jessiah. "Kesinlikle gerekli olmasaydı gitmezdik."

Griffith atları toplamak için buraya son gelişimizde beni neredeyse görmezden gelmişti ama bu sefer öyle olmadı. Beni baştan aşağı süzdü, yoğun gözleri her sırrımı görebilecekmiş gibi içime işliyordu.

"Gitmekle hepimizi tehlikeye attın kızım," dedi. "Burada söz konusu olan sadece senin hayatın değil. Benim hayatım da söz konusu. Jessiah'ın da."

Omuzlarımı geriye doğru atarak sertleştirdim. Bunu duymaktan bıkmıştım. Bu şekilde ayrılmak benim için bencillikti ama içinde bulunduğum durumu göremiyorlar ? Buna ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu göremiyorlar mıydı? "Bundan bir daha asla bahsetmeyeceğim ve senden de bunu bir daha asla istemeyeceğim." Gözlerine aynı şiddetle baktım. "Yemin ederim."

Griffith saatlerce bana baktı ama sonra yutkundu ve Jessiah'ya döndü. "Acele et o zaman. Ne kadar çabuk dönersen o kadar iyi." Dönüp gitti, sanki bunun bir parçası olmak istemiyormuş gibi ahırlara doğru yürüdü.

"Bunun sorun olmayacağından emin misin?" Jessiah'ya fısıldadım.

"Sorun yok, sadece korumacı." Jessiah önemli bir şey yokmuş gibi konuşuyordu ama vücudumun her santimi sinirden alev alev yanıyordu.

Griffith haklıydı. Söz konusu olan sadece benim hayatım değildi. Bu gece ayrılarak herkesi tehlikeye atıyordum.

Bu da onu çok daha önemli hale getirdi.

Jessiah bizi ahırlardan uzaklaştırırken sessiz kaldım. Duvarın koruyucu büyüünü içinden geçtiğimiz anda hissettim. Sanki havanın kendisi maruz kaldığımız tehlikeden dolayı değişmiş gibiydi ama bu hoşuma gitmişti.

Sonunda tekrar özgürdük.

"Duvardan uzaklaşana kadar mümkün olduğunca alçakta kalın. Sonra yükseleceğiz." Başımı salladım, kanatlarımı açtım ve atlamaya hazırlandım. Ağaçlar zor olacaktı ama ikimiz ve kanat açıklıklarımız için yeterince geniş bir boşluk vardı.

Jessiah bana bir kez daha başını salladı ve havalanmadan önce güven verici bir gülümseme sundu.

Tam arkasında durdum, bizi yukarı ve yukarı yönlendirirken hareketlerini taklit ettim. Arkamızdaki Altın Şehir'in geri kalanını göremememiz sadece birkaç dakika sürdü.

Meleklerin bu kadar hızlı uçabileceğini hiç bilmezdim. Havada basitçe hareket etmiyorduk; yükseliyorduk. Gece gökyüzünde mancınık gibi süzülürken rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Tanrıya şükürler olsun ki Jessiah nereye gittiğimizi biliyordu, çünkü benim hiçbir fikrim yoktu. Üzerimizde parlayan ay, ağaç tepelerini aydınlatan tek ışık oldu.

Bir saat uçabilirdik. Üç saat uçabilirdik. Gecenin temiz havasını içime çekerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Burası huzurluydu.

Güvenli.

"Yaklaştık," dedi sonunda, alçak sesi rüzgârı keserek. "Sen saklan. Buraya kimi görmeye geldiysen onu gör, başka kimseyi değil. İhtiyacımız olan son şey Midgrave'deki tüm vatandaşların gökyüzünde uçan bir melek gördüklerini duyurmaları."

Yeterince adil. Özellikle de Wolf'a kadar burada kimse meleklerin hala var olduğuna inanmazdı.

Yere yaklaştıkça yıkık dökük, yarı erozyona uğramış Midgrave şehri yavaş yavaş görünmeye başladı. Jessiah bizi aşağıya indirdi, ta ki ikimiz de altımızda çıtırdayan sopaların sesinden başka bir şey duymadan yere inene kadar.

Hemen ayaklarımı yere bastım, kanatlarımı geri çektim ve eski şehrimin sınırına doğru adım attım.

Jessiah kolumdan tutarak beni onunla yüzleşmeye zorladı. "Ben ciddiylim, Hunttyr.

İşiniz biter bitmez gidiyoruz."

Daha önce hiç bu kadar sert konuştuğunu duymamıştım, sanki... sanki korkuyormuş gibi.

"Biliyorum." Yüzüme güven verici bir gülümseme yerleştirdim. "Bir dakikaya geliyorum."

Phantom'a geri dönüp Lord'u bulmaktan başka bir şey istemiyordum ama Rummy'nin küçük birliği daha yakındı. Önce orada duracak, onunla birkaç dakika konuşacak ve sonra Lord'u bulmaya gidecektim.

Sokaklar hatırladığımdan daha karanlıktı. Tüm kasaba uyuyordu; kimse geceleri bu ara sokaklarda sürünmeye cesaret edemiyordu. Tabii aç olanlara yiyecek olmak istemiyorlarsa.

Rummy'nin yaşadığı yere yaklaştıkça adımlarımı hafif tutuyor, gölgelerin içinde yarı koşuyordum. Jessiah arkamdan geliyordu ama görülmek istemediği sürece birlikte görünmeyeceğimiz kadar geride duruyordu.

Beklediğimden daha sinsiymiş.

Rummy'nin binasına yaklaştığımızda durdum ve yüzümü ona döndüm. "Burada bekle," dedim. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

"Kesinlikle hayır," diye karşı çıktı. "Burada gözlerimi senden ayırmayacağım Huntыр. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

Sanırım bunu beklemeliydim. Beni eski kasabamda serbest bırakmayacaktı. Uğraşması gereken son şey benim kaçıp gitmem ve kan kraliçesinin neden kaybolduğu konusunda Asmodeus'a hesap vermek zorunda kalmasıydı.

Bu düşüncenin beni cezbetmediğini söyleyemem.

"İyi," dedim. "Ama bu insanlar daha önce hiç melek görmemişler. O kadar korkutucu görünmemeye çalış."

Yüzündeki sırıtma bana kesinlikle Wolf'u hatırlattı. "Elimden geleni yapacağım."

Rummy'nin binasına çıkan merdivenleri çıkarken kalbim giderek daha hızlı atıyordu. Kapı kolunu tutmak için uzandım, hâlâ burada olduğuma inanmakta güçlük çekiyordum. Gerçekten evimdeydim. Moira'ya gittiğimden beri ilk kez ait olduğum yere dönmüştüm.

Kapısı kilitliydi. Hay sikeyim.

"Bana bırak," dedi Jessiah. Bir adım öne çıktı ve kemerinden avucumdan daha büyük olmayan küçük bir bıçak çıkardı. Ucunu kapının yan tarafına sapladı, kapı kayarak açılmadan önce sadece bir saniye salladı.

Kahretsın, çok iyiydi. "Teşekkürler," diye fısıldadım, karanlığın içinde sessizce kapıyı iterek açtım.

Gözlerim karanlığa daha alışkın hale gelmişti, yeni keşfettiğim vampir özelliklerime teşekkür etmem gerektiğinden emindim.

Ama Rummy'nin odanın ortasındaki yatağı boştu.

Bir saniye sonra boynumda soğuk bıçağı hissettim. "Bana kim olduğunu söyle yoksa hemen ölürsün."

Cevap verecek zamanım yoktu. Jessiah odaya daldı ve ben daha gözümü bile kırpamadan Rummy ile tehditkâr bıçağını duvara yapıştırdı.

"Rummy," diye fısıldadım. "Benim! Huntыр!"

Jessiah'ın iri bedenine karşı mücadele etmeyi bıraktı, karanlıkta gözlerini kısarken ağzı açık kaldı.

"Avlanmak mı?" diye tekrarladı. "Vay anasını! Az kalsın seni öldürüyordum!" Jessiah onu bırakmadan önce bıçağı yavaşça elinden aldı.

Onu yarı iterek yolumdan çektim ve en iyi arkadaşımı kollarıma aldım.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızdan emin değildim. Umurumda da değildi. Bu gerçek gibiydi. Sadece bu bile bana Altın Şehir'de bir lanet ayı daha atlatmam için gereken yakıtı verecekti. Bu tek başına bana neden hâlâ savaştığımı, neden hâlâ yaşadığımı hatırlatıyordu.

"Tanrıça," diye nefes aldı, beni içine almak için geri çekildi. "Öldüğünü sanmıştım. Hepimiz öldüğünü düşündük."

"Bana bu kadar az mı güveniyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi ve sonunda Jessiah'ya bakmak için döndü.

Ve devasa melek kanatları. "Aman Tanrım. O bir-a-"

"O bir melek. Evet, hâlâ varlar. Altın Şehir'in içinde onlardan daha da çok var. Jessiah bana yardım ediyor," diye hızlıca açıkladım. "Seninle konuşabilmem için beni buraya getirdi ama burada kalmayacağım. Keşke açıklamak için daha fazla zamanım olsaydı ama bu gece geri dönmek zorundayım."

Gözleri benimkilere dönmeden önce kanatlarda oyalandı. "Geri mi dönüyorsun? Neden?"

"Durum biraz karışık Rummy. Her şeyi açıklayamam ama geri dönmeden önce halletmem gereken bazı şeyler var."

Öldürmem gereken bazı insanlar var. Kurtulmam gereken şeytani bir baş melek var. Ama ona bunların hiçbirini söylemedim. Zaten yeterince endişesi vardı.

"İyi misin?" diye sordu. "Hayatta kaldın mı Moira? Altın Şehir'e ulaşabildin mi?" Sesinde çok fazla umut vardı, ama neden olmasındı ki? Hâlâ Altın Şehir'in Moira'yı tamamladıktan sonra lüks ve mükemmel hayatımı yaşayabileceğim harika, büyümlü bir yer olduğunu düşünüyordu.

Yine de gülümsedim ve başımı salladım. "Hayatta kaldım. ."

Bana tekrar sarıldı. Sıkıca.

"Nasılsın?" diye sordum. "Bana nasıl olduğunu anlat. Buralarda neler oluyor?"

Yüzündeki gülümseme soldu. Gözlerini kaçırarak ayaklarına baktı. "Bilmiyorum, Hunt. Her şey farklı. Bunu açıklayamam, ama sadece

bir his. Her zaman diken üstündeyim; herkes öyle. Sanki artık hepimiz korkuyoruz."

"Neyden korkuyorsun?"

Omuz silkti. "Vampirler mi? Kendimiz mi? Gerçekten bilmiyorum ama sen gittiğin sürece daha da kötüleşiyor."

Cevap vermeyince omuz silkti. "Ama eminim sadece paranoyaklaşıyorumdur. Son saldırıdan beri hepimiz biraz gerginiz."

"Moira'ya gittiğimden beri daha fazlası oldu mu?"

"Sadece bir tane. Fantomlar bu sefer onların icabına baktı ama hepimiz bir sonraki saldırıyı bekliyoruz."

Hayaletler dediğini duymak bile ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Bunu hemen anladı, gözleri yumuşadı. "O burada değil."

Sertleştin. "Ne?"

"Lord burada değil. Dün onu bir seyahat çantasıyla ormana giderken gördüm. O zamandan beri onu görmedim."

Midem bulandı. "Lord gitti mi?"

Jessiah'ın yüz hatları da yumuşadı. Lord'un kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, onu tekrar görecektir olmamın, ona hayatta kaldığını, Altın Şehir'e girmeyi başardığını ve beni oraya göndererek başlattığı işi bitirebileceğini söyleyecek olmamın benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Belki geri dönmüştür ve ben kaçırmışım," diye teklif etti. "Ya da burada benimle kalıp onu bekleyebilirsin."

"Bu bir seçenek değil," diye araya girdi Jessiah gölgelerin arasından. "Zaten zamanımız tükeniyor."

Bu karmaşaya girmemin tek sebebi oydu. Her şeyin sebebi oydu.

Yavaşça geri adım attım. Belki geri dönmüştür. Belki de bu gece gizlice geri döndü ve Rummy onun gelişini görmedi.

"Gidip kontrol etmeliyim," dedim. "Kendim görmeliyim."

Rummy uzandı ve omzumu sıktı. "Ben de seninle geliyorum."

Midgrave'in gölgeli sokaklarına geri dönüp Fantom'a doğru ilerlerken Jessiah, beni şaşırtacak şekilde Rummy'nin gelmesine engel olmadı. Mağaranın girişi yaklaşırken kimse tek kelime etmedi. İçeriye adım attığımda kimse konuşmadı, gözlerim tetikteydi, Lord'un herhangi bir işaretini dinliyordum.

Ama mağara boştu. Burada kimse yoktu.

"Evde olabilir," diye fısıldadı Rummy. "Kontrol edebileceğin son bir yer daha var."

Başımı salladım ve hemen ayaklarımı eski evime doğru hareket ettirdim.

Köhne binaya yaklaşırken Rummy kolunu benimkine doladı. Şimdiye kadar evimden hiç utanmamıştım, ta ki Jessiah binanın sıçanlarla kaplı girişinden içeri adımını atıp kanatlarını kapıdan geçirebilmek için eğilene kadar.

Lord'un biriminin kapısı kilitli değildi ve ses çıkarmadan iterek açtım.

Ama oda boştu. Yatağı yapılmıştı. Pencereden içeri süzülen ay ışığı Lord'un gerçekte ne kadar az şeye sahip olduğunu ortaya çıkarıyordu.

Her şey gitmişti.

Panik içime işlemeye başladı. Döndüm ve Lord'un hemen üstündeki kendi birimime fırladım.

Kapı kapalı bile değildi. Birisi zorla açmış, kolu kırmış ve aralık bırakmış.

"Cehennem," diye mırıldandım. Burası bir felaketti, büyüdüğüm normal, köhne evden bile daha kötüydü. Birileri buraya gelmiş, her yeri didik didik etmiş, her santimini aramıştı.

Sanki burada önemseydiğim bir şey varmış gibi. Kaybedecek değerli bir şeyim yoktu.

"Burada mı yaşıyordun?" Jessiah odayı şöyle bir gözden geçirdi.

Yüzüm kızardı. "Evet. Altın Şehir'in lüksünden çok daha farklı, biliyorum."

Ama Jessiah'nın yüzünde ne yargılama ne de tiksinti vardı. Sadece derin, açık bir üzüntü vardı.

"Çok üzgünüm Hunt," diye fısıldadı Rummy. "Onu görmeyi ne kadar çok istemiş olabileceğini biliyorum."

Gözyaşlarımı bastırdım. Ağlamayacaktım. Burada olmaz. Bunun yüzünden değil. "Sorun yok," diye yalan söyledim. "En azından seni görebildim."

Elini omzuma koydu. "Ona geldiğini söyleyeceğim. Ona hayatta olduğunu söyleyeceğim."

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum.

Jessiah birkaç dakika sonra, "Gitmemiz gerek," dedi. "Tüm şehri dolaşarak zaten çok fazla risk aldık."

Odaya bir daha bakmadım, geride bıraktığım bu üzücü ev bahanesine bakmadım. Çünkü Jessiah'a ne kadar boktan görüldüğü, ne kadar iğrenç hissettirdiği, ne kadar güvensiz olduğu, ne kadar yaşanmaz olduğu önemli değildi.

Burası evimdi. Bir gün buraya geri dönecektim; döneceğime dair tanrıçaya yemin ettim.

"Teşekkür ederim, Rummy." Son bir kez sarılmak için onu kendime çektim. "Tekrar geleceğim. Sana yemin ederim, geleceğim."

Rummy'nin gözlerindeki yaşlar ay ışığını yansıtıyordu. "Yapacağını biliyorum. Bunu biliyorum."

Jessiah hiçbir şey söylemedi, biz dışarı çıkarken Rummy'ye saygıyla başını salladı. Başka soru sormadı, bu yabancı meleğin beni gecenin bir yarısı neden buraya getirdiğini sorgulamadı, neden geri dönmek zorunda olduğumu, neden burada kalamadığımı sorgulamadı.

Bunun için iyi bir arkadaşı, asla sorgulamadı, hayatımda sahip olduğum tek istikrarlı şey gibi beni her zaman destekledi.

Jessiah kanatlarını açarken, "Seni seviyorum Hunt," dedi.

"Seni seviyorum." Sesim çatallaştı. "Kendine iyi bak. Yakında görüşürüz." Kelimeler ağızımdan çıkarken yalan gibi ağır geliyordu ama onu bir daha göremeyeceğimi, bundan sonra eve gelemeyeceğimi hayal etmeye dayanamıyordum.

Burası benim evimdi. Rummy benim evimdi. "Hazır mısın?" Jessiah sordu.

Başımı salladım ve bir büyü rüzgârıyla kendi kanatlarımı çağırdım. *Hayır*, asla hazır olamayacaktım. Bu dünyadaki hiçbir şey beni Altın Şehir'e geri dönmeye hazır hale getiremezdi.

Ama Tanrı hayatta olduğumu biliyordu. Rummy hayatta olduğumu biliyordu.

Yine de, gece gökyüzünde uçup Altın Şehir hapishanesine geri dönerken, sessiz gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

Onlar için savaşırdım. *Onlar* için hayatta kalırdım.

Bu arada Asmodeus'un beni ne yapmaya zorladığının önemi yok.

Bölüm 26

WOLF

I Vücudumda onların peşinden gitmemi söyleyen her içgüdüyle savaştım. Kanatlarımın olmayışıyla barıştım. Bunu olduğu gibi kabul ettim, çünkü başka türlü işkence olurdu.

Ama Hunttyr'in kardeşimle birlikte dışarıda olduğunu, krallığın bir ucundan diğer ucuna, yıkık dökük, aşağılık Midgrave kasabasına uçtuğunu bilmek?

Ve *onu*, yani sırtına o yaraları koyan erkeği göreceğini bilmek?

Bu da başlı başına bir işkenceydi. Sırtımdaki yaralar bile kaşınıyor, beni onların peşinden gitmeye, gece gökyüzüne uçmaya ve ne pahasına olursa olsun onu korumaya çağırıyordu.

Onun kokan yatağında oturup dönmelerini beklemekten başka bir şey yapamıyordum.

Asmodeus'un dikkati tamamen dağılmıştı ve zamanını çalışma odasında Luseyar ile geçiriyordu. Bu gece Hunttyr veya Jessiah'ı aramayacaklarından emin oldum, böylece ikisi gece boyunca dışarı çıkabilir ve kimse kayıp olduklarını fark etmeden varabilirlerdi.

Ama güneş ufka yaklaşıyordu. Zamanları tükeniyordu.

Dikkatimi kucağımdaki kitaba verdim ve başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Hunttyr'in okuduğu kitabın aynısıydı ve yerini korumak için sayfalardan birini köşeye katlamıştı. Her kelimeyi içime çekerek sayfayı taradım.

Çoğunu gençken duymuştum. Bu özel kitapları hiç okumadım ama hizmetçilerin bize anlattığı hikayelerden bazı detayları hatırlıyordum

çocuk olarak.

Tabii ki babam etraftayken asla. Böyle şeyleri duymamızı hiç istemezdi. Ne kadar az bilirsek o kadar iyiydi. Bizi merhametinde tutmak için uyguladığı taktiklerden biriydi bu.

Kitap vampirlerin tarihinden bahsediyordu ama aynı zamanda aç olanlardan da bahsediyordu.

Aç olanlar yüzyıllardır buralardaydı ama hiçbir zaman bu kadar çok sayıda olmamışlardı. Kitap onların kökenini, kan arzularının kontrolünü kaybeden ilk vampirin nasıl lanetlendiğini açıklıyordu, bu da herkese kontrolünü kaybettiğinde neler olacağını hatırlatıyordu.

Ama sonra, lanet büyüdü ve büyüdü.

Birkaç on yıl sonra, susuzluğunuzun kontrolünü kaybedip kaybetmemenizin bir önemi kalmamıştı. Tamamen akli başında olan vampirler risk altındaydı ve lanet vadideki bir orman yangını gibi krallıkta yayıldı.

Kimse güvende değildi.

Lanet bozulana kadar kimse güvende olmayacaktı.

Lanet ve lanetin *nasıl* bozulacağı hakkında daha fazla şey görmeyi umarak sayfayı çevirdim ama sayfa yırtılmıştı.

Sökülmüş.

Öfke hemen duygularıma hücum etti. Böyle bir şeyi kimin yapabileceğini çok iyi biliyordum. Eğer laneti bozmanın, açları iyileştirmenin gerçekten bir yolu varsa, babam bunu başka kimsenin bilmemesini sağlardı.

Hile yapan piç kurusu.

Kitabı kucağımdan fırlattım ve banyoya doğru yürüdüm, öfkemi yatıştırmaya çalışırken birkaç kez ileri geri volta attım.

Bizim çok zayıf olmamızı istiyordu, bu beni hasta ediyordu. Böyle bir şeyi yapıp yapamayacağını kendime sormama bile gerek yoktu. Cevabı zaten biliyordum. Oğlunun kanatlarını sırtından kesen biri her şeyi yapabilirdi.

Gömleğimi çıkardım ve aynaya döndüm, omzumun üzerinden bakarak kalan devasa, iğrenç yara izlerini gördüm. Göğsüm sıkıştı. Olaydan sonra kayıp kanatlarımı düşünmek için kendime zaman vermedim. Tek umursadığım Hunt'yr'di - onu o zindandan canlı çıkarmak.

Hâlâ ana odağım buydu.

Onu güvende tutmak için kanatlarımı kaybetmem gerekiyorsa, olsun. Söylediğimde ciddiydim. Onu korumak için kendi kanatlarımı bile keserdim.

Ama Şu anda aynaya bakmak bile içimde soğuk bir iğrenme hissi uyandırıyordu. Siyah kanatlarım yeterince kötüydü. Onlar bir anomaliydi, herkese değersiz olduğumu gösteren bir işaretti. Ama hiç kanadım olmaması?

Gözlerim yanıyor, yaşlar kırmızı kenarlara doğru tırmanıyordu. Kendime acımak için zamanım yoktu.

Eğer yapsaydım, acıya, ihanete ve lanet olası üzüntüye teslim olsaydım, kendimi geri çekebileceğimi sanmıyordum.

Kanatları olmayan bir melek nedir? Dişleri olmayan bir canavar nedir?

Arkamdan kadar yatak odasının kapısının açıldığını fark etmedim. Huntır orada durmuş, sırtını duvara dayamış, beni dikkatle süzüyordu.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi sildim, lanet tanrıçaya beni aval aval kendime bakarken görmemesi için dua ettim. Banyodan rahatça çıktım ve ona yukarıdan aşağıya baktım. YaralanmamıŐtı, bylerimin hemen fark edeceği bir Şeydi bu.

Ama yüzü bomboŐtu.

"Nerelerdeydin?" diye sordum. Yatağa doğru yürüdüm ve okumakta olduğum kitabı elime aldım, ona bakmamak için elimde evirip çevirdim.

Bana bakarken başını yana eğdiğini hissettim. "BilmiyormuŐ gibi davranma," diye nefes aldı. "Jessiah önce sana danıŐmadan beni buradan asla çıkarmaz."

Gerildim ama hiçbir Şey söylemedim, dikkatimi elimdeki kitaba verdim.

"İyiydi," diye başladı. "İyiydi aslında. İyiymi- " Aramızdaki bağdan sıkı bir Şey süzüldü. Sonunda ona bakmam için yeterliydi. "Orada değildi. Oraya kadar geldik ama Lord orada değildi."

"Siktir," diye mırıldandım. "zr dilerim Dişi Avcı."

Bir adım ne çıktı, elleri önünde, sanki bana uzanacakmıŐ gibi. "zr dileme. Bunu mümkün kılan sensin ve ben-" Devam etmeden önce yutkundu. "Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Bunun seni ne kadar zdiğn biliyorum."

Bakışlarımı kaçırdım, aniden vahşi Avcı'mın önünde kendimi çok savunmasız hissettim. Evet, bu beni öldürüyordu ama hiçbir Şey ondan daha önemli değildi. Bu karmaşadan kurtulmak için eve dönmek için birkaç saate ihtiyaı varsa, buna değerdi.

"nemli bir Şey değildi," diye cevap verdim.

Uzun bir sessizlik oldu. "Evet, şey. Yine de teşekkür ederim." Banyoya gitmeden önce birkaç saniye daha bekledi. "Peki ya Wolf?" Döndü ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Öyle mi?"

"Bilge bir adam bir keresinde bana, 'Sırtında fiziksel yaralar olması, bu hikayeyi yeniden yazamayacağın anlamına gelmez' demişti." Cevap veremeden banyoya daldı ve bunun için çok minnettardım çünkü yatağın kenarındaki yerime yerleşirken gözyaşlarım tekrar gözlerime hücum etti.

Bu sözleri ona Moira'da, sırtındaki yara izlerini gördükten sonra söyledim. Lanet olsun. *Sanırım ikimizin de yeniden yazması gereken hikayeler vardı.*

Birkaç dakika sonra yatak, Hunttyr'in bedeninin çarşafının arasına kaydığı yere kayd. Benden mümkün olduğunca uzak durmak için her zaman çok çabalardım ama bunun hiçbir önemi yoktu. Her zaman başı göğsümde ve uzuvlarımız iç içe geçmiş bir şekilde uyanırdım.

Bu, her sabah onu uyandırmadan kendimi onun elinden kurtarmamı daha da zorlaştırıyordu ama yine de aşmak istemediğim bazı sınırlar vardı. Zaten duygularıyla çok fazla savaşıyordu. Bu karışıma daha fazlasını eklemeyi planlamıyordum.

Şimdilik, ondan alabildiğim kadarını kabul edecektim.

Bunun için kendime işkence etmem gerekse bile.

Bölüm 27

HUnTYr

I Sonunda kendimi yataktan kaldırana kadar bir buçuk gün uyudum. Wolf bana yemek getirdi ama yemek aklımdaki son şeydi.

Düğün yarındı. Zamanımız resmen tükenmişti.

Yansımama baktım, buklelerimin dağınıklığını ve yüzümün keskin kemiklerini inceledim. Wolf'un bir planı vardı, evet, ama görünüşe göre Asmodeus hâlâ istediği her şeyi elde ediyordu.

Kan kraliçesi onun oğluyla evleniyordu.

"Gerginsin." Arkamdaki yatak odasından gelen Wolf'un sesiyle sıçradım.

Alay ettim ve başımı salladım. Elbette gergindim. Yarın isteğim dışında evleniyordum ve bu birlikteliği kötü başmeleğe tüm vampir türü üzerinde güç vermek için kullanmam gerekiyordu.

Gerginlik sadece başlangıçtı.

"Daha çok dehşete düşmüş gibiydim," diye itiraf ettim. "Tüm hayatımı öldürmeyi öğrenerek, kendimi korumayı öğrenerek geçirdim. Ama bu? Bu siyasi karmaşa benim beceri alanımın dışında. Bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum."

Wolf banyoya girdi ve ben yansımama bakıp umutsuzca karşımdaki kişiyi tanımaya çalışırken arkamda durdu.

"Bu iş bittiğinde özgürlüğe giden yola gireceğiz, tamam mı? Yarın geride kaldığında nihayet nefes alabileceğiz."

"Bu konuda emin görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim." Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımda durdu ama bana dokunmadı. O kadar yakınımda durdu ki çam ve akçağaç kokusu banyoyu doldurdu.

Vampir duyularımı uyandırdığımdan beri onun kokusunu alma yeteneğim gittikçe güçleniyor gibiydi. Artan koku alma duyumun yanı sıra, daha hızlıydım. Daha güçlüydüm. Büyüm gittikçe güçleniyor ve kontrol etmem kolaylaşıyordu. Ayrıca henüz tüm kaleyi ateşe vermemiştim, ki bu pek de kötü bir sonuç sayılmazdı ama yine de.

Aslında kendimle *gurur* duyuyordum, her ne kadar tüm hayatımı vampirleri öldürmekle geçirip onlardan biri olduğumu öğrenmeyi hâlâ öğreniyor olsam da.

Bir canavar olmak istemedim. Lord'un masallarında duyduğum o aşağılık, kan emici yaratıklar olmak istemedim.

Ben sadece... Ben sadece *huzur* istedim.

"Tanrı'yı düşünüp duruyorum. Beni buraya neden gönderdiğini, benden gerçekten ne istediğini düşünüp duruyorum."

Wolf hareketsiz kaldı. "Senden şey istediğini nereden biliyorsun? Ya seni buraya seçkinlerden biri olmayı hak ettiğin için gönderdiğini düşünüyorsa?"

Göğsüm sıkıştı. "Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Seni o büyüttü, değil mi? O senin baban sayılır. Neden Midgrave'in kenar mahallelerinden kurtulmanı istemesin ki?"

Başımı eğdim, sonunda tanımadığım yansımadan başka bir yere baktım. "Onunla birlikte hayatta kalabilmem için güçlü ve vahşi olmamı istedi. Midgrave'de. Eğer gitmemi isteseydi, bana söylerdi."

Wolf bu sözleri düşündü. "Onu özlemekte sorun yok. Aslında Midgrave'deki tüm hayatınızı özlemenizde bir sorun yok."

"Özlüyorum." Daha düşünmeden kelimeler ağızımdan dökülüyordu. "Lord'u özlüyorum. Her sabah o lanet fırını özlüyorum. Özledim..." Boğazım düğümlendi. "Hepsini özledim."

Wolf daha da yaklaşarak ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Özgürlüğü özlüyorum."

"Hiç gerçekten özgür oldun mu, Dişi Avcı?" Konuşurken nefesi çıplak boynuma çarptı. "Gölgelerde yaşıyordun, gerçekte kim olduğunu asla bilmiyordun."

"Bu şatoda *onunla* birlikte yaşamak zorunda kalmaktan daha iyiydi."

Wolf'un gözleri karardı. "Bunu telafi edeceğim. Hayatım üzerine yemin ederim ki çok ama çok yakında Vaehatis'teki en mutlu vampir sen olacaksın."

Gülümsemeye çalıştım ama yüzüm kaskatı kesilmişti. *Mutluluk*. Bu düşünce bana çok yabancı geldi. Hatta adaletsiz. Neden onca insan arasından ben mutluluğu hissetmeyi hak ediyordum? Neden özgür ve huzurlu bir hayat yaşama şansım olsun ki?

Hayır, böyle şeyler benim başıma gelmedi.

Bir kaderim vardı. Bir kaderim vardı. *Ben lanet olası kan kraliçesiydim.*

Ama Wolf elini omzuma koyduğunda, tüm bunları bir anlığına unuttum.

Eğildim.

"Evleneceğimi hiç düşünmemiştim," dedim yüksek sesle. "Ama bu benden isteniyorsa, sanırım seninle olmasına pek de kızgın değilim."

Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Kulaklarıma müzik gibi geliyor, Dişi Avcı."

Bölüm 28

WOLF

Huntyr ay yükselmeden uykuya daldı. Uyanmayacağından emin olana kadar bekledim, nefes alışının rahatlatıcı sesini dinledim.

Uykusu da çok hafifti. Moira'da bu kadarını öğrendim.

Boş koridorlardan gizlice geçerken kale sessizdi. Ekinoks kutlamasından önceki gece olduğu için herkes muhtemelen hazırlanmak için dinleniyordu. Ekinoks kutlamaları bazen tam üç gün ve gece sürer, çok fazla içki içilir, dans edilir ve çok az uyunurdu.

Bu planı neredeyse mümkün kılan şey buydu.

Kalenin ana girişine ulaştım ve bekledim, henüz kendimi göstermedim, henüz o büyük kapılara yaklaşmadım.

Bu gece Altın Şehir'de dolaşmayacaktım. Hayır, yeraltı tünellerinde yürüyecektim.

Etrafin temiz olduğundan emin oldum, dışarıdaki muhafızların ayak seslerini ya da konuşmalarını duymadığımdan emin oldum ve sağa doğru eğildim.

Burada neredeyse hiç kullanılmayan küçük bir koridor vardı. Eskiden, Altın Şehir'in Vaehatis'in seçkin fae ve melekleri için bir yuva olduğu zamanlarda, baş meleklerin hizmetkârları burayı kullanırdı. Ancak buradaki hizmetkârlar artık çok azdı. Luseyar babamın yanında bulunmasına izin verdiği tek kişiydi ve çoğunlukla koruma olarak kullanılırdı.

Bu küçük, karanlık koridorlar artık terk edilmişti, bu da onları bu gece benim için mükemmel kılıyordu.

Ayaklarım hafif ve sessizdi, artık iki yanımdaki taş duvarlara sürtünen siyah kanatlar olmadığı için bu tünellerde gezinmek çok daha kolaydı. Yine de her bir duyum yüksek alarmdaydı. Kulaklarım sessizlikte gerilmiş, herhangi bir tehdit arıyordu.

Benim de kalbim hızla çarpıyordu. Kolay kolay sinirlenen biri değildim, ama bu?

Bu sadece benimle ilgili değildi. Huntыр'in hayatı tehlikedeydi. Jessiah'ın hayatı tehlikedeydi.

Kahretsin, tüm krallık tehlikedeydi.

Çünkü yarın ekinoks başladığında, Huntыр bana, ben de ona yemin etmeye hazırlanırken, bu sadece düğün olmayacaktı.

İsyan Asmodeus'u öldürecekti.

I Ayaklarımın altındaki taşlar toprak ve kuma dönüşene, hava kuruyup kırıltısızlaşana, örümcek ağları ve böcekler duvarları kirletene kadar tünellerin içinde ilerledim.

"Yeterince uzun sürdü," diye başladı Nathan. "Fikrini değiştirdiğini düşünmeye başlamıştım."

Huntыр'le Moira'dan döndüğümünden beri Nathan'la buluştuğumuz, loş fenerlerle aydınlatılmış odaya girdim.

Bardan daha güvenliydi, şehirde gözlerin dolaştığı her yerden daha güvenliydi. Bu kadar aptalca bir şey planlamak için yeterince güvenli olan tek yer kesinlikle burasıydı.

"Fikrimi mi değiştirdin?" diye sordum. "Krallığı, Huntыр'i, kendimi ve Altın Şehir'in duvarları içinde yaşayan herkesi korumanın tek yolu bu. Fikrimi değiştirmeyeceğim; bundan emin olabilirsiniz."

Başını sallamadan önce bir süre daha bana baktı. "Güzel, çünkü bu gece konuşacak çok şeyimiz var."

"Senin tarafında her şey hazır mı?" diye sordum. "Asiler hazır mı?"

Kulağa çok barbarca geliyordu ama Nathan ve ben Asmodeus'u iktidardan uzaklaştırmanın en güvenli yolu hakkında konuşurken, biz de bu hale geldik.

Asiler.

"Hazır ve istekliler. Tören tüm hızıyla devam eder etmez, Asmodeus'un dikkatinin dağılmasını bekleyeceğiz ve sonra saldıracağız."

"Güzel." Sesimi güçlü ve tereddütsüz tuttum. Nathan da öyle yaptı, ancak saldırıdan bahsettiğimiz için kalbinin ne kadar hızlı attığını duyabiliyordum.

Bunu planlamak için aylar harcadık, doğru anı bekledik, herkesten sakladık.

Harekete geçmenin ya da başka bir şansımız olmadan hepimizin ölme riskini göze almanın zamanı gelmişti. "Peki ya sen?" Nathan sordu.

"Kendini öldürmeye gerçekten hazır mısın?

Baba?"

"Onu gördüğünden beri o adamı öldürmeye hazırım" dediğimde beni net bir şekilde anlayabilmesi için gözlerinin içine baktım.

Nathan başını salladı.

"Lütfen bana bunun onu gerçekten bitireceğinden emin olduğunu söyle.

Başmelekleri öldürmenin zor olmasının bir sebebi var."

Nathan kendini geriye itti ve karanlık odada volta atmaya başladı. Düşünürken turuncu ışık karanlık yüzüne gölgeler düşürüyor, elleri kalçalarında sıkılaşıyordu. "Adamlarım doğru cevabı bulmak için Vaehatis'in en ücra köşelerine kadar gittiler. Tüm kaynaklarımız aynı şeyi söylüyor. Huntыр'in büyüü melek kılıcıyla birleştğinde işe yarayacaktır."

Huntыр'in büyüü elimizdeydi ama melek kılıcı? Bildiğim kadarıyla sadece bir tane ve onu Luseyar kullanıyordu. Kanatlarımı bedenimden ayıran kılıcın aynısıydı. Asilerin onu nasıl geri almayı planladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ya yanılıyorsan?"

Volta atmayı bıraktı ve bana baktı. "Eğer yanılıyorsam, hepimiz ölürüz. Ama burada seçeneklerimiz tükeniyor."

Sonraki birkaç dakika boyunca sessizlik içinde durduk. Nathan arka duvarın yanında volta atmaya devam ederken ben kollarımı göğsümde kavuşturarak soğuk taşa yaslandım. Eğer bu konuda yanılıyorsak Tanrı yardımcımız olsun.

Bir başmeleği öldürmenin yolları herkesin bildiği şeyler değildi. Hayatımın çoğunda onları öldürmenin imkânsız olduğunu düşünmüştüm. Meleklerden daha güçlüydüler. Daha yaşlı. Daha güçlüydüler. Ama babamın devam ettiği yol durdurulmalıydı. Bu kötülük bu dünyada daha fazla devam edemezdi ve buna izin verirsem kendimle yaşayamazdım.

Bir süre sonra, "Onu ne pahasına olursa olsun koruyacaksın, Nathan," dedim. "Bütün bunların anahtarı o. Ne olursa olsun hayatta kalmalı."

Ciddi gözlerle bana baktı. "O bizim kraliçemiz. Hepimiz onu canımız pahasına seve seve koruruz Kurt. Bu konuda bana güven."

Aklımdan geçen tehditleri durdurmak için yanağımı ısırdım. Onu hayatta tutmak zorundaydı. Ne olursa olsun, yarın başarılı olsak da olmasak da Huntыр yaşayacaktı.

OceanofPDF.com

Bölüm 29

HUnTYr

"Y Şaka yapıyorsun." Çenem açık bir şekilde elbiseye -ya da elbisenin olmayışına- baktım. "Bu bir şaka olmalı."

"Taktığında o kadar da kötü hissetmeyeceksin, söz veriyorum." Kurt taşıdı

elbiseyi yatağa götürüp düz bir şekilde serdi.

"Senin için söylemesi kolay. Burada neredeyse çıplak dolaşmak zorunda olan sen değilsin."

Sırıttı. "Beni daha fazla görmek için bir bahane , her zamankinden daha az kıyafet giyiyor olacağım."

İçimi çektim. "Şaka yapmanın zamanı değil."

"Ama öyle de olabilir." Bana doğru iki adım attı, ellerini uzattı, sanki bana dokunmak istiyormuş gibi, ama kendini durdurdu. "Meleklerin, Fae'lerden ve hatta vampirlerden çok daha farklı gelenekleri var. Bu düğün... en azından benzersiz olacak."

"Ve bu lanet elbiseyi giymek benden istenen bir şey mi?" Elbisenin içinden çarşafların koyu rengini görebiliyordum.

"Tüm bunların olmasını engelleyebilseydim, Dişi Avcı, bunu gözümü kırpmadan yapacağımı biliyorsun." Yumuşayan ses tonu göğsümün ağırmasına neden oldu.

"Yapacağını biliyorum. Sadece buna hazır değilim sanırım."

"Ama sen öylesin." Elini uzatıp bir parmak eklemine elmacık kemiğime değdirdiğinde nefesim kesildi. "Tahmin edebileceğinden bile daha hazırsın. Sadece parti yapmak ve ekinoksu kutlamak isteyen bir grup sarhoş insanın önünde yürüyeceksin, babamın önünde birkaç kelime değiş tokuş edeceğiz ve zor kısım bitecek."

"Bu acı verici derecede sıradan görünüyor."

"Öyle." Gülümsedi. "Bu rahatlatıcı olmalı. Vampir kültüründe birbirlerinin kanını içerler, biliyorsun."

Gözlerim büyüdü ama o çoktan gülmeye başlamıştı. "Sakin ol. Babam vampir kültürüne boyun eğmektense hiç düşün yapmamayı tercih ederdi."

"Kim bilir," diye ekledim. "Biraz düşüncesiz olmaya meyilli. Ya ikimizi de mihrapta öldürmeye karar verirse?"

"O zaman kraliçesi olmayacak ve kan krallığının gücüne erişmesi mümkün olmayacak."

Yüzüm düştü. "Doğru."

Jessiah kapıyı iterek açtı ve başını içeri uzattı. "Kardeşim?" diye sordu. "Taht odasında sana ihtiyaç var."

Wolf kardeşine baktı ve bakışlarını bana çevirmeden önce başını salladı. Daha önce yüzünde beliren yumuşak gülümseme kaybolmuş, yerini sert bir gerginlik almıştı. *Gergin* görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Jessiah kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Wolf dişlerini sıkarak, "Böyle bir günde ancak bu kadar iyi olabilirdi," dedi. "Ben iyi olacağım. Ekinoks için hazırlanırken biraz rahatlamaya çalışın. Burada çalışan güvendiğim tek bir kadın hizmetçimiz olsaydı, onu sana gönderirdim ama-"

"olacağım. Kendi başıma iyi olacağım. Törende görüşürüz."

Bir adım geri çekilirken Wolf'un yüzü gerildi. "Pekâlâ," dedi. "İyi şanslar Dişi Avcı. Yakında her şey bitecek."

Döndü ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gitti.

Sadece yüzündeki ifade ya da omuzlarındaki gerginlik değildi. Midemdeki derin ve giderek büyüyen çukur da bana bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyordu.

Ama Wolf'la Asmodeus'un eli altında evleniyordum. Tabii ki doğru olmayan bir şeyler vardı.

Wolf'un bir planı vardı. Ona güvenebilirdim, değil mi? Her şeyden sonra, buna güvenebilirdim. Babasından en az benim kadar nefret ettiğine, bu insanları korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğuna güvenebilirdim.

Banyoya geri döndüm ve sıcak suyun porselen küvete dolmasına izin verdim.

Katılmaya zorlandığım bir etkinlik için hazırlanmak kendimi çok aptalca hissettirdi.

Asmodeus bana ne yapacaktı ki? Wolf sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu. Bu bir şey olmayacaktı.

İki sevgili arasında güzel, şirin bir düğün.

Bu lanet bir savaş ritüeliydi ve ben de değerli bir eşyaydım.

Kıyafetlerimi çıkardım ve suya girerken onları yerde bir yığın halinde bıraktım. Wolf'un sabununu kullandım, çam kokusunun üzerime sinmesine ve duyularıma nüfuz etmesine izin verdim.

Tüm bunlar Altın Şehir vatandaşlarını özgürleştirmek ve vampirleri Asmodeus'un egemenliğinden korumak için oluyordu.

Nerede duracaktı? Onun gibi biri, tüm krallığı yumruğunun altına alıp söylediği her şeyi yapmaya hazır olana kadar durmazdı.

Bu onlar içindi. Kendileri için savaşamayacak kadar zayıf olan Midgrave halkı için. Onlardan çok korkan Fae'ler tarafından katledilenler için.

Böylece onların da savaşma şansı oldu.

Vücudumu cildim acıyana kadar ovaladıktan sonra saçlarıma başladım. Kalın siyah buklelerimi sabunlu suya batırdım ve biraz idare edilebilir hale gelene kadar parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Neden önemseydiğimden bile emin değildim. Kir içinde ve zincirlerle sarılmış bir şekilde ortaya çıkabilirdim ve bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Bu düğün benim ya da Wolf için değildi. Onun içindi. Asmodeus.

Sıcak suyun buharı dağılana, çok hafif bir sıcaklığa inene kadar bekledim ve sonunda kendimi dışarı çektim.

Sırada şu lanet elbise vardı.

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Asmodeus hasta, hasta bir adamdı.

Bunu benden önce giymiş olabilecek diğer gelinleri düşünmemeye çalıştım. Yeni olmadığı, yırtık pırtık etek ve yumuşatılmış kumaşından belliydi.

Elbisenin içine girmeden önce kurulandım, kalçalarımın üzerinden yukarı doğru çektim ve göğüslerimin üzerinde sabitledim.

Hepsi bu kadardı. Elbisenin askısı yoktu, bu da ne pratik ne de gerekli hissettiriyordu ve yere kadar düşüyordu. Uzun bir yırtmaç sol bacağımın derisini uyluğumun ortasına kadar açıkta bırakıyordu.

Kumaşın kendisi parlak, kiraz kırmızısıydı ama o kadar inceydi ki hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Vücudumun her santimi kırmızıyla kaplıydı ve tam teşhir halindeydi.

Harika. Sadece harika.

Tanrıçaya, herkesin bu şeyde fark edemeyecek kadar sarhoş olması için dua ettim.

Çıplak omuzlarım parlak elbisemle derin bir tezat oluşturuyor ve beni uzun zamandır görüldüğümde daha genç gösteriyordu.

Kendimi açıkta hissetmeyi sevmezdim. Kendimi hazır hissetmeyi severdim. Hazır. Güçlü. Tamamen siyah ve antrenman derisi giymeyi ve kat kat giyinmeyi severdim.

Bu olmaz.

Saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru örüp yüzümün etrafındaki daha kısa bukleleri gevşek bıraktığımda dışarıdaki sesleri duymaya başlamıştım.

Asmodeus bu ekinoks kutlaması için lanet bir gösteri istiyordu ve içimde tam olarak bunu elde edeceğine dair çok ama çok kötü bir his vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 30

WOLF

T Şato tam bir kutlama modundaydı. Normalde ekinoks kutlama yapmak için büyük bir bahaneydi ama bu yıl daha da büyük bir bahaneydi. İşin içine bir de düğün -hem de kraliyet düğünü- girince Altın Şehirdeki işçi hazırlanıyor.

Kendimi Nathan'ı, bu gece ters gidebilecek her şeyi, başarısız olursak hepimizin içinde olacağı tehlikeyi düşünmemeye zorladım. Bunun kimseye faydası olmayacaktı.

Bunun yerine, babamı aramak için tamamen dekore edilmiş taht odasına doğru yürüdüm.

Ama beni karşılayan babam değildi.

"Luseyar," dedim. "Beni mi görmek istediniz?" İçgüdüsel olarak doğruldum, ama bunun için kendimden nefret ediyordum. Luseyar babamın sağ kolundan başka bir şey değildi. Kanatlarımı kesmek zorunda kalması kişisel bir şey değildi; bu onun için sadece bir işti. Tekrar emretmediği sürece bana zarar vermeyecekti, ki bunu kesinlikle ondan üstün görmüyordum.

"Yaptım," diye cevap verdi. Sesi alçak ve keskindi. Onun nadiren konuştuğunu duyardım, hele bu kadar rahat konuştuğunu hiç duymamıştım. "Seninle konuşmak istiyorum. Seni uyarmak, gerçekten. Baban konuştuğumuzu bilmiyor ve bu şekilde kalması senin için daha iyi olur."

Meleğe bakarak bir adım öne çıktım. "Tamam..."

"Baban -bazen ne kadar aceleci olsa da- aptal değil, Wolf."

"Farkındayım." Yüzümü boş tuttum.

"Öyle misin?" Aramızda sadece birkaç adım mesafe bırakarak öne çıkarken sesi keskinleşti. "Çünkü bu geceyle ilgili içimde çok kötü bir his var ve sizi uyarmak istiyorum, eğer siz ya da nişanlınız bu töreni tehlikeye atacak bir şey yaparsanız, bunun sonuçları olacaktır."

Ona yalan söylemek, bir şey olmadığına ikna etmek için ağzımı açtım ama beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Eğer sen ya da Hunttyr bu evliliğe karşı çıkmaya karar verirseniz, sizi bu evliliğe kendisinin zorlayacağını garanti etti. Anlıyor musun?"

Bizi zorlamak mı? Bizi buna zorlamak için başka ne yapabiliirdi ki? Biz zaten buna razıydık. Kimse bizi isteğimiz dışında o sunağa sürüklemiyordu. En azından fiziksel olarak. "Pek sayılmaz, hayır."

Luseyar uzun bir nefes alarak elini bıraktı. Bu adamı tanıdığım onca yıl boyunca yüzünde neredeyse hiç endişe görmemiştim, hele de bu şekilde. "Tanrıça'ya dua edelim de öğrenmek zorunda kalmayasın. Kendini toparla, Wolf. Bu gece bir şey deneme. Kanatlarını almaktan çok daha kötü olacak, sana söz verebilirim."

Taht odasından hışımla çıktı ve çıkarken omzuma kendi omzuyla vurdu. Kalenin koridorlarında kalabalıklar toplanmaya başlamıştı bile. Kapıyı açıp arkasından kapatırken sesler odanın içine doluyordu.

Bu bir blöftü.

Blöf olmalı.

Babamın ikimizi de geri adım attırmak, karşılık vermemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ayrıca, ne planladığımız hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer bilseydi, çoktan ölmüş olurdu.

Her şey yolundaydı. Her şey Nathan ve benim planladığımız gibi olacaktı.

Korku göğsüme saplandı ve nefeslerimi kısalttı ama çabucak yuttum.

Korku ya da değil, Asmodeus ölecekti.

Korku ya da değil, bu gece her şeyi değiştirecekti.

Bölüm 31

HUnTYr

A Kapımı çalan Smodeus'tu. Wolf, Jessiah ya da başka birini bekliyordum ama hayır. Başmelek resmi kıyafetleriyle kapımda durdu. Bir melek görmek şok ediciydi.

Başmelek, çok derli toplu, çok sıradan.

Tamamen beyaz giymişti, kumaşlar sanki onun için mükemmel bir şekilde yapılmış gibi omuzlarına ve vücuduna dökülüyordu. Altın bir kılıfın içindeki kılıcı kalçasının üstünden sarkıyor ve neredeyse yere değiyordu.

"Merhaba, Huntyraina."

"Asmodeus," diye cevap verdim, çenemi kaldırarak ve ses tonumu kısa tutarak.

"Bu geceki etkinliklerden çok memnun kalacağınıza inanıyorum. Ekinoks, halkımızın çoğunun her yıl dört gözle beklediği bir kutlamadır. Kutlanacak çok ama çok şey var."

Evet, terk edilmiş bir krallığın tamamında güç kazanmak ve bunu kendiniz için kullanmak üzere olduğunuzu düşündüğünüz gerçeği gibi.

Sıkıca gülümsedim. "O zaman kutlama başlasın."

Gözleri üzerimde gezindi ve ben bir ürpertiyle savaştım. Kolunu uzattı ve ben de hemen tuttum, onun yakınlığından kesinlikle iğrenmiş gibi davranmamak için elimden geleni yaptım.

Asmodeus'tan nefret ediyordum. Olduğu her şeyden, savunduğu her şeyden nefret ediyordum. Wolf ve Jessiah gibi iki adamın aynı soydan gelmesi beni şok etmişti.

"Bu akşam da ıslıl ıslıl görünüyorsun. Eminim Wolf bu elbiseyi çok beğenecektir."

İğrenç. "Sen gerçekten harika bir babasın. Onu bu şekilde kolladığın için, gelininin güzel bir elbise giymesini sağladığın için sana minnettar olmalı. Zincirler ve paçavralar da iş görürdü."

Başını salladı ve dudak büktü. "Şimdi, şimdi, Huntır, ekşi olmaya gerek yok. Görüyorsun, sana bir sürprizim var. Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

Yürümeye devam ettik ama kanım . "Düğün hediyesi mi?"

"Bu taraftan." Beni daha önce geçtiğimi hatırlamadığım bir dizi koridordan geçirdi. Şatonun karanlık koridorları yüzlerce, belki de binlerce mumla süslenmişti ve gecenin gölgelerine ısıltılı bir parıltı veriyordu.

Başka bir senaryoda olsa çok güzel olduğunu düşünürdüm. Şu anda mı? Tüylerim diken diken oldu.

Asmodeus bir kapıyı iterek açıp beni içeri yönlendirirken yüzümü sakın tuttum ve kendimi rahatlamaya zorladım. Aklımdan milyonlarca olasılık geçiyordu. Beni hemen şimdi öldürmezdi, değil mi? Tüm bu maskaralığın gerçekleşmesi için bana canlı ihtiyacı vardı. Belki de mücevher kadar basit bir şeydi.

Beni kutlama için dekore edilmemiş boş, sessiz bir odaya götürdü.

Kalbim durdu.

Gözlerime inanamadım.

Lord odanın uzak tarafında durmuş, küçük, parmaklıklılı pencereden dışarı bakıyordu.

Kapı arkamızdan kapandığında bana doğru döndü, buruşuk yüzünde nadir görülen bir gülümseme vardı.

Bölüm 32

WOLF

S Huntyr'de bir sorun vardı. Önce midem bulanıyor sandım ama midemde derinleşen çukurun Huntyr'inki olduğunu hemen . Onun duyguları her duyumu hızla keskinleştirdi.

"Sorun nedir?" Jessiah sordu. Törenin yapılacağı toplantı odasının hemen dışındaki kapılarda bekledik.

Kendimi duvardan uzaklaştırdım ve duyguların nereden geldiğini tespit etmeye çalıştım.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama Huntyr'de bir sorun var. Hissediyorum o."

Jessiah'ın tek kelime etmesine gerek yoktu. Sadece başını salladı, tam olarak anladı. onun benim için ne kadar önemli olduğunu, bugünün ne kadar önemli olduğunu.

"Gidelim," dedi. "Sen sağ kanadı kontrol et; ben de hâlâ oradaysa diye yatak odasını kontrol edeyim."

Huntyr'e yaklaşmaya çalışarak kalenin içindeki o küçük ipliği takip ederek çoktan hareket etmeye başlamıştım.

Farklı duygulardan oluşan bir kasırga hissediyordu: korku, ihanet, umut, rahatlama.

Şu anda ne oluyor olabilir ki? Benimle dalga geçmiyorsa, resmi olarak evlenmeden önce oyun oynamak için bağını azaltmadıysa...

Ama göğsümün derinliklerindeki bir şey bana durumun böyle olmadığını söylüyordu.

Jessiah koridoru dönüp yatak odalarımıza doğru ilerledi ama ben sola, kutlama için dekore edilmemiş boş bir koridora gittim.

"Hadi, Dişi Avcı," diye mırıldandım. "Neredesin sen?"

OceanofPDF.com

Bölüm 33

HUnTYr

"Lord," diye nefes aldım Asmodeus benden uzaklaşıp onun yanında dururken.

Lanet bir hayalete bakıyordum.

Aynı görünüyordu ama farklıydı. Arkaya kaymış saçları dağınık ve düzensizdi. Normalde siyah olan kıyafetleri gitmiş, yerine Asmodeus'unkine şaşırtıcı derecede benzeyen beyaz bir kıyafet gelmişti.

Ama o buradaydı.

Lord'u çok uzun zamandır özlüyordum, bu ne anlama geliyorsa artık. O benim evimdi. Beni büyüten adamdı. Wolf onun benim için ne kadar korkunç olduğunu düşünse de, o benim her şeyimdi.

Ve sonunda *buradaydı*.

"Size ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi. "Bir süredir seni görmeye gelmek istiyordum."

"Anlamıyorum." Kapının yanında durdum, bir adım atarsam tamamen yıkılacağımdan korkuyordum. ", neler oluyor? Buraya nasıl girdin?"

Lord ve Asmodeus kasma isteği uyandıran bir bakış paylaştılar.

Lanet olsun. Panik, Lord'u gördüğümde hissettiğim rahatlamanın üzerine tırmanarak göğsüme girdi.

Bu doğru değildi. Burada olmamalıydı. Birbirlerine böyle bakmamalıydılar.

"Lütfen biri bana neler olduğunu anlatsın."

Lord bir adım öne çıktı, ilk başta endişeliydi, sanki bana nazik davranacaktı. Ama sonra ellerini götürdü ve

sıkıca tuttu ve boğazını temizlerken çenesini kaldırdı.

Doğru. Her zaman bir gösteri. Her zaman bir maske. Asla gerçek Lord değil.

"Sana gerçeği söylemek istedim Huntыр, ama gerçekten anlayabilmen için önce kendi başına çok şey öğrenmen gerekiyordu."

Titremelerini engellemek için ellerimi birleştirdim. "Neyi anlamadan önce?"

Uzun bir nefes aldı. Asmodeus köşede sessizce duruyordu, yüzünde ondan tahmin ettiğimden daha fazla nefret etmeme neden olan kendini beğenmiş bir sırıtış vardı.

"Seni savaştan sonra rastgele bulmadım Huntыр. Annenin kim olduğunu biliyordum. Senin kim olduğunu biliyordum."

Kusacaktım.

"Bunca zamandır kim olduğumu biliyordun." Sesim yabancı geliyordu. Benim sesim değildi. Şaşkın.

Kapı arkamdan patlayarak açıldı ve Wolf'u orada şaşkın ve soluk soluğa dururken buldum, durumu kavrarken gözleri çılgına dönmüştü.

"Burada neler oluyor böyle?" diye tükürdü.

"Sen de bize katılabilirsin," diye seslendi Asmodeus arkadan. "Huntыр onu yetiştiren erkekle daha yeni tanışıyordu. Bu gerçekten büyük bir keyif! Kutlanacak bir yeniden birleşme!"

Wolf bana baktı.

Sonra Lord.

Sonra yine ben.

Gözlerinde şimşekler çaktı ve tüm kaos dağıldı.

Bölüm 34

WOLF

I ben düşünmeden hareket ediyordu. Nefes alamadan. Odaklanamadan. Onu gördüğümde hissettiğim öfke, nefret ve kafa karışıklığıyla beslenen gücüm, aylardır olduğundan daha güçlü bir şekilde etrafımda alevlendi.

Asmodeus ağzını açmadan önce onun kim olduğunu biliyordum. Ona kendi malıymış gibi bakması, Huntыр'ın ona kalbini söküp paramparça etmiş gibi bakması...

Kendimi bir adamın acınası bahanesine doğru fırlattım, büyüm etrafımda parlıyor, havada vızıldıyordu. Huntыр çığlık atarken ellerimle boğazına yapıştım. İkimiz de düştük ama o beni sırtım yere gelene kadar yuvarladı, hala iyileşmekte olan yaralarım taş a baskı yapıyordu.

"Kendi lanet evinde ziyaretçilere nasıl saygı göstereceğini öğrensen iyi olur, evlat," diye tısladı Lord.

Homurdandım, onu ters çevirip kontrolü yeniden ele aldığım da gücüm etrafımızdaki havada çatırdıyordu. "Sen saygı hakkında ne bilirsin ki?" Huntыр bir şeyler haykırıyordu ama kulaklarımdaki uğultudan hiçbir şey duyamadım. "Sadece hasta bir orospu çocuğu bir kadına böyle zarar verir."

Lord altımda güldü. "Onu güçlü kıldım. Onu olduğu kişi yaptım."

Daha sıkı sıkarak ciğerlerindeki havayı boşalttım. Ölmesini istiyordum. Kahretsin, bu anı çok uzun zamandır bekliyordum.

Ama acı şakağımı delip geçti. Bir an için konsantrasyonumu kaybettim, Lord'un beni itip ayağa kalkmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Asmodeus, "Bu kadar yeter," diye araya girdi. Elini bana doğru uzatmıştı; başıma bu delici acıyı veren oydu. "Hepimiz olgun yetişkinler gibi tartışabilir miyiz? Yoksa tüm lanet olası ekinoks kutlamalarını mahvetmemizi mi tercih edersin?"

Kutlamayı umursamadığımı söylemeye cesaret edemedim. Hunttyr de öyle.

Kendimi ayağa kaldırdım ve ona baktım ama o bana bakmadı. Tanrı'ya da. Aramızda bir yere baktı, ne oraya ne de buraya, gözleri parlıyordu ve nefes alırken dudakları hafifçe ayrılmıştı.

"Onun burada ne işi var?" diye sordum. Ona zar zor bakabiliyordum. Onun mükemmel, solgun tenindeki her yara izi için ona acı çektirmek istiyordum. Ona verdiği acının her zerresini hissettirmek istiyordum.

Lord, "Buraya Hunttyr'i desteklemeye geldim," diye cevap verdi.

"Peki siz ikiniz birbirinizi tam olarak nereden tanıyorsunuz?" Lord ile babamın arasındaki boşluğu işaret ettim.

Hunttyr'in duyguları bağa baskın çıktı - acısı, ihaneti, midesinin çukurunda hissettiği katıksız hastalık. Artık hepsi benimdi, hepsi durdurulamaz bir güçle birbirine karışmıştı.

Hunttyr sorunun cevabını zaten biliyor gibiydi.

"Dinle," diye başladı babam. "Lord, Hunttyr'in korunacağından emin olmak istedi."

"Saçmalık," diye başladım ama babam elini kaldırdı ve bana doğru bir acı dalgası daha gönderdi. Hafifçe irkildim ama çenemi kapattım. Lanet olası baş melekler.

"Söylediğim gibi. Lord, çocukluğundan beri Hunttyr'in güvenliğini sağladı. Altın Şehir'de bize katılma zamanı geldiğinde ona bir mesaj gönderdim."

"Vampir olduğumu biliyor muydun?" Hunttyr'in sesi havada süzüldü. "Çocukluğumdan beri beni eğitiyor ve bana yalan mı söylüyordun?"

"Hepsi seni korumak içindi." Lord sesini sabit tuttu. Güçlü. "Yaptığım her şey senin içindi Hunttyr, büyüüp hepimizin bildiği o güçlü kraliçe olabilmen için."

Nefesi sığlaştı, panikledi. "Bütün bunların amacı neydi?" Şimdi yanıma geldi ve sonunda Lord'un yüzüne baktı. "Beni öldürüp krallığı kendine almak daha kolay olmaz mıydı?"

Hava yoğunlaştı. "Sen kan kraliçesisin," diye itti Asmodeus. "Vampir krallığını senden daha iyi kimse ayağa kaldıramaz, canım."

"Ona öyle deme," diye ısrar ettim. "Aslında onunla hiç konuşma."

Babam ve Lord birbirlerine bakıp güldüler. *Güldüler.*

"Bundan haberin var mıydı?" Huntыр bana sordu. Yepyeni bir acı dalgası içimi delip geçti.

"Tanrıça adına yemin ederim Huntыр, hiçbir fikrim yoktu. Bilseydim bunun olmasına asla izin vermezdim."

Hâlâ bana inanmıyordu; bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Defalarca ihanete uğramıştı. Lord bile -hayatı pahasına güvendiği tek erkek- bunca zamandır ona yalan söylüyordu.

Kahretsin, onu öldürmek istedim.

"Neden?" diye sordu tekrar Lord'a dönerek. "Neden beni kendi türümü öldürmem için eğitiyorsun? Vampir mi? Sen a-a-"

"Ben bir fae'yim çocuğum," diye itti Lord. Sesinin alçak, çakıllı tınısı bile midemi bulandırdı. "Asmodeus beni saldırıdan hemen önce bu planı uygulamaya koymak için buldu. Sen daha doğmadan önce ben eğitilmiş bir vampir katiliydim. Bu beni güçlü yaptı. Midgrave'i korudu. Senin de güçlü olman gerekiyordu."

"Hayır." Geriye doğru sendeledi ve ben de elimi sırtına koyarak onu durdurdum. "Buna inanamıyorum."

"Anlaması zor, biliyorum ama-"

"Beni koruman gerekiyordu!" Huntыр o lanet duyguları serbest bıraktı, çığlık atarken kelimelerine dökülmelerine izin verdi. "Sen *her şeyimle* güvendiğim tek kişiydin!"

Elimi sırtında tutarak onu destekledim. "Seni korudum."

"Beni bu hale sen getirdin! Hepsi senin suçun! Moira'da neler yaşadığımı biliyor musun? Nelere katlanmak zorunda bırakıldığım hakkında bir fikrin var mı?"

Lord uzun bir nefes aldı. Yetiştirdiği kadının bu kadar perişan olmasından, defalarca bu kadar tehlikeye atılmasından dolayı en ufak bir çatışma yaşamış gibi görünmüyordu.

" haline bak." Lord öne çıktı ve ben de onunla Huntыр arasına bir engel koydum. "Güçlüsün. Güçlüsün. Sen yarı vampir, yarı fae'sin, hayal edebileceğinden bile daha nadirsin. Çoğu fae vampir olmaktan kurtulamaz, biliyorsun. Olgunlaşma ve kanla beslenme zamanı geldiğinde açlıktan ölürler. Ama sen..." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve ben onu orada öldürmemek için yumruğumu sıktım. "Sen daha güçlüsün"

Huntyr, çünkü sen vampir kraliçesisin. Vampirleri bir kez daha birleştireceksin. Onlara güç vereceksin."

"Ona güç vereceğim," diye tükürdü Asmodeus'a doğru.

"Bu kadar maskaralık yeter," diye araya girdi Asmodeus. "Kutlama başlıyor ve konuklarımızı daha fazla bekletmek kabalık olur."

Kapıya doğru ilerlemeye başladı. Lord, "Huntyr ile bir dakika yalnız konuşmak istiyorum," diye seslendi.

Huntyr bana doğru hafifçe eğildi.

"Kesinlikle olmaz," diye homurdandım. Bir kolumu Huntyr'in beline dolayarak onu bedenime çektim. Lord iç çekip vazgeçmeden önce bir saniye daha bekledi ve sonunda Asmodeus'u kapıdan dışarı kadar takip etti.

Dönüp Huntyr'in gözlerinin içine bakmadan önce birkaç saniye bekledim.

"Ne. Ne. Sikeyim?"

OceanofPDF.com

Bölüm 35

HUnTYr

L Useyar bizi büyük balo salonuna götürdü. O hiçbir şey söylemedi. Ben hiçbir şey söylemedim. Wolf hiçbir şey söylemedi, oysa onun varlığı beni bir arada tutan tek şeydi.

Lord, Asmodeus ile çalışıyordu. Bunca zamandır öyleydi. Kulağa hastalıklı, çarpık bir şaka gibi geliyordu, kabuslarımda görünmesi gereken bir şaka, burada kanlı canlı değil.

Luseyar bize bakmadan, "Bu iş yakında bitecek," dedi. "Aptalca bir şey yapmayın." Meleğin uyarısı beni şok etmişti ama hissedecek hiçbir duygum kalmamıştı. Bu bedende bir kabuğa, bir boşluğa dönüştüm.

Balo salonuna yaklaştıkça etrafımızdaki alan daha da gürültülü hale geldi. Sesler havada uçuşuyor, müzik onu takip ediyor ve sonra hepsinden daha yüksek olduğunu bildiğim kalbimin hızlı çarpışı geliyordu.

"Bu gerçek olamaz," diye mırıldandım kendi kendime.

Büyük kapıya geldiğimizde Wolf yürümeyi bıraktı. Yüzünü bana döndü ve iki elini yüzümün iki yanına koyarak beni ona bakmaya zorladı.

"Hey," diye başladı. "Sakın kendini kaybetmeye kalkma, tamam mı? Sen daha güçlüsün. Sen lanet olası kan kraliçesisin ve insanlar bundan sağ çıkman için sana . Babam seni sarsmak istiyor. Tüm bunları senden bir tepki almak için yapıyor. Kırıldığını görmesine izin verme."

Kırılmanın çok ötesindeydim. Tamamen bir kül yığınınına dönüşmeye hazırdım. Wolf'un babasına bu kadar uzun süre katlanmış olması benim için bir mucizeydi. O adam saf bir şeytandı ve ondan daha çok nefret ettiğim tek kişi

Şu anda ondan daha iyi olan Lord'du. Kahretsin, şu anda onu düşünemiyordum bile. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Wolf."

"Yapabilirsin çünkü yapmak *zorundasın*." Sözleri keskindi ama her bir duyumu bulanıklaştıran o sersemlik ve sis duvarını delip geçti. "Beni duyuyor musun, Dişi Avcı?"

Karanlık görüşümün etrafında dolaşıyor, tüm bedenimi okşuyor, beni altına çekmek istiyordu ama Wolf haklıydı. Asmodeus bana kontrolün kendisinde olduğunu, güçlü olanın kendisi olduğunu göstermek istiyordu.

Çocukluğumdan beri *her şeyi* kontrol ettiğini göstermek istiyordu ama beni kırmasına izin vermeyecektim. Ona inat olsun diye yaptığım onca şeyden sonra, sonunda kırılmamın sebebinin o olmasına izin vermeyecektim.

Konuşmak için kendime güvenmiyordum. Wolf'un ellerine başımı salladım ve bunu görünce vücudunda oluşan rahatlama dalgasını hissettim.

"Güzel." Wolf doğruldu, yüzümü bıraktı ve bir elini benimkinin içine soktu. "Bana odaklan. Başka kimseyi düşünme. Bunu atlatmanı sağlayacağım."

Gözlerimi kapadım ve uzun bir nefes aldım, Wolf'un bağından gelen güvencenin kendi bedenime yayılmasına izin verdim. Bunu zorladığından emindim ama yine de yardımcı oluyordu. Gözlerimi tekrar açana kadar onun sakın, kararlı özü etrafımda yıkandı.

"Pekâlâ," dedi Wolf gözlerini benden ayırmadan Luseyar'a. "Biz hazırız."

Luseyar büyük bir elini önümüzdeki kapıya koydu, durakladı ve sonra açtı o.

Görüş alanımıza girdiğimiz anda müzik ve sesler kesildi. Ben hemen Jessiah'ın odanın başında, Asmodeus'un hemen yanında beklediğini gördü.

Ve Lordum.

Yine de gözlerimi onlardan ayırdım ve sadece Jessiah'nın ilerideki figürüne odaklandım.

Bir ayağım diğerinin önünde. *Bunu yapabilirim.*

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmak zorundaydım.

İlerlerken Wolf'un eli benimkini hiç bırakmadı.

Yanımızdan geçerken birkaç kişi fısıldadı ama dikkatimi kaybetmeye cesaret edemedim. *Bitir şu işi. Bitir şu işi. Bitir şu işi.*

Wolf aramızdaki bağı sevgi ve huzurla doldurmaya çalışıyordu. Benim için olduğunu biliyordum, bunu bana yardım etmek için yaptığını biliyordum.

Orada

Az önce olanlardan, Lord'un burada olmasından ve Asmodeus'la çalışmasından dolayı çıldırmamış olmasına imkân yoktu, özellikle de bunu zaten bilmiyorsa.

Bir adım ileri. Başını dik tut.

Bacaklarımın sonunda altımdan çekileceğini hissetmeden önce odanın önüne varmıştık.

" hoş geldiniz!" Asmodeus önünde durmak için hareket ederek duyurdu Biz.

Wolf döndü, ikimiz kalabalığa bakarken o elini sıktı benimkinin etrafında.

"Bugün, yüzyılın birleşmesine tanıklık edeceğiz. Başmeleğin oğlu Wolf Jasper, kan tahtının varisi Huntyraina Fullmall Gawerula ile evlenecek. Birlikte Scarlata İmparatorluğu'nu yönetecekler. Parçalara ayrılan imparatorluğu yeniden inşa edecekler. Bu gücü yalnızlık içinde değil, bizimle birlikte inşa edecekler! Zamanla, disiplinle ve taca sadakatle, tüm kan krallığının önümüzde eğilmesini sağlayacağız!"

Kalabalık patladı ve kusmamak için yanağımı ısırdım.

Asmodeus elini kaldırdı ve kalabalık sustu.

"Meleklerin geleneksel evlilik törenine başlayalım."

Arkasını döndü, şimdi Wolf ve bana bakıyordu. "İlk olarak, yaşamın sonsuzluğunu simgelemek için ikiniz de kan akıtacaksınız."

Kurt'a odaklanın. Kurda odaklan.

Wolf bıçağını kavradı, keskin ucunu avucunun ortasından geçirdi, sonra aynısını benimkine yaptı.

Odanın arkasından biri bağırdı, ardından daha çılgınca çığlıklar geldi ama ben zar zor duydum. Donmuştum, sıkışmıştım. Her geçen saniye çözülüyordum.

Wolf'un gözleri benimkilerden ayrıldı ve genişledi, çığlıklar yayıldıkça paniğin tek işareti buydu.

Sonunda dönüp baktım.

Duman havayı doldurdu, balo salonunun içine doğru yayıldı, bize gittikçe yaklaştı.

"Bu da ne?" Wolf sordu. "geliyor bu?" Midem bulandı.

Ateş.

Lanet olası şato yanıyordu. Az önce koridordan geliyor gibiydi ama büyük balo salonuna giden başka bir çıkış yoktu. Şato

Bu evliliğe tanıklık etmeye gelen düzinelerce fae ve melek panikliyor, itişip kakışıyor, çığlık atıyor, çaresizce bir çıkış yolu arıyordu.

Her şey çok hızlı oldu.

"Yeter!" Asmodeus bağırdı ama balo salonundaki çığlıkların gürültüsünden sesi duyulmuyordu. "Yeter, millet! Töreni tamamlamalıyız!"

"Kale yanıyor!" Kurt çığlık attı. "Buradan çıkmamız gerek!"

Asmodeus yüz hatlarını kaplayan öfkeyle bize baktı. "Töreni bitirin *Şimdi!* Evlenmelisin!"

"Ama bu bir-"

"*Şimdi!*"

Sesindeki güçle tüm oda sarsıldı. Panik içinde çığlık attım ve hızla Wolf'un kanlı elini elime aldım. Gözlerimi sıkıca kapatıp büyüme odaklandım ve Wolf'un bana öğrettiği şekilde onu ileri doğru çağırdım.

Daha fazla insan çığlık attı. Luseyar şimdi seslerin gürültüsünden yüksek sesle bir şeyler bağıırıyordu. Saldırı gibi bir şeye benziyordu ama bu düşüncüyü çabucak aklımdan uzaklaştırdım.

Lanet düğün sırasında saldırıya uğramıyorduk. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Bitir şu işi!" Asmodeus bağırdı.

Wolf anlamadığım bir dilde kelimeler okumaya başladı ve gözlerimi açtığımda onu zor nefes alırken buldum, babasının başladığı şeyi bitirmek için mücadele ederken başı geriye eğikti.

Asmodeus bu lanet birliği o kadar önemsiyordu ki, bir saldırı sırasında bu kalede mahsur kalmayı göze mi aldı? Birleşmemizi bu *kadar* çok mu istiyordu?

Duyularım canlandı ve etrafımızı saran mutlak kaosun fazlasıyla farkına vardım.

Büyük bir patlama Wolf'un konsantrasyonunu bozdu ve yer sallanırken birbirimize daha sıkı sarıldık.

Lanet kale yıkılıyor muydu?

Asmodeus hayvani ve dehşet verici bir öfke kükremesi çıkardı. Bu adamı öfkeli gördüğümü sanıyordum ama bu tamamen başka bir şeydi. Bu öfke, anlamakta güçlük çektiğim bir çaresizlikle karışmıştı. "*Bitti* mi?"

"Bitti!" Wolf çığlık atarak karşılık verdi. Sözleri panikle doluydu ve beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi kavradı. "Bitti!"

Asmodeus kalabalığın geri kalanı gibi balo salonundan kaçmak yerine Lord'a döndü. "Kızı buraya getirin!" diye emretti. "Acele edin!"

Lord hızla kaosun içinde kayboldu. *Kız mı?* Kim için bu kadar endişeleniyor olabilir? Lanet kale yanıyordu!

"Buradan çıkacağız," diye fısıldadı Wolf bana. "Merak etme Dişi Avcı. Seni buradan çıkaracağım."

Jessiah da emir yağdırıyordu, bazıları bize, bazıları diğerlerine. Hepimiz öldürülmeden önce herkesi dışarı çıkarmaya çalıştığını fark ettim.

Oda her geçen saniye daha da ısınıyordu. Bu güçlü kişilerin hiçbirinde bu lanet olası yangını söndürecek sihir yok muydu? *Hiçbir şey bunu daha da kötüleştiremezdi.*

Bir çığlık daha, bu sefer daha yakın. Tanıdık.

Bir göz attığımda Lord'un kalabalığın arasından döndüğünü, itişip kakışarak ilerlediğini gördüm. Ama yalnız değildi.

Midem yere indi.

Rummy, yara bere içinde ve kanlar içinde, onun yanında sürükleniyordu.

Bölüm 36

WOLF

I Kızın kim olduğunu bilmiyordum ama Huntыр'ın yüzünden akan kandan bunu tahmin etmek zor değildi. Panik, bağımız aracılığıyla bana doğru koştu, ardından Huntыр'ın öfkesi geldi.

"Huntыр," diye uyardım elini çekerek. İtaatimizi sağlayacağını söylerken kastettiğı şeyin bu olduğunu fark ettim. Babamın başından beri planladığı şey buydu. "Bu bir tuzak Huntыр. Sakın kanma."

"Rummy!" diye seslendi. Kız -Rummy- hemen durdu, artık Lord'un tutuşuna karşı savaşıyordu. Üstü başı kir içindeydi ve dudağına kurumuş kan yapışmıştı. Giysileri yıpranmış ve etek uçlarından yırtılmıştı. Buraya nasıl bir yolculukla geldilerse, ona pek iyi davranmamışlardı. "Rummy!"

Onlara doğru koşmasını engellemek için Huntыр'ın kolunu tuttum ama o bana karşı koydu. "Bırak beni!" diye bağırdı. "Bırak beni, Kurt!"

"Bunu sadece sana zarar vermek için yapıyor!" Ona hatırlattım. "Umurumda değil! Onu terk etmeyeceğim!"

Asmodeus aramıza girdi. "Eğer arkadaşının güvende kalmasını istiyorsan, bizimle geleceksin."

Uzakta balo salonunun tavanından yanan bir sütun düştü. Jessiah ne olduğunu anlayınca o da donakaldı.

Bu rastgele bir ateş değildi. Saldırı altındaydık.

Neler olduğuna dair belli belirsiz bir fikrim vardı ama Huntыр'ın hiçbir fikri yoktu. Tek bildiğı, bu karmaşadan kurtulmak için canımız pahasına savaşmak üzere olduğumuzdu.

Zihnim Lord'un elindeki geri döndü. "onu!" Hunttyr ılık attı.

"Bizimle gelin, ona bir Şey olmayacak!" Lord bağırdı.

Hunttyr kalabalığın çoğunun dışarı çıktığı balo salonunun önü ile bizim aramızda gidip geliyordu. "Bu bir tuzak," diye fısıldadım kulağına.

"Umurumda değil. Başka seçeneğim yok, Wolf. Ona zarar verecekler."

Bağını iterek açtı ve arkadaşını geride bırakma dışıncesinin getirdiği dehşet ve korkuyla dolup taştı. O kız her kimse, Hunttyr için önemliydi. "Onu bırakamayız," diye fısıldadı.

Derin bir nefes alıp çenesini sıkarken gözlerim yüzünü aradı. "Tamam." Dikkatimi Asmodeus'a çevirdim. "Burası yerle bir olmadan önce buradan siktir olup gidelim!"

Sonra hareket ettik. Jessiah ve Luseyar da bizimle geldi ve bizi balo salonunun arka tarafındaki bir tünele çektiler. Yangından herkes sağ ıkamayacaktı. Duman yoğun, neredeyse nefes alınamayacak kadar yoğundu. Gözlerim yaşlarla doldu, görüşüm bulanıklaştı.

Hunttyr'in arkadaşına doğru atıldım ama Lord onu önümüzden sürükledi ve Luseyar'ı küçük, karanlık tünellerde takip ederken bir saniye bile gitmesine izin vermedi.

Asmodeus arkamızdan geldi ve Jessiah ilk dönemeçte bize yetişti. "Herkes iyi mi?" diye sordu. "Orada neler oluyor? Saldırıya mı uğradık?"

Luseyar bir saniye bile yavaşlamadı. Sağa döndük, sonra sola, sonra bir sağa daha.

"Nereye gidiyoruz?" Jessiah'ya kimse cevap vermeyince ben sordum. "Bizi nereye götürüyorsun?"

"Güvenli bir yer," diye yanıtladı Luseyar. "Saldırıya uğramayacağımız bir yer."

"Neden biri bize burada saldırırsın ki?" Hunttyr sordu. "İnsanların bu birliğin gerçekleşmesini istediğini sanıyordum!"

Bir tünelin sonuna vardık ve Luseyar durdu. O kadar hızlı döndü ki, neredeyse birbirimize arpıyorduk. "Neden Kurt'a sormuyorsun?" Üstündeki, dışarıya açılan bir kapıyı iterek açtı. Güneş yeni batıyordu, bu da bize görebilmemiz için bolca ışık bırakıyordu.

Önce Luseyar atladı. Lord daha sonra Rummy'yi kaldırdı ve Luseyar onu yukarıdan çekerken Rummy direnmedi.

"İşte," dedi Lord Huntыр'e. "Kalkmana yardım edeyim."

"Sanmıyorum," diye cevap verdim. Jessiah bir adım öne çıktı.

"Sen git," diye itti Jessiah. "Biz ona yardım edeceğiz." Böyle bir durumda bu kadar sakın olduğu için ona lanet olsun. Aslında hepsine lanet olsun.

Bundan kurtulmak için tek şansımız buydu.

Lord kendini tünelden dışarı attı. Jessiah sonra gitti, sonra Huntыр'e elini uzatmak için eğildi. Onu yukarı çekerken ben de belinden tutup kaldırdım.

Kendimi tünelden dışarı itmek için hamle yaptım ama bir el enseme indi.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu babam, keskin bir sesle. "Düğünden kaçmak için kaleye bir saldırı mı planladın?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Ben aptal değilim baba. Huntыр'i asla böyle bir tehlikeye atmam."

Ben korkumu bastırmaya çalışırken o bir an için sözlerimi düşündü. Böyle bir saldırıya karışmış olabileceğimi düşündüğüm için babamın şu anda boğazımı kesmesini istemezdim.

Ama Huntыр ile olan bağımı biliyordu. Onu korumak için her şeyi yapacağımı biliyordu.

"Git." Boynumu bıraktı ve ben de kapıyı ittim.

Huntыр çoktan Rummy'ye doğru koşmaya ve onu kollarının arasına almaya başlamıştı. Onlar birbirlerine sarılırken Lord bir an için geri çekildi.

Göğsüm sıkıştı. Huntыр'in itaat etmesini sağlamak için o kadını buraya sürüklemişlerdi. Babamın zalimliğinin beni neden hâlâ etkilediğinden emin değildim. Yaptıklarına şaşırmayı çok uzun zaman önce bırakmışım.

Yine de. İkisinin birlikte ağladığını görmek göğsümde bir batma hissi yarattı.

Bunu hak etmiyorlardı. İkisi de hak etmiyordu ve Huntыр'in daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim.

"İyi misin?" Huntыр arkadaşını inceleyecek kadar uzaklaşarak sordu.

Rummy, "Ben iyiyim," diye cevap verdi. Huntыр'i sakinleştirmek ve kendi yaralarını unutturmak için elinden geleni yaptı. "Sadece senin için endişelendim. Bunca zamandır hayatta mısın yoksa ölü müsün bilmiyordum."

Huntыр gülümsedi. Gerçek bir gülümseme. "Görünüşe göre beni öldürmek o kadar kolay değil." Lanet olsun. Bizi bu durumdan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"O arkadaki de neydi?" Jessiah sordu. Sesi alçaktı ve sadece benimle konuşuyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim ama ona ters ters baktım. *Şimdi olmaz.* Jessiah saldırı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. İsyancılar ya da Kan Krallığı'nda inşa ettiğimiz şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Ama o benim kardeşimdi ve Huntyr'ı da önemsiyordu.

Şimdi sadakatini test etme zamanı. Gerçek daha sonra ortaya çıkacaktı.

"Biz var içintutmak hareket ediyor."
Asmodeus kapalı ve Mandal için ve yeraltı tüneli. "Bizi kimin takip ettiğini bilmiyoruz."

"Kale saldırı altında," dedi Luseyar grubun arkasından. "Geri dönüp sorumlu her kimse onunla savaşmayalım mı?"

Asmodeus başını salladı. "Eğer kale saldırı altındaysa, sadece tek bir şeyin peşindedirler. Ve o tek şey de tam burada, elimizde."

"Ne? Huntyr?"

Asmodeus Huntyr'e baktı. Sonra bana.

"Kan kraliçesi ve kralı."

Bölüm 37

HUnTYr

I kendi acımla başa çıkabilirdim. Titreyen bedenimi ele geçiren kendi korkumla başa çıkabilirdim. Asmodeus'un oğullarından biriyle evlenmeye zorlanmayı kaldırabilirim. Lanet olası kan kraliçesi olmayı bile kaldırabilirdim.

benden ne istendiğini.

Ama Rummy'nin -en uzun arkadaşım- bu dünyada bana en çok ihanet eden erkek tarafından yerlerde sürüklendiğini görmekle başa çıkmak?

Bu beni hasta etti.

Zayıf yönlerimin zaten kullanıldığını sanıyordum ama sanırım yanılmışım. Çünkü Rummy'yi görür görmez, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum.

Lanet kaleye saldırın ya da saldırmayın.

Luseyar bizi çevredeki arazide hızla yönlendirirken çenemi kapalı tuttum. Artık şehirde değildik ama etrafımızdaki ağaçlar o kadar sıktı ki surların içinde mi dışında mı olduğumuzu anlayamadım. Duvarın altından geçen başka tüneller de olmalıydı, sadece ahırdakiler değil.

Görünüşe bakılırsa, dışarıda olduğumuzu hayal ettim.

Rummy'ye yaklaşmaya çalıştım ama Asmodeus aramızda güvenli bir mesafe olmasını sağladı. "Güvende olduğumuzdan ve artık saldırı riski olmadığından emin olduğumda, ikiniz birbirinizle konuşabilirsiniz." Kahretsin, ondan nefret ediyordum. Onu buraya sürüklediği için, onu lanet bir aletmiş gibi kullandığı için ondan nefret ediyordum.

Rummy güçlüydü. Sert ve otoriterdi ve Midgrave'deki neredeyse herkesi korkutan bir tavrı vardı, bu yüzden onu böyle görmek kalbimi kırdı. Ama hâlâ cesur bir yüz ifadesi takınıyordu. Bu onu kırmamıştı. Henüz değil.

Çatlayamamamın bir başka nedeni de buydu. Rummy'nin hayatta kalmam için bana ihtiyacı vardı. Savaşmama ihtiyacı vardı, ben de hayatım için savaşacaktım.

Bir süre sonra, sadece Wolf'un duyabileceği kadar sessiz bir şekilde, "Burası tanıdık geliyor," dedim. Etrafına baktı ve ağaçları, üzerinde bulunduğumuz ince patikayı inceledi.

Sonra iri, parlak gözleri benimkilerle buluştu. "Bu Scarlata İmparatorluğu'na giden yol."

Sözlerine korku gibi bir şey karışmıştı ama bunun beni etkilemesine izin vermedim. Asmodeus'un hiçbir koruma, at ve yiyecek olmadan ormandan geçerek Kan Krallığı'na gitmek istemesi düpedüz delilikti.

Kaleye yapılan saldırıdan gerçekten endişelenmiş olmalıydı, bu da onun için gerçekten bir tehdit olduğu anlamına geliyordu.

Wolf'la yalnız konuşmayı, ona saldırı hakkında bir şey bilip bilmediğini ya da arkasında kimin olabileceğini sormayı çok istiyordum ama etrafımızda bu kadar çok kulak varken ona bu tür sorular sormamam gerektiğini biliyordum.

Ve cevaplarının ne olacağını tahmin edebildiğimden neredeyse emindim.

Biz de yürümeye devam ettik. Ayaklarım çabuk yoruldu. Ormanda uzun bir yolculuk yapacak kıyafetler içinde değildim. Atlar olmadan bu yolculuk birkaç günden fazla sürerdi.

Ama hiçbir yavaşlama belirtisi yoktu. Güneş ufku gerisine düşerken, karanlık yolu ve etrafımızdaki her şeyi gölgelerken bile ilerlemeye devam ettik.

Devam ettik.

Rummy sırtı dik bir şekilde önümde yürüdü. Lord sonunda grubun önüne geçti ve Jessiah'ı Rummy'ye rehberlik etmesi için bıraktı, bu da beni hemen daha iyi hissettirdi.

O yalancı piçin onun yakınında olmasını istemiyordum.

Lord'un bana ne tür bir acı çektirdiğini biliyordum. Eğer Rummy'ye parmağını bile sürerse, *ölürdü*.

Wolf'un eli sırtıma düştü. "Üşüyor olmalısın," diyerek düşüncelerimi böldü.

İlerlemeye devam ettim. "Ben iyiyim."

Boktan bir yalandı. Gecenin serin havası elbisemin ince kumaşına hızla nüfuz etti. Etek ucu toprakta sürükleniyor, kumaşa nem katıyor ve onu gereğinden fazla ağırlaştırıyordu. Ayaklarım zaten su toplamıştı ama içinde bulunduğumuz durumun ağırlığı beni rahatsızlığımdan uzaklaştırmaya yetmişti.

"İşte." Wolf tuniğini başının üzerine çekti. İnce bir atlet giymişti, kesinlikle kendini sıcak tutmaya yetmiyordu ama gömleğini bana uzattığında kabul ettim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Uygun erzak olmadan bu uzun bir yolculuk olacak."

Rummy önümüzde tökezledi, neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. Jessiah onu son anda yakaladı ve ayağa kaldırdı.

"Bu şekilde devam edemeyiz!" diye açıkladı. "Mola vermeliyiz. Yeniden toplanmalıyız. Bu haliyle bile tehlikeli bir yolculuk."

Luseyar yürümeyi bıraktı ve Asmodeus'a dönerek emirleri beklemeye başladı.

Ama Asmodeus'a baktığımda, doğrudan bana bakıyordu, kaşları çatılmış, gözleri kararmıştı.

"Peki," dedi birkaç dakika sonra. "Burada durup dinleneceğiz, sadece bir saatliğine. Scarlata'ya ne kadar çabuk varırsak o kadar iyi."

Kurt başını salladı. "Bu yolculuğu yürüyerek yapacak durumda değiliz."

"Hepimiz daha kötülerine katlandık. Sence de öyle değil mi evlat?" Asmodeus bir adım öne çıktı ve ben de Wolf'u babasının teftişinden korumak için aralarına girme dürtüsüne karşı koydum.

Wolf sadece gözlerini babasına dikmiş, göz göze bakıyordu. "Sanırım hepimiz uçamayacağımıza göre, bu yeterli olacaktır."

Sözlerinde duygu yoktu. Sadece gerçekler vardı. Asmodeus bir saniye daha bekledi ve sonra gülümsedi. Acımasız piç. Aç olanlar için yiyecek olan ilk kişi o olacaktı.

"Dinlenseniz iyi ," diye emretti. "Önümüzde uzun bir yolculuk var."

Asmodeus çalıların arasında kayboldu ve Luseyar ile özel olarak konuşmak için grubun etrafından dolaştı.

Havada yoğun bir ürkütücülük vardı. Geçen seferki yolculuk pek de keyifli geçmemişti ama bize rehberlik edecek atlarımız vardı ve ormanda yol alırken neredeyse huzurlu bir his vardı.

Bu çok farklı.

Sanki yolun her adımında izlendiğimizi hissediyorduk.

Wolf'a "Bu doğru gelmiyor," dedim ama gözlerimi Rummy'den ayırmadım. Ona doğru bir adım atmaya çalıştım ama Lord beni engelledi.

"Asmodeus'u duyduğun," dedi Lord dilini şaklatıp başını sallamadan önce. "Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum. Emirlerle bu kadar erken itaatsizlik etmek?"

Ateşli bir öfke beni tüketti.

"Onunla konuşma," dedi Wolf. "Burada, lanet olası ormanın ortasındayız. Rummy ile konuşmak tam olarak bir tehdit sayılmaz."

"Hayır, değil," diye yanıtladı Lord. "Ama Hunt'ın yaptıkları için bir cezaya ihtiyacı var."

"Ben mi? Cezalandırılmayı gerektirecek tam olarak ne yaptım?" Wolf'un önüne geçtim, içimde biriken öfkeyle sonunda Lord'la yüzleştim. "Benden istediğin her şeyi yaptım, her lanet şeyi!"

Aslında söylediklerimden sıkılmış görünüyordu. Rummy onun arkasına geçti ama ben dikkatimi Lord'dan ayırmadım.

"Yine de beni hayal kırıklığına uğratiyorsun. Rummy ile bir daha konuşmaya kalkma.

Bunun sonu sizin için iyi olmayacak."

Ve sonra o da sık ağaçların arasında kayboldu.

Göğsüm yükselip alçaldı, yükselip alçaldı. Gücümün duygulara tepki verdiğini, bir kurtuluş, bir hedef aradığını hissedebiliyordum.

Tüm gücümü ona yöneltmekten, gerçekte ne kadar güçlü olduğumu bilmesini sağlamaktan başka bir şey istemiyordum.

Artık benimle böyle konuşamazdı. Benim üzerimde hiçbir kontrolü yoktu.

Yine de gözlerim yaşardı. Jessiah beni Rummy'den ayırdı ve yolumuz üzerindeki ağaçlardan birinin dibine oturması için ona rehberlik etti.

Wolf'un elleri omzuma düştü. "Hey," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu nasıl söylersin? Bu... Kahretsin, bugün düşündüğümde çok daha kötü."

Eğilip yanağımdan öpmeden önce başka kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Bir planım var" diye fısıldamadan önce ağzını kulağıma doğru götürerek beni yavaşça öptü.

Bölüm 38

WOLF

I Tamamen yalan değildi, ama kan krallığına sağ salim varmamızın imkânı yoktu.

Asiler peşimize düşmüş olmalı. Şimdiye kadar o tüneli bulmuşlardır. Her hareketimizi takip ediyorlardır.

Asmodeus'u öldürebilecek olanlar onlardı. Yakında burada olacaklardı ve lanet tanrıçaya bunun bir gün daha sürmemesi için dua ettim.

Huntyr bana yaslandı, gözleri kapanırken başı göğsümdeydi. Ayakları kabarcıklarla kaplıydı. Vücudu soğuktan titriyordu, eklenen katmanla bile.

Babam aptaldı, ama hepimizi böyle peşinden sürüklemesi? Bu yolculuk için *hazırlık* yapabilirdik. Erzak, kıyafet, yiyecek, her şeyi toplayabilirdik.

Her yaprak hışırtısı dikkatimi çekiyordu. Luseyar uyanıktı, sık ağaçların arasından birkaç adım ötede nöbet tutuyordu.

Ama bunun dışında açıklık sessizdi.

Jessiah Rummy'nin yanındayken Huntyr rahatlıyordu ve bunun için minnettardım. O olmadan Huntyr'i buradan çıkarmamızın imkânı yoktu.

Arkadaşını geride bırakmazdı. Ve şimdi, ben de bırakmam.

Orman bir melek için bile karanlıktı. Solumda oturan diğerlerinin gölgeli figürlerini görebiliyordum. Jessiah'ın başı ağaç kabuğuna yaslanmıştı.

Rummy'den sadece bir santim uzakta. En azından üzerinde deri bir ceket vardı. Vücut ısısının çoğunu içeride tutmaya yeterdi.

Huntyr uykusunda bile titriyordu.

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve sıcak tutmak için bacaklarını benimkilere doladı. Yardımı olacağını düşünseydim onun için kendi ayaklarımdaki ayakkabıları bile çıkarırdım.

Topuklarının arkasındaki kabarcıklar kanamaya başlamıştı. Yeni güçleriyle iyileşecekti ama yürümeye devam etmek zorunda kalmadan önce değil.

Bu şekilde devam edemezdik, vücudu zaten bu kadar darbe almışken olmazdı.

Elimi baldırından aşağı kaydırđım ve ayak bileğinde durdum.

Kimse görmeyecekti. Kimse bilemezdi. Herkes uyumakla ya da etrafımızdaki ormanı dinlemekle meşguldü.

Huntyr bütün günü bu şekilde geçirmeyecekti. Ayrıca, her gün hareket etmeye devam etmek için çok fazla enerji harcıyordum. Aramızdaki bağ tüm gücüyle açıldı ve attığı her acı verici adımı neredeyse hissedebiliyordum.

Benden onu iyileştirmemi istemesine gerek yoktu. Hiç istemedi.

Asla da istemeyecekti. Gözlerimi kapadım ve odaklandım.

İyileştirme sık yaptığım bir şey değildi. Moira'da Huntyr'i iyileştirmeden önce yıllar geçmişti.

Zihnimde her zaman bunu babamdan saklamamı isteyen bir güç vardı. Şimdi bile, kulaklarım ormanda gerilmiş, herhangi bir hışırtı, uyanık olabileceğine dair herhangi bir işaret dinliyordu.

Yine de iyileşebileceğimi bilen tek kişi Huntyr'di.

Büyüm tenine dokunduğunda, bedenini okşadığında usulca kıpırdandı. Büyüm onu iyileştirirken içimi bir elektrik hissi kapladı, daha önce hiç olmamış bir şeydi bu.

Sanki gücüm ona aitmiş gibi, onu tanıyormuş gibi, sanki onu iyileştirmek *istedi*.

"Uyu," diye fısıldadım şakağına doğru, bana daha da yaslanırken. "Uyu, Diş Avcı."

TErtesi gün, çok aç olduğum gerçeği dışında olaysız geçti. Grubumuz sessizlik içinde birlikte seyahat ediyordu, Asmodeus'un ince şikâyetleri ya da nadiren verdiği emirler dışında hiçbir şey bizi Daha hızlı yürümek için.

Ama karnımdaki o tanıdık, donuk ağrı büyüdü. Nehrin dibindeki bir kaya gibi bedenime oturdu.

Huntyr ve ben grubun en arkasında, Rummy ve Jessiah'ın sadece birkaç adım gerisinde birlikte yürürken diğerleri önde yürüyordu. Sabah ağrıyan ayaklarını gözden geçirdi ama hiçbir şey söylemedi, yine de yürümeye devam etmemiz emredilmeden önce bana bir bakış attı ve göz kırptı.

Kalın orman yolunda devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçerken, "Kes şunu," diye fısıldadı.

"Neyi durdurayım?"

"Kan hakkında düşünmeyi bırak. Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım yok." Kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturdu ve kendine sarıldı.

Uzun bir nefes aldım. "Uzun zaman oldu. Açlığımı tam olarak kontrol edemiyorum Dişi Avcı. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

Bana yandan bir bakış fırlattı. "Onlardan birine dişlerini geçirmeyi planlamıyorsan," diye grubun ön tarafını işaret etti, "başka bir şey düşünürsün."

Saatlerce yürüdük. Güneş gökyüzünde en tepeye yükselmiş, çoğu gün güzel olabilecek bir şiddetle hepimizin üzerine vuruyordu.

Ama bugün değil.

Bir nehre ulaştığımızda Asmodeus, "Burada su için duracağız," diye seslendi. "Sadece birkaç dakika, sonra karşıya geçip yolumuza devam edeceğiz."

Hemen Huntyr'e baktım. Moira'da boğulmak üzereyken ve şimdi arasında ciddi bir değişiklik olmadıysa, yüzemiyordu.

Ama o sadece çenesini kaldırdı ve çenesini sıktı, gözleri hızla akan nehrin kenarında dizlerinin üzerine çöken Asmodeus'a hançer gibi saplandı.

Çok geniş değildi ama nehir son fırtınadan sonra yağan yeni yağmurla kabaca akıyordu.

"İyi olacaksın," diye fısıldadım ona. "Jessiah seni karşıya uçuracak. Kanatlarını ihtiyaç duyacağın zamanlar için sakla."

"Evet," fısıldadı. "Tüm bu durum *gayet iyi*."

Jessiah ve Rummy birkaç metre ötede nehrin kenarında diz çöktüler; diğerleriyle aramızda, zorlamadıkları sürece konuştuklarımızı duyamayacakları kadar mesafe vardı.

Huntyr arkadaşına baktı. Bakışları öfke ve nefretten üzüntüye dönüştü. İyiliğe. Keder.

"Devam edin," dedim. "Artık kimse dikkat etmiyor. Yanına diz çök ve içiyormuş gibi yap."

Huntyr'in gözleri isyanla parladı. "Emin misin?" diye sordu. "Bizi konuşurken görürse bundan hoşlanmayacaktır."

Başımı salladım. "Sana yapabileceği en kötü şey ne olabilir ki? Sana canlı ihtiyacı olduğunu söyledi zaten."

Başını sallamadan önce bir saniye daha bekledi ve nehirde arkadaşının yanına diz çökmek için acele etti. Sadece birkaç adım ötede diz çöküp elleriyle suyu avuçlarken konuşmak için başını hafifçe çevirdi.

İkisi de çok yorgun görünüyordu.

Babam bunu ödeyecekti. Hepsi öder.

Jessiah ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Omzumu bir ağaca dayadım, rahat görünmek için elimden geleni yaptım. Sıkılmış. Son gün yaşananlardan etkilenmemiş.

"Nasıl ?" diye sordu. "Hayatta kalıyorum."

Jessiah saldırı sırasında en azından kılıcını kuşanmıştı. En azından kendini koruyabiliyordu. Huntyr gibi benim de sadece küçük bir hançerim vardı.

Cidden hazırlıksızdık. "Peki ya Huntyr?"

Ona bakmak için döndü. Kadın hâlâ sessizce mırıldanıyordu. "Peki ya Huntyr?"

"Tüm bu olanlardan sonra iyi mi? Bu saldırı beklenmedikti."

Sözlerini inceledim ve altında herhangi bir suçlama ipucu bulmaya çalıştım, ama orada hiçbir şey yoktu, gerçek bir endişeden başka bir şey yoktu.

"Rummy'nin buraya teminat olarak getirilmesini kesinlikle beklemiyordu. Ve Lord..." Öfkem beni ele geçirmeden önce kendimi durdurdum.

Jessiah bana baktı. "Anladığım kadarıyla pek de nazik ve sevgi dolu bir bakıcı değilmiş?"

Öksürerek güldüm. "Onun gibi bir şey, tabii."

İkimiz orada ağacın yanında durduk, söylenmemiş sözler aramızda asılı kaldı. Ona saldırıdan bahsetmek istiyordum. Ona planımı, Huntyr'ı, her şeyi anlatmak istiyordum. Ama istesem bile Asmodeus, Luseyar ve Lord Long'dan kaçmamızın hiçbir yolu yoktu.

Yeterince. Her lanet kelimeyi ve bu riske atamayacağım bir şeydi.

yakında. Yakında gerçeği öğrenecekti ve tanrıçaya benim tarafımda olması için dua ettim.

Lord, gözleri kızlara kilitlenmiş bir halde hışımla ortaya çıkana kadar birkaç dakika daha öylece durduk. "Emirlerime itaat etmek konusunda ne demiştin?"

OceanofPDF.com

Bölüm 39

HUnTYr

W Lord'un sert sözleriyle Midgrave'e, o yıkık dökük eve geri döndüm. Onun merhametine geri döndüm.

Kaç kez teslim olmuşum? Kaç kez bana saldırmasına, beni zayıf ve değersiz göstermesine izin vermişim?

Her şey çok hızlı oldu.

Lord yumruğunu kaldırmış bana doğru yürürken Rummy koşarak uzaklaştı.

Normalde gözlerimi kapar ve kendimi hazırlardım. Tanrı'nın hak ettiğimi düşündüğü cezayı beklerdim, çünkü en iyisini o bilirdi. Neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyordu ve hayatımı kurtaran, beni kalbinin iyiliğinden dolayı büyüten oydu.

Ama her şey değişti.

Lord'a artık kurtarıcım olarak değil, düşmanım olarak bakıyordum. *Onlarla*, Altın Şehir'i bozan ve Scarlata İmparatorluğu'nu ele geçirmek isteyen kötü meleklerle birlikte çalışıyordu.

Hayır. Artık buna katlanamam.

Lord bana vurmak için elini kaldırdı ama ben daha hızlı hareket ettim. Venom'u kalçamdaki kılıftan çıkardım -elbisemdeki uzun kesik için minnettarım- ve kaval kemiğini kestim.

Dengesini kaybetti ve tökezledi, ancak sağlam zemindeki pozisyonunu yeniden kazanamadan Venom'u gövdesine doğru fırlattım.

Ve itti.

Lord nehrin akan sularına doğru tökezlerken kan püskürdü.

Siktiğimin piçi. Bana çok uzun süre zarar vermekten kurtuldu. Bir saniye sonra nefes nefese ve acı içinde inleyerek yeniden ortaya çıktı.

Asmodeus ve Luseyar bir anda ortaya çıktı. "Burada neler oluyor böyle?"

"Bana saldırdı," diye açıkladım, kalbim küt küt atıyordu. "Kendimi korumak zorundaydım." *Bir kez* olsun bana zarar vermesine izin vermeyecektim.

Kurt ileri atılırken öfkeyle sarsıldı. Nehir, Lord'u nehir kıyısından birkaç metre aşağı itti ve Lord kenara tutunup kendini yukarı kaldırdı.

"Seni nankör domuz!" Lord dişlerini sıkarak tükürdü. "Onunla konuşurken yakalanırsan ne olacağını sana söylemiştim!"

Lord ayağa kalktı ve Rummy'ye baktı, ama Jessiah hızla yanlarından geçerek ikisinin arasına girdi.

Ona dokunmayacaksın.

"Bu maskaralıklardan sıkılmaya başladım," dedi Asmodeus. Havada Lord'un kanının kokusu dolaşıyordu ama bu koku ne iştah açıcı ne de hoştu. Ekşiydi, rahatsız ediciydi. Ondan çok nefret ettiğim için mi, yoksa gerçekten o kadar aşağılık, kötü bir varlık olduğu için mi, kanının bile bu dünyada bir işe yaramadığından emin değildim.

Wolf'un eli sırtıma düştü. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Omzumun üzerinden Rummy'ye baktım, bana dik bir çene ve parlayan gözlerle bakıyordu.

Onunla sadece birkaç saniye konuşmak bile kalbimi rahatlattı. Kirli giysiler, yara bere içinde bir beden, bitkin bir ruh, ama o hâlâ bir savaşçıydı, hâlâ Midgrave'de tanıdığım belalı, durdurulamaz Rummy'ydı.

Belki de her şeye rağmen bu boktan kurtulabilirdik.

"Su molası sona erdi," diye duyurdu Luseyar. Elini nehrin diğer tarafına doğru salladı. "Yola devam edelim."

Grubumuzdan Asmodeus, Luseyar ve Jessiah'ın kanatları vardı.

Ve ben, ama Asmodeus sihrimi daha fazla göstermemi bekliyordu ve o izlerken kanatlarımı çağırmayacaktım. Ona bu zevki tattıramazdım.

Asmodeus çoktan beyaz tüylü kanatlarını açmış, akan suyun üzerinde kendini fırlatmaya hazırlanıyordu. Luseyar ise gözlerini grubumuza dikmişti.

Jessiah, Luseyar bir adım atmadan, "Ben onlarla ilgilenirim," dedi. bana doğru tek bir adım attı. " için sen endişelen." Başını vücudundaki yaralarla meşgul olan Lord'a doğru salladı.

Daha kötü olabilirlerdi. Bıçağı çok daha derine sokabilirdim.

"Peki," dedi Luseyar. "Ama çabuk ol."

Rummy ilkti. Jessiah kanatlarını bir, iki kez pompaladıktan sonra onları nehrin karşısına fırlatırken o tereddütle kolunu Jessiah'ın boynuna doladı. Yere indiklerinde titrek bir çığlık attı.

Midgrave'deki herkes gibi o da hiç melek görmemişti. Jessiah'dan önce hiç. Midgrave'de büyü yoktu, meleklerin ve hatta güçlü fae'lerin bu varoşlarda kalmaları için hiçbir neden yoktu. Lanet olsun, meleklerin hâlâ var olduğunu bile bilmiyorlardı.

Sırada Luseyar ve Lord vardı ve bu iki adamın birbirlerini uçacak kadar iyi kavramaya çalıştıklarını görmek son derece tatmin ediciydi.

"Bana iyi olduğuna söz ver," diye fısıldadı Wolf, artık nehir kıyısının bu tarafında yalnız olduğumuz için. Nefesi arkamdan kulağıma çarparken elleri sırtımın alt kısmına düştü. "Bunu atlatacağımıza söz ver."

Ona doğru eğildim, dokunuşundan zevk alıyordum. "Söz veriyorum."

Lanet *olası kocam*. Benim hayatım. Diğer yarım. Düğün Asmodeus'un planları için olabilirdi ama artık aramızda farklı bir şeyler vardı. Bir şeyler değişti. Ve bu sadece düğün töreni değildi - bu sadece Wolf'un bizi sonsuza dek birbirimize bağlamak için söylediği sözler değildi.

Jessiah bir gümbürtüyle nehrin bizim tarafına geri indi. "Hazır mısın?" diye sordu elini bana doğru uzatarak.

"Henüz değil," diye cevap verdi Wolf benim yerime. Beni kalçalarımın tutup öyle bir döndürdü ki ayaklarımı sabitlemek için kendimi onun omuzlarına attım.

Sonra beni öptü. Sert ve hiddetli, ağzını benimkine bastırdı ve asla yüksek sesle söyleyemeyeceği milyonlarca söz verdi. Bu gelecek için bir sözdü, hayatta kalacağımıza dair bir söz. Tüm bunları düzeltereğine dair bir söz.

Ve lanet olsun, ben de onu öptüm.

Sadece birkaç saniye sürdü ama bu hareketle tüm vücudum hafifledi. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu, Wolf'la birlikte olmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Çok erken geri çekildi. "Onun kollarına sarıldığın zaman düşünmen gereken bir şey," diye alay etti Wolf. "Sen *benim* karımsın. Bunu sakın unutma."

Gözlerimi devirip göğsüne bastırarak onu kendimden uzaklaştırdım ve sadece kaşlarını kaldırarak bize bakan Jessiah'a döndüm.

"Tek kelime etme," diye emrettim.

Ellerini savunmak için kaldırdı. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Jessiah bacaklarımı dizlerimin altından çekmeden önce bir kolumu boynuna doladım, kanatlarını tekrar pompaladı ve ikimizi de havaya fırlattı.

Büyüm beni çağırdı, kendi kanatlarımı uzatmam için beni zorladı ama ben bu dürtüyle savaştım. Bedenim uçmak istiyordu. Şu anda benim için dünyadaki en doğal şeydi, kanatlarımı uzatmak, gökyüzüne doğru süzölmek.

Ama Asmodeus sihrimi görmeye çok yakındı. Bunu çok istiyordu ve açıkçası Lord da öyle.

Nehri uçarak geçmek sadece birkaç saniye sürdü.

Jessiah beni Rummy'nin yanına, ayaklarımın üzerine bırakmadan önce nazikçe yere indi.

Luseyar, Lord'un kaval kemiğindeki ve gövdesindeki yaraları gömleğindeki fazla kumaşla sarmasına yardım etmeye çalıştı. Lanet olsun, bunları hak etmişti. Çok, çok daha kötüsünü hak ediyordu. En ufak bir hata ya da başarısızlıktan sonra sırtının tekrar tekrar kırbaçlanmasını hak ediyordu.

Bunu bir başarısızlık olarak düşünür müydü? Dönüştüğüm kişi için benden nefret eder miydi? Artık sahip olduğum büyü için?

Muhtemelen. Bu onun için asla yeterince iyi olmazdı. Onun için asla yeterince iyi olamam.

Birden midem bulandı. Çocukluğuma dair anılar zihnimde parladı, Lord'un benimle ilgilendiğı anılar. Beni beslediğı. Gülümsediğı ve hatta ara sıra güldüğü.

Ancak bunların yerini hızla acımasız, kesintisiz şiddet anları aldı. İşkence. Nefret.

Ve öldürme.

Ellerimden çok fazla kan damladı. *Onun* emriyle öldürdüm, öldürdüm ve öldürdüm.

Anıları göz kırparak uzaklaştırdım ve başımı salladım. O yere geri dönemezdim, burada, şu anda bu kadar çok şey önemliyken olmazdı.

Dönüp Jessiah'nın kendini nehir kıyısından geri fırlatmasını izlerken Rummy'nin omzunu okşadım.

Wolf'un kendi başına uçamaması canını yakıyordu. Jessiah'ın onun yerine beni uçurmasını izlemek zorunda kaldığı her seferinde, kanatlarının tekrar tekrar alınmasının acısını hissettiğini biliyordum.

Asmodeus, Wolf'a yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Tüm bunların bedelini o. ödeyecekti.

Nehrin gürültüsü, kardeşlerin birbirlerine söylediklerini bastırıyordu. Birbirimizi.

"Acele edin!" Asmodeus bağırdı.

Ancak kardeşler onları görmezden gelerek dikkatlerini arkalarındaki ormana çevirdiler.

"Ne-" Bir ok havayı delip Wolf ve Jessiah'ın üzerinden uçarak ayaklarımın birkaç adım ötesine düştüğünde kelimelerim ağızımdan döküldü.

OceanofPDF.com

Bölüm 40

WOLF

"W Bu ne?" İkimiz de eğilirken Jessiah sordu. Kanatlarını açarak bizi nehir boyunca fırlatılan ok cephaneliğinden korudu. Hepsi kanatlarını iskaladı ama çok yakınına düştüler.

rahatlık.

Büyüm derimin altında vızıldadı. "*Asiler*."

Sorulara cevap verecek vaktim yoktu, Moira'ya gönderildiğim andan şu ana kadar olan her şeyi Jessiah'a açıklayacak vaktim yoktu.

"Kılıcını çek," diye emrettim. "Huntyr ve Rummy'yi yakalamalıyız."

"Bunca zamandır bizi takip mi ettiler?" diye sordu keskin kılıcını kınından çıkararak.

kılıcını belinden çıkardı. "Neyin peşindeler? Ne istiyorlar?"

Küçük hançerimi çektim, isyancıların kendilerini göstermesini bekliyordum. "Bizim istediğimizi istiyorlar."

Nehrin gürültüsünden bile babamın bağırdığını duydum. Omzumun üzerinden bir bakış, Huntyr ve Rummy'nin ilk ok darbesinden kurtulduğunu söylüyordu.

Körlemesine mi ateş ediyorlardı? O oklar çok yakına düştü.

Tek bir yanlış adımda Huntyr vurulabilirdi.

"Geri uç!" Nehirden uzaklaşıp ormana doğru adım atarken Jessiah'ya bağırdım. "Onları koru. Oklardan kaçının, onlardan biri size isabet ederse melek kanınız sizi iyileştirmez. Ben isyancıları bulmaya gidiyorum!"

Jessiah kolumu kavradı ve ben ilerlemeye çalışırken beni döndürdü. Gözleri kaos içindeydi, korku, adrenalın ve kafa karışıklığıyla irileşmişti. "Onlarla mı çalışıyorsun?"

Cevabıma ihtiyacı yoktu. "*Onları koru,*" diye tekrarladım. "İş bittiğinde seni bulacağım." *Asmodeus öldüğünde.*

Çenesi gerildi, gözleri benimle ormanın sık ağaçları arasında saklanan her kimse onun arasında gidip geliyordu.

Ama sonra başını salladı. "Hayatım pahasına."

Jessiah'ın nehir kıyısından tek parça halinde geçip geçmediğine bakmadım, Asmodeus ve Luseyar'ın nasıl tepki verdiğini görmek için de bakmadım.

Bu, Scarlata İmparatorluğu'na varmadan önce başladığımız işi bitirmek için tek şansımız olacaktı.

Yeşilliklerin içine doğru olabildiğince hızlı koştum, ben ilerledikçe dallar ve kollar vücudumu kesiyordu.

"Nathan!" Seslendim. "Ateş etmeyin!"

Oklar havaya püskürmeye devam etti. Birkaç saniye geçti, ormanın derinliklerine, havayı kesen ok seslerinin geldiği yere doğru ilerlemeye devam ettim.

Ta ki sert bir beden benimkine çarpana kadar. İkimiz de ciğerlerimdeki nefesi kesen bir darbeye yere düştük.

"Bu da ne-" Nathan'ın yüzü üzerimde belirirken kelimelerim boğazımda düğümlendi, gözlerinde bir savaşçının bakışları vardı.

"Hâlâ hayatta olduğunu görmek güzel," dedi Nathan. Onu üzerimden ittim ve ikimiz de ayağa fırladık.

"Bu çok pervasızcaydı! Huntыр yaralanabilirdi!"

"Ondan sonsuza dek kurtulmaya çalışıyoruz! Planı biliyordunuz, belli bir risk seviyesi olduğunu da biliyordunuz. Huntыр iyi, atıcılarımız dikkatli. Şimdi bir yay kap ve kaçmadan önce onları yakalamamıza yardım et!"

Dönmeye çalıştı ama kolunu tuttum. "Okların çok tehlikeli! Huntыр ve arkadaşı Rummy de onlarla birlikte. Asmodeus onların bedenlerini kalkan olarak kullanırdı, bundan kesinlikle eminim."

Nathan benimle nehir kıyısı arasına baktı. Diğer taraftaki cesetleri zar zor seçebiliyorduk.

"Onu öldürecek silahın var mı?" Ben sordum. "Emin misin?"

Nathan arkasına döndü. "Voiler, buraya gel." Moira'da tanıştığım küçük ama şaşırtıcı derecede güçlü fae Voiler ormandan çıktı. O

Aşkın'dan kurtuldu. Altın Şehir'e girmeyi başardı ve şimdi onlarla birlikte savaşıyor.

İsyancılar.

Elinde bir kılıç tutuyordu - hemen tanıdığım bir kılıç. Beyaz bir aura ile parlıyor, kendi büyüyle ışıldıyordu.

Bu Luseyar'ın kılıcıydı. *Sadece* ondaydı, her zaman yanında taşırdı. Onu yakın zamanda almış olmalıydı, onsuz devam etmesine imkân yoktu.

"Bu mı?" Ben sordum. "Başmeleği öldürecek şey Luseyar'ın kılıcı mı?"

Voiler'ın yüz hatları sertti. Kendinden emin. Tereddütsüz. Bir başmeleği öldürmeye hazır birinden tam da istediğim şey.

"İşte bu," diye cevap verdi. "Elimizde olduğunu fark etmeden önce sadece birkaç dakikamız var. Beni onu kullanabilecek kadar yaklaştırırsanız, işimiz biter."

Sikeyim.

"Acele edin!" diye bağırdı bir başka asi ağaçların arasından. "Şimdi kaçıyorlar! Fazla zamanımız yok!"

Tabii ki . Babam her zaman lanet bir korkaktı.

"Hadi şu şeytani piçi öldürelim."

OceanofPDF.com

Bölüm 41

HUnTYr

"W O burada mı?" Rummy ve beni ağaçların arasına ve kaostan uzağa götürmekte olan Jessiah'ya bağırdım. "Neden onu da getirmedin?" Ona karşı mücadele ettim.

O lanet nehir kıyısını terk et.

Wolf olmadan olmaz.

Jessiah, "Onun için endişelenmeyin," dedi. "O kendi başının çaresine bakabilir.

Onun peşinde değiller."

"O zaman neyin peşindeler?"

Hells. Her şey çok hızlı bir şekilde yerine oturdu, parçalar sonunda zihnimde bir araya geldi.

Düğündeki saldırı. Bu. Hepsi Wolf'un planının bir parçasıydı.

Saldırganlarla birlikte çalışıyordu ve onlar da takip etmek için buradaydı.

Tüm bunları fark ettiğimde Jessiah beni izledi. "Kesinlikle," diye tısladı.

"Bu yüzden ikinizi buradan mümkün olduğunca uzağa götürmeliyiz."

Asmodeus, Luseyar ve Lord önümüzde tökezleyerek ilerlediler. Okların melekler için zararlı olduğuna dair bir şeyler bağırdılar, ama grupta kaos yayılırken ne hakkında konuştuklarının sadece yarısını duyabildim.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı biri. "Huntyr'i yakalayın!"

Hay sikeyim. Jessiah'a baktım, sonra Rummy'ye.

Wolf o lanet nehrin diğer tarafındaydı, Asmodeus'u nasıl öldüreceklerini bulmaya çalışıyordu ve Asmodeus *beni*

Hiçbir şey.

çoktan vermiştim. Jessiah' "Ona iyi bak," dedim. Suyu doğru olabildiğince hızlı koşmadan önce Rummy'nin yanağını öptüm.

Kanatlarım tam olarak açılmadan kendimi havaya fırlattım.

Arkamdan biri çığlık attı. Belki de Rummy'ydi.

Ama ayak parmaklarım soğuk suyu sıyırmaya başladığında, kanatlarım rüzgâra kapıldı ve beni bir ayak yukarı fırlattı, sonra bir tane daha.

Tanrıya şükür.

Nehrin ortasından geçerken ağaçların arasında Wolf'un bedeninin dış hatlarını görebiliyordum. Konuştuğu kişiden yüzünü çevirip bana baktı.

Sonra koştu.

Yere indiğimde benden sadece birkaç adım uzaktaydı. Kendimi sağlam bir zeminde bulduğumda kanatlarım uzun otları sıyırdı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırdı.

"Bunu tek başına yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Seni terk edeceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir!"

Wolf'un duygularını bağ boyunca hissettim, geldikleri gibi ham ve filtrelenmemiş olarak. Öfke. Rahatlama. *Sevgi*.

Wolf'un arkadaşı Nathan, "Bunun için kavga edecek zaman yok," dedi.

Voiler onun arkasından ormandan çıktı.

"Voiler?"

Elinde bir silah tutuyordu, enerjiyle, sihirle vızıldayan bir silah. Bu Luseyar'ın kılıcıydı; meleğin silahı adeta büyü saçıyordu.

Gülümsedi ve onu havaya kaldırdı. "Hediyelerle geldim."

Göğsümde kabaran kahkahayı tutamadım. Okların havada uçuşması durmuştu ama kaos hâlâ devam ediyordu. İsyancılar bağırarak ağaçların arasından çıktılar. Kanatlı olanlar diğer tarafa uçmaya başlarken, bazıları nehre atladı.

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye sordum.

Wolf'un yüzünde hınzır bir sırıtış belirdi. "Oh, oluyor, Dişi Avcı."

Başımı salladım, sinirlerimi kontrol etmek için olabildiğince derin bir nefes aldım. "Harika. Ne yapmam gerekiyor?"

"N Olamaz," diye karşı çıktı Wolf bir dakika sonra. "Bu çok tehlikeli."
"Bütün bu lanet şey tehlikeli," diye karşı çıktım. "Bir başmeleği öldürüyoruz! Sihrim ve bu kılıca ihtiyacımız var. Burada Oturup bunu düşünecek vaktin yok Wolf!"

Nathan sözümüzü kesti. "Zaten ormanın derinliklerine doğru ilerliyorlar. Eğer bunu onlar kaybolmadan önce yaparsak, harekete geçmeliyiz. Şimdi."

Wolf da Asmodeus'un ölmesini en az benim kadar . Bunun doğru olduğunu biliyordum. Sırf isyancıları yanına çekmek için tüm bunları göze almasının nedeni buydu.

"Plan işe yarayacak," dedi Voiler kılıcı bana uzatırken. "Katledilmeden Asmodeus'a yeterince yaklaşabilmemizin tek yolu bu."

Wolf, "Şimdiye kadar birlikte çalıştığımızı anlamıştır," dedi.

"Fark etmez. Vampirlere karşı güç kazanmak için bana ihtiyacı var. Bana zarar vermeyecek."

Wolf'un çenesi gerildi. Haklı olduğunu biliyordu. Plan tehlikeliydi ama Asmodeus hâlâ nefes alıyorken her şey tehlikeliydi. Riske girmeye hazırdım.

Elimi onun üzerine koydum ve dokunuşumun altında kalbinin hızla çarptığını hissettim. "Bunu atlatacağız, tamam mı? Bunu senin için yapmama izin ver." Kaşları birbirine yaklaştı. "Bunu bizim için yapmama izin ver."

Saatler gibi gelse de birkaç saniye geçti. "İyi," diye cevap verdi. "Ama bir saniye bile canın yanarsa ben devreye girerim."

Her zamanki gibi korumacı. "Anlaştık."

Sonra harekete geçtik, başmeleğe yetişmek için kendimizi nehrin diğer tarafına fırlattık. Diğer herkes -Kurt da dahil- nehrin karşı tarafına geçti ama benim kanatlarım çağrılmıştı ve savaşmaya hazırdı. Bekleme zahmetine girmeden hızla karşıya uçtum.

Zaten hepsi gidiyordu. Nathan, Voiler ve isyancıların geri kalanı Scarlata'ya doğru ilerleyip oradaki vampirleri hazırlayacaklardı. Asmodeus'u öldürme planımız burada kalmaları için çok tehlikeliydi, özellikle de işin içinde benim büyüm varken.

Wolf ve ben ormanda tek başımıza onunla yüzleşecektik.

Güçlü bir baş melek olmasına rağmen Asmodeus mizahi bir şekilde yavaştı. Ağaçlar, gerçek bir hızla uçuşması için çok fazla engel oluşturunuyordu. Ona ilk yetişen ben oldum. Lord zaten onların önünde olabildiğince hızlı koşuyordu, kendi kaderini keşfetmek için beklemiyordu.

Onunla daha sonra ilgilenecektim.

Bir gümbürtüyle Asmodeus'un önünde yere düştüm.

Zorlukla aldığı nefeslerin arasından gülümserken hemen durdu. "Daha fazla oyun oynamaya mı geldin Huntyraina? Ne yazık ki ilgilenmiyorum."

Yürümeye devam etmek için hamle yaptı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bekle." Durdu. Luseyar da. "Sana yardım edebilirim. İkimize de istediğimizi verebilirim."

Beni izlerken gözleri kısıldı. "Söylediğin tek bir şeye bile neden inanayım ki?"

"Çünkü sevdiğim insanları kurtarmak için her şeyi yaparım." Tamamen yalan değildi, bu da onu inandırıcı kılan şeydi. "Eğer sana istediğini verirsem, arkadaşlarımdan gitmesine izin verecek misin?" Ona yaklaştım, artık sadece birkaç adım uzaktaydım.

"Bunca zaman sonra bana gücünü şimdi mi veriyorsun?" Güldü, sesi irkilmeme neden oldu. "Sen çok zeki bir kızsın Huntyraina. Her zaman da öyleydin."

Havayı bir soğukluk kapladı.

"İşte bu yüzden seni öldürmek zorunda kalmak büyük bir utanç olacak."

Ben irkilmeme fırsat vermeden Asmodeus'un gücü bana yöneldi. Acı zihnimin derinliklerinde patlak verdi ve arkamda hareket ederken felç etti. Bir eliyle boğazımı kavradı ve diğer eliyle göğsüme bir bıçak dayadı.

Gücü beni serbest bıraktığında, Wolf bize yetişti.

Yüzünde öfkeden başka bir şey olmadan ağır ağır nefes aldı. "Çek o lanet ellerini karımın üzerinden."

Luseyar sonunda bir adım öne çıktı ve küçük hançerini Wolf'un göğsüne doğrulttu. "O kılıç sana ait değil," diye hırladı. "Seni aptalca bir şey yapmaman konusunda uyardığımı sanıyordum."

Sertleştim.

Asmodeus beni bir bariyer gibi, kendi bedenine karşı koruyucu bir kalkan gibi önünde tuttu. Onun yakınlığından, bu canavarın katıksız yakınlığından ürpermek istedim.

Çaresizlik her gözeneğinden sızıyordu.

"Sizin için yaptığım onca şeyden sonra!" diye bağırdı. "Siz ikiniz iktidarda kalabilesiniz diye feda ettiğim onca şeyden sonra!"

"Bizim için hiçbir şey yapmadınız," diye karşı çıktı Wolf. "Bizi harekete geçmeye zorladınız. Tek istediğiniz gücü ve bu süreçte kimin zarar göreceği umurunuzda bile değildi!"

Asmodeus arkamdan tekrar güldü. Gözlerimi kapatıp sesi engelledim. "Huntyr bir kraliçe, lanet olsun! O güç için yaratılmış!"

Etrafımızdaki havadan gerginlik damlıyordu. Kimse kılını bile kıpırdatmadı, Wolf bile. "Hâlâ bir kraliçe olacak ama Scarlata'yı her zaman yönetilmesi gerektiği gibi yönetecek: zarafet ve sadakatle."

"Peki sen sadakat hakkında ne biliyorsun?" Asmodeus tartıştı. "Yeni karına defalarca ihanet etmedin mi? Moira'da neden buluştuğunuz, ondan ne istediğiniz konusunda ona yalan söylemediniz mi?"

Wolf'un eli hâlâ melek katili silahının üzerindeydi, hâlâ savaşmaya hazırdı, her şeyi bitirmeye hazırdı.

"Buna değmez," diye fısıldadım. Asmodeus omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve kaçan acı iniltisini durduramadım.

Luseyar gerilirken Kurt öfkeyle kükredi.

Asmodeus, "Çok korumacısın," diye söylendi. "Gördüğüm kadarıyla her zaman sadık olmuştun," diye devam etti. "Sadece asla aynı kişiye değil. Bu asilerin seni koruyacağına gerçekten inanıyor musun? Gerçekten de senin iyiliğini mi sanıyorsun?"

Tekrar bakışlarını yakalamaya çalıştım.

Bana bakın. Bana odaklan.

Ama gözleri Asmodeus'a kilitlenmiş, öfke, nefret ve korkuyla kör olmuştu.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," diye itti Asmodeus, "ama kendi babanı öldürmek istiyorsan, onu da öldürmen gerekecek."

Bölüm 42

WOLF

E Elleri onun vücudunun geçen her saniye beni öfkелendirdi. O artık almaya gönderildiğim bir yabancı değildi. Artık oda arkadaşım değildi. Artık babamdan gelen bir görev değildi.

O benim *karımdı*.

Bu benim olana o iğrenç ellerini sürdüğü son gün olacaktı.

Elimdeki silah sanki öfkeme tepki veriyormuş gibi vızıldadı. Asmodeus'u öldürmeyi en az benim kadar çok istiyordu. O benim bir uzantımdı, en çok istediğim şeyin.

Luseyar benden birkaç santim uzakta duruyordu. Elindeki hançeri savunmak için kaldırdı ama elimdeki silahın gücünü biliyordu.

Hançeri bu devasa, büyülü kılıcın yanında bir hiçti. *O* bu kılıç olmadan bir hiçti.

Dördümüz çatışmada tereddüt ettik. Hepimiz bu ormandan canlı çıkamayacaktık.

Asmodeus onu tekrar susturmaya çalışmadan önce Huntыр, "Kurt," diye fısıldadı. Sesinde öyle bir aciliyet vardı ki, sonunda gözlerimi Asmodeus'tan ayırıp ona baktım.

Yüz hatlarında korku yoktu. Öfke de yoktu.

Sadece ruhumu alev alev yakan bir kararlılık vardı.

Asmodeus, kız bileğini pençelemek zorunda kalana kadar boynundaki kavrayışını sıkılaştırdı. Ona karşı gerildi, ama parmağı başını işaret etti, sıyırdı

saçından bir tutam düştü.

Aklım Moira'ya, kafasının birkaç santim ötesine fırlatmak zorunda kaldığım hançerlere gitti.

İyi nişan alırdım.

Tekrar yapabilirim.

Huntyr gücünü aynı anda onun üzerine salarsa, bir şansımız olabilirdi.

Tüm vücudum adrenalin, öfke ve bu dövüşü bir an önce bitirme kararlılığıyla sarsıldı.

Ama Luseyar bana çok yakın duruyordu. Kılıcı bıraktığım anda hançeri beni delip geçecekti.

Yine de. Benim ya da Huntyr'ın hayatı arasındaydı ve ben her seferinde Huntyr'inkini seçerdim. Hiç şüphe yok.

"İşler bu noktaya gelmek zorunda değildi," diye ısrar ettim. "Tüm bu çılgınlığa barışçıl bir son verilebilirdi."

"Gerçek barışın gerçekten var olduğuna inanıyorsan aptalın tekisin evlat. Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi biliyorum."

Öfkelendim. "Beni bir yalancı olarak yetiştirdin. Bir hilekar. Lanet bir silah. Ama vampir ordunu kurmana yardım etmeyeceğim baba. Gerçek kan kraliçesi önümüzde dururken olmaz." Cevap vermek için ağzını açtı ama ben yine sözünü kestim. "Beni onlardan biri yapan sensin. Beni bir vampire dönüştüren sensin."

"Bunu *bizim* için yaptım!"

"Bunu kendin için yaptın! Kim kendi oğlunu bu hale getirir?" Kollarımı iki yana açtım. Kanatsız sırtımı ve dişlerimden çıkan keskin dişlerimi gösterdiğimde Luseyar irkildi.

Asmodeus yine de, "Sana bir şans daha vereceğim," dedi. "Benimle gel. Scarlata'ya gel ve vampirlerin kralı olarak yerini al ya da Luseyar'ın elinde öl."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Elimde melekleri öldüren bir silah var ve sen *beni* tehdit mi ediyorsun? Hayatımı mı tehdit ediyorsun?"

Gözlerim karıma kilitlendi.

Ve o lanet kılıcı fırlattım.

Bölüm 43

HUnTYr

I Moira'da geçirdiğimiz zamandan beri Wolf'un nişancılığının daha da kötüleşmemesi için tanrıçaya dua ettim. Babasını öldürecek tek şeye sahipti, bizi kurtarabilecek tek şeye.

Denemek zorundaydık.

Gözlerimi kapattım ve yapabildiğim kadar büyüü Asmodeus'a aktardım. İsyancılara göre, bir başmeleği öldürmek için benim güçlerime ve kılıca ihtiyacımız vardı. Bu yüzden ittim, ittim ve ittim, gücümün her zerresini dışarı çıkmaya zorladım.

Darbenin tüm vücudumda sekerek yayıldığını hissettim. Bıçak omzumun tam üstüne, Asmodeus'un göğsünün tam ortasına indi.

Ardından bir acı
kükremesi geldi.

Asmodeus'un.

Sonra Wolf'un.

Gözlerimi açtığımda Luseyar'ın kendi hançerini Wolf'un sırtından çıkardığını ve bize doğru koştuğunu gördüm.

Vücudumdaki sıkı tutuş azalır azalmaz hareket ettim. Ben şeytani baş melekten uzaklaşmak için acele ederken o arkamda yere düştü ve birkaç adım ötede dizlerinin üzerine çökmüş olan Wolf'a doğru yarım sürünerek ilerledim.

amına koyayım.

Başardı.

"Wolf," diye iç geçirdim. "Wolf, gitmemiz gerek. Şimdi."

Luseyar'ın onu bıçakladığı yarasından kan akıyordu. Orada biriken kanı bana göstermek için ellerini çekti.

Parmaklar.

Yüzü soldu.

"Hayır," diye iç geçirdim. "Hayır, sen iyisin Wolf. Gel . Gitmemiz gerek."

Onu kaldırabilmek için kolunu omzuma atmaya çalıştım ama acı içinde homurdandı ve ormanın zeminine daha da derine yığıldı.

Tanrıça, buraya kadar her şeyi kaybetmek için gelmedik. *Ben bu kadar uzağa gitmedim!*

Wolf bana doğru eğilerek, "Sorun yok," diye fısıldadı. "Sorun , Huntır. Git."

Bu beni çok kızdırdı. "Seni terk edeceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir." Omzumun üzerinden baktığımda Asmodeus'u yerde, Luseyar'ı da vücudunun üzerine eğilmiş halde buldum. Bıçağı Asmodeus'un göğsünden çıkardı ve kalçasında kınına soktu.

Luseyar bunun için Wolf'u öldürür. Hepimizi öldürür.

"İyileşebilir misin?" Sesimi alçaltarak sordum. "İyileştirebilirsin, değil mi? İyi olacaksın Wolf, ama eğer iyileşebiliyorsan, bunun şimdi olması gerekiyor."

Ama kan hiç durmadan akıyordu. Luseyar'ın hançeri Kurt'un vücudunun derinliklerine saplanmıştı ve hepimiz bitkin düşmüştük. Bir meleği öldürmek zordu, yarı vampir olanı bile. Ama bu yaraya bakmak dehşet vericiydi.

Ayrıca, beslenmeden seyahat ediyor ve savaşıyorduk. Tanrıça'nın unuttuğu bu savaş başlamadan önce Wolf'un kanı zaten azalmıştı. İyileşmesinin sınırları vardı.

"Hiç sanmıyorum, Dişi Avcı." Dudaklarından yumuşak bir gülümseme döküldü. "İyi olacaksın. Gitmen gerek. Jessiah'ı bul, o seni güvende tutacaktır."

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Bunu bana yapma," diye fısıldadım. "Bana bunu yaşatamazsın Kurt Jasper. Bir daha olmaz. Tüm bunlardan sonra seni kaybetmeyeceğim."

"Beni asla kaybetmeyeceksin, bu konuda sana söz verebilirim." Gözlerinin bir anlığına kapanışını izlerken içimi bir korku kapladı. Ama onları tekrar açtığına yorgun görünüyordu.

Huzur içinde.

Başını ellerimin arasına aldım ve alnımı onunkine bastırdım. Kan bulaşmıştı. Ter damlıyordu. "Bunu sensiz yapamam."

Kanatlar havayı pompaladı. Luseyar kendini havaya fırlatıp Asmodeus'u ve diğerlerini de yanına almadan önce derin bir acı kükremesi daha duydum.

büyülü kılıç. Midem bulandı. İkisinin gökyüzünün derinliklerinde kayboluşunu izlerken tüm vücudum adrenaline aydınlandı.

Gittiler. Gerçekten gittiler.

"Bunu görüyor musun?" Saf bir yanılsama içinde yarı gülerek sordum. "Görüyor musun, Wolf? Gitmişler." Sesim çatallaştı, gıcırdadı. "Artık sadece biz varız, tamam mı? Seni iyileştirebiliriz ve birkaç gün içinde Scarlata'da oluruz."

Gözleri tekrar kapandığında, o şekilde kaldılar. Başları ellerimde ağırlaştı ve tüm vücudu çöktü.

Kan akmaya devam etti.

Ama pes etmeyecektim. O dehşet -o mutlak panik- uzuvlarıma güç verdi. Venom'u kılıfımdan çıkardım ve kendi bileğimi kestim.

Bir zamanlar Wolf'un bir daha asla benden beslenmeyeceğine, *hiçbir* vampirin benden beslenmesine izin vermeyeceğime yemin etmişim. Onca acıdan, onca ihanetten sonra olmaz.

Ama Wolf'un ölümünü izlemek? Bu en derin yara, en ağır ihanet olacaktı. Bundan geri dönüş yoktu, içinde olmadığı bir dünyaya geri dönüş yoktu.

"İç," diye fısıldadım, kanlı bileğimi ağzına bastırarak. "İç, Kurt. İyileşmek için kana ihtiyacın var."

Birkaç acı verici, dehşet verici an boyunca içmeyeceğini düşündüm. Belki de ona son sözlerimi söylediğimi düşündüm. Son anımızı, son zaferimizi paylaştığımızı. Belki de her şeyden sonra - bir melek gibi düştükten, kanatlarını kaybettikten sonra, her şeyden sonra - nihayet savaşmayı düşündüm.

Ama sonra, çok yavaş bir şekilde gözleri açıldı.

Dili ağzından kayarak tenimi şefkatle yaladı. "O senin, Wolf," diye fısıldadı. "Al onu."

Kolumu ağzına doğru çekerek kendini yukarı itmesini izlerken tüm göğsüm ağrıyordu. Dişleri derimi delmeden önce önce nazikçe bana sürtündü.

Vücudumda bir sıcaklık hissediyordum ama buna teslim olamayacak kadar korkmuştum.

İç, Wolf. Sakın burada ölmeye cüret etme.

Ve yaptı da. Bir ağız dolusu kanımı ağzına aldı ve yuttu.

Ve sonra durdu.

Ağzını kolumdan çekti. "Bunu yapamam, Huntır." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana yaptığım şeyden sonra kanını içemem."

Başının arkasını kavradım ve onu koluma doğru çektim. "Eğer teklif ettiğim kanı içmeyi reddettiğin için şu anda ölürsen, seni asla affetmeyeceğim, tamam mı?"

Önce direndi, hâlâ tereddütlüydü.

Ben de gelen diğer tek şeyi yaptım. Aramızdaki bağın duvarları yıkılmışken, elimden geldiğince çok duyguyu ona aktardım. O anda onun için hissettiğim mutlak dehşeti, korkuyu ve sevgiyi ona gönderdim. O ölemezdi. Bir daha asla iyi olamayacaktım ve bunu bilmesi gerekiyordu.

"İç," dedim tekrar, nefesim kesilerek. "Lütfen."

Dikkatini bileğime vermeden önce yüz hatlarında bir şey parladı, dişlerini aynı delinmiş yaralara geçirdi ve derinlemesine içti.

Bu sefer kendini tutmadı. Kana ihtiyacı vardı ve ikimiz de bunu biliyorduk; aramızdaki bağ sayesinde içindeki açlığı hissedebiliyordum. Hayır, artık açlığın ötesindeydi. Hayatta kalmaktı.

"İşte bu kadar." Ona karşı gevşedim ve neye ihtiyacı varsa almasına izin verdim.

Wolf her zaman çok kontrollüydü, çok kısıtlayıcıydı.

Kan kaybından ölmesine saniyeler kala bile susuzluğu beni korkutmuyordu. Çok fazla alacağından, damarlarımdaki her damlayı emeyeceğinden korkmuyordum. Gerçek şu ki, Wolf'tan hiç korkmamıştım.

Her damlasını almak istese bile onu durduramazdım. Kanımın her zerresi onundu.

Bir dakika geçmeden geri çekildi. İyileştirici etkiler devreye girmeye başladıkça yanındaki kan yavaşladı.

Tanrıya şükür.

O anda daha ne kadar paniğe kapılabılırdim emin değildim.

Bu işe yaramadıysa.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı usulca, sesi on yıllık uykusundan yeni uyanmış gibi çıkıyordu. "Bunu yapmak zorunda değildin, Hunttyr."

"Evet, yaptım." diye cevap verirken bakışlarına karşılık verdim. Bunu ikimiz de biliyoruz." Gülümsedi ve başını öne eğdi. Yüzü kızarmış mıydı?

"İşe yaradı," dedim. "İşe yaradı, Wolf. Asmodeus vuruldu." Çenesini yukarı kaldırmak için elimi kullandım. Yorgun gözleri benimkileri aradı, sonunda bana arada bir çıkan şimşegi gösterdi.

Çok güzeldi. Çok güzeldi.

"Güzel," dedi. "Çünkü nişancılığımın tüm bunları tekrar yapmak için yeterince iyi olduğunu sanmıyorum."

Kendimi yukarı iterken omzunu hafifçe ittim. "Yürüyebilir misin? Luseyar'ın geri gelip az önce olanlar yüzünden ikimizi de öldürmeyeceğinden emin değilim."

Acı dolu bir homurtuyla ayağa kalktı. Kolunu kaldırdı ve yan tarafındaki yarayı inceledi.

Çirkindi ama artık kan akmıyordu. Aslında iyileşiyordu, tanrıçaya şükürler olsun.

"Yeni gibi," diye alay etti. "Kanın mükemmel, Dişi Avcı. Hem de mükemmel."

Birbirimize baktık, ikimizin de kaçamayacağı o büyülu bakışa kilitlenmiştik. Etrafımızdaki her şey kayboldu - ağaçlar, şiddet, başlatmak üzere olduğumuz lanet olası savaşın ağırlığı. Hepsi silinip gitti.

Sadece Wolf ve ben vardık. Sadece ikimiz, bizi ağırlaştıran diğer şeyler olmadan.

Sonra ben yaklaşıyordum, belki de o, açıklayamadığımız ya da kontrol edemediğimiz güçler tarafından birbirimize çekiliyorduk.

Hâlâ kendi duygularımı, korku ve dehşeti, sevgi ve heyecanı bağın içine ittiğimi biliyordum, ama o da öyleydi. Bana kendi sevgisini, saf minnettarlığını, ezici neşesini ve ışığını gösteriyordu.

Bu Wolf'tu. Bu, vampir olmak için kurban edilen düşmüş melekti. Benim için kendi kanatlarını kaybeden. Kendi lanet babasını öldüren.

Onu çok fazla karanlık takip etti, ama bu saf sevgi, saf ışıktı.

Aramızda sadece birkaç santim vardı. Wolfun eli boynumun kenarını, çenemi ve kulak mememi okşadı. "Benim için endişelenmene gerek yok." Nefesi şakağımı öptü. "Bu hayatta seni bir daha terk etmeyeceğim. Gitmemi istiyorsan beni kendin öldürmen gerekecek."

Onun dokunuşuna yaslandım. Başparmağı elmacık kemiğime değdi ve düştüğünü fark etmediğim bir damla gözyaşını sildi.

"Beni kışkırtma. Tekrar ölürken kanımı reddedersen, seni gerçekten öldürmek zorunda kalabilirim."

Çenemi yukarı kaldırdım, gözlerim dudaklarına kaydı.

Ama kaşları birbirine çatıldı. "Bunu bir daha asla yapmak istemediğimi biliyorsun. Her şeyden sonra senden bir şey almak istemedim."

"Bu daha önceydi."

"Neyden önce?"

"Tüm bunların ne kadar berbat olduğunu fark etmeden önce. Başka seçeneğin olmadığını fark etmeden önce."

Geri çekilmeye çalıştı ama bileğini yakalayıp onu durdurdum. Gözleri yere düştü. "Her zaman bir seçeneğim vardır, Dişi Avcı. Her zaman."

"O zaman şimdi beni seç. Bu hayatı seç."

Aramıza sessizlik çöktü. Wolf, elektrik mavisi gözlerini benimkilerle buluşturmadan önce birkaç işkence dolu an boyunca bakışlarını yerde tuttu. "Seni seçtim mi?"

Başka bir şey söyleyemeden bekledim.

Sözlerim karşısında şaşkına dönmüş gibi başını salladı. "Bu hayatın geri kalanında her lanet gün seni seçeceğim. Hatta bir sonrakinde bile. Senin için yapmayacağım şey yok Dişi Avcı, senin için öldürmeyeceğim kimse yok." Kendini bana doğru geri çekti ve alnını alnıma bastırarak ekledi, "Seni sonsuza dek seçiyorum."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak onu usulca öptüm ve şimdi aramızda asılı olan ağırlığın sularını test ettim.

Beni seç.

Başından beri istediğim bu değil miydi? Birinin beni sevmesini istedim. Beni korumasını. Bana değer vermesini. Birinin beni sadece rahatlık için sevmesini, işler zorlaştığında bana sırtını dönmesini istemiyordum.

Tanrı beni asla seçmedi. Hayır, her seferinde gücü bana tercih etti.

Wolfun da beni seçtiğini düşünmüyordum. Ondan bu lanet dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiğim zamanlar oldu.

Ama burada? Şimdi mi? Söylediği her kelimeye inandım. Aramızdaki bağdan sıcak, yakıcı bir ışıkla süzüldüğünü hissedebiliyordum.

O da beni öptü, sert ama yumuşak bir şekilde, iki elini boynuma doğru kaydırıp beni orada tutarken hareketlerinde sabırlı davranıyordu. Kan ikimize de bulaşmıştı. Tenimizi lekeliyor ve uzuvlarımızdan aşağı süzülüyordu ama umurumda değildi.

Biz de öyleydik, değil mi? Kana bulanmış iki vampir, çaresiz ve son umut kırıntılarına tutunmaya çalışan.

Wolf hafifçe geri çekildi, ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve az önce olanları anlamaya çalışıyorduk. Ellerim göğsünde kaldı. Sanki gitmesini hiç istemiyormuşum, onsuz bir hayatı kavrayamıyormuşum gibi ona sarıldım.

Doğruydu, fark ettim. Wolfsuz bir hayat yaşamak istemiyordum. Ve bu çok korkutucuydu.

"çıkmalıyız," dedim. "Diğerlerine yetişmek zaman alacak ve asiler endişelenecek."

Başını salladı, sonunda geri adım atmadan önce gözleri bir kez daha dudaklarıma kaydı. "Haklısın. Luseyar bizi aramaya geldiğinde burada olmak istemeyiz."

Birlikte, giysilerimiz kana bulanmış ve dudaklarımız şişmiş halde ince patikadan aşağı inmeye başladık.

Krallığımız bizi bekliyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 44

WOLF

A Bütün gün geçti ve biz hala diğerlerine yetişememiştik. Endişelenmiyordum. Arada sırada onlara dair işaretler görüyordum ve Jessiah bir araya getirdiği taşlar ya da dallarla bize yolunu gösteriyordu ona doğru işaret etti.

Çocukken yaptığımız bir şeydi, Asmodeus'tan uzakta kendi gizli dilimiz gibi sadece bizim tanımlayabileceğimiz işaretler bırakmak.

Şu anda onu düşünmiyordum, ona ne yaptığımı düşünmiyordum. Durumun ağırlığı her an üzerime çökebilirdi ve bu çok ağır olurdu.

Asmodeus benim yüzümden öldü. Kendi babamı öldürdüm ve en kötüsü de ne? Bunun için kötü bile hissetmedim.

Jessiah benden nefret eder miydi? O anda planıma katılıyor gibi görünüyordu ama şimdi ne düşünüyordu? Onu Rummy ile gönderdik ve kaçmaya zorladık. Ne olduğunu öğrendiğinde.

Başımı salladım. Jessiah anlayacaktı. Anlamak zorundaydı.

Huntyr'in yürüyüşü yavaşladı. Bu hızla onlara asla yetişemeyecektik ama ben de onun kadar yıpranmıştım. Yaram onun kanı sayesinde iyileşiyordu ama yine de her adımda acıyı hissediyordum.

Onun kanının hatırası damarlarımda yeni bir sıcaklık dalgası yarattı. Kirazlar ve lanet olası mükemmellik. Tanrıça, hayatım boyunca bir daha asla bu kadar ilahi bir şey tatmamayı planlamıştım, ama onun vücudundan gelen o sıcak sıvıyı tekrar tattığımda, neredeyse ölümün gölgelerinden çekildim.

Huntyr arkamdan, "Kes şunu," dedi.

Düşüncelerimin bedenime neler yaptığını hissetmemesi için hemen zihinsel kalkanlarımı kaldırdım.

"Güven bana Dişi Avcı, deniyorum." Tamam, deniyor sayılırdım. *Başka bir şey düşün. Jessiah'ı düşün. Asmodeus'u. Luseyar'ın bizi öldürmek için peşimize düştüğünde ne kadar kızacağını.*

Belki Huntyr ölmeden önce kanını bir kez daha benimle paylaşırdı. Dudaklarımda onun kanı varken ölüm o kadar da kötü olmazdı.

"Kurt," diye uyardı.

"Özür dilerim!"

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Sessizce güldüm. Son birkaç ayı bu bağın bizim için ne anlama geldiğini görmezden gelerek geçirmiştik ama düğün töreninden sonra işler daha da yoğunlaşmıştı. Artık birden fazla şekilde birbirimize bağlıydık ve düşüncelerimi ve duygularımı kendime saklamak giderek zorlaşıyordu.

"Senin leziz kanının tadından hoşlanmam çok mu kötü?" O anda onun da benim sözlerim karşısında sıcak ve tatlı duygulara kapıldığını hissettim.

Cevap vermek yerine başını öne eğdi ve homurdandı. "Sadece yürümeye devam et."

Ben de öyle yaptım. İkimiz yürüdük ve yürüdük. Yanımızdan geçen herkes için lanet bir manzara olacaktık. Huntyr'in düğün töreninden kalma elbisesi dizlerinin üstünden yırtılmış ve sırtından aşağıya doğru yarılmıştı. Benim giydiğim tunik onun üzerinden sarkıyordu, şimdi benim kuru kanımla ve kirle kaplanmıştı.

Kendi gömleğim yırtılmış ve parçalanmıştı. Pantolonum ve botlarım kan içindeydi -bir kısmı benim, bir kısmı değildi.

Ve bu yolculuğun bitmesine günler kalmıştı.

Yine de havada kiraz kokusu dolaşıyordu. Ve çok güzel kokuyordu.

I Tepeden aşağı akan yumuşak su duyar duymaz sağa döndüm. Saatler geçmişti ve bedenlerimizi kaplayan kan artık o kadar kurumuştu ki, her eziyetli harekette çatlıyor ve dökülüyordu.

Lanet bir banyo tam da ihtiyacım olan şeydi.

Huntyr da öyle, ama sığ su birikintisine doğru ilerlerken o benim kadar heyecanlı .

Hemen dizlerimin üzerine çöktüm ve sıvıdan bir avuç alıp pamuk gibi kurumuş ağzıma götürdüm ve başımın üzerine attım.

Botlarımı hızla çıkardım ve suya girdim. Kahretsin, Huntyr'in kanının tadına bakmaktan sonra harika bir histi.

Su düşündüğümde daha derindi, ayağa kalktığımda hemen üzerine geliyordu.

Huntyr de geçici olarak dizlerinin üzerine çöktü, arkasına yaslanıp beni izlemeden önce bir yudum aldı.

"Ne?" Ben sordum. "Buraya gel, Dişi Avcı. Harika hissettiriyor."

"Eminim öyledir."

Ellerine baktı ve ayaklarını nehre sokmak için yer değiştirmeden önce tırnaklarını karıştırdı. "Ben burada iyiyim."

"Cehennem gibisin."

Ona ulaşmadan önce suyun içinde iki adım attım. Bacaklarını dizlerinin altından kavradım ve çektim. *Sertçe*. Bir ciyaklamayla karadan kaydı. Ama uzağa gitmesine izin vermedim. Bir kolumu beline doladım ve vücudunu kendime çektim. Keskin bir nefes aldı ve kollarını boynuma dolayarak bana sarıldı. Yüzü kızgın görünüyordu ama onu hissedebiliyordum. İkimizi de akan suyun içine çekerken rahatla.

"Kahretsin, Wolf," diye mırıldandı nefesinin altında. "Tam da sana alışabileceğimi düşündüğüm anda."

Sadece birkaç santim ötemden bana baktı, kalın, siyah kirpiklerinden su damlıyordu. Çok güzeldi ve mükemmel vücudunu benimkinden ayıran tek şey sırlıklam ıslak kumaştan çok ama çok ince bir tabakaydı.

Ne düşündüğümü bilse bile belli etmedi. Ellerimin arasında arkasına yaslandı ve başını suya daldırdı, bir eliyle parmaklarını kalın buklelerinde gezdirdi.

"Bugünlerde sana yüzmeyi öğreteceğim," diye fısıldadım, onu izliyordum. İstesem de gözlerimi ondan alamıyordum.

"Belki," diye yanıtladı. "Ama bugün kesinlikle o gün değil. Scarlata'ya kadar gitmek için yeterli enerjim olduğundan bile emin değilim."

Ayak bilekleri arkamdan kilitlenirken bacakları belime dolandı. Ellerimi kalçalarını kavramak için hareket ettirdim, o derede yıkanırken vücudunu zahmetsizce kendime doğru tuttum.

Kendini geri çektiğinde yüzü temizdi. Mükemmel, solgun cildini artık kan kaplamıyordu. En ufak çil izlerini bile görebiliyordum. Bir avuç suyu yüzüme önce bir saniye bana baktı. "İşte," dedi pürüzlü cildimi nazikçe ovarken, kiri, pisliği, kanı ve şiddeti temizlemek için başparmağını kullandı. Gözleri ciddileşti,

Yüzü elindeki işe odaklanmıştı.

Yüzümü yıkarken onu izledim, istediğinde bir an için gözlerimi kapattım. Alt dudağıma bulaşan kanı parmağıyla silerken tüm vücudum ısındı. Sonra saçlarına geçti. İşkenceci ellerini kullanarak uzun saç tellerimi çekti.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. On dakika olabilirdi. İki saat de olabilirdi.

Huntyr bana karşı gevşedi, bedenini nehrin akışında tutarken bana tamamen güveniyordu.

Sonunda ikimiz de temizlendik. Su artık kırmızı akmıyordu, saçlarım artık topaklanmış maddelerle ağırlaşmamıştı.

Ama yine de derenin içinde kaldık.

"Bu giysileri kurutmalıyım," dedim sesim kısık bir şekilde. Ben konuşurken Huntyr'ın gözleri dudaklarıma yapıştı.

"Evet," diye kabul etti. "Bu iyi bir fikir."

Gülümsemedi, şaka yapmadı. Gömleğimin altından tutabilmek için kendini hafifçe ayarladı, ıslak kumaşı kuru nehir kıyısına atmadan önce gömleği yukarı ve başımın çekerken bacaklarını kullanarak kendini bana karşı tuttu.

Aşağı uzandım ve kendi pantolonumun düğmelerini açtım, onu bırakmadan pantolonumu çıkardım.

Onun vücudunu kendime çekmekten bile çok sertleşmişim. Bunu gizleme şansım çoktan ortadan kalkmıştı. Pantolonumu yere attım, iç çamaşırlarım da onu takip etti.

Huntyr hiçbir şey söylemedi.

Geriye yaslanıp -her hareketi dikkatle yapılıyordu- tuniği yukarı çekip başının üzerinden geçirdiğinde suyun içinde donup kaldım.

Aynı şeyi elbisesi için de yaptı, gerçi elbise zaten beline dolanmıştı. Manevra yaparak elbiseyi çıkardı, elbiseyi kuruması için fırlatırken göğüsleri bana doğru düşüyordu.

Aramızda sadece külotunu bırakarak.

Huntyr yutkundu ve ben onun her hareketini izledim, güzelliği karşısında büyülenmişim, kendimi zar zor kontrol ediyordum.

"Bunların da kurumasına izin vermeliyim," diye fısıldadı.

"Bu iyi bir fikir olabilir." İkimiz de kıpırdamadık. Buna cesaret edemedim. Boğazını temizledi. "Yardım etmek ister misin?"

Tanrıça merhamet etsin.

Boğazım alçak bir hırıltıyla gümbürdedi, hayatım buna bağlı olsa bile tutamayacağım bir hırıltıydı. Bizi nehir kıyısına taşıdım, gözlerim ona, onunkiler de bana .

Bu farklı hissettirdi. Yoğun. Huntyr beni birden fazla yönden germiştii, ama bu tamamen daha sinir bozucu bir şeydi.

Karaya ulaştım ve bacakları hâlâ üzerimdeyken onu yere bıraktım.

Her iki işaret parmağımı da aldım ve kötü kumaşın her iki tarafına doladım.

Göğüslerinden su damlıyordu, siyah bukleleri omuzlarını mükemmel bir şekilde örtüyordu.

Ben külotu çekerken ellerinin üzerine bastırdı.

Hava açıkta kalan vücuduna çarptıkça nefesi kesildi. Kumaşı hızla bir kenara fırlattım ve diğer kıyafetlerimizle birlikte güneşin altına attım.

Yine de bir şey söylemedik. Buna gerek yoktu. Onun sinirlerini, beklentisini ve özlemini hissedebiliyordum.

Yavaşça yaklaştım, ellerimi pürüzsüz kalçalarının dışında gezdirdim. "Sen mükemmelsin Dişi Avcı ve tamamen benimsin."

İri, kahverengi gözleri bana bakıyordu. "Seni temizlememe izin verecek misin?" diye sordum.

Başını sallamadan önce bir an tereddüt etti ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Çok utangaç. Mükemmel. Yani *benim*.

Onu tamamen görebilmek için suyun içinde geri adım attım. Dizlerini iterek onu açtım. Lanet güneş ışığına karşı parlıyordu. *O kadar* çarpıcı, *o kadar* inanılmazdı.

Kendimi onun kanıyla kontrol etmek bir şeydi, ama kendimi onun bedeniyle kontrol etmek?

Neredeyse imkansız.

Daha da geri çekildim, sol ayağını kaldırdım ve nazıkçe masaj yaptım, suyu kiri, kalan kanı temizlemek için kullandım, ta ki sadece mükemmel, temiz cildini bırakana kadar.

Başparmaklarımı ayak tabanının derinliklerinde gezdirirken inledi. Parmaklarımı topuklarında gezdirdim ve orada kalan kabarcıkları iyileştirdim.

Diğer ayağını da temizledim, baldırına doğru ilerlerken acele etmedim.

Dizlerine ulaştığımda, dokunuşuma karşı kıvranıyordu.

Bana verdiği tepkiyi seviyordum. Vücudunun gerçekte ne istediğini zorlukla kontrol edebilmesini sevdim.

Ve bunu ona verebilecek kişi bendim. Ona her şeyi verebilecek, sadece benim elimle hissedebileceği zevki hissettirebilecek kişi bendim.

Ya da ağzımdan.

Suya daldım ve dizinin iç kısmını öptüm. Daha da derine battım ve bacağına omzumun üzerinden kaydırarak güneş ışığında ona baktım. O gerçekten bir tanrıçaydı, solgun vücudu kendini tamamen ortaya koyarken kuruyan su damlalarıyla parlıyordu.

Benden saklanmaya çalışmadı, kendini gizlemeye çalışmadı.

Dirseklerine dayanarak geriye doğru yaslanırken gözlerini benimkilere kilitledi.

Çıplak merkezine bakmaya cesaret edemedim. Mükemmelliğini bir kez gördüğümde her şeyin biteceğini biliyordum. İç uyluğuna sikim suyun içinde titriyordu. Islak tenini ağzımla kaplamadan önce kalan kirleri bir avuç suyla yıkadım. Öptüm, emdim ve istediğim gibi ısırdım, tekrar inlediğini duyana kadar onun tadına takıldım.

"Kurt," dedi sonunda. "Lütfen."

Adımı söyleyiş şekli vücudumda bir ürperti yarattı.

Ağzım onun merkeziyle heyecan verici bir sarsıntıyla buluştu, sanki nihayet haftalardır ilk kez ikimize de umutsuzca istediğimiz şeyi veriyordum.

Bunu kandan, sudan daha çok arzuluyordum.

İhtiyacım olan her şeymiş gibi onu arzuluyordum.

Kirazlar ve mükemmellik. Dudaklarında onun kanıyla mutlu ölebileceğimi söylediğinde . İhtiyacım olan şey buydu. *Bu* beni mutlu, mutlu bir ölü yapacaktı.

Dilimi içine sokup onu tamamen yaladıgımda ve her iki kalçasını da omuzlarımin üzerinde tuttuğumda arkasına yaslandı, yerden yükseldi. Yaladım ve yuttum, ona asla doymak istemiyordum.

Kahretsin, doymak imkansız olurdu. Haftalarca onun tadına baksam yine de doymazdım ama vücudunda tatmadığım çok daha fazla şey vardı, son birkaç haftadır arzuladığım çok daha fazla şey.

Yukarı doğru hareket etmeden önce bir kez daha tepesini yaladım. Karnını öperken ve göğüslerine ulaşana kadar gövdesini yalarken bacaklarını omuzlarımdan kaydırduğım ve vücudumun etrafında yeniden sabitlediğimde ilahi avcım titredi.

"Senden bu kadar uzun süre uzak kalabildiğime inanamıyorum Dişi Avcı." Ona doğru eğildim ve göğüslerinden birini avuçladım. Hâlâ öyle dolgun, öyle mükemmeldi ki. "Sana her gün, her dakika dokunmaya ihtiyacım var. Senin kanına ihtiyacım olduğundan daha fazla tatmaya ihtiyacım var."

Başımı eğip bir meme ucunu ağzıma götürdüğümde inledi. Dişlerimle onunla alay ettim ve tekrar titremesini sağladım. Kahretsin, bundan asla bıkmayacaktım.

Kendimi suya geri bıraktım ve bir nebze olsun kontrolümü yeniden kazanmaya çalıştım. Yukarıdaki Tanrıça, ona ihtiyacım vardı. Önümüzdeki beş saniye içinde ona ihtiyacım vardı, yoksa ölecektim, bundan emindim.

Ama Huntыр beni suya kadar takip ederek, nehir kıyısından kayarak ve bacaklarını daha önce olduğu gibi çıplak bedenime sararak beni şaşırttı.

"Dişi avcı," diye inledim, sertliğim girişine doğru zonkluyordu. "Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

Ciddi, odaklanmış yüzü sonunda bir gülümsemeye dönüştü. "Peki ya ben de oynamak istersem?"

Aşağı uzandı, bir elini bedenlerimizin arasına kaydırıp ve beni kavradı.

Sıcak, narin avuç içi şaftımın etrafını sararken tüm vücudum titredi. "Ya hissettiğim her şeyi senin de hissetmeni istersem?" Elini yukarı pompaladı ve aşağı. "Ya benim senin için inlediğim gibi senin de benim için inlemeni istersem?"

Tanrıça beni şimdi öldür. Başımı arkaya attım ve gözlerimi kapadım, onu nehir kıyısına atıp sikmemek için tüm enerjimi kullandım.

"Gözler üzerimde, Wolf. Sadece beni."

Birlikte geçirdiğimiz ilk anın görüntüleri aklımdan geçti. *Gözler benim üzerimde, Dişi Avcı. Sadece beni.*

Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Sonsuza kadar onu seçerdim. Her lanet gün. Her zaman.

"Adını inlemeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin," diye itiraf ettim. "Ne zaman rüyamda seni görsem, uykumda adını söylediğim korkusuyla uyanıyorum. Sana bu kadar yakın olmanın ve çıplak bedenini kollarıma alamamanın ne kadar büyük bir kısıtlama gerektirdiğini bilemezsin."

Elini tekrar pompaladı. Ona karşı ürperdim.

"O zaman beni ne kadar çok istediğini göster, sevgili kocacığım." ve kulak mememi hafifçe ısırmadan önce ağzını çene çizgimde gezdirdi.

Kalan tüm kısıtlamalar hızla çözüldü.

OceanofPDF.com

Bölüm 45

HUnTYr

A Göğsünde bir hırıltı yükseldi ve ardından sadece beni talebimden *biraz* pişman etti.

Ama güneş üzerimize vururken bile, tüm vücudum ona sergilenirken bile, daha fazlasını istedim.

İçimdeki açlık yemek için değildi, kan için de değildi. Sadece onu istiyordum.

Wolf'un kalçalarındaki elleri, kendini girişime hizalarken sıkılaştı. Kontrolünü kaybediyordu ve ben buna bayılıyordum. Önümde çözülüşünü izlemeyi seviyordum, ben ona dokundukça kendini parça parça kaybedişini izlemeyi seviyordum.

Ona işkence etmek, onu parçalara ayırmak bana aitti ve ben onun mahvoluşunu izlemek istiyordum. Bir süredir bunu izlemek istediğimi fark ettim.

Wolf yavaşça içime doğru kaymaya ve vücudumu onunkine uyacak şekilde dikkatlice ayarlamaya başladı. Kollarımla boynuna sıkıca sarılarak kendimi tuttum, göğüslerimi ona bastırdım ve beni istediği gibi hareket ettirmesine izin verdim.

Kendini sonuna kadar içeri itip beni o kadar derinden doldururken keskin bir nefes aldım ki neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

"İstediğin bu mu sevgili karıcığım?" diye sordu. Dudaklarımızın arasındaki küçük boşlukta nefeslerimiz birbirine karıştı. Sözcükler ağzından çıkıp doğrudan benimkilerin üzerine yuvarlandı. "Hissetmek istediğin bu mu?"

Bedenimi yukarı kaydırды ve sonra tekrar aşağı indirdi, bu his karşısında bir kez daha hırladı.

Nefesim kesildi. "Daha fazla," diye fısıldadım. "Daha fazlasını istiyorum."

Wolf gülümsedi, dudaklarının ucu dudaklarıma değdi. Ben ona bakarken, ona sarılırken saçlarımdan göğsüne su döküldü.

Daha hızlı
hareket etti.

Daha sert.

Kendini içimde mükemmel bir şekilde hareket ettiriyor, kalçalarımı zahmetsizce yönlendiriyor, böylece mükemmel, kontrollü bir ritimle içeri girip çıkıyordu.

Suyun içindeyken bile onun için sınırlılam olduğumu biliyordum. Lanet nehre varmadan önce bile öyleydim ve o da bunu biliyordu.

Tadına baktı.

"Daha fazla, Wolf," diye talep ettim, başımı geriye attım ve tüm vücuduma yayılan zevki içime çektim. Daha fazlasını istiyordum, onu her yerimde hissetmek, ona dokunmak, suyun dışında ona bakmak istiyordum.

Ne demek istediğimi bir anda anladı. İki adım attı ve çıplak bedenlerimizi yakındaki bir ağaca doğru yönlendirerek bizi sudan çıkardı. Çıplak sırtımı ağaç kabuğuna bastırırken bacaklarımı beline doladı.

"Uzun zamandır sana böyle sahip olmak istiyordum Dişi Avcı. Ve şimdi, sen benim *karımsın*." Kulak mememi ısırıldı. "Artık benimsin ve gözümün önünden ayrılmana asla izin vermeyeceğim."

İçime tekrar pompaladığında zevkle inledim ve sırtım ağacın sert kabuğuna sürtündü. Başımı ağaca yasladım ve geriye yaslanarak Wolf'un tüm o olağanüstü, muhteşem ihtişamına baktım.

Kahretsin, bu adamı çok sevdim.

Sanki ilk seferimizmiş gibi, sanki yıllardır bana hasret kalmış gibi, sanki hayatında hiç bu kadar zevkli bir şey hissetmemiş gibi sikti beni.

"Bağı bırak," diye fısıldadım. "Onu hissetmek istiyorum."

Sadece hafifçe yavaşladı, kaşlarını birleştirmeden önce gözlerini açıp benimkilerle buluştu.

Ve sonra bağının duvarlarını indirerek tüm duyguların akıp gitmesine izin verdi.

Sadece kalbimden taşan sevgi ve ışık hissiyle değil, aynı zamanda arzuyla da şaşkınlıktan nefesim kesildi. Özlemle. Onun da hissettiği rahatlama ve huzurla.

Sadece şehvet değildi. Bu sadece ilkel bir özlem, bedenlerimizin bir arada olması değildi. Bir süredir bunu gerçekten istiyordu, sadece benim bedenimi değil.

Beni böyle istedi. Kendimi ona bu şekilde vermemi istedi.

"Hissetmek istediğin bu mu?" diye sordu, göğsümün duygularla dolup taşacağından emin olana kadar daha fazla sevgi, daha fazla ışık gönderdi. "Senin için tüm dünyayı nasıl yakabileceğimi hissetmek istiyor musun?" Tekrar içime pompaladı. "Yaptığın her şeye nasıl takıntılı olduğumu hissetmek ister misin? Yaptığın her harekete, Dişi Avcı?" Daha fazla aşk. Daha fazla ışık. Daha fazla güç. "Çünkü istediğin buysa hayatımızın geri kalanında her gün bunu hissetmene izin vereceğim. Kalbim senin için atıyor." Eğildi ve boynumu öptü, tenimi hafifçe emdi. Adını inledim, bu ormanın ortasında güvenli olandan daha yüksek sesle.

Wolf.

Wolf.

Wolf.

Wolf.

Nutkum tutulmuştu, yaşadığım duygu yoğunluğu karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm.

Ama birkaç dakika sonra Wolf durakladı ve geri çekildi. "Bana benim olduğunu söyle." O zaman bağın içinden hissettim - orada kalan küçük, minicik bir miktar korku. "Bana gitmeyeceğini, bundan sonra bu işte birlikte olduğumuzu söyle."

Elimi yüzünde, dudaklarında, kalın ve ıslak kirpiklerinde gezdirdim. *Ah, Wolf.* Eğer onun olmasaydım, tüm bunları yapacağımı, bu lanet olası yolculuğa çıkacağımı, onu savunacağımı, benden beslenmesine izin vereceğimi gerçekten düşünüyor muydu? Onunla birlikte olmasaydım?

Ama o duyguyu biliyordum. Korkuyu. Tekrar kaybedebileceğinize, elinizde hiçbir şey kalmayacağına dair çaresizliği. Tekrar.

Her şeyi çok iyi biliyordum.

"Ben seninim," dedim, sesim çatlayarak. Sonra kendi duvarlarımı indirdim ve her kelimenin ardındaki sevgiyi hissetmesine izin verdim, "Ben çok derinden seninim, Wolf. Düğünden çok önce, tüm çok önce senin olmuştum. Çok kızgın olduğumda bile, bana ihanet ettiğin için senden nefret ettiğimde bile senin olmaktan asla vazgeçmedim."

Yutkundu

"Ben seninim Wolf ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Sözlerim onda bir şeylerin kilidini açtı, ona ikimizin de beklediği o son itici gücü verdi. Ağaca karşı içime girip çıkarken hareketleri daha da güçlendi, sertleşti. Yaprakların gölgeleri üzerimize düşüyordu ama gözlerim dalgalanarak kapanırken, orgazmımın doruk noktasının vücudumda hızla ilerlediğini hissederken, nerede olduğumuzu ya da ormanda yanımızda kimin olabileceğini umursamıyordum.

Wolf vardı ve ihtiyacım olan tek şey de buydu.

O da doruğa ulaşırken adımını inledi, ikimiz de yere çöktük ve dünyada önemli olan tek kişi bizmişiz gibi birbirimize sarıldık.

Ben onundum. Gerçek buydu ve itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir gerçek buydu.

B Scarlata'ya vardığımızda bacaklarımın çalıştığından bile emin değildim. Toprak yolda yüzüyordum, zar zor yaşıyordum.

Tanrıya şükür hiç aç olanla karşılaşmadık. Karşılaşılsaydık da onlarla savaşmamızın, kendimizi savunmamızın hiçbir yolu yoktu.

Kanımı içtikten sonra bile Wolf mücadele etti. Adımları kısaldı, yavaşladı. Dün topallamaya başladı ve gerçekten de kanatlarımı çağırıp ikimizi de Scarlata'ya kadar uçurmam gerekeceğini düşündüm.

Kesinlikle ölümümüze düşerdik.

Ama o yıkık dökük, harabe krallık önümüzde belirdi ve Scarlata İmparatorluğu'nun açıklığına girdiğimizde rahatlayarak Wolf'un üzerine çöktüm.

Yeni krallığımız.

Voiler ve diğer isyancıların beklediğini gördüm ama bize doğru koşan iki figür dikkatimi dağıttı. Rummy ve Jessiah karaya iki adım atar atmaz bizi karşılamak için koşmaya başladılar. Ben de Wolf gibi dizlerimin üzerine çöktüm. Rummy omuzlarımı kavradığı gibi önüme düştü.

İkimiz de hayattaydık.

Onlar da birbirlerini incelerken Jessiah, Wolf'a bir dizi soru ve endişe mırıldandı.

"Bunu bir daha sakın yapma, seni kaltak!" Rummy omzuma hafifçe vurarak bağırdı. "Ödümü kopardın! Aklından ne geçiyordu? Ölebilirdin!"

Wolf ve Jessiah sustular. Herkes bana döndü.

Çok yorulmuştum. Rummy haklıydı. Yaptığım şey aptalcaydı. Ama yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

"Ne?" Rummy sordu. "Neden öyle gülümsüyorsun? İşe yaradı mı?" Onay beklerken gözleri tekrar tekrar Wolf ve benim aramda gidip geliyordu. "Onu öldürdün mü?"

"İşe yaradı," dedim. "İşe yaradı."

O zaman dördümüz birlikte güldük, Wolf ve ben saf rahatlama üzerimize çöktü.

İşe yaradı. Bitmişti. Özgürlüğümüzün önündeki en büyük engel ortadan kalkmıştı. "Ama henüz tehlikeyi atlatmış değiliz," diye araya girdi Wolf.

"Hiç şüphem yok

babamın adamlarının misilleme yapacağından korkuyorum. Altın Şehir için güç isteyen tek kişi o değildi. Bizim için gelecekler." Bana baktı. "Senin için gelecekler."

"O zaman hazır olacağız." Rummy'nin uzattığı elini kavradım. "Ne zaman gelirlerse hazır ."

Jessiah ve Rummy bakıştılar, sonra ikisi de bana baktı. "Ne?"

diye sordum. Ben sordum.

"Görmenizi istediğimiz bir şey var. de."

Wolf, Jessiah'yı harabeler boyunca takip ederken arkamdan yürüdü. Bu sefer Scarlata'dan o kadar korkmuyordum. Yıkık dökük gri duvarlar, krallığın aşırı büyümüş yaprakları artık garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Uzun bir aradan sonra eve dönmek gibi rahat yolculuk. hissettiriyordu.

"Jessiah birkaç gün önce beni buraya getirdiğinde gözlerime inanamadım." Rummy uzun zamandır ondan duymadığım bir heyecanla konuşuyordu. Midgrave'de heyecanlanacak pek bir şey yoktu.

"Beni ," dedim. "Bana nereye gittiğimizi söyle."

Kolunu dirseğimden geçirerek genişçe gülümsedi. "Kendin görsen daha iyi olur."

Vücutum sinirden gıdıklanıyordu. Bunun bir kısmı da Wolfun sinirleriydi. İki adım arkamızda sessizce yürürken, kardeşini sorgusuz sualsiz takip ederken onun varlığını her santiminde hissedebiliyordum.

Harabelerin büyük, taş bir duvarın arkasına gizlenmiş bir kısmına ulaştık. Sanki bir zamanlar krallığın merkezi buluşma yeriymiş gibi görünüyordu. Kraliçenin -annemin- halkını konuşmak için buraya çağırdığını hayal ettim. Hükmetmek için.

Duvarın kenarından yürüdük. Ve midem bulandı.

Düzinelerce -hayır, yüzlerce- vampir oturmuş bekliyordu. Hepsinin gözü benim üzerimdeydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 46

WOLF

"W tüm bunlar nedir?" Huntыр sordu. "Kim bu insanlar?"

Hiç kıpırdamadan kalabalığın önünde durdu. Rummy ve Jessiah donup kaldılar ve onun öne çıkıp etrafı incelemesine izin verdiler.

Vampir grubu.

Bazılarını tanıdım. Bazılarıyla yıllardır ilişki kuruyordum. Diğerleri yeniydi. Yine de herkesin neden geldiğini biliyordum. Jessiah'ın bizi nereye götürdüğünü çok iyi biliyordum.

"Burası Scarlata İmparatorluğu," diye cevap verdim arkasından. "Burası senin krallığın. Hepsi burada senin için toplanıyor, kraliçeleri için."

Huntыр keskin bir nefes çekti. "Benim için burada toplanıyorlar da ne demek?"

Jessiah çenesini eğdi. "Buraya geldiğimde düzinelerce vampirle karşılaşınca şok olduğumu itiraf etmeliyim. Ama kardeşim sır saklama konusunda çok iyi görünüyor."

Gözleri, daha sonra kesinlikle konuşacağımıza dair bir mesajla bana kaydı.

"Kaybedilenleri yeniden inşa etmek, savaştan sonra dağılan vampirleri bulmak için çalışıyor."

"Bunlar Scarlata'dan kurtulanlar mı?" Her bir vampir ona baktı ve saygıdan çenelerini yukarı kaldırdıklarında gururla kabardım.

Burası onun krallığıydı. Bunlar onun insanlarıydı. Buradaki vampirler yıllardır bekliyorlardı, gerçek kan kraliçesinin hâlâ burada olduğuna dair umutlarını hiç kaybetmediler.

Orada bir yerde.

Ön sıradaki vampirlerden biri -uzun kıvıll saçlı bir kadın- ayağı kalktı. Kendi kılıcını kınından çıkarırken, "Sizin için savaşmaya geldik," diye duyurdu. "Kaybedilenler için savaşmaya geldik."

O sırada diğery vampirlerin çoğı da ayağı kalkmış, kendi silahlarını kınından çıkarmışlardı. Bazıları yaşlı, bazıları genç, bazılarıysa hâlâ çocuktu. Ama hepsi teker teker ayağı kalkarak Scarlata İmparatorluğu'nun gerçey kan kraliçesini desteklediklerini ilan ettiler.

Ve sonra, teker , hepsi diz çöktü.

Kalabalığın üzerinde sessizlik dalgalandı.

Huntyr'in arkasındaki varlığını hissedebileceğinden emin olana kadar öney çıktım ve orada olduğuma dair ona güven verdim. Her zaman orada olacağım.

Huntyr, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı. Rummy onun omzuna bir el koydu ve gülümsedi.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye ekledi Jessiah. "Sadece bu konuda yalnız olmadığını bil. Hiçbirimiz yalnız değiliz."

"Ve şimdi hazırlanma zamanı," diye . "Ne için hazırlanmak?" Huntyr sordu.

Üzerimize başka bir sessizlik çöktü, bu sefer daha soğuktu. Daha sert. Bize bakan savaşçıların yüzlerine baktım. Her birinin kazanacak bir şeyi, uğruna savaşacak bir şeyi, koruyacak biri vardı.

"Savaşa hazırlanın."

I Elimde ormandan topladığım bir avuç odunla ateşey doğru yürürken Jessiah da sessizce arkamdan geliyordu. İkimiz bunu bir saattir yapıyorduk; odun toplamak için ormana gidip geliyorduk.

Sessizlik beni rahatsız etmedi. Hatta hoşuma bile gitti. Huntyr bütün gün Rummy ve Voiler'a yetişmeye çalışıyordu ama ben onu her zaman görüş alanımda tutmaya özen gösteriyordum. Yaşadıklarımızdan sonra gözlerimi ondan ayırmayacaktım.

Scarlata harabelerindeki parlak ateşin yanına üçüncü odun yığınıny atana kadar Jessiah nihayet boğazını temizledi. "O gerçekten gitti,

o zaman?"

Kardeşıme baktım ama bakışları önümüzde yanan közlere kilitlenmişti. "O gitti," diye cevap verdim. "Luseyar bedeniyle birlikte uçup gitti ama biz başardık. Hunttyr'ın büyüyle karışan kılıç işe yaradı."

Duygusuzca başını salladı. Ardından gelen suçluluk duygusundan nefret ettim. Babam bize acı çektirdi. Sadece bize de değil. Tüm türlere acı çektirdi. Vampirleri merhametine sığınarak diz çöktürdü. Altın Şehir'i bozdu, Era'nın güvenine karşı geldi.

Yaptığı şeyler yüzünden ölmeyi hak etti.

"Teşekkür ederim." Jessiah yüzünü bana döndü. Gözleri titreyen ateşe karşı parlıyordu. "Bana planından neden bahsetmediğini anlıyorum ama bil ki ben senin tarafındayım Wolf. Seni destekliyorum. Yaptığın şey kolay olmamıştır."

Kendi boğazımı temizledim ve bakışlarımı ayırdım. Hunttyr kalabalığın içinde durduğu yerden bakışlarımı buldu. "Neyin risk altında olduğunu değerlendirdiğimde şok edici derecede kolay oldu."

Orada ne kadar süre sessizce durup önümüzde çtırdayan ateşi izlediğimizden emin değildim. Ama bu bizim anma törenimizdi. Hayatımız boyunca katlandığımız işkenceye veda etme şeklimiz buydu.

Jessiah bir süre sonra, "Hadi," dedi. "Bok gibi görünüyorsun, bir şeyler yemen gerek."

"Kelimelerle aran her zaman iyi olmuştur kardeşim." Ciğerlerimdeki gerginliği görmezden geldim ve diğerlerine doğru ilerlerken onu takip ettim. "Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor."

Rummy ateşin üzerinde pişen etin bir kısmını uzatarak, "İkinizin de bize katılma vakti geldi," dedi. "Biz de tam sizden bahsediyorduk."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "İçiniz rahat olsun, duyduklarınızın hiçbiri doğru değil."

Rummy gülümsedi ve Voiler'a başını salladı. "Bize tüm saldırıyı neredeyse sizin planladığınızı, tüm bunları aylardır planladığınızı söylüyordu."

Birdenbire Hunttyr'la yalnız kalmayı dileyerek kaskatı kesildim, böylece her şeyi özel olarak açıklayabilirdim. Ona birçok kez bir planım olduğunu söyledim ama planımın derinliğini asla bilmedi. Tüm bu ayaklanmayı planlamak için Nathan'la buluşmaya gizlice gittiğimi hiç bilmiyordu.

Jessiah omzumu dürttü.

"Bunların bir kısmı doğru olabilir, elbette." Hunttyr'e baktım, herhangi bir öfke belirtisi arıyordum, ama tek gördüğüm, bağ aracılığıyla onun eğlencesinin parlamasıydı.

"Nathan, Voiler ve diğerkleri olmadan bunu başaramazdım." Dikkatleri çabucak başka yöne çektim. "Luseyar'ın kılıcını ondan nasıl aldın? Kendimi bildim bileli o şeye yapışmış durumda."

Omuz silkti. "Fark edilmemek benim yeteneğimdir. Oklar uçuşmaya başlar başlamaz açıkta kaldı. Herkes paniklemekle o kadar meşguldü ki silahını çaldığımı fark edemedi."

Herkes başını salladı. "Çok etkileyici."

Omuz silkti. "Başmeleği gerçekten öldürmek kadar etkileyici değil."

Huntyr'in gözleriyle tekrar karşılaştım ve bu sefer gururla parlıyordu. Gerçek duygularını saklamıyordu, gözlerinin içindeki minnettarlığı inkâr etmek mümkün değildi.

"Asmodeus'u öldürmek bu işin sonu değildi. Halkı bizim için gelecek. Burada inşa ettiğimiz şeyi almaya çalışacaklar."

"İstedikleri kadar savaşabilirler," dedi Huntyr. Sesinin tınısı kalbimi hızlandırdı. "Ama bizim olanı alamazlar."

Gözlerimi ondan ancak yaşlı bir vampir grubumuza yaklaştığında ayırabildim. Onu hemen tanıdım, yıllardır Scarlata'nın etrafında görüyordum. Savaşmak için burada kalanlardan biriydi.

"Tıpkı ona benziyorsun," diye mırıldandı. Hunty -diğer herkesle birlikte-adamla yüzleşmek için döndü.

"Affedersiniz?" diye sordu.

"Tıpkı annene benziyorsun."

Bölüm 47

HUnTYr

M *Annen mi?*
Şaşkınlıkla bu yabancıya baktım ve birinin açıklama yapmasını bekledim.

"Özür dilerim," diye araya girdi Rummy, "Huntyr'in annesini tanıyor muydunuz? Kraliçeyi tanıyor muydunuz?"

Adam usulca gülümsedi ve başını salladı. "Uzun zaman önceydi ama evet. Onu iyi tanırdım. Tanıdığım en güçlü kadınlardan biriydi. Cesurdu da. Ve senin yaşındayken tıpkı sana benziyordu."

Annemi hatırlayacak kadar uzun yaşayan pek kimse yoktu, özellikle de benim yaşımdayken. Sinirlerim gerilmeye başladığında ellerim titredi ama beni kontrol etmelerine izin vermedim. Bu adam muhtemelen annem hakkında buradaki herkesten daha çok şey biliyordu. Sorularımı yeterince uzun süre bastırmıştım. Bazı cevaplar almanın zamanı gelmişti.

"Bana ondan bahsedebilir misin?" Ben sordum. "Nasıl biriydi?"

Adam bakışları uzaklarda kaybolurken ve zihni düşüncelere dalarken tekrar gülümsedi. "Claudia çok güçlüydü. Bazen aptalca da davranırdı ama her zaman doğru olanı korurdu. Bu krallığın ihtiyacı olan her şey oydu. Herkesi birleştirme, fae ve meleklerin barış içinde yaşama hayali vardı. O da baban da bunu diliyordu."

O konuşurken ateş bile susmuş gibiydi.

"Babam mı?" diye sordum. Birinin yaklaştığını hissettim ve yarı yarıya bunun Wolf olmasını bekledim ama Rummy'nin eli benimkinin içine girip sıkıldığında rahatladım. "Hâlâ hayatta mı?"

Adamın gülümsemesi soldu. "Hayır, değil. Baban iyi bir adamdı. Burada bizimle yaşayan güçlü bir fae idi, fae ve vampirlerin gerçekten birlikte yaşayabileceğini kanıtladı. Savaşa kadar annen için savaştı. O zaman bile savaşmaya devam etti."

Hiçbir şey söylemedim. Rummy elimi tekrar sıktı. "Huntyr'a çok benziyor."

"Hepimiz senin savaşta öldüğünü sanıyorduk," diye başladı. "İçimizden biri hâlâ hayatta olduğunu bilseydi, seni geri almak için savaşırdık. Senin için savaşırdık Huntyraina."

"Sadece Huntyr," diye düzelttim. Gözleri irileşti ve düzelttiğim anında pişman oldum ama alınmamıştı. Hem de en ufak bir şekilde. Bakışları dizlerimin bağını çözen bir gururla parlıyordu. Benim hakkımda bu kadar az şey bilen biri beni nasıl bu kadar destekleyebilirdi?

"İkisini de sende görüyorum *Huntyr*," diye ekledi. "Seninle gurur duyarlardı. Savaşmak için yaptığın her şeyle gurur duyarlardı."

Başımı salladım. "Çok uzun zamandır yoktum. Bazen hala gerçekmiş gibi hissetmiyorum. Onlardan çok kopuk hissediyorum."

Adam boştaki elime uzandı ve iki elinin arasında nazıkçe sıktı. "Etrafına bak çocuğum. Seni seven insanlara bak. Senin için savaşan insanlara bak." Boğazım düğümlendi ama Scarlata'nın dört bir yanına dağılmış, ateşin etrafını sarmış, yiyeceklerini paylaşan yüzlerce insanı gözümün önüne getirerek etrafıma baktım. "Bırak burası seni yeniden birbirine bağlasın," dedi. "Bırakın burası size kim olmak için doğduğunuzu hatırlatsın."

Rummy ve ben, tıpkı Midgrave'deki tüm o gecelerde olduğu gibi, ayaklarımız kenardan sarkacak şekilde çatıya uzandık. Gün boyunca Scarlata'yı kaplayan bulutlar kaybolmuş, geriye güzel bir deniz bırakmıştı.

yıldızlar üzerimizde parıltıyor.

Derin bir nefes aldım, Rummy'nin deri ceketinin kokusunu ve altımızdaki yangından çıkan dumanı içime çektim. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadım.

Karanlıkta eli benimkini buldu ve sertçe sıktı. "Lütfen. Benden bu kadar kolay kurtulamazsın," diye şaka yaptı.

Gülümsedim ama midem sıkıştı. Onu gerçekten kaybetme düşüncesi aklımdaki tüm kelimeleri yok etti.

Düğünden ayrıldığımızdan beri vücudum savaş modundaydı. Hatta öncesinden beri. Bir süredir şoktaydım, hala başıma gelen her şeyi çözmeye çalışıyordum. *Bize olanları.*

Ama hayattaydım. Rummy yaşıyordu. Wolf, lanet bir mucize eseri hayattaydı.

Ve görünüşe göre, tüm düşmüş kan krallığı da hayattaydı.

"Hey," dedi Rummy, başını bana doğru çevirerek. "Kendini kaybetme, Hunt. Özgür olmaya çok yakınsın. O zamana kadar kendini toparla, tamam mı?"

Bir yumruk ciğerlerimi sıktı. "Deniyorum, ama lanet olsun, tüm bunlar bazen bir ateş rüyası gibi geliyor."

"Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Sen bir vampire dönüşürken o çılgın piç tarafından esir tutulmak mı?" Nefes nefese kaldı. "Bir ödülü hak ediyorsun. Gerçekten hak ediyorsun."

"İlk başta hepsinin aklını kaçırdığını düşündüm. Aşermeler beni vurmaya başlayana kadar gerçekten onlardan biri olabileceğime inanmadım."

Birkaç vuruş geçti.

"Yine de iyisin, değil mi?" diye sordu. Sesi çok genç, çok kırılgan geliyordu. Tanıdığım sert ve haşın arkadaş, bu yumuşak yönünü nadiren gösterirdi. "Yani, her şey yolunda mı? Kim olduğunla?"

Gözlerimi kapadım ve sıkıca kapattım. Rummy'ye bakamıyordum, yüzüne yansıyacağını bildiğim korku ve endişeye bakamıyordum. Yıldızlara da bakamıyordum. Onlar Rummy ve benim Midgrave'de büyüsüz bir fae iken baktığımız yıldızların aynısıydı.

"Hayatta kalıyorum," diye itiraf ettim. "Wolf bunu atlatmama yardımcı oluyor. O olmadan, ben-" Sesim çatlamadan önce kendimi durdurdum ve ardından gelen duygu selini yatıştırmak için uzun bir nefes aldım. "Bunu atlatacağım. Bu insanlar artık bana güveniyor. Odaklanmam gereken şey bu. Geri kalanını daha sonra, bu insanlar güvende olduktan sonra çözeceğim."

Elimi tekrar sıktı. Dakikalarca -belki de saatlerce- bu şekilde kaldık ve sonunda "Gerçekten benimle gurur duyacaklarını düşünüyor musun?" diye sordum.

"Ailen mi?"

Başımı
salladım.

"Bundan bir saniye bile şüphe duymuyorum."

"Babamın kim olduğunu hiçbir zaman gerçekten sorgulamadım. Lord'la birlikte büyüdüm ve aslında babam olmadığını bilsem de bana babam gibi geliyordu. Gerçek babamın bir canavar olmadığını duymak beni rahatlatmış."

"Lord baş belasından başka bir şey değildi, Hunt. Sana yaşattığı onca şeyden sonra bu kadar harika biri olman tam bir mucize. Sen yüceliğin kızıydın. Sen iyi bir insansın ve biliyorum ki annen de baban da seni görseler gururla gülümserlerdi."

Gözyaşları gözlerimi tehdit ediyordu. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Yanıma geldi, deri ceketinin içine uzandı ve yeni bir matara çıkardı. "*Bununla* gurur duymuyor olabilirler."

Rummy'yi severdim.

Sonraki bir saati gülerек ve hayatlarımız hakkında konuşarak geçirdik, Midgrave'deki geç saatlere kadar süren gecelerimizi anımsarken şişeyi bir ileri bir geri taşıdık.

İkimiz çok uzaklardan geldik. Birlikte çok şeye katlandık. Lord'un onu buraya koz olarak getirmesinden nefret ediyordum ama burada benimle olduğu için çok mutluydum.

Sadece arkamızdaki çatıdan gelen hışırtı seslerini duyduğumuzda sustuk.

"Sence mi uyuyorlar?" Jessiah yeterince sessiz da fısıldadı.

"Öyle olsalar hiç şaşırmazdım," diye yanıtladı Wolf. "Rummy de en az Hunt'yr kadar deli. Muhtemelen Midgrave'de her gece böyle uyuyorlardır."

"Sizi duyabiliyorum, pislikler!" Rummy yanımdan bağırdı.

Sonra güldüm, gerçek bir kahkaha. Tüm midemi dolduran bir kahkaha. Dehşeti, korkuyu ya da kederi örtmeyen bir kahkaha.

"Alınma ama," diye cevap verdi Wolf. "Siz ikiniz vücudunuzun yarısı çatının kenarındayken uyumasanız olmaz mı?"

Rummy ve ben birbirimize bir saniye daha baktıktan sonra hep birlikte birkaç metre geriye doğru süründük. Wolf bize yaklaştı ve bana bir battaniye attı. "Al bunu," dedi. "Bu gece hepimiz burada uyuyacağız."

Rummy kalın kumaşla ikimizin de vücudunu çabucak örttü. Wolf benim birkaç adım sağıma otururken Jessiah da Rummy'nin diğer tarafına yerleşti.

"Hep böyle yapışkan mısınız?" Rummy fısıldadı.

Neredeyse homurdanacaktım. "Aslında, evet, öyledirler."

"Koruyucu terimini tercih ederim," diye homurdandı Wolf.

"Ya da metanetli," diye araya girdi Jessiah.

Rummy ve ben tekrar güldük. Etrafımız vampirlerle çevriliyken ikisinin bizi birkaç dakikadan fazla yalnız bırakmayacağını biliyordum.

Ama tehlikeli olsa da, tüm lanet hayatımı bu insanlardan nefret etmeyi - onları öldürmeyi- öğrenerek geçirmiş olsam da, kendimi güvende hissediyordum, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar güvende.

Çünkü, vampir ya da değil, bu *bizim* insanlarımızdı. Rummy'nin de . Jessiah'ın. Wolf'un.

Kendimi Rummy'nin yanına yaklaştırdım ve kalbimin bu anla dolmasına izin verdim.

Bu gece güvendeydik. Bir an için bile olsa.

T Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda güneş henüz tam olarak doğmamıştı.

Artık Rummy ile aynı battaniyeyi paylaşmıyordum; daha ziyade sağıma doğru yuvarlanmış ve bir şekilde Wolf'un göğsünün üzerine yayılmıştım.

Gözleri hâlâ kapalıydı ama kendimi nazikçe kaldırmaya çalıştığım anda belimdeki eli sıkılaştı ve beni kendisine hapsetti. "O kadar hızlı değil, karıcığım," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. Sersemlemiş sesinin her titreşimini hissediyordum. "Seni sonsuza dek burada tutacağım."

Rummy artık battaniyemizi kendine ayırmıştı ama Jessiah'ya eskisinden çok daha yakın duruyordu.

"Güneş doğuyor." Dikkatimi tekrar Wolf'a verdim. "Diğerleri uyanmaya başlamadan önce kalkmalıyız."

Beni daha da yakına çekip buklelerimin arasına sokulmadan önce itirazını homurdanarak dile getirdi. Kahretsin, bütün gün orada kalabilirdim. Hatta haftalarca. Aylarca. Bu çatıda Rummy, Jessiah ve Wolf'la birlikte olmak ihtiyacım olan her şeydi.

Değer verdiğim insanlar güvendeydi. Ve *buradaydılar*.

En azından şimdilik. Kendimi yukarı ittim ve Wolf'un itiraz iniltisini duymazdan geldim. Güvendeydik, evet, ama bu uzun sürmeyecekti. Savaşmaya hazırlanmadan olmaz.

Wolf beni çatıdan aşağıya kadar takip etti ve aşağıda uyanan ekibin geri kalanıyla buluşmak üzere merdivenlerden indi. Voiler'ı hemen fark ettim, henüz tanışmadığım birkaç kadınla ve Wolf'un bu isyandaki güvenilir liderlerinden biri olduğunu anlamaya başladığım Nathan'la kısık sesle konuşuyordu.

"Kalkın ve parlayın!" Nathan yaklaştığımızda bizi selamladı. "Siz ikiniz iyi uyudunuz mu?"

"Taş gibi," diye cevap verdi Wolf arkamdan. Voiler bana bir gülümseme fırlattı.

"Güzel, çünkü önümüzde yoğun bir gün var."

Haksız da sayılmazdı. Bir saat içinde herkes uyanmış, hepimizin iliklerine kadar bildiği şeye hazırlanmak için canla başla çalışıyordu.

İlk olarak, eğitimsiz vampirler ve çocuklar için bir sığınak hazırladık. Scarlata saldırıya uğrarsa onları güvende tutmak öncelikli olacaktı. Hepsi yeterli alana sahip, kısmen yeraltında bir oda bulmak zor olmadı. Girişine birkaç büyük taş koyarak burayı emniyete aldık, sonra da yedek su ve erzaklarımızı arka tarafa taşıdık.

Sonra silahları toplayıp savaşa hazırlandık. Wolf diğer askerlerle tanıştı, geçmişlerini ve uzmanlıklarını öğrendi, ben de Rummy ve Voiler'ı yanıma alarak fazladan silahları dağıtmaya yardım ettim. Elimizde fazla silah yoktu ama bir kaynakçı Scarlata'da hayatta kalan vampirlerle birlikte yaşıyordu ve iyi miktarda kılıç ve hançer yapmayı başarmıştı.

Melekler daha fazlasına sahip olabilirdi -çok, çok daha fazlasına- ama bunu düşünmek zamanımızı boşa harcamaktı.

Gün ortası civarında Wolf, düşmanlarımızın hareketlerini takip etmek için ormana iki gözcü gönderdi. Her şey çok gerçekçi gelmeye başlamıştı, sanki hepimiz oturmuş kıyametin kopmasını bekliyorduk.

Ama o gece ateşin etrafına baktığımda korkmuş yüzler görmedim. Kıyamet, dehşet ya da ölüm görmedim.

Harabelerin ortasındaki ateş herkesin yüzünü aydınlatacak kadar parlıyordu. Çocuklar etrafta koşuşturuyor, birbirlerini kovalarken gülüyor ve çığlık atıyorlardı. Sağ tarafımda bir grup erkek -Kurt da dahil- savaş hikâyelerini paylaşıyordu. Etrafta durmuş, pişmiş etleri paylaşıyorlardı.

ve ışık yüz hatları arasında titreşirken dikkatle birbirlerini dinliyorlardı. Hepsinin vampir olmaması önemli değildi. Nathan fae, Wolf yarı melekti ama birbirlerini tamamen kabul ettiler ve burada hepimizin aynı şey için savaştığını anladılar.

Bir de Rummy ve Voiler vardı, yanımda yere oturmuş, birbirlerine Altın Şehir'deki vahşeti fısıldıyorlardı.

İkisinin pek çok ortak noktası vardı. Moira'daki Voiler'ı çok az tanıyordum ama şimdi burada olduğu için mutluydum. Onun yanında kendimi güvende hissediyordum. Sakin. İkisi de iki gün boyunca yanımdan ayrılmadı, sanki onlar olmadan tamamen parçalanacağımı biliyorlardı.

Burada gerçekten huzurlu hissetmeye başladım, sanki tüm bunların olması gerekiyormuş gibi. Sanki hepimiz buraya aitmişiz gibi.

İzciler ormandan dönene kadar bu huzur benimle kaldı.

İki adam ateşe doğru tökezleyerek nefes almaya çalışırken tüm grup sessizliğe gömüldü.

"İki gün," diye mırıldandı sağdakilerden biri. "Onlar gelene kadar iki günümüz var."

Bölüm 48

HUnTYr

T Ertesi gün sessizdi. Biz uyandığımızda vampirlerin çoğu gitmişti. Jessiah'nın o gece Rummy'ye çok yakın uyumasını özlememiştim, tıpkı Wolf'un bana çok yakın uyuması gibi.

Vampirler dövüş için hazırlanıyorlardı.

Bu düşünce beni korkutmalıydı, özellikle de burada beslenecek kanı olan birkaç kişiden biri olduğumuzu düşünürsek, ama korkutmadı. Diğerlerine tamamen güveniyordum, henüz tanışmadıklarına bile.

Wolf beslenmeme izin vermek için beni harabelerin kenarına götürdü. Onunla tartıştım ve iyi olduğum konusunda ısrar ettim ama açlığımı hissedebiliyordu. Eğer savaşacaksak sihrimin buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Aramızdaki bağ nedeniyle ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

"Diğerleri yakınlardaki hayvanlarla , değil mi?" Ben sordum.

Wolf omuz silkti ve siyah gömleğinin kollarını sıvadı. "Diğerleri sen değilsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

Wolf gömleğiyle uğraşmayı bıraktı ve bana baktı. "Bu artık benim karım olduğun anlamına geliyor, Dişi Avcı. Kanımı içeceksin. Benden nefret etmen umurumda değil. Binlerce kilometre uzağa gitsen de umurumda değil. Seni besleyen *sadece* ve *sadece* benim kanım olacak, anladın mı?"

Sesindeki sertlik beni dondurdu. Tamamen ciddiydi, tamamen aklını kaçırmıştı.

Yutkundum ve sonra başımı salladım. "Tamam."

Gülümsemeden önce kararan gözleriyle bir saniye daha bana baktı. "Güzel. Şimdi, iç."

Kendi vampir dişlerim dişlerimin arasından çıktı ama direndim. "Bu pek adil görünmüyor."

"Adil olmayan ne?" Bir adım daha yaklaştı.

"Sen hiç içmezken ben senin kanını içiyorum."

Uzun bir nefes alırken gözleri benimkileri tuttu. "Sana söyledim, Dişi Avcı. Kanım senindir. Hepsi senin."

O zaman bileğimi uzattım, kendi kolumu kıvırdım. Bu kararı uzun zaman önce verdiğimi fark ettim. Onun başka bir şey içtiğini düşünmek -hayvan, fae ya da melek- beni hasta ediyordu.

Kanımı içebilirdi.

Gözleri bileğime kaydı, sonra tekrar benimkine döndü. "Kanını benimle paylaşmak zorunda değilsin."

"Öyle miyim?" bir adım daha yaklaştım. "Sen benim kocamsın, tıpkı benim senin karın olduğum gibi. Sen bana kanını sunuyorsun; ben de sana kendi kanımı sunmak istiyorum." Birkaç santim uzakta durdum. "*Bu* adil."

"Burada adalet diye bir şey yok Dişi Avcı. Kolayca kan bulabilirim."

"Benimkini," diye araya girdim. "Benimkini içeceksin."

Neden tereddüt ettiğini biliyordum. Benden ilk kez içtiğinde, inanmak için yetiştirildiğim her şeye karşı gelmişim. Ahlakıma, kendime olan saygıma karşı geldim. O beslenebilsin diye *her şeyden* vazgeçtim.

Neden mi? Çünkü onu seviyordum. Çünkü bir vampir olmasına rağmen ona tamamen güveniyordum.

O zamandan beri çok şey değişti. Wolf asla benden beslenmek istemezdi. Beni bir daha asla o pozisyona, kendimden ödün verecek pozisyona sokmazdı.

Ama artık her şey farklıydı. Zorla ya da değil, Wolf benim kocamdı. Hayatlarımız birbirine bağlıydı. Tüm bu ihanet, bu acı, hepsinin bir amacı vardı.

Wolf beni herkesten daha çok önemsiyordu. Bunu anlamam uzun zaman aldı ama Lord beni hiç sevmedi. Lord beni asla gerçekten önemsemedi; o sadece güçlü bir kraliçe olarak neler yapabileceğimi önemsiyordu.

Wolf karşımda dururken göğsüm kabardı. Kraliçe olup olmamam onun umurunda değildi. Fae, melek ya da vampir olmamı umursamazdı. Onun için kim olursam olayım beni aynı şekilde koruyacaktı.

Bana olan sadakati her şeyden önce gelirdi.

İçinde hırıltıdan daha alçak, sahiplenici ve karanlık bir şey gürledi. "Eğer eminsen," diye ekledi. "Tadını hayal etmediğimi söyleyemem, dudaklarımdan kanının damlamasının nasıl bir his olacağını."

Midemde sıcaklık birikti. "Böylesi daha iyi. Dövüşten önce ikimizin de güçlü olması gerekiyor."

Wolf arkasındaki kısa taş duvarlardan birine yaslandı, kalçalarını öne doğru çekti, böylece duvarın kenarına otururken ona bindim. Gözlerindeki açlık aramızdaki bağa doğru akıyordu, ta ki ben onun duygularını benimkilerden ayrı tutamayana kadar.

Gözleri dudaklarıma kaydı ve ben onu tereddüt etmeden öpmeden önce karardı. Suçluluk duymadan. Sorgusuz sualsiz. Yumuşak ve hızlıydı ama yine de midemi titretti.

Wolf bana sanki vücudum onun için yaratılmış gibi sarıldı. Kucağına yerleştim, onun yakınlığı anında içimi ısıttı.

"Senden bir şey isteyebilir miyim Dişi Avcı?" diyecek kadar geri çekildi.

Alt dudağını ısırdım. "Ne istersen."

Uzandı ve işaret parmağıyla gömleğinin yakasını aşağı çekti. "Beni buradan ısıracak mısın? Düşmanlarımız bile kime ait olduğumu bilsin, melekler bile kimin için ölmeye hazır olduğumu anlasın diye işaretini tenime takarak bana büyük bir onur verir misin?"

Bunu beklemiyordum. Nefesim boğazımda düğümlenirken gözyaşlarım anında yüzeye fırladı. Alnımı onunkine yaslamak için indirirken yüzünü ellerimin arasında tuttum. "Eğer beni kabul edersen," diye başladım, sesimi sabit tutmaya çalışıyor ama başaramıyordum, "daha fazlasını istemezdim."

Bu sefer beni öptüğünde, nazik değildi. Sabırlı değildi. Dudaklarımdan ırzına geçti, dilini ağzıma soktu ve son zerresine kadar kendimi tutamayarak onu tatmama izin verdi.

Ben de onu aynı açlıkla, aynı ihtiyaçla öptüm. Onu her şeyimle öperken yüzünü kendime doğru tuttum. Vücudumdaki sıcaklık kükrüyor, daha fazlası için yalvarıyordu.

Mükemmel, kaslı boynunu ortaya çıkaracak şekilde başını yana eğmek için hareket ettiğimde, bunu kolayca kabul etti. Kulağını öpüp ağzımı çenesinde gezdirdiğimde nefes alış veriş azaldı.

Kanı beni çağırdı, damarlarındaki bir siren gibi beni kendine çekti. Keskin dişlerimin oradaki deriyi delmesine izin vermeden önce şiddetli bir ihtiyaçla boynunu öptüm.

Isırık izi normalde iyileşme yeteneklerimiz sayesinde birkaç dakika içinde kaybolurdu ama Wolfun büyüsünün içimde titreştiğini hissettim. Bu yara kalacak ve ikimizi de sonsuza dek damgalayacaktı.

Daha fazlasını hiç istemedim.

Wolf altımda sertleşti, ısırığın acısından hiç etkilenmediği belliydi. Ağzımdaki kanı müthiş bir coşku veriyordu. İçerken bağın tamamen açık olduğundan emin oldum, beni nasıl etkilediğini hissetmesine izin verdim.

Kan bir şeydi. Ama gücünün tadı? Kanını tatlandırırdı ve yuttuğumda vücudumda karıncalandı.

Ve yuttum. Ve yutkundu.

Birkaç saniye sonra geri çekildim. Wolf bileğime uzanıyordu ama saçlarımı boynumdan çekerek onu durdurdum.

"Bir işaret için bir işaret," diye nefes aldım. Ağzıma kan bulaştığını biliyordum ama umurumda değildi. "Ben de kime ait olduğumu bilmelerini istiyorum."

Gülümsedi, dişleri çoktan çıkmıştı. "Benim kötü kalpli avcım," diye alay etti. "İkimiz de senin kimseye ait olmadığını biliyoruz."

Beni öpmek için eğildi ama ben onu durdurdum. "Kalbim senin, Wolf" dediğimde ağzından gülümseme düştü. Moira'dan beri öyle. Beni burada işaretlerle. Herkesin birbirimize ait olduğumuzu bilmesini istiyorum."

Bir saniye geçti ve belki de bunu yapmayacağını, belki de onu çok zorladığımı düşündüm. Sınırlarım konusunda her zaman çok dikkatliydi, ben istemediğimde bile.

Ama bu tereddüt bir anda yok oldu ve Wolf kendi ağzını boynuma götürdü, beni ısırmadan önce dudaklarıyla oradaki derinin ırzına geçti.

Ve sonra, içiyordu.

Kendini rahat bıraktığı, bedeninin istediğini aldığı anı hissettim. Aramızdaki bağ bizi koruyordu; asla çok fazla almayacağını biliyordum, çünkü bunu ne kadar çok istediğimi hissedebiliyordu. Buna ihtiyacım vardı.

O benden içti, ben ondan içtim. Scarlata harabelerinde, güneşin altında bedenlerimiz iç içe geçmişti. Tanrıya şükür yalnızdık, çünkü birkaç dakika sonra bedenlerimizin arasına uzanıp kemerini kurcaladığımda, onaylarcasına hırladı.

Şehvet, kan ve tutkudan oluşan bir pus vardı ama aynı zamanda zihnimde gün gibi açıktı. Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti.

Pantolonunu kalçalarından aşağı ittim, o da aynısını bana yaptı, ben üzerine kaymadan önce pantolonumu tamamen çıkarma bile girmedim. İkimiz de *bundan* başka hiçbir şeyi umursamıyorduk. Boyunu yukarı kaydurdım, sonra beni tekrar doldurmasına izin verirken nefes nefese kaldım.

Büyüsü içimde vızıldıyor, bu anın mükemmelliğiyle karışıyordu. Öne doğru eğildim ve onu tekrar ısırdım, kaba, istekli bir ihtiyaçla onu sürerken kanından daha fazlasını ağzıma çektim.

"Siktir, Dişi Avcı." Daha fazla kanımı yalamak için öne doğru eğildi. "Hiçbir şey şu andan daha mükemmel olamaz."

Kabul ederek inledim ve onu daha hızlı sürdüm. Ağzımı kendi ağzına doğru yönlendirdi. İkimiz de birbirimize kan bulaştırıyorduk ama ikimizin de umurunda değildi.

Ağzımdaki son damlayı da yalayarak temizledi ve dilimi tadına bakmak için ağzına çekti.

Çok hızlı boşaldım, içimde nabız gibi atan Wolf ve duyularımı yükselten kanı arasında nihai mükemmellikle doluydum. O da kendini bıraktı, salıverilmenin etkisiyle titrerken beni sıkıca tuttu.

Başladığı anda bitmişti.

Bir süre ikimiz de hareket etmedik. İkimizin de nefesleri normale dönene, kana susamışlığın vızıltısı azalana kadar bekledik.

Doğrudum ve boğazımı temizledim. "Şey, bunu planlamıyordum."

Wolf kollarını etrafımda gevşetti ve pantolonumu eski haline getirmeme yardım etti.

Kucağından inerek ona da aynısını yapması için yer açtım. Etrafıma bakarken yüzüm kızardı. *Günün ortasında herkesin içinde* kontrolsüz bir vampir seksi yapmıştık.

"Hiçbiri değil." Wolf ayağa kalktı ve iki büyük elini yüzüme koyarak beni ona bakmaya zorladı. "Utanmana gerek yok Dişi Avcı, çünkü bu inanılmazdı." Eğildi ve bana ıslak, özensiz bir öpücük verdi. "Ve sen benim kurtarıcı lütfum olabilirsin, çünkü artık mutlu bir adam olarak ölebilirim."

Nefesim kesildi ve ona şakacı bir tokat attım. Wolfun kendine güveni, kararlılığı beni bir anda sakinleştirdi. Haklıydı; utanacak hiçbir şeyim yoktu.

Wolf benim kocamdı. Uzun zamandır bununla savaşıyordum ama neden? Bu kadar *kutsal* bir şey asla yanlış olamazdı.

"Ölmene izin yok," diye karşı çıktım. "Zaten bunun için sana bir kez kızmıştım. O piçlerle savaşıcağız ve herkese vampirlerin barış içinde yaşamayı hak ettiğini kanıtlayacağız."

Başını sallayarak onayladı ve donup uzaklarda bir yere bakmadan önce beni tekrar öpmek için eğildi.

Artık körüklenen hislerimin her zerresi . "Ne? Ne oldu?"

Kurt, daha önce onda sadece bir kez gördüğüm bir sakinlik ve sertlikle duruyordu. Bir savaşçının hayaliydi. Bir askerin. "Geliyorlar."

OceanofPDF.com

Bölüm 49

WOLF

T Hava değışti. Rüzgâr, ben onu yerde hissetmeden dakikalar önce bizi saldırganlara karşı uyarmıştı -uzaktaki atların alçak gümbürtüsü, kilometrelerce ötedeki kanat çırpışları.

Burada korkuya yer yoktu.

Terreddüde yer yoktu.

Bağ aracılığıyla Hunttyr'e ulaştım, duygularını hissetmek için uzandım, ama o da korku hissetmedi - sadece şiddetli, güven verici bir kararlılık hissetti.

Buradaki tek seçenek kazanmaktı. Kazanmak ve hayatta kalmak. Sadece bizim için değil, silahını çekmiş, özgürlüğümüz için savaşmaya hazır her bir insan için kazanmak. Geleceğimiz için.

Bizi asla kontrol edemezler. Bizi asla yok edemezler.

Asmodeus ruhumu Era'ya kurban ettiğinde, beni bu yarı vampire dönüştürdüğünde içeriden bir adam kazandığını düşünmüştü ama yanılmıştı. Bu ihanetten sonra sadakatimin nereye uzanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonunda kendimi burada, bu kan emici canavarların arasında bulacağımı bilmiyordu.

Ne kadar canavar öğreneceklerdi. Hepsi öğrenecekti.

Kılıcımı sabit ellerle kavradım.

Hunttyr uzakta değildi, ama lanet olsun ki içgüdülerimin her biri beni geri dönüp onun peşinden koşmaya teşvik etmiyordu.

Güçlü bir savaşçıydı. Tüm hayatını öldürmeyi öğrenerek geçirdi.

Hepsi.

Ama bu yüzden diğerlerini koruması gerekiyordu. Rummy, çocuklar, kadınlar, yıkıntıların derinliklerinde, sığınakta saklanıyorlardı.

Onları güvende tutmak bizim işimizdi. O şeytani, güce aç piçlerin krallığa yaklaşmasına izin vermemek bizim işimizdi.

Sağıma baktım. Yüzlerce vampir -hem kadın hem de erkek- ağaçların arasında sıralanmıştı. Cesetlerden bir barikat oluşturmuşlardı, içeri girmeye cüret eden, bize saldırmaya cüret eden herkesi parçalamaya hazırdılar.

Sonra soluma baktım. Aynı şeyi gördüğümde göğsüm daha da kabardı - kılıçlarını çekmiş ve dişlerini göstermiş, bu krallığı korumaya hazır yüzlerce vampir.

İkinci kez kaybetmeyeceklerdi. Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Beklenti havayı yoğunlaştırdı ama korku değil. Kimse korkmuyordu.

Korku, kaybedecek bir şeyin olduğunda ortaya çıkar. Bu mu? Biz mi? Yaşamak için bir şans için savaştık. Bir yuva kurma şans. Bir krallık kurma şans.

Kaybedecek bir krallığımız, tadını çıkaracak bir evimiz yoktu ve bizi tehlikeli yapan da buydu.

Adamların sesi gittikçe yaklaşırken kendimi hazırladım. Yaklaştıklarını gizlemeye bile çalışmıyorlardı - çok büyük kafalıydılar. Meleklerin büyüleriyle, bizimle boy ölçüşemeyeceklerini sanıyorlardı.

İlk fae ileride belirdi, kılıcı havadaydı ve ağzı bir savaş çılgılığıyla açıktı.

Vadide kaos patlak verdi.

V Şiddet benim için yeni bir şey değildi. Bilenmiş bir kılıcın metalinden ürkmedim. Savaşçıların kaba kuvvetinden, meleklerin güçlü kuvvetlerinden korkmadım.

Ben de savaşmak için büyüdüm. Benim de keskin bir kılıcım vardı. Ve babam sağ olsun, benim de keskin dişlerim vardı.

Hareket ettikçe görüşüm bulanıklaşıyor, bize saldıran her rakibi doğarken çok az düşünerek ya da hiç düşünmeden manevra yapıyordum. İçgüdülerim silahımın her darbesinde, yumruğumun ezdiği her bedende devreye giriyordu.

Altın Şehir'den gelen savaşçı ordusu hem fae hem de meleklerden oluşuyordu. Onlar güçlüydü, evet, ama biz öfkeliydik.

Sağımdan iri bir erkek saldırmadan hemen önce kılıcımdan bir bedeni tekmeledim. Yüz hatlarını acımasız bir nefret kaplamıştı ve kılıcını kaldırıp vücudunu açıkta bırakarak özensiz bir şekilde bana doğru koştu.

Kılıcım etini tereyağı gibi kesti. Tekrar ve tekrar, düşmanlarımızı kestim.

Tekrar ve tekrar, gelmeye devam ettiler.

İlk büyü dalgasını hissettiğimde durakladım ve geri çekildim.

Bu ilk dalga, dikkat dağıtmak içindi. Bu bizi dışarı çekmek içindi.

Sırada güçlü melekler olacaktı ve onlar sadece silahlar ve yumruklarla savaşmayacaklardı.

Kanla savaşacaklardı. Büyüyle. Havanın kendisiyle.

Sağ tarafımda bir ateş dalgası patladı ve savunma hattımızı ikiye böldü.

Hemen ardından gelen ısı, zaten yoğun olan havayı daha da yoğunlaştırdı.

Ama çatışmalar durmadı. Bizim tarafımız güçlü durdu, saldırganlara karşı bir duvar oluşturdu.

Yine de ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Boştaki elimi sol tarafımdan gelen bir saldırıyı engellemek için kullandım ve beklemeye başladım. Ben başımı gökyüzüne doğru çevirirken başka bir vampir rakibimi benim için biçti.

Kanatlar.

Doğruca bize doğru geliyor.

Şiddetlerinin katıksız gücü üzerimize yağmadan önce kendimi toparlamak için sadece saniyelerim vardı. Hemen işe koyuldum, önce melekleri hedef aldım.

Onları öldürmek zordu, bunu herkesten daha iyi biliyordum. Fae'ler herhangi bir ölümcül yarayla öldürülebilirken, melekler çok çabuk iyileşirdi. Kendilerini iyileştirme şansları olmadan ölümcül bir şekilde yaralanmaları gerekirdi.

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Birçoğumuz düşüyorduk. Çok fazla vampir meleklerin gücüne dayanamadı.

Hells.

Çatışma başladığından beri ilk kez panik duygularıma fısıldadı ama başımı salladım ve savaşmaya devam ettim. İlerlemeye devam ettim, güçlü olanları hedef almaya devam ettim. Saldırganlarımızdan birkaçı savunma hattımızı geçmeye başladı ama geri dönemedim, geri çekilemedim. Hattımızı sabit tutmalıydık; krallığı korumanın tek yolu buydu.

Onu görene kadar kılıcım sallanmayı, kaslarım savaşmayı bıraktı.

Hayır, bu mümkün değildi. Bu-

"Merhaba oğlum." Babam -ölmüş olması gereken babam- beni selamladı. Yüzüne kan bulaşmıştı. Kılıcı yoktu. İhtiyacı da yoktu. Bana doğru bir adım attığında dizlerim titredi. "Beni gördüğüne şaşırdın mı?"

OceanofPDF.com

Bölüm 50

HUnTYr

T Yarı çatırdayan yeraltı sığınağının sınırları içindeki tek ses nefes alıp verme ve hızlı kalp atışlarıydı. Kimse konuşmuyordu. Kimse cesaret edemedi.

Ama hepimiz bunu hissettik -ayaklarımızın altındaki gümbürtü, yukarıdan gelen şiddet vaadi.

Gürültülü bir patlama taş duvarları salladı. Rummy ve ben bakıştık ama bir şey söylemedik. O da benim gibi hançerini sabit elleriyle kavradı.

Birkaç savaşçı daha odanın önünde bizimle birlikte duruyordu. Bu kılıçları kullanmak zorunda olmamalıyız, diye kendime hatırlattım, ama ya kullanırsak?

Kimse bu masumlara ulaşamıyordu. *Hiç kimse.*

Rummy'ye bakarken kalbim kabardı. Solundaki dişi bir vampiri rahatlatmak için döndü. Kahretsin, Rummy'nin vücudunda bir gram bile vampir kanı yoktu. O tamamen bir fae'ydi, tamamen bize karşı durması gerekiyordu ve bu vampirler, inanmamız için yetiştirildiğimiz her şeye göre, dişlerini onun fae damarlarına batırmak için birbirlerini eziyor olmalıydılar.

Yine de bu sığınakta bu tür vahşetlerin fısıltıları yoktu, sadece ekip çalışması vaatleri vardı. Aile. Birliktelik.

Bu yabancılar için her türlü düşmanı öldürebiliriz.

Yer tekrar sallanırken gözlerimi sıkıca kapattım. Binlerce olmasa da yüzlerce kişi orada savaşıyor olmalıydı ki lanet olası yer sarsılsın. Sadece kılıçlarla da değil, büyüyle de.

Bazı meleklerin ne kadar güçlü olabileceğini ilk elden biliyordum ama bu vampirler de yetenekliydi. Bir savaşı kazanmak için büyüye ihtiyaçları yoktu. Plan

işe yarar.

İşe yaraması gerekiyordu.

Aklımın Wolfa gitmesine izin vermedim. Düşünemezdim. Onu ön saflarda hayal etmek bile beni peşinden koşmaya, onu korumaya zorlardı. Birlikte savaşmamız gerekiyordu, bunu biliyordum.

Ama bu insanların bana ihtiyacı olduğunu da biliyordum.

Birlikte savaşıyorduk, sadece aynı yerde değil.

"Her şey yoluna girecek," dedi Voiler sağımda. "Bu krallığın artık uğruna savaşacağı bir şey var, güç arzusundan daha güçlü bir şey." Sesi bir fısıltıdan daha yumuşaktı ama kelimeler kafatasımın içinde çınılıyordu.

"neler olup bittiğini bilmemekten nefret ediyorum," diye cevap verdim.

Başını salladı ve kalın, kapalı kapıya doğru döndü. "Tanrıça bize yardım etsin," diye fısıldadı. "Düşmanlarımızı yok et. İyi olanı yeniden inşa et." Etrafımızda toplanan küçük grup dikkatlerini Voiler'a çevirdi ve o tekrarladı: "Tanrıça bize yardım et. Düşmanlarımızı yok et. İyi olanı yeniden inşa et."

On iki yaşından büyük olmayan bir erkek savaşçı çenesini kaldırdı. "Tanrıça bize yardım etsin," diye tekrarladı onunla birlikte. "Düşmanlarımızı yok et. İyi olanı yeniden inşa et."

Tanrıça olsun.

Tanrıça bize

yardım et.

Tanrıça bize

yardım et.

Sığınağın geri kalanı katılırken benim de bu sözleri tekrarladığımı, bu duayı okuduğumu fark edene kadar kollarımdan aşağı ürperti yayıldı.

Yer sarsıldı. Uzaktan gelen çığlık sesleri sığınağın içine sızdı.

Yine de tezahürat yaptık.

Ruhlarımız yükseldikçe kelimeler de büyüdü.

Düşmanlarımızı yok edin.

Ayak sesleri başımızın üstündeki taşı salladı. Buradaydılar.

Bu oluyordu.

Hançerimi daha sıkı kavradım.

İyi olanı yeniden inşa edin.

İlk yumruk sesleri taş kapıda yankılandığında, yanımdaki genç erkek savaşçıya döndüm. "Bunu kullan," dedim, parmaklarını kendi hançerinin etrafında kıvrarak. Eğer o kapı açılırsa, içeri giren herkesle dövüşeceksin. Anladın mı?"

Başını salladı.

Arkada biri ağıladı. Daha fazla ayak sesi. Daha fazla sarsıntı. Daha fazla şiddet. Artık sadece an meselesiydi.

"Burası sizin krallığınız!" Dehşete kapılmış yüzlerden oluşan gruba bağırdım. "Bizim olanı alamazlar!"

Voiler'ın elleri çoktan kapının üzerindeydi. Konuşmasına gerek yoktu. Hepimiz aynı şeyi düşündük.

Burada kalırsak katledilmeyi bekliyorduk. Tek seçeneğimiz savaşmaktı.

"Çıktığımız anda bu kapıyı kapat!" Çocuğa bağırdım.

Voiler öndeki gruba, yani bu masumları korumaya yemin etmiş olan bizlere döndü ve "Hadi şu piçlere bunu ödetelim" dedi.

Sonra kapıyı açtı.

Mümkün olduğunca çabuk dışarı fırladık, etrafımızı saran düşmanları gördükçe gözlerimiz alışıyordu. Bizim olanı alamazlardı. Bu insanları katledemezlerdi, bir daha asla.

Bir daha asla.

Öfkemi silahıma yönlendirdim, koştum, kestim ve öldürdüm. Hiç tereddüt etmedim. Bize saldıran, gözlerinde kötülükle karşımızda duran her düşman ölecekti.

Her birini.

Voiler ve Rummy iki yanımda duruyordu. Rummy hızlı öğrenen biriydi, bir fae'nin boğazını kestikten sonra diğerinin altına eğildi ve aşağıdan kaldıracını kullanarak onun bağırsağını kesti.

Doğuştan yetenekliydi. Bir savaşçıydı. Tıpkı geri gibi.

Düşmanları kapıdan, güvenli sığınağımızdan uzağa ittik. Ormandan üzerimize saldırdılar ve Scarlata harabelerine akın ettiler.

Ama havada hiç korku yoktu. En azından bizden. Sadece kararlılık vardı.

Sadece kum.

Bizim olana sahip olamazlardı.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. On dakika mı? Bir saat mi? Uzuvarım yorulmadı. Kılıcım sarsılmadı. Düşman üstüne düşman, sebat ettik. Fae'ler ayaklarımızın dibine düştü. Melekler kılıçlarımızın altında parçalandı.

Bir an için etrafımızdaki krallığa baktım, her yerde şiddet vardı.

Yine de kalbim tehlikeli miktarda umutla kabardı. Bunun çok iyi olduğunu bilmeliydim. Çok kolay olduğunu bilmeliydim.

Çünkü Wolf'un paniğinin varlığının her bağına aktığını hissettiğimde sustum. Bu panik beni ona çeken bir işaretti. Rummy ve Voiler'ın her ikisinin de iyi ve güvende olduğundan emin oldum.

Ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ağaçlara doğru kaçtım.

OceanofPDF.com

Bölüm 51

WOLF

I Babamla yüzleşirken söyleyecek sözüm yoktu.
Ölmüş olması gerekiyordu. Onu biz öldürdük. O lanet kılıcın vücudunu kesişini izledim.

Şiddet etrafımda akmaya devam etti ama ben sadece *onu* gördüm.

"Bu çılgınlığı durdurun!" Ona bağırdım. "İstediğin şeyi elde etmenin yolu bu değil!"

Babam başını geriye atıp ağzını açarak kahkahalarla havladı. Gözleri bana döndüğünde, bir babanın sevgisini taşımıyordu. Işık yoktu. Neşe yoktu. Orada boş ve şeytani bir şey vardı.

"İttifaklar için artık biraz geç evlat. Sence de öyle değil mi?" Ellerini bana doğru kaldırdı ve gücünü serbest bıraktı.

Hayatımda hiç babamın gücünün tamamını hissetmemiştim. Beyaz ışık görüşümü kör etti, tüm duyularımı yok etti, uzuvlarımı uyuşturdu. Işık durana kadar dizlerimin üzerine düştüğümü fark etmedim.

Bir başmeleğin gücü kolayca kategorize edilebilecek bir güç değildi.
Kan ya da doğal büyü değildi. Sınırları yoktu.

Acı bedenimi sarsarken bu gerçeğin her zerresini hissettim. Dişlerimi sıkarak çenemi kaldırıp ona baktım. Eğer beni öldürecekse, bunu yaparken bana bakabilirdi.

"Olanları durduramazsın," dedi, "yine de kararlılığına hayran olmalıyım. Etrafına bir bak evlat. Bu büyük planında önemli bir parçayı kaçırıyorsun."

"Peki bu nedir?" Katliamı görmek için etrafıma bakmama gerek yoktu, babamın emrindeki yozlaşmış melekler tüm güçleriyle yönetimi ele geçirmişlerdi.

Bir adım daha yaklaştı. "Gerçek güç."

Kan lekeli ellerine karşı irkilme isteğimle savaştım. Korkudan değil, bu şekilde öleceğimi bildiğim için.

İşte bu kadar. Başka bir şansım yoktu.

Dövüşmek için başka bir fırsatım olmayacaktı.

Bir kereliğine gardımı indirdim. O paniğin, o çaresizliğin bedenime dolmasına izin verdim ve gücüm hiç hissetmediğim kadar güçlü tepki verdi.

Benim sihrim. Kanım. İçgüdülerim.

Işık tekrar patladı, ama önümüzde parlayan babamın büyüsünün parıltısı değildi.

Benimdi.

Büyüm havayı çatlattı ve etrafımızdaki boşluğu deldi. Babamın üzerine tüm gücüyle inen büyümün etkisini iliklerime kadar hissettim. Büyüm içimden akarken kendimi tutmadım. Ona izin verdim, gerçekten neler yapabileceğimi, bunca zamandır neler yapabileceğimi hissetmesine izin verdim.

Keskin bir şey yan tarafımı delene kadar durmadım.

Lord birkaç adım ötemde durdu, hâlâ bıçağın sapını karnımın derinliklerine doğru tutuyordu.

Kahretsin.

"Artık o kadar da gururlu , değil mi?" diye . Şimşek tekrar çaktı.

Etrafımızda daha fazla savaşçı . İlk kez o zaman gerçekten umudumu kaybetmeye başladım.

Yaşa, Dişi Avcı, diye düşündüm. O bizim son umudumuzdu, devam etmek için tek nedenimizdi. O olmadan bunların hiçbir önemi yoktu. O olmadan biz bir hiçtik.

Canlı yayın.

HUnTYr

I Ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koştum. Kanatlarım, krallığın sınırından taşan şiddete çok fazla maruz kalmama neden olacaktı.

Benim krallığım.

Bu yüzden adım adım ona doğru koştum. Hançerimi geçerken birkaç saldırganı kesmek için kullandım ama durmadım, feragat etmedim.

Wolf'un başı dertteydi ve ona ulaşmak için her şeyi yapardım.

Botlarım toprak ve çimen bulmadan önce taş ve çakılları eziyor, savaşın başladığını bildiğim yere, ormanın dışına, ön saflara doğru ilerliyordu.

Ben yaklaştıkça aramızdaki bağı güçlendiğini hissediyordum ama aynı zamanda kaydığını da hissediyordum.

Zayıflıyordu ama mesafeden değil, *onun* yokluğundan. Soluyordu.

Yaralıydı ve beni en çok dehşete düşüren şey korkmuş olmasıydı.

"Kurt!" diye seslendim. "Neredesin?"

Kaos ağaçları parçaladı. Uzaklarda alevler parlıyordu. Cesetler yere saçıldı.

Dişi avcı.

Yüksek sesle söylenen bir söz değildi, ama ruhumdaydı. Kemiklerimde. İzlerimde durdum ve sağa döndüm.

Sonra onları gördüm.

Asmodeus -gerçekten o olduğundan emin olmak için iki kez baktım- birkaç metre ötede yerde hareketsiz yatıyordu ama bu endişelerimin en küçüğüydü.

Lord, gövdesini delen bir kılıçla Kurt'un üzerinde durdu.

Dehşet duygularımı ele geçirdi. "Ne yaptınız siz?" Onlara doğru koşarak nefes aldım. Wolf hâlâ hayattaydı, hâlâ diz çökmüştü ama Lord silahı bırakmadı. Bana bakarken silahı Wolf'un vücuduna daha da soktu.

"Seni korumak için yapmam gerekeni yapıyorum," diye tükürdü.

Bir an durdum ve durumun gerçekliğinin etrafıma yayılmasına izin verdim. "Benden *her şeyimi* aldın!" Öfkelendim. "Bunu almana izin vermeyeceğim!" Şiddet, o anda içimden dökülenler için yeterince güçlü bir kelime değildi.

Öfke, ihanet, inançsızlık. Yıllar ve yıllar boyunca onun tarafından incitilmiş olmak, silahımı kaldırıp saldırdığımda hepsi yüzeye çıktı.

Daha önce tereddüt etmiştim, ama şimdi? Bundan sonra mı?

Lord geri çekilirken Kurt öne düştü, şimdi elleri ve dizleri üzerinde debeleniyordu.

Bunun için onu öldürebilirim.

Bıçağımı doğrudan Lord'un kalbine doğrultarak saldırdığımda içimden bir savaşçı çığlığı yükseldi.

Ama o aptal değildi. Benim dövüş stilimi herkesten daha iyi biliyordu. Her hareketi ben yapmadan önce, her manevrayı ben düşünmeden önce biliyordu.

Bir eliyle beni engelledi, diğer eliyle de geri itti. "Bunu yapmak istemezsin Hunttyr," diye uyardı. "Benimle dövüşmek istemezsin."

"Evet," diye duygularıma yenik düştüm, ""

Tekrar tekrar denedim, Wolf'un birkaç metre ötede zar zor tutunduğunun farkındaydım. Tekrar tekrar saldırdım ama Lord beni engellemeye devam etti.

Düşün, Hunttyr. Hangi hareketleri bilmiyor? Lord'un bilmediği ne öğrendin?

Büyü olmalı. Bu, Lord'un geldiğini göremeyeceği tek manevra olurdu.

Savaş konusunda uzmandı, evet, ama büyü?

Kanımı toprağa akıtmama gerek yoktu. Gücüme erişmek için tanrıçaya kendi kanımı sunmama gerek yoktu.

O benimdi. Her zaman benimdi.

İçimden tanıdık bir ateş dalgası geldiğinde, doğrudan Lord'a nişan alarak onu serbest bıraktım.

O çığlık atarken hiç duraksamadım, tüm hayatım önünden geçerken hiç duraksamadım; tüm o kırbaçlamalar, tüm o acılar, tüm o cezalar. Tüm o

benim için istediği tek şey acıydı. Önceden bir aptaldım ama artık her şeyi net gözlerle görüyordum.

Gücüm sınırına ulaşana kadar itti. Geri çektiğimde Lord'un öldüğünden hiç şüphem yoktu. Vücudu -yanmış ve tanınmaz halde- sert bir gümbürtüyle yere düştü.

Hiç tereddüt etmedim. Gözlerim Wolf'a takıldı ve sonra ona ulaşmak için caresizce hareket ettim.

"Kurt." Onun yanına düştüm. "Wolf, iyi misin?"

Topuklarının üzerine oturdu, gövdesindeki hançeri iki eliyle kavrayıp çekerken parmaklarından kan akıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Çok fazla kan kaybediyorsun. Zamanla iyileşemezsin."

Etrafımızdaki savaşı inceledim. Çatışmalar devam ediyordu ama çok büyük bir kısmı krallığın içine doğru ilerliyordu ve Wolf bunu biliyordu.

"Bunu bitirmek zorundasın," diye mırıldandı. "Bu sen olmalısın."

"konuşma," diye emrettim. "hiçbir şey yapmayacağım. Ayağa kalkabilir misin?"

Başını salladı, ancak kendini dizlerinden kaldırmaya çalıştığında acı içinde homurdandı. Midem bulandı. Sadece Wolf hızla ölmekle kalmıyordu, Asmodeus da hareket etmeye başlamıştı.

"Sen olmalısın," dedi tekrar.

"Ne?" Çılgınca ona baktım, sözlerinin ardında bir anlam arıyordum. "Ben olmak zorunda mıyım? Bunu tek başıma yapamam, Wolf!"

"Onu öldürmek zorundasın. Onu öldürün ve bunu durdurun."

"Onu zaten öldürmeye çalıştık." Uzaktan çığlıklar yükseliyordu. Tanrı olsun, bu lanet savaşı kaybediyorduk. "İşe yaramadı."

"Çünkü sen değildin. Sen olmalısın Dişi Avcı. Sen kan kraliçesisin. Onun sonunu getirebilecek büyüye sahip olan sensin."

"Yeterince güçlü değilim," diye cevap verdim çabucak. "Benim büyüüm onunkiyle boy ölçüşemez, Kurt."

Yutkundu, gözleri neredeyse kapanacaktı. "Bu yüzden sen de benimkilerin hepsini alacaksın."

"Hayır." O daha sözlerini bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım. "Hayır, bunu yapmayacağım. Bundan sağ çıkamazsın."

"O hâlâ hayattaysa hiçbirimiz hayatta kalamayız. Bu savaş kanla bitecek Dişi Avcı. Hâlâ sana güvenen bir krallığın var."

Buraya nasıl geldik yine? Wolf'un benim için kendini feda ettiği bu noktaya nasıl geldik? Bundan bıkmıştım, seçim yapmaktan, doğru olanı yapmaktan bıkmıştım.

Wolf burada olmasaydı doğru şeyi yapmak istemezdim. Eğer o bunun bir parçası değilse krallığı istemiyordum.

Hepsine lanet olsun.

"Gözlerindeki o bakışı görüyorum," dedi gülümseyerek. "Ne bakışı?"

"İnanılmaz derecede aptalca bir şey yapmak üzereyken attığın bakış. Ama bunu yapmana izin vermeyeceğim Hunttyr. Beni kurtarmaya çalışmana izin vermeyeceğim."

Hafifçe öne düştü ve kollarını bana doladı. Elinin kemerimi nasıl karıştırdığını ve kanlı hançerimi kınından nasıl çıkardığını fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

Zaten kanıyordu ama ben daha ne olduğunu anlayamadan, onu durduramadan avucunu derin bir şekilde kesti.

"Sen ne-"

Kolumu kavradı ve iki elimizi birleştirmeden önce avucumu kesti.

Asmodeus birkaç adım ötede doğrulmaya çalıştı. Önce acı, sonra da öfke dolu bir homurtuyla dikkatimizi çekti.

"Artık senin," dedi Wolf. "Hepsi senin."

Elimi çekmeye çalıştım ama Wolf sıkıca tuttu. Büyüsünü hissetmiyordum, artık onun hiçbir parçasını hissetmiyordum. Çok hızlı kayboluyordu, elimden kayıp gidiyordu, sadece birkaç saniye sonra-

"Asla kazanamayacaksın!" Asmodeus bağırdı. İrkildim, elimden geldiğince doğruldum ve Kurt'u babasından uzak tutmak için elimden geleni yaptım.

"Uzun zaman önce ölmeliydin." Bakışlarımı, vücudu yere yığılırken gözleri dalgalanan Wolf'a çevirdim.

Hayır, hayır, hayır.

"Çok üzülmeyin," dedi Asmodeus. "Siz ikiniz yakında tekrar bir araya geleceksiniz."

Sırada ne olduğunu biliyordum. Bundan sonra ne olacağını biliyordum. Asmodeus tüm krallığı havaya uçurmadan önce ikimizi de gücüyle havaya uçuracak, vampirleri ele geçirecek ve onları egemenlik planında silah olarak kullanacaktı.

Asla durmayacaktı. Bu insanlar asla huzuru tadamayacaktı.

Kurt asla huzur bulamayacaktı.

Wolf bağıımızı çekti ve ben de ondan yayılan sevgiyi, ışığı ve umudu hissedecek kadar ona odaklandım. O burada yatıyordu, kan kaybından ölmeye hazırdı ve dünyanın kaderini benim ellerime bırakmıştı.

Ve babası her şeyi mahvetmek üzereydi.

Ben de aklıma gelen tek şeyi, bizi bu karmaşadan kurtarmak için bana bir şans verecek tek şeyi yaptım.

Elimi Asmodeus'a uzattım ve onun büyü parıltısına kendi fırtınamla karşılık verdim.

S Moira'dan beri, kendi gücümün boyutunu zar zor öğrendim. Bir vampire dönüşmenin bana, kanıma, büyüme gerçekte ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama benim büyüüm onunkiyle savaşırken ışık ışığa karşı dalgalandı. Bu

ışık parlamasını durdurdu ve havada dondurdu.

Bir başmeleğin gücü.

Hayal kırıklığı içinde çığlık attı ama ben elimdeki her şeyi ona akıtmaktan vazgeçmedim.

Sen olmalısın, dedi Wolf.

Bu çılgınlık, Asmodeus'un bu dünyaya getirdiği bu mutlak kaos, artık sona erdi. Yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyordu. Bize yaşattıklarının, Kurt'a yaşattıklarının bedelini ödemeyi hak etti.

Ne kadar güç harcadığım konusunda endişelenmedim, kendi sağlığım için, kendimi tüketmemin sonuçları için endişelenmedim.

Ve verecek başka bir şeyim kalmadığını hissettiğimde, bağıın çekiciliğini, Wolf'un büyüünün benimkinin yerini almaya hazır olduğunu hissettim.

Lanet işi bitirmeye hazırım.

Derin bir nefes alırken boşa kalan elimi Wolf'un bedenine bıraktım, çekecek gücü topladım, kalan her şeyi bir bağıın azalan ipliği boyunca sürükledim.

Wolf'un kullanılmamış büyüünün heyecan verici gücüyle dolduğumda ağzımdan bir çığlık çıktı. Güçlü olduğunu biliyordum, yarı melekti ama bu olabileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Wolf'un

Büyü içime işledi, her kasımı, her içgüdümü ele geçirdi. İstesem bile bu seli zapt edemezdim.

Tüm o büyü -saf şiddetin o güzel, acı verici iksiri- Asmodeus'a doğru fırladı. Çığlık boğazımı yırttı, ciğerlerimi parçaladı ama itmeye devam ettim. Ellerim beni besleyen yeni büyüyle yandı ama durmadım.

Geb

er.

Geb

er.

Geb

er.

Bize yaptıkların için öl. Benden aldıkların için öl.
Ondan.

Acı beni parçalara ayırdı ama fark etmedim bile. Sahip olduğum her şeyi, Kurt'un sahip olduğu her şeyi Asmodeus'a akıttım.

İçimde bir şey koptu, tüm bedenimi durduran, her türlü büyüü durduran bir şey.

Bunun ne olduğunu, o boşluğun ne anlama geldiğini
hemen anladım. Bağ. Koptu.

O başmelek öldürme gücü. Artık hepsi benimdi.

Asmodeus'un gerçekten öldüğünden emin olmak için ayağa kalktım, titreyen dizlerimin ve zayıf bacaklarımın üzerinde duruyordum ama bir adım bile atamadan sağdan biri girdi, kılıcını kaldırmıştı.

bile kendimi korumak için hareket edemezdim. Ama
saldırgan benim peşimde değildi.

Hayır, saldırgan doğrudan Asmodeus'u hedef almıştı. En azından ondan geriye kalanları.

Bu Luseyar'dı, beyaz kanatları artık kanla kaplıydı, kılıcını son bir kez Asmodeus'a indirirken dudaklarında öfke bir kükreme vardı.

Bizi aşağıda tutan bir ağırlığın kalkması gibi havada dalgalandığını hissettik.

Asmodeus ölmüştü.

Sonunda öldü.

Kendi bedenimde bir yabancıyken Wolf'a baktım. Bir şeylerin yanlış gittiğini hemen .

Ben çok fazla aldım; o bana çok fazla verdi, ama başka seçeneğim yoktu. Asmodeus'u öldürmek için hepsini almak zorundaydım.

Nefesim daraldı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve iki elimi Wolf'un göğsüne koyarak herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ettim.

Biri arkamdan adımlı söyledi.

Wolf'a gözlerini açması için yalvararak bir kalp atışı kadar aradım. Ama Wolf çoktan gitmişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 53

WOLF

M Çoğu insan sadece bir kez ölür. Her şeyi sona erdirecek son bir ölüm. Ben o kadar şanslı değildim.

Bunu ilk kez babamın beni bir vampire dönüştürdüğü gece hissettim. Vampirler doğuştan yaratıklardı, . Bunu başarmak için babamın böyle bir dönüşüme layık bir kurbana ihtiyacı vardı.

Benim hayatım.

Hızlı bir ölümdü. Çalışma odasındaki taş masanın üzerinde yatarken adamlarından biri hançeri kalbime sapladı.

Bir çimdik bile hissetmedim, acı yıllar sonra bile önemsenmeyecek kadar önemsizdi.

Ardından gelen karanlık, hatırladığım şey buydu. İçinde nasıl boğulduğumu, yüzeye çıkmak, nefes almak için nasıl mücadele ettiğimi hatırladım ama orada hava yoktu. Sadece daha fazla gölge, daha fazla siyah hava ve boş varlık, hiçlik vardı.

İşte o zaman ortaya çıktı, yüzü ölümümün karanlık boşluğunda bir fener gibiydi. Önce parlak gözleriyle bana göründü, gücü etrafımda çağlıyor ve beni o sonsuz çukurdan çekip çıkarıyordu.

Gözleri hüznüydü.

"Baban seni bana kurban etti, çocuğum. Seni bir vampir olarak geri vermemi istedi. Bunun farkında mısın?"

Beni görebildiğinden bile emin olmasam da başımı salladım. "Niyetini bana açıkça belirtti, evet."

Sanki hayatımın bu zahmete değip değmeyeceğine karar veriyormuş gibi beni dikkatle süzdü. "Gelecekte işime yarayacaksın, çocuğum. Ne kadar kaybolmuş görünsen de, her şey ne kadar karmaşıklıksa da sana ihtiyacım olacak."

Kalbimin merkezine dokundu. Etrafımızdaki tüm karanlık onun parmağının peşinden sarmal oldu ve etime dokunuşunu takip etti.

"Bana ne için ihtiyacın var?"

Gölgeler dalga dalga içime akıyordu ama yine de yüzünü okuyamıyordum. Gözleri değişmemişti ama içime akan karanlık acı verici bir hal almıştı. Şiddetlendi.

"Bir melek olarak kalıp bir vampir olamazsın, çocuğum. Sen ikisinin arasında bir yerdesin, ne burada ne de orada." Damarlarımdan fazla güç aktı. "Bunu anlamayacaksın. Hatırlamayabilirsin bile. Ama günü geldiğinde bileceksin."

Göğsümde bir ateş gibi yanan acı yüzünden zar zor konuşabiliyordum. "Neyi bileceğim? Sen neden bahsediyorsun?"

Ve hepsi bu kadardı. O gün bir vampir olarak uyandım, kanın tadını almak için yanıp tutuşuyordum ve siyah kanatlarım herkese ne olduğunu anlatıyordu.

Ancak bu sefer çok daha farklıydı.

Etrafımda dönen karanlık yoktu, acı yoktu, korku yoktu. Kafa karışıklığı yoktu.

"Öldüm mü ben?" Nefes nefese kaldım. "Bu sefer gerçek mi?"

Karşımda dururken Era'nın gözleri hüznü değıldi, vücuduna ışık yayılıyordu. "Evet, Kurt. Sen öldün."

Bundan sonra ne olacağından korkmadım. Bunun yerine, üzerime bir huzur dalgası çöktü.

"Sizden istenen her şeyi yaptınız," dedi yaklaşarak. "Senin sayende, yaptığın fedakârlıklar sayesinde, sevdiklerini kurtarmak için bir şansımız var."

"Başından beri planın buydu, değil mi?" Her şey zihnimde bir araya geldi. Tüm bunların arkasında o vardı, benim vampir olmamın, Huntyr'in Moira'dan kurtulmasının arkasında.

"Baban seni dönüştürmemi ilk istediğinde, çocuğum, şüpheyle yaklaştım. Çok güçlenmeden önce her şeyi durdurmalıyım. Bu alemdeki yeteneklerim fiziksel dünyada sadece bir yere kadar uzanıyor, ama seninle tanıştığım gün, işime yarayacağını biliyordum."

Gözlerimi kapattım, her şeyin bittiği gerçeğinin tadını çıkarıyordum. Artık savaşmıyordum. "Bunu sen mi yaptın? Sen mi bitirdin?"

"Onu öldürmek için tüm gücün gerekti, senin ve kızın gücünün toplamı. O gün onu öldürebilmen için sana yeterli güçle dokundum, ama sadece kızınkiyle birleştiğinde ve sadece hazır olduğunda."

Kahretsin, bu çok şeyi açıklıyordu. Gücüm yavaş yavaş artıyordu, Hunttyr ile tanıştığımda daha da arttı.

Gözlerim birden açıldı, onu düşününce huzurum kaçtı. "Hunttyr -Yaşıyor mu?"

Era gülümsedi. İçindeki sakinlik bana doğru titreşti. "O yaşıyor, evet."

Uzun bir nefes aldım. Güzeldi. Tüm bunlar onun içindi, hayatta kalabilsin, sonunda özgür olabilsin diye.

Onu güvende tutmak, özgürlüğü tatmasını sağlamak için her gün ölebilirim.

"Kendini feda etme kararından dolayı huzurlu hissediyor olabilirsin çocuğum, ama işin henüz bitmedi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni oraya geri gönderiyorum. Bu senin değil, benim ölümümdü, daha büyük bir plan için senden istediğim bir ölümdü. Sana bu diyarda bir hayat daha hediye edeceğim Kurt, ama senden istediğim bir şey var."

Bedenimi hissedemesem de çenemi kaldırdım. "Beni oraya geri mi gönderiyorsun?"

Elini salladı ve bana binlerce hareketli resim gösterdi. Hunttyr, Jessiah ve Rummy ormanın içinde koşuyorlardı. Hunttyr kontrolsüzce hıçkırarak bedenimin üzerine yığıldı. *Hay sikeyim.* Gidip kendimi öldürttüğüm için çok kızacaktı.

Tekrar.

Ama bir sonraki resim Scarlata'nın yıkıntılarıydı; yüzlerce, hatta binlerce vampirden kurtulan insan yaralarıyla ilgileniyor, birbirlerine sarılıyor, birbirlerine yaslanıyordu.

"Sana ihtiyaçları var," diye itti, resimler kayboldu. "Onun sana ihtiyacı var. Bir zamanlar tüm Vaehatis barış içinde yaşıyordu, Scarlata İmparatorluğu da öyle. Tüm yaratıklarımın birlikte var olduğu bir zaman vardı. Senin kalbini gördüm evlat, onunkini de gördüm. Şimdi iyi bir kalbi olabilir ama sen olmadan ışığı söner."

Boğazım düğümlendi. "Ne diyorsun sen?"

"Seni karına geri gönderiyorum, Kurt Jasper. Ancak bu sefer, senden aldığı her şeye sahip olacaksın."

"Her şeyi-"

"Ve oraya vardığınızda, kıza bir mesaj vermenizi istiyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 54

HUnTYr

I Rummy'nin adımı bağırdığını belli belirsiz fark ettim, sonra Jessiah. Hareket etmemiştim. Bunu yaparsam bedenimin beni ayakta tutabileceğinden emin değildim. Zaman tamamen kayboldu ve görüşüm Wolf'un etrafında tünel oluşturdu.

kıpırdamayan bedenini, yaralarından akan kanın etrafını sardı.

Elindeki kesik iyileşmiyordu. Hiçbir şey iyileşmiyordu.

Bütün sihrini bana verdi.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ama tek düşünebildiğim her şeyi geri almak istediğim gerçeği idi. Asmodeus. Büyüyü. Bağ.

Hepsini geri al ve Wolf'u geri ver.

"Huntyr!" Rummy bağırdı. Beni omuzlarımdan kavradı ve geriye doğru çekti. Jessiah beni kollarımın altından tutup kaldırdı ve ayağa kalkmaya zorladı.

Ağzı hareket ediyordu ama kelimeleri duyamıyordum. Rummy önüme geçip beni sarsmaya başlayınca nihayet anlayabildim.

"Savaşmak için sana ihtiyaçları var!" Rummy bağırdı. "Scarлата'da hayatta kalan kimse kalmayana kadar durmayacaklar. Asmodeus ölmüş olsa bile denemeye devam edecekler. Onları durdurmalısın. Git, Huntyr! Her şey yok olmadan önce!"

Her şey gitmeden önce.

İçten içe Asmodeus'u öldürmenin tüm bunları sona erdirmeyeceğini biliyordum. Hepsi gücü en az onun kadar çok istiyordu. Bu savaşçılar onlarca yıl onun egemenliği altında yaşadılar ve hepsi aynı şeyin peşinden koşmayı öğrendiler.

Açgözlülük ve
açlık. *Hepsi* ölmek
zorundaydı.

Bir an için pes etmeyi düşündüm. Uzanmayı. Nefes almayı.

Ama Wolf'un sesi zihnimde parladı. *Bu sen olmalısın.*

Eğer Wolf gerçekten öldüyse -ki bu aklımın alabileceği bir kader değildi- en azından bunu yapabilirdim. En azından onun başlattığı şeyi bitirebilirdim.

Sanki karşılık verir gibi, büyüğü damarlarımı gıdıkladı.

Büyüğünün son zerresinden mi yoksa hâlâ devam eden kavganın sesiyle bedenimin derinliklerinde alevlenen öfkeden mi emin değildim ama gözlerim kamaştı.

Jessiah Wolf'un yanına çömelmiş, yarasına baskı yapıyordu. İşe yaramadı.

Artık çok geçti.

şey kurtarmak için çok geç.

Hissedemiyordum. Bağ, kalbimin ortasındaki o küçük gıdıklanma bana bir daha asla yalnız olmayacağımı hatırlatıyordu. Gitmişti.

Önce yürümeye başladım -savaşa doğru yavaş, eziyetli adımlarla- ama kısa sürede yavaş bir koşuya, ardından da tam bir depara dönüştü.

Farkına bile varmadan, kaybettiğim her şeyin yarattığı öfke bedenimi körükledi ve elimde hançer, derimin altında titreşen güçle dövüşe doğru koşmaya başladım.

Ben öfkeyle çılgılık atarken gökyüzü çatladı ve vücudumdan hiçbir durma belirtisi olmadan büyü aktı.

Sikeyim onları. Her şeyimi elimden aldıkları için hepsinin canı cehenneme. Bu kadar güç istedikleri için, zaten mahvettikleri şeyle mutlu olmadıkları için siktirsinler.

Daha fazlasını isteyecek kadar açgözlüydüler. Altın Şehir yeterli değildi.

Her şeyi mahvetmek istediler.

Hangi büyüğün bana, hangisinin Kurt'a ait olduğundan emin değildim. Tek bildiğim artık istemediğimdi. Hiçbirini istemiyordum.

Ben de bıraktım.

Büyüğümün düşmanlarımızın her birini öldürmesine izin verdim. Melek, fae, vampyre

-Fark etmezdi. Gözyaşları, sümük ve kan tenime bulaştı ve gözlerimi kolumun tersiyle sildim, böylece başka kimin yaşadığını, başka kimin halkıma karşı kılıç kaldırdığını görebildim.

Wolf için. Wolf için her şeyi yaparım.

Sonunda yavaşlamadan önce her birini öldürdüm. Çatışmanın bittiğinden emin olmak için olduğum yerde döndüm.

İnsanlar çılgılık atıyor ve ağlıyordu ama ben kendi nefes alış verişlerimin sesini daha çok fark etmeye başlamıştım. Bu beni çok kızdırdı, çünkü hala ayakta olan ben olmamalıydım.

Bunların hiçbirini istemedim. O olmalı.

Az önceki çocuk ortaya çıktığında yeni bir büyü ve öfke patlamasına saniyeler kalmıştı. Dudakları kıpırdıyordu ve gözlerinin içine bakmadan önce kulaklarımdaki kanı susturmak için derin bir nefes aldım. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Bitti," dedi, sesi umutla yükseliyordu. "Bitti, Huntır. ."

Etrafıma bir kez daha bakındım. Sözler gerçek olamayacak kadar güzeldi, çok tatlıydı. Ben tatlı istemedim.

Daha fazla şiddet istiyordum. Daha fazla kavga. Daha fazla yıkım. Hak ettikleri buydu.

Ama çocuk haklıydı. Artık krallığa musallat olan saldırılar, sokaklarda sürünen düşmanlar yoktu.

Sadece sokaklarda yatan cesetler, ölümler. Her şey bitmişti.

Bitmişti.

Her şey *bitmişti*.

Bacaklarım benden önce pes etti. Yere çakılıp dizlerimin derisi yırtılırken içimden bir inilti yükseldi.

Eller omuzlarıma düştü, beni yukarı kaldırdı. Kendi bedenimde bir hayalet dönüşüm, neredeyse yoktum.

Voiler'ın sesi trans halimi yarıp geçerek, "Sakın kendini kaybetmeye kalkma," dedi. "Kendine hakim ol, Huntır." Önümde diz çöktü, yüzümü ellerinin arasına aldı ve yaralarımı incelerken beni ona bakmaya zorladı.

"O öldü." Kelimeler yabancı geliyordu. Boş. Doğru. Lanet olsun, ruhumun her zerresi bunun doğru olduğunu biliyordu. Bağ gitmişti, tamamen kopmuştu. Wolf'un tek bir parçası bile kalmamıştı.

Durdu, gözleri benimkilerle buluştu.

"Biliyorum." "Bunu onsuz yapamam."

Jessiah'ın varlığını arkamda hissettim. Ona bakamadım. Hiçbirine bakamadım.

Hepsi benim hatamdı. Hepsini kurtaran oydu. Kendini feda eden, beni defalarca kurtaran oydu. Neden beni kurtarmak zorundaydı ki? Onsuz kurtarılmaya değ er tek bir parçam bile yoktu.

Bunu neden görmedi?

Keder beklediğim gibi gelmedi.

"Kurt  ld ." Jessiah'ın sözleri hayatta kalanların oluşturduğu grubun üzerine yayıldı.

Havada birkaç nefes sesi, birkaç çığlık, ağlama sesi çınladı.

Ama benden değil. Tek bir lanet şey hissedemeyecek kadar boştum.

Güneş ufku aşmak üzereydi. Scarlata'nın kanla ıslanmış zemininde oturuyordum, etrafım öfkeli erkekler, yaralı kadınlar ve ağlayan çocuklarla çevriliydi.

Voiler gözlerimi odaklanmaya zorlayarak, "şifacıları görmelisin," dedi.

Jessiah'nın ayak sesleri arkamdan yaklaştı ve Voiler ona uyarıcı bir bakışla baktı, ama yüz hatları hemen yumuşadı.

Jessiah'ın önümde diz çökmesi için yer açarak kenara çekildi.   km ş, yorgun gözleri yaşlarla çevriliydi. Yüzünde derin bir kesik vardı ve neredeyse gözünü kaybetmişti. Uzandı ve iki elimi birden tuttu. "Bunu atlatacağız, Hunt r."

Sesi buna gerçekten inanıyormuş gibi geliyordu ve bu gerçekten yürek par alayıcıydı.

"Bunu onsuz yapamam," diye tekrarladım. "Bundan sağ çıkması gereken kişi oydu."

Jessiah'ın çenesi gerildi ve gözleri dalgalanarak kapanırken uzun bir nefes aldı. Bana tekrar baktığında yüz hatlarında kararlılık gibi bir şey vardı. "Senden bu savaşı bitirmeni istedi ve sen de bitirdin. Kan kraliçesi olmanı istedi, sen de oldun. şimdi de senin  ne  ıkmanı ve Scarlata İmparatorluğu'nu küllerinden diriltmeni istiyor. Bunu onun için yapmalısın Hunt r. Onun başlattığı şeyi bitirmelisin."

Hayır, hayır, hayır. Tüm bunlar çok yanlış geliyordu. Bu bir k bustu ve her an uyanabilirdim.

"Onu görmeye gitmeliyim." Jessiah'ın bedenini ayakta durmamı sağlayan bir destek olarak kullandım. O da benimle birlikte durdu, her an yıkılacakmışım gibi ellerini uzattı.

Wolf benim her şeyimdi ama o Jessiah'ın kardeşıydı. Kardeşinin ölümüne benim sebep olduğumu bildiğim için ona bakamıyordum bile.

Gözlerimi ormana diktim. Onu bir kez daha görmem, cansız bedenine dokunmam ve ruhumun derinliklerinde asla geri gelmeyeceğini onaylamam .

Nasıl olduğundan emin olmasam da ayaklarım altımda hareket etti. Jessiah sol yanımda durdu ve Rummy hızla sağıma geçerek dayanışma için kolunu benimkine doladı.

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

Ormanın içinden yürüdük. Diğerleri sanki her an alevler içinde kalacakmışım gibi yolumuzu açtılar.

Belki de öyleydim.

Yürüdük, yürüdük, yürüdük. Tam olarak nereye gittiğimizi biliyordum.

Bu yüzden Wolf'un öldüğü yere , ormanda cesetler ve kanla çevrili o açıklığa geldiğimizde hepimiz durduk.

"Tam buradaydı," dedi Jessiah.

Sonra, en korkunç şey oldu. *Umut* hissettim. "Kurt!" Rummy beni bıraktı ve etrafımda döndü.

Umut bulaşıcı bir hastalık gibi yayılırken uyuşukluk da kayboldu.

Wolf. Wolf. Wolf. Wolf.

Gözlerimi kocaman açarak Jessiah'ya döndüm. Rummy uzaktan Wolf'un arkasından seslendi, sanki bir yerlere sürünerek gitmiş gibi koşturuyordu.

O sözleri söylemeye cesaret edemedim, Jessiah da edemedi. Orada durmuş birbirimize bakıyorduk, kalplerimiz o kadar hızlı çarpıyordu ki onun kalp atışlarını benimkilerle birlikte duyabiliyordum.

Sonra bağırışlar duyduk.

Korku ya da dehşet çığlıkları değil. Acı ya da keder çığlıkları değil. Heyecan çığlıklarıydı. Kahkahalar.

Rummy önce başladı, ben peşinden koşarken defalarca "Kurt!" diye bağırdı.

Krallığa geri dönerken Jessiah da hemen peşimden geldi.

Herkes o yıkık duvarların diğer tarafında toplanmış, gökyüzüne bakıyor, bir şeyleri izliyor, bir şeyleri *işaret ediyordu*.

Rummy'nin nefesi kesildi ve kolunu o kadar sert kavradım ki muhtemelen kan aktı.

Bu Wolf'tu. Onu hemen tanıdım, vücudum onun formunu gördüğüm anda rahatladı. O yontulmuş omuzları ve geniş göğsünü nerede olsa tanırdım, devasa, parlayan, *altın* melek kanatlarıyla gökyüzünde uçarken bile.

Gördüğüm manzara karşısında neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Gerçekten altın rengindeydiler, siyah kanatlarına hiç benzemiyorlardı, gerçi onlar da çok etkileyiciydi. Bunlar diğerlerinin taktığı beyaz kanatlara da benzemiyordu. Hayır, bunlar özel bir şeydi, onun neler yaşadığını, bizim için neler yaptığını herkese hatırlatmak için tanrıçanın bir armağanıydı. Tabanları hâlâ siyahtı ama tüylerin ateşten tonları ufukta hâlâ süzülen güneşi yansıtıyordu. Sanki her bir siyah, ipeksi tüy tanrıçanın kendisi tarafından koparılmış, altın sihirli bir denize daldırılmış ve ilahi bir hassasiyetle Wolf'un vücuduna şekil verilmiş gibiydi.

Siyah, çünkü Wolf bir zamanlar olduğu masum meleğe asla geri dönmeyecekti.

Ve altın-çünkü o bizim kurtarıcımızdı, kurban edilen olan *Her şeyi*.

Wolf eskiden siyah kanatlarından nefret ederdi; olmadığı her şeyi hatırlatıyorlardı. Ama bunlar? Bunlar *her şeydi*. Kalabalığı tarayıp beni ararken yüzü ışıldıyordu. Wolf böyle kanatlara sahipken kendini *asla* değersiz hissetmezdi.

Daha *mükemmel bir* şey hayal edemezdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 55

WOLF

T Huntyr'i aşağıdaki kalabalığın içinde gördüğüm an yere atladım.
Yaşıyor. Siktir, yaşıyor.

Hiçbir şey beni yeryüzüne fırlamaktan, kanlar içinde, iki ayağımın üzerinde tam onun önüne düşmekten alıkoyamadı.

Rummy ve Jessiah'la birlikte duruyordu, üçü de ağızları açık ve kocaman gözlerle bana bakıyorlardı.

Onları suçlamadım. Lanet olası altın kanatlarım vardı.

"Yaşıyorsun," dedi Jessiah.

"Öyleyim kardeşim," diye cevap verirken gözlerimi Huntyr'den ayırmadım.

"Ölmüştün," dedi Huntyr. "Ölmüştün. Seni kuruttum. Bedenini hissettim."

Sanki gerçekten ben olduğuma inanamıyormuş gibi kaskatı kesildi.

"Öldüm," diye açıkladım. "Ölmüştüm. Bunun yapılması gerekiyordu Huntyr. Asmodeus'u öldürmek için büyümü alabilmen için ölmem gerekiyordu. Sen olmak zorundaydın. Hepimizi kurtaracak tek şey güçlerimizin tam güçle birleşmesiydi."

"Buraya nasıl geldin?" Jessiah yarım adım öne çıkarak sordu. "Şu anda nasıl hayattasın?"

Gözlerimi Huntyr'e çevirmeden önce sadece bir saniye ona baktım. Ondan daha fazla gözümü ayıramazdım. "Era beni geri getirdi. Hepsi planın bir parçasıydı; her şeyin bu şekilde olması gerekiyordu."

Üçü de hareketsiz bir şekilde durmuş, sözlerimi dinliyorlardı.

"Tanrıça Era mı?" Rummy sonunda açık kalan ağzını kapatarak sordu. "Era seni geri getirdi ve sana altın kanatlar mı verdi?"

"Neden?" Jessiah ekledi.

Hâlâ ona bakıyor, yüzünde dolaşan tüm duyguları çözmeye çalışıyordum. Aramızdaki bağ olmadan bunu hissedemezdik. Şu anda ne düşündüğü, kafasının içinde neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sahip olduğum büyü - Asmodeus'un beni kurban ettiği gece ondan bir hediye idi. Altın Şehir'in bu hale gelmesini hiç istemedi. Babamın bu kadar güce susayacağını asla tahmin edemezdi. Benim için bir planı olduğunu biliyordum ama beni karanlıkta tutmayı severdi. Görünüşe göre, hepsi bunun içinmiş, böylece bu ana tam burada ulaşacaktık."

Kimse hareket etmedi. Kimse konuşmadı. Sözlerimin ağırlığı herkesin üzerine çökmüş, havayı kalın bir gerilimle kaplamıştı. Bunların hepsi Era'nın planıydı. Tüm bu acı, tüm bu ihanet, tüm bu ıstırap - hepsi burada yeşeren yozlaşma ve kötülüğe son verebilmemiz, gerçekten olmamız gereken kişi olabilmemiz içindi.

Önceden kafam karışıkta ama şimdi değil. Şimdi her şeyi çok net görüyordum. "Dişi avcı. Bir şey söyle. Lütfen."

Uzanıp kolunu okşadığımda nefesi kesildi. Tenimizin değdiği yere baktı, sonra kaşlarını kaldırarak gözlerime döndü.

"Siktir ," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Ne-"

"Siktir git!" Bir adım öne çıktı ve göğsüme *sert* bir tokat attı. Tekrar yapmak için geri döndüğünde bileğini yakaladım ve onu kendime doğru çektim, kollarımı ona doladım. Kahretsin, çok yorgun görünüyordu, kan, ter ve gözyaşlarıyla kaplıydı.

Tekrar "Siktir git," dedi ama bedenime doğru gevşedi. Sesi kırıldı, gözyaşları sonunda boynumu ıslatmak için yüzünden aşağı serbestçe akıyordu. "Siktir git, Wolf."

"Dikkatli ol Dişi Avcı," diye fısıldadım saçlarına, kirazların mükemmel kokusuyla karışan kan ve teri içime çekerken. "Yine kabalaşıyorsun."

Yüzüme bakabilecek kadar geri çekildi. "Bunu bir daha *asla* yapma. Asla. Beni anlıyor musun, Wolf? Bir daha asla ölmene izin yok! Beni bir daha asla böyle korkutamazsın!"

İki elimle yüzünü kavradım ve başparmaklarımı ıslak yüzünde gezdirdim. "Evet, aşkım. Anlıyorum."

Elleri omuzlarıma düştü. Beni nazikçe okşadıktan sonra sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi iki eliyle gömleğimi kavradı.

Ve sonra güldü.

İlk başta kırılmıştı. Zayıftı. Ama korku, yorgunluk ve rahatlamayla dolu bir kahkahaydı. Sonra birkaç kıkırdama tam bir patlamaya dönüştü ve ne olduğunu anlamadan ben de gülmeye başladım. Ve Jessiah. Ve Rummy. Hepimiz orada cesetlerin ve yıkıntıların ortasında durmuş, altın kanatlarım yükselen güneşin fonunda açılmış, gülüyorduk.

I Ölenlerin cesetlerini toplamak saatler sürdü ve mezarlarını kazmak, kayıplarına, her birine saygı göstermek daha da uzun sürdü.

Her bir savaşçı etrafımızdaki ormana düzgün bir şekilde gömülene kadar çalıştık.

Havada bir şey vardı, yabancı ve durgun bir şey.

Huntyr bütün gün yanımdan ayrılmadı. Bir şifacıya görünmeyi reddetti ama ben ona dokunmadan bile onu iyileştirebildim. O lanet altın kanatlarla uyandığımdan beri büyüm artık farklıydı.

Güneş batana ve hayatta kalanlar krallığın merkezindeki büyük ateşin etrafında toplanana kadar Huntyr ve ben nihayet yalnız konuşabildik.

Yanımda devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdu, yüzü alevler içinde parlıyordu. Bir kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye fısıldadım dağınık buklelerine doğru.

Bana doğru gevşedi ve başını göğsüme yasladı. "Ölen ve aramızdaki bağı koparan sensin. Artık her zaman ne düşündüğümü bilemezsin."

Hissedebileceğini bildiğim alçak bir uyarı hırıltısı çıkardım. "Bunun neresi eğlenceli?"

"daha eğlenceli," diye alay etti. "Yani tahmin etmek zorundasın."

"Tamam." Bir parmağımı sırtında gezdirdim. "Artık özgür olduğun için ne kadar rahatladığını düşünüyorsun. Bunalmış hissediyorsun. Bundan sonra ne yapacağın hakkında hiçbir fikrin yok. Çok yorgunsun."

Yüzünü benimkine doğru kaldırdı ve "Kahretsin, çok iyisin. Belki de aramızdaki bağ hâlâ sağlamdır."

İçimi çektim. "Keşke bu doğru olsaydı. Seni her zaman hissetmeyi özölüyorum. İkinci doğam haline geldi."

"Evet, artık sana ne zaman kızdığımı anlamayacaksın."

Gölümsedim, bakışlarım onun mükemmel dudaklarına kaydđ. "İçimde bana haber vereceğine dair bir his var."

Kıkırdadı ve lanet olsun, bu sesi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Tekrar bana sokuldu, kollarını belime doladı ve sessizlik üzerimize çöktü, ateşin çıtırtısı bizi ele geçirdi.

Birkaç dakika sonra, "Bu sefer gerçekten gitti," dedim. Eli

kalçama düştü ve sıktı. "Biliyorum." Bir vuruş daha geçti.

"Gerçekten her şey bitti."

"Hayır." Kendini yukarı itti ve tekrar bana baktı. "Bok bitti. Şiddet sona erdi. Savaş bitti. Ama gerisi? Gerisi daha yeni başlıyor."

Gözlerinden yaşlar süzölüyordu. Eğildim ve ona sıkı bir öpücük verdim, onu hissetmenin tadını çıkarıyordum. İkimiz de hayattaydık, ikimiz de hâlâ buradaydık, hâlâ nefes alıyorduk.

Ama Huntır haklıydı. Bu sadece başlangıçtı.

Jessiah ve Rummy bir sonraki kütükte bize katılınca sözümüz kesildi. İkimize de ateşten bir parça pişmiş et uzattılar ve midem eti görünce homurdandı. Gerçekten de çok yorulmuştuk.

Jessiah, "Bu kanatlar gerçekten çok güzel," dedi. "Sanırım buralara uyum sağlamakta zorlanacaksınız."

"Ne, bu eski şeyler mi?" Her iki yanımdaki kanatlarımı esnettim. Orijinal kanatlarımdan çok çok daha büyüktüler ama bir şekilde hafif ve ağırlıksızdılar. Altın tüyler ipeksi bir görünüme sahipti ve sağ kanadımı Huntır'ın omzunda o titreyene kadar çırtım. "Sanırım onlara alışabilirim."

"Kanatlarını geri aldığına sevindim." Jessiah'nın sesi ciddileşti. "Onları hak eden biri varsa o da sensin. Babamızın onları almaya hiç hakkı yoktu."

Hepimiz etimize odaklandık ve cevap vermeden önce yutkundum, "Teşekkür ederim kardeşim. Her şey için."

Başını iki yana salladı. "Teşekkür etmene gerek yok. Gerekirse yarın hepsini tekrar yaparım."

"Yine de. Bu karmaşanın içine sürüklenmeyi sen istemedin. Vampirlerle dolu bir krallığa atılmayı sen istemedin."

Omuz silkti ve bir ısırık aldı. "Sanırım vampirler o kadar da kötü değil. Sadece acıktığında benim kanımı içme, tamam mı? Ya da Rummy'ninkini. Artık gözümü ondan ayırmamam gerekiyor."

Rummy kızardı ama Huntır ile bilmiş bir bakış paylaştı.

Huntır, "Bence hepimiz burada Midgrave'de olduğumuzdan çok ama çok daha güvende olacağız," dedi. "Burası artık bizim evimiz."

"Ve sen de kan kraliçesisin," dedi Rummy, gururla kaynayarak. "Sana bakışları inanılmaz. Sanki dünyayı değiştireceğini biliyorlar."

Huntır omuz silkti. "Herhangi birinin yapacağını yaptım. Güçlü insanların diğer herkesten faydalanmasından bıktım. Tüm hayatımı kontrolsüz geçirdim ve bu artık değişiyor. Hepimiz için değişiyor."

Sözleri havada asılı kaldı.

"Diğerleri bunu duyduğunda ne olacak? Diğer fae ve melekler Asmodeus'u öldürdüğümüzü anladıklarında ne olacak?" Jessiah sordu.

"Onlara gerçeği anlatacağız ve saklanarak yaşayan, kendilerini göstermekten korkan tüm vampirlere sığınak sunacağız. Onlara öğretilenlerin yalan olduğunu göstermek için fae ve meleklerle buluşacağız. Vampirler kontrolsüz, kana susamış canavarlar değildir. Biz de onlar gibiyiz. Bir evi hak ediyoruz. Tıpkı onlar gibi barışı hak ediyoruz."

Jessiah ve Rummy'nin burada olmasını umursamadan şakağına bir öpücük kondurdum. "Seninle çok gurur duyuyorum Dişi Avcı. Tahmin bile edemezsin."

İki büklüm oldu ve bana baktı. "*Benimle* gurur mu duyuyorsun? Şu haline bak, Kurt! Hepimizi kurtarmak için kendini feda ettin. Sen olmasaydın burada olamazdık. Era her ne planladıysa, seni seçmesinin bir sebebi vardı."

Era'nın sesi tekrar hafızama doldu. "Ah, bu bana hatırlattı. Sana bir mesajı var."

Huntır yanımda doğruldu, diğerleri de dikkatlerini bana yöneltti. "Era'nın bana bir mesajı mı var?"

Başımı salladım. "O barış istiyor. Babam bu topraklardan barışı götürdüğünden beri tek istediği bu. Süreci *hızlandırmak* için bana aç olanların lanetini nasıl durduracağımı anlattı."

Hepsi bana bakıp bekledi ama ben gözlerimi Huntır'den ayırmadım.

"Benim, değil mi?" diye nefes aldı. "Onları iyileştirebilecek kişi ben miyim?"

Gölümsememe engel olamadım. "Kanın bu topraklara barış getirecek tek şey olmaya devam ediyor. Kanını akıt ve yaşa, Dişi Avcı. Kan dök ve *yaşı*."

OceanofPDF.com

Bölüm 56

HUnTYr

DÖRT AY SONRA

Wolf havada süzülerek yanımdan geçti. Yüzümden kıl payı kaçarken altın kanatları neredeyse beni kör ediyordu. "Bundan daha hızlı olmalısın, Dişi Avcı!"

Bu kendini beğenmiş piç. Bazı şeyler gerçekten hiç değişmedi. I Kanatlarımı daha sert, daha hızlı pompaladım, havada onun yanında süzöldüm ve vücudumu döndürerek birbirimize baktık. "Bu konuda daha fazla pratik yapmış olabilirsin," diye başladım, "ama o görkemli kanatlarının büyük bir kusuru var."

Bana daha yakın uçtu, kanatlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Öyle mi? Anlatın kraliçem."

Ona böyle bakmaktan asla bıkmayacaktım. Krallığımızın üzerinde havada süzülürken mutlulukla gülümsüyordu. Yeni kanatları kısa sürede sadece Scarlata'da değil, Vaehatis'in geri kalanında da konuşulan bir konu haline geldi.

Kurt hepimizi kurtaran muhteşem, güçlü bir erkekti.

Önceleri dikkat çekmekten nefret ederdi. Altın Şehir'de başını öne eğerek dolaşmaya, babasının gölgesinde kalmaya alışkındı.

Ama burada değil. Burada, bir odaya girdiğinde çocuklar heyecanla çığlık atar ve ona koşarlardı. Burada altın kanatları güvenliğin, tanrıçanın korumasının bir işaretiydi.

Ölümden geri getirildi ve altınla dokunuldu.

"Kendi iyiliğiniz için çok büyükler. Bunlara ayak uydurmakta sana iyi şanslar!" Yanından hızla geçtim, daha da yükselerek kendimi yere doğru fırlattım ve hızla daldım.

Zahmetsizce yetişirken Wolf'un hınzır kahkahası etrafımda çınladı. İkimiz de kanatlarının büyüklüğünün mükemmelden başka bir şey olmadığını biliyorduk. Herkesin gördüğü en büyük kanatlardı ve onları sanki hayatı boyunca takmış gibi manevra yapıyordu.

Binamızın çatısının birkaç metre üzerinde kendimi havada durdurdum. Rummy orada durmuş bekliyor, dikkatimi çekmek için elini havada sallıyordu. Wolf hemen arkamdaydı. Kendimizi kolaylıkla çatıya indirdik - bu, alışmadan önce birkaç kez pratik yapmam gereken bir şeydi.

"Şu halinize bakın," dedi. "İkinizin buranın lanet olası kurtarıcıları olduğunuzu bilmeseydim, ödüm bokuma karıştırdı."

Wolf öne doğru yürüdü, kanadı kanadıma değdi ve tüylerimi diken diken etti. "Belki de hepsini korkutmak *istiyoruzdur*," diye şaka yaptı. "Bu onları buradan çok ama çok uzakta tutar."

"Aldırma ona." Omzunu ittim. "Erken döndün. Seni yarına kadar beklemiyordum."

Yüzündeki gülümseme her geçen saniye daha da artıyordu.

"Ne?" diye sordum. diye sordum. "Ne oldu?"

Tek söylediği "İşe yaradı" oldu.

"O-" Kalbim durdu. "İşe yaradı mı? Emin misin?"

Heyecanını zor zapt ediyor, gençliğimizde yaptığı gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. "İşe yaradı, Hunt! Buradan kilometrelerce uzaklaştık ve tek bir aç bile görmedik. Sonuncusu görüldüğünden beri aylar geçti. Büyük bir işaret ya da duyuru beklediğinizi biliyorum, ama bu?" Ellerini iki yana sallayarak krallığımızı işaret etti. "Burası hiç kadar güvenli, hepsi senin sayende."

Wolf yanımda boğazını temizledi.

"Hadi oradan," diye alay etti. "Kafan o kanatlarla yeterince büyük değil mi?"

Kahretsin, onu sevmiştim. Wolf şaşırmış gibi yaptı ama ben onun ağzından çıkan kelimelere odaklanmıştım.

Wolf bana kanımın aç olanların ilacı olduğunu söylediğinde şüpheyle yaklaşmıştım. Hayatımızın geri kalanının ne kadar zor sonra her şey çok kolay görünüyordu.

Ama kanımdan birkaç damla Scarlata topraklarına döküldü, ardından sadece Era'nın konuştuğundan emin olduğum garip bir dilde Kurt ilahileri söylendi ve iş bitti.

Aç olanlar gerçekten *iyileştirildi*.

Kendi insanlarımızın bu hastalıktan korkmak zorunda kalmayacak olması büyük bir rahatlamaydı ama aynı zamanda herkesin bize bakış açısının değişeceği düşüncesi de içimi rahatlattı. Vampirler kana aç, isteklerini kontrol edemeyen ahlaksız hayvanlar değildi.

Tıpkı fae gibiydik, tıpkı melekler gibiydik, sadece çok daha havalıydık ve bazı garip diyet kısıtlamalarımız vardı.

"Haydi," diye itti Rummy. "İkinizi de aşağıda bekliyorlar."

"Onlar-" Aynı derecede bilgisiz görünen Wolf'a baktım. "Kim bekliyor? Rummy!" Ama o çoktan gitmiş, kulenin merdivenlerinden aşağı koşmaya başlamıştı.

Uzun bir nefes aldım ve büyülerimle kanatlarımı geri çektim. Neyse ki onları hâlâ istediğim zaman büzebiliyordum. Ancak Wolf, merdiven boşluğuna girebilmek için vücudunu (kalıcı kanatları da dahil olmak üzere) çatıdaki pencereden eğmek ve manevra yapmak zorunda kaldı. Yine de başka türüsünü istemeyeceğini biliyordum.

Onu izlerken kahkahalarımı tutmaya bile çalışmadım.

"Dikkatli ol Dişi Avcı," diye alay etti. "Kaba davranıyorsun."

Merdivenleri birlikte indik, aşağıya yaklaştıkça havadaki beklenti giderek ağırlaşıyordu. Son dört ay tam bir kasırgaydı. Scarlata kelimenin tam anlamıyla küllerinden yeniden inşa ediliyordu. Bize yardım etmek isteyen çok sayıda vampir olmasının faydası olmuştu ama o gün olanların anısı herkesin zihninde yaşıyordu.

Pek çok kişinin fedakârlıkları sayesinde artık barış içinde yaşayabiliyorduk ve kimse bir daha böyle bir şiddet görmek istemiyordu.

En alt basamağa kadar geldim ve durup Wolf'u bekledim. Eli benimkine kaydı, krallığımızla yüzleşmek söz konusu olduğunda çok alıştığım bir şeydi bu.

Wolf kapıyı iterek açtığında neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum.

"Müdire Katherine," diye nefes aldım, uzun boyuna bakarak. "Komutan Macanthos." Dimdik ayaktaydı ve Moira'da görüldüğünden çok mutlu görünüyordu. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Aslında *ikisi de* gülümsedi ki bu zaten yeterince ürkütücüydü.

"Buradaki arkadaşlarınız bizi ziyaret etti ve her şeyi açıkladı." Komutan Macanthos ayağa kalktı ve boştaki elimi kendi elinin içine çekerek ekledi, "İşlerin yolunda gitmediğini biliyordum. Daha önce konuşmalıydım. Yıllardır içimden bir ses o lanet şehre başka kimseyi göndermememi söylüyordu."

Ondan çok fazla duygu geliyordu. Onun sert, saçmalıklara katlanmayan güçlü bir kaya olmasına alışmıştım. "Gerçekten sorun yok," diye cevap verdim. "Tüm bunlar Era'nın planının bir parçasıydı. O duvarların ardında gerçekte neler olduğunu kimse bilmiyordu, kimse de bilemezdi."

"Yine de," diye ekledi Müdire Katherine. "Buraya seninle gurur duyduğumuzu söylemeye geldik Huntyr. Tüm beklentileri aştın ve henüz doğmamış olanların hayatlarını kurtardın. Tüm bu krallığın kaderini değiştirdin."

Sakın ağlama, Huntyr. Müdire ve komutanın önünde olmaz.

"Buraya gelmeniz benim için çok anlamlı," diye cevap verdim. "Keşke daha fazlasını kurtarabilseydim."

Müdire Katherine başını öne eğdi. "Bu yük sadece sizin değil."

Bu ikisi onlarca yıldır insanları ölüme gönderiyor, Altın Şehir ya da içinde olup hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Asmodeus, dışarıdan gelenlerin inanmalarını istediği şeylere inanmalarını sağlamakta çok iyi bir iş çıkardı. İnsanları korku ve büyü ile kontrol etmekte çok iyi bir iş çıkardı.

Artık değil.

"Kalıyor musun?" Wolf arkasından sordu. "Bir sürü yerimiz var. Başımızın üstünde yeriniz var-"

"Sadece geçerken uğradık," diye araya girdi Komutan Macanthos. "Aslında Altın Şehir'e gidiyoruz."

Şaşkınlıkla durakladım. "Altın Şehir mi?"

Voiler daha sonra birkaç kişiyle birlikte görüş alanına girdi. "Bu şehri başkalarına gerçekten yardım eden bir yere dönüştürmenin zamanı geldi. Kalacak bir yere ihtiyacı olan ve gelip büyü öğrenmek isteyen herkes için burayı bir sığınağa dönüştürmeyi düşünüyorduk."

Evet, kesinlikle ağlamaya başlayacaktım.

Wolf'un eli omzuma gitti ve orada kaldı. "Hepiniz gidiyor musunuz?" Küçük bir grup vardı, belki sekiz, ama son birkaç aydır buradaki herkesle yakınlaştık.

Voiler, "Sizin için de uygunsa tabii," diye ısrar etti. "Diğerlerine büyü öğretmek Müdire Katherine'in fikriydi ve duvar yıkılmışken buranın bunun için fena bir yer olmayacağını düşündüm."

Konuşamıyordum bile. Bu insanlar -arkadaşlarım- öğrenmek isteyenler için bir cennet inşa edeceklerdi. Sadece seçkinler için de değil, herkes için. Çocuklar için. Gezginsiler. Aileler. Herkes gidip yeteneklerinin sınırlarını öğrenebilecekti.

Artık sınırlar yoktu, bizi zapt eden duvarlar yoktu. "Bu senin için sorun değil, değil mi?" Voiler'ın gözleri panikle irileşti.

"Evet! Kahretsin, evet." Ona ulaşmak için diğerlerini kenara ittim, onu kollarıma çektim ve sıkıca tuttum. "Seninle çok gurur duyuyorum Voiler. Sen benim hayatımı kurtardın. Bunu asla unutmayacağım."

Uzaklaştığında gözleri parlıyordu. "Bu benim için bir onurdu. Vücudumda bir damla vampir kanı olmasa bile kan kraliçesi için ölüyorum."

Güldüm ama bu daha çok kontrol edilemeyen bir gıcırta gibiydi. "Yakında geri gel, tamam mı? Sen bilgeliğini herkesle paylaşmakla meşgulken seni çok özleyeceğim."

"Yapacağım," diye yanıtladı. "Söz veriyorum."

"Onlara iyi bakın," dedim Müdire ve Komutan'a. "Ve öğrencilere karşı biraz daha nazik olmaya çalışın. İkiniz de farkında mısınız bilmiyorum ama biraz korkutucu görünüyorsunuz."

İkisi de gülmedi ama Müdire Hanım hafif bir tebessüm etti. "Olur, Huntyr. Sen kendine iyi bak."

Grup dönerek ormana giden arnavut kaldırımlı sokaktan aşağı doğru ilerledi. Krallıklar arasında seyahat etmeyi çok daha kolay hale getirecek kadar küçük bir yol açmayı başardık.

Bu yüzden şimdi gitmeleri için mükemmel bir zamandı.

Gidişlerini izlemek berbat olsa bile.

"Kahretsin, bu kadar olduğunu bilseydim, onlara veda etmeden gitmelerini söylerdim." Rummy tekrar ortaya çıktı. Üzerinde daha önce giymediği bir ceket vardı ve onu görünce midem bulandı.

"Sen de , değil mi?" "Hayır!

Kahretsin hayır, sakın ol!"

Uzun, titrek bir nefes aldım. "Güzel, çünkü gitmene izin verebileceğimi sanmıyorum. Sonsuza kadar benimle kalacaksın."

"Biliyor musun, vampirler arasında yaşıyan tek fae olmak hoşuma gidiyor. Hayatı heyecanlı kılıyor."

"Doğru," diye ekledi Wolf arkamdan. "Çünkü hayat o zamanlar heyecan verici değildi.
hepsi daha önce."

OceanofPDF.com

Bölüm 57

WOLF

I Rummy Huntыр'e o sözleri söylemeden çok önce aç olanların iyileştiğini biliyordu. O da biliyordu, derinlerde bir yerde. Bunu geceleri daha iyi uyumasında, başkaları nihayet ilk vampir isteklerini duyduklarında heyecanlanmasında gördüm. Lanet korkusu yavaş yavaş dağıldı, ama ne zaman

Rummy bugün bu sözleri söyledi ve Huntыр bunu gerçekten hissetti...

Onu bu şekilde rahatlatmak için tüm o lanet savaşı tekrar yaşayabilirdim.

Huntыр Rummy ile kaçtı, muhtemelen yine eski çatılardan birinde ucuz içki içecekti. Gece geç saatlere kadar takılmalarını sorgulamadım ama en azından Huntыр'ın o lanet çatılardan birinden düşerse kendini yakalayacak kanatları vardı.

Rummy delinin tekiydi.

Sanırım Jessiah bu yüzden onu çok sevdi.

Güneş çoktan batmıştı ama ben Scarlata'nın merkezini aydınlatan büyük ateşe doğru ilerledim. Bu gece ateşleri savaştan önce başlayan bir şeydi, ama hiçbir zaman gerçekten sona ermedi. Bu insanların geceleri sürünerek geri dönebilecekleri bir evlerinin, onları önemseyen, arkalarını kollayan insanların bir evlerinin olmasının rahatlatıcı bir yanı vardı.

Bu şekilde bir araya gelmek artık yalnız olmadığımızı hatırlatan güzel bir şeydi. *Onlar da* artık yalnız değillerdi.

Vampirlerden bazıları ilk savaştan sağ kalanlardı. Ayın gökyüzünde yükseldiği ve genç kulakların daha fazlasını beklediği bu gibi gecelerde en çok konuşanlar onlardı.

Ancak bu vampirler şiddetten söz etmedikleri gibi, yıllar önce fae ve meleklerin onlara yaptıklarından nefret ettiklerini de söylemediler.

Sadece sevgiden bahsettiler. Bağışlamaktan. Kalbinle yaşamaktan ve tüm krallıklara neşe yaymaktan.

Bunlar bizim yaşadıklarımızdan çok çok daha kötülerinden sağ kurtulmuşlardı ama yine de kin tutmuyorlardı. Kendilerinden alınanın intikamını almak gibi bir arzuları yoktu.

Genç vampirlerden biri, "Sana saldırdıkları için fae'lere kızmadın mı?" diye sordu.

Yaşlı erkek parmağını kaldırarak etrafındaki küçük kalabalığı susturdu. "İlk başta, evet, çok kızgındım. Ama şunu söylerken beni dinle evladım: Fae'ler bize kötü varlıklar oldukları için saldırmadılar. Kalplerinde nefret besledikleri için burayı katletmediler." O devam ederken ses çıkarmamaya dikkat ederek ateşe yaklaştım. "Bize saldırdılar çünkü korkuyorlardı. Yaptıkları şeyi yaptılar çünkü onların da korumaları gereken aileleri vardı. Onların kötü olduğuna inansaydık, misilleme yapsaydık ve aynısını onlara yapsaydık, bu bizi daha iyi yapar mıydı?"

Çocuklar sessizdi. "Öyle mi?"

Çocuklar hep bir ağızdan "Hayır," diye cevap verdiler.

"Bu doğru. Onları seviyorsunuz - bunu hak ettikleri için değil, onlar da bizim gibi bu dünyada hayatta kalmak için ellerinden geleni yaptıkları için. Ve hepimiz bunun bazen ne kadar zor olabileceğini biliyoruz."

Tüylerim diken diken oldu. Kahretsin, bu adamı gerçekten daha sık dinlemem gerekiyordu.

Bir şey gömleğimin kolunu çekiştirdi ve döndüğümde yanımda duran küçük bir kızın bön bön kanatlarına baktığını gördüm.

Abigail'di, ormandan kurtardığımız genç kız.

"Al," dedi ve bana bir tabak yemek uzattı. "Bu senin için."

Diz çöktüm ve yemeği ondan aldım. "Benim için mi?" diye sordum. "Çok nazıksın Abigail. Kendi yemeğini aldın mı?"

Başını salladı, kocaman gülümsemesinin ardında dişleri parlıyordu. "Ben yaptım. Aslında iki tabak."

"İki mi?" Dramatik bir şekilde nefes nefese kaldım. "Merak etme. Sen söylemezsen ben söylemem."

Kaçmak için döndü ama onu durdurdum. "Hey! Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Yatma vakti," diye cevap verdi. "Bayan Peggy her gece bol bol uyursam, senin yaşına geldiğimde kendi vampir kanatlarıma sahip olabileceğimi söylüyor!"

"mi? O zaman Bayan Peggy'yi dinlesen iyi olur. git." Sokağın aşağısına doğru koşmasını izledim, ancak Peggy'nin binasına girdiğinde kafamı çevirdim. O da buradaki bakıcılardan biri oldu. Hepimiz birlikte çalıştık, herkes burayı yeniden inşa etmek için üzerine düşeni yaptı.

Ateşin etrafındaki gülümseyen yüzlere baktım ve kendimi rahatlamaya bıraktım.

"Çılginca, değil mi?" Jessiah arkamdan yaklaşarak omzuma vurdu.

"Neymiş o?"

"Tüm hayatımızı o lanet olası şatoda geçirmiş olmamız ve hiçbir şeyin bize bundan daha fazla evimiz gibi gelmemiş olması."

Bu konuda haklıydı. Asmodeus'la hep diken üstündeydim. Her zaman izleniyordum, kullanılıyordum, manipüle ediliyordum.

Ama burada değil.

"Güzel bir şey. Garip ama güzel."

Üzerimize bir sessizlik çöktü ama bu huzurlu bir sessizlikti. Jessiah ve ben artık her zamankinden daha yakındık. O benim sağ kolumdu, her şey için başvurduğum kişiydi. Ve onun da burayı evi gibi hissettiğini düşünmesi göğsümün mutlulukla sıkışmasına neden oldu.

"Eve gitsen iyi olur," dedi bir süre sonra. "Rummy ve Huntyr'i yaklaşık on dakika önce sokaklarda tökezlerken gördüm. Geç saatlere kadar çatıda kalmaya devam ederseniz Rummy'ye kendi kanatlarını nasıl çağıracağını öğretmek zorunda kalabilirim."

Huntyr'in adını duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Evet," dedim ve kuleye doğru döndüm. "Sana iyi şanslar kardeşim."

Ateşin başından ayrıldım, diğerlerini yemeklerinin ve arkadaşlarının tadını çıkarmaları için yalnız bıraktım. *Eve dönmem gereken bir karım vardı.*

I merdivenlerden kulenin tepesine tırmanmak için zaman ayırdım. Bu yıkılmış toprakların çoğunu yeniden inşa ettik, ama Huntyr yine de burası olduğu konusunda ısrar etti.

kalmamızı istedi. Burası bizim evimizdi, Scarlata'nın tamamını gören bu binanın tepesinde.

Yaşamak için çok daha güzel binalar olmasına rağmen, burası bizim yerimizdi.

Ben öldüğümde, Era beni geri getirdiğinde ve bana bu kanatları verdiğinde bağımız teknik olarak koptu. Bu ilk seferden farklıydı, ikimiz de Aşkınlık sırasında öldüğümüzde aramızdaki bağa dokunulmamıştı. O zamanlar hâlâ ihtiyacımız vardı. Era'nın hâlâ ihtiyacı vardı.

Artık sihrimizi birleştirmemize gerek kalmamıştı.

Ama yine de Huntыр'ı yatak odasında hissedebiliyordum, son basamağa ulaşp kapıyı iterek açtığımda aramızdaki bağ giderek güçleniyordu.

Artık çok sık kan paylaştığımız için de olabilirdi. Tamamen hayal ürünü de olabilirdi ama artık bizi birbirimize bağlayacak sihirli bir bağa ihtiyacımız yoktu. Birbirimize tamamen bağlıydık, onun ruhu benimkiyle asla geri almak istemediğim bir şekilde iç içe geçmişti.

O benimdi, tıpkı benim onun olduğum gibi. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

"Eve hiç gelmeyeceksin sanıyordum," diye seslendi bizim birimin arka tarafındaki yatak odasından.

Oda karanlıktı ama yatak odasının arka tarafındaki büyük cam pencereden içeri süzülen ay ışığı, çarşafıara sarılmış vücudunun narin kıvrımlarını aydınlatıyordu.

Çıplak vücudunu da ekleyebilirim.

Huntыр gözlerini kocaman açarak doğrulana kadar göğsümden bir hırıltı yükseldiğini fark etmemiştim. Kanatları artık yoktu ve bana ay ışığında karımın tam görüntüsünü veriyordu. Sinsice yaklaştım, onun tatlı ve çekici kokusunu içime çekerken acele etmedim.

Şu lanet *kirazlar*.

"Her zaman eve, sana geleceğim," diye cevap verdim. "Eğer *bunun* yatağında beni bekleyeceğini bilseydim, asla gitmezdim."

Sadece yarı şaka yapıyordum.

Gölümsedi ve ben yaklaşıp kemerimi çözüp yana atarken yatağın içinde kıpırdandı. Sonra gömleğimi başımın üzerine çektim ve Huntыр'ın gözlerinin gövdemde gezinmesini izledim.

"Dikkatli ol," diye mırıldandım. "Dik dik bakıyorsun, Dişi Avcı."

Gözlerini devirdi ama bir kolumu beline dolayıp onu kendime çektiğimde anında bana doğru eğildi. "Sana kibirli ve sinir bozucu olabileceğini söylemiş miydim?"

"Mhmm," boynunu yavaşça öptüm. "Birçok, birçok kez. Ama bana tekrar söyle, lütfen." Nefes nefese kalana kadar dudaklarımı narin teninde gezdirdim. "Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum."

"Kibirlisin," dedi nefesi kesilerek. "Ve inatçısın." Onu daha sert öptüm. "Ve inanılmaz derecede sinir bozucusun."

Yukarıdaki Tanrıça, onun vücudu benim için yaratılmış.

Öpücüklerim dudaklarına ulaşmadan önce durakladım. "Ve?"

İç çaktı ama çıplak göğsünü benimkine daha da bastırarak öpücüğüme uzandı. "Ve sen *benimsin*."

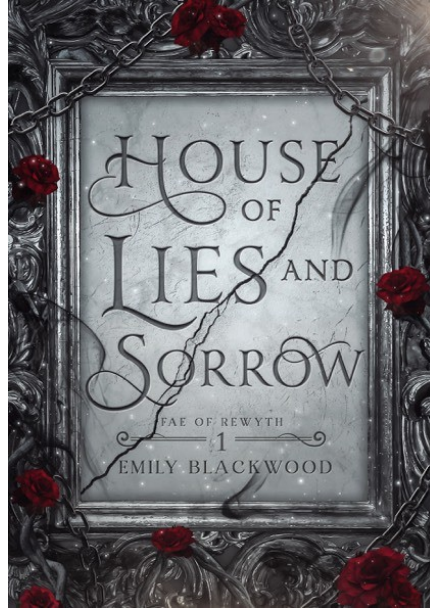

OceanofPDF.com

Bu romantik hikâyeyi sevdiyseniz ve daha fazla bıçak gibi dişi ve kibirli kanatlı erkek arıyorsanız, Emily Blackwood'un tamamlanmış Fae of Rewyth serisine göz atın; burada bir insan, insan eşlerinin her birini öldüren kötü fae prensiyle evlenmek üzere gönderilir.

İşte [1. kitap](#):

Yalanlar ve Hüzünler Evi

OceanofPDF.com

Diğer okuyucuların da bu hikayeyi bulabilmesi için Amazon ve Goodreads'e yorum bırakmayı unutmayın!

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, kitapta buraya kadar gelmeyi başaran tüm okuyuculara teşekkür ederim! Birçoğunuz en başından beri benimle birlikte oldunuz ve sizden gelen sevgi ve desteğe boğulmaya devam ediyorum! Bu kitaplar, onları okuyan ve yazmaya devam etmem için beni cesaretlendiren okuyucular olmadan gerçekten var olamazdı, bu yüzden teşekkür ederim.

Yeni bir kitap yazmak her zaman imkansız görünür. Yeni bir hikayenin planlanması, pazarlanması ve kurgulanması için o kadar çok şey var ki. Bir de asıl yazmak var! Zirvesini göremediğiniz bir dağa tırmanmak gibi.

Bu kitap beni yenmeye çok ama çok yaklaştı. Yazdım. Yeniden yazdım. Düzenledim. Yeniden düzenledim. Lauren'a, benim insanüstü asistanıma, bil ki bu kitap sensiz var olamazdı. Bir yerlerde top gibi kıvrılıp margarita içiyor ve tüm sorumluluklarımı unutuyor olurdum. Bu kitap bebeklerini en az benim kadar önemseyen ve ruhsal bir çöküşün eşiğindeyken benimle konuşmak için zaman ayırdığın için sana minnettarım.

Yayınlanmadan hemen önce kitaptan her zaman nefret ettiğimi ve aslında korkunç olmadığını bana tekrar tekrar hatırlatan Jack'e teşekkür ederim.

Hailey ve Clarissa'ya bu hikayenin beta okumasını yaptıkları ve bana aslında heyecan verici olduğunu hatırlattıkları için teşekkür ederim!

Wolf and Huntyr'e bir şans veren ve sonuna kadar okumaya devam edecek kadar önemseyen her bir okurum için tekrar teşekkür ederim.

Seni çok ama çok seviyorum.

OceanofPDF.com

Beni Instagram ve Tiktok'tan takip edebilirsiniz @authoremilyblackwood

İmzalı kopyalar ve özel baskılar için www.authoremilyblackwood.com
adresindeki web siteme de bakabilirsiniz.

Ve tüm romantizm güncellemelerini duymak için okuyucu grubuma katılın!
[Blackwood Perilerine Katılın](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

